

BİR PARÇALANMIŞ SAHNELER ROMANI

HAYALET

GREER RIVERS

HAYALET

GREER RIVERS

Hayalet

Orijinal İsmi: *Phantom - Tattered Curtain #1*

Yazar: Greer Rivers

Çeviri: Beyza Bozsü

Yayın Yönetmeni: Sidem Zela Edin

Düzeltili: Öznur İter

Son Okuma: Tuğba Arıcı Coşar, Aslı Sezgin Ak

1. Baskı: Ocak 2024

ISBN: 978-625-993-718-2

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Greer Rivers, 2022 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Bu kitap Weaver Literary Agency aracılığıyla yayınlanmıştır.

Baskı ve Cilt:

WPC Matbaacılık

Sertifika No: 50884

Osmangazi Mah.

Mehmet Deniz Kopuz Cad.

No 17/1

İstanbul

Yayımlayan:

Lapis Yayıncılık

İsmetpaşa Mah. Hisar Sok.

No: 3 Bayrampaşa/İstanbul

Yayıncı Sertifika No: 48038

www.lapisyayincilik.com

HAYALET

GREER RIVERS

Çeviri:
Beyza Bozsu

YAZARDAN BİR NOT

Parçalanmış Sahneler serisi istenilen sırayla okunabilir ve klasik hikâyeler ile sahne gösterilerinden esinlenmiş bağımsız eserlerden oluşmaktadır. *Hayalet*, Gaston Leroux'nun Operadaki Hayalet'inin, günümüz New Orleans'ında geçen, mafya ile takip unsurları içeren, karanlık ve ateşli bir yeniden anlatımıdır. Mutlu son garantilidir.

Bör Varmış Bör Yokmuş...

BİPOLAR RAHATSIZLIĞI OLAN BİR YAZAR

2014 yılında ilk büyük çaplı manik atağımı yaşadım. Bir psikiyatri kliniğine yatırılmak zorunda kaldım ve bu olayın ardından bipolar yolculuğum başladı. Gerçekten bir *yolculuk* oldu. Bazen bir maceraydı ama çoğu zaman da lanet bir destan.

Kendimi bildim bileli mental sağlık sorunlarıyla mücadele ediyorum ve 2009'dan beri terapistlere, psikiyatristlere gidiyorum. Şu an bile daha sağlıklı bir zihin için verdiğim mücadelede, manik alt-kişiliğimle (ona şaka yollu Athena diyorum) girdiğim savaşta, doktorların "sadece beynimin nasıl tepki vereceğini görmek için" (genelde pek iyi olmuyor) reçete ettiği çeşitli ilaçlara katlanmamda ve zor, güçsüzleştirici depresyon dönemlerimde birçok iniş çıkış oluyor.

Bu hikâyeyi yazarken kendi deneyimlerimden çokça yararlandım, Scarlett'in her semptomu kişisel olarak yaşadığım bir şeydir. Siz veya tanıdığınız biri, farklı şekillerde ortaya çıkan bipolar rahatsızlığa sahip olabilir ve bu tamamen normaldir. Pek çok şeyde olduğu gibi, bipolar rahatsızlığın da tek bir odağı ya da herkes için tek tip bir çözümü yoktur. Benim için, yazmak son derece iyileştirici bir çıkış yolu oldu. Dürüst olmak gerekirse yazmadan, eşim ve terapistim olmadan ne halde olurdu bilemiyorum. Ah, tabii bir de ilaçlarım olmadan.

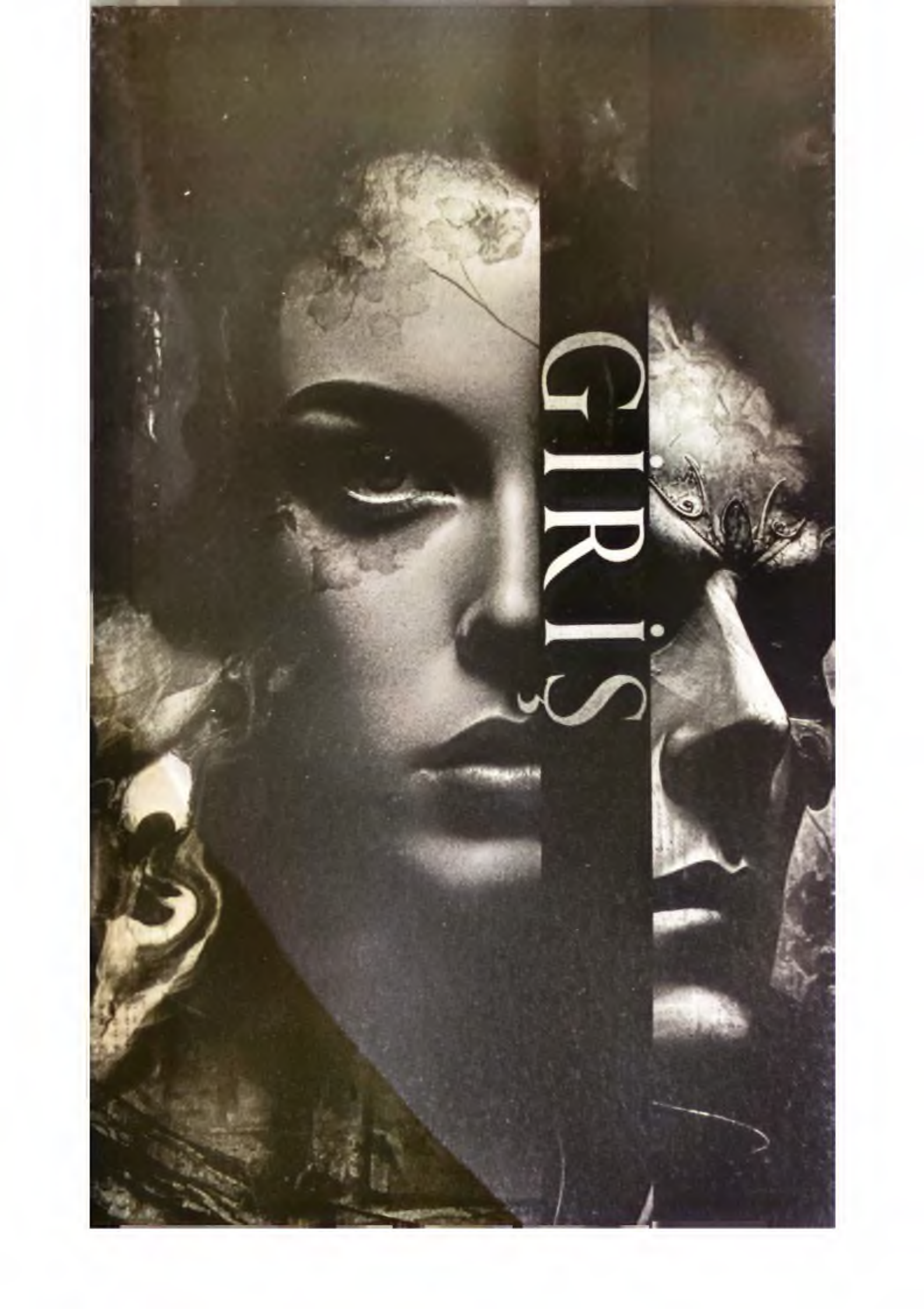
Tüm bunları söylemek istememin nedeni, eğer beyninizin gizlemeye çalıştığı sırlara cevap arıyorsanız... *devam edin*. Zor bir süreç. Hatta berbat; ama sağlığınız ve mutluluğunuz buna değer. Siz buna değersiniz.

Asla ama asla unutmayın: Seviliyorsunuz. Arzulaniyorsunuz. Önemlisiniz.

*Manik yanım Athenaya... Seni çılgın sürtük.
Biraz uyu be kızım.*

*“Eğer ben bir hayaletsem, insanların nefreti beni bu hale getirdi.
Eğer kurtulacak olursam, senin sevgin sayesinde olacak bu.”*

Gaston Leroux
Operadaki Hayalet

GIRLIS

BİR YIL ÖNCE

Scarlett

Havada asılı duran notaların arasında süzıldüm. Her biri gü-rültülü ve hırçındı, Bourbon Caddesi barlarının açık kapılarının dışında dans ediyorlardı. Etrafımda döndüğümde yüksek notaları yakalayıp avazım çıktığı kadar bağırarak şarkıya eşlik ettim.

Tempolar alıştığımdan daha yavaştı ama şu anda, zaten *her şey çok yavaştı*.

Etrafımdaki kahkahalar bile ağır geliyor, bir hafta önce kafamın içinde vızıldamaya başlayan hareketli caz radyosuyla savaşıyordu.

Tüm sözler, tempolar ve melodiler beceriksiz bir şekilde bir araya geliyordu. Kafamdakilerle sokaktakiler çatışıyordu. Şu anda hangisini daha yüksek sesle duyduğumdan emin değildim. Hepsi sert bir ahenksizlikle birbirine karışıyordu.

Dönmeyi bırakıp birkaç blok ötede olmasına rağmen Café Beignet'den yayılan pudra şekeri kokusunu tadabilecek miyim diye merak ederek dilimi dışarı çıkardım.

"Jaime, onu buradan çıkarsana."

Tökezleyerek durduğumda, alçak sesle gürleyen ama yine de zihnimin içindeki ve etraftaki tüm kaosun üzerinden duyulabilen sesle yüzleşmek için hızla döndüm. Ses ensemdeki tüyleri diken diken etmiş, uzun siyah buklelerimi kulağımın arkasına sıkıştırırken ürpermeme neden olmuştu.

Fakat derin ve kalın sese doğru döndüğümde sahibini bulamadım, sadece en iyi arkadaşım Jaime vardı. Zavallı kankam tırnaklarını yiyerek etrafımıza bakıyordu. Yorgunluk ve yenilgi, genellikle canlı olan kahverengi gözlerini donuklaştırmıştı.

“Sorun ne?” diye sordum ama sesim bir garip çıktı. Dilimin hâlâ dışarıda olduğunu konuşmayı tekrar denediğimde fark edebildim. Dilimi bir bukalemun gibi ağzıma geri çekip kıkırdadım.

Jaime, sadece İspanyolca küfretti, her zamankinden daha fazla yenilmiş görünüyordu. “Kız hasta, dostum. Dediğin gibi, bunu gözlerinde görebiliyorum.”

Konuştuğu adam da kim?

Kafa karışıklığı, zihnimdeki sisten içeri sızmaya çalışıyordu ama onu fiziksel olarak ellerimi sallayarak savuşturdum. “Hiç eğlenceli değilsin.”

Jaime kararsız bir gülümsemeyle, “Gitmeliyiz, Scarlett,” diye yanıtladı, yüksek topuklu ayakkabılarımı bana doğru sallarken dikkatimi dağıtmak için şapşal bir ifade takınmaya çalıştığı belliydi. “Hadi şu çakma Manoloslar’ını tekrar giyelim...”

Ayağımı kirli zemine vurdum, “Ama ayaklarımı acıtıyorlar,” diye sızlandım.

“Vah canım. Sana bunları Fransız Mahallesi’nde* giymemeni söylemiştim ama beni dinlemedin, o yüzden bu durumdayız. Ya onları geri giy ya da seni taşımak zorunda kalacağım. Ayrıca acele et. Polisler çoktan *loca*** olduğunu düşünmeye başladı.”

“Pekâlâ, bu çok kaba-”

Somurttuğum esnada bana uzandı ama çıplak ayaklarımın üzerinde çevik bir hareketle dönüp uzaklaştım.

“Olmaz, *Hay-mi! Hay-mi! Hay-miiii*,” diyerek adını ahenksiz bir melodiyle haykırdım ve bu gece artık biraz neşelensin diye dostuma bir randevu bulmak için gözlerimi dört açtım. Çok ateşli, kısa boylu, üniversite çağında, turist görünümlü bir çocuk mükemmel bir zamanlamayla yanımdan geçerken elini yakaladım.

“Buraya gel! Tüm dünyadaki en iyi arkadaşımın umutsuzca sevişmeye ihtiyacı var. Bir süredir iyi bir penis ile karşılaşmadığı için keyfi hiç yerinde değil.”

“*No joda*,*** Scarlett.” Elimini diğer adamın elinden kurtarıp, kolu-

* New Orleans, Louisiana’da bulunan ünlü bir semt. (ç.n.)

** (İsp.) Çatlak. (ç.n.)

*** (İsp.) ‘Dalga geçme’ veya ‘Ciddi olamazsın’ gibi şüphe ve şaşkınlık ifadeleri için kullanılır. (ç.n.)

nu omzuma dolayarak beni yan tarafına çekti. "Seni buradan çıkarmam gerektiğinde Bourbon Caddesi'ndeki en seksi erkeği bulmasan olmazdı tabii. Gerçekten ihtiyacım olduğunda bu çöpçatan kadın enerjisi hangi cehenneme gidiyor?"

"İçimdeki tüm eğlence babamla birlikte öldü." Göğsümdeki keskin, bıçak gibi bir sızı sarhoşluğumu yarıp geçmeye çalışsa da ağızımdan tiz bir kahkaha kaçırverdi.

"*Meirda*," Scarlo, özür di-"

"Hayır!" Kolunun altından çıkıp elimi özür dileyen yüzüne doğru tuttum. "Hayır, hayır, hayır. Daha fazla üzölmek yok! Yeterince üzüldüm. Bir ay boyunca yataktan çıkamadım ve şimdi kendimi özgür hissediyorum! Uçacağım... dans edeceğim... hayır, bekle!" Parmağımı en yakındaki parlak neon tabelaya bastırdım. "Hadi bir şeyler içelim!"

"Yirmi dört saatten az bir sürede tüm parayı harcadın, Scarlo. Meteliksizsin."

Aldudağımı büzdüm. "Lütfen? Lütfen, lütfen, lütfen, ne olur? Sana geri öderim, yemin ederim!"

"Dominguez!" O seksi, aksi ses tekrar aramızda bağırdı. "Yoldayım. Onu gözünün önünden ayırma."

Duymuyormuş gibi yapmaya çalıştım çünkü bunun beynimdeki caz radyosuna katılan başka bir frekans olup olmadığından emin değildim. Ta ki Jaime'nin birini hoparlöre aldığını fark edene kadar.

Bourbon Caddesi'nin ortasından bir seyyar DJ arabası geçerken yüzünü buruşturdu ve telefonu kulağına götürdü. O zil çalan maymunlu müzik kutuları gibi cıyaklayıp alkış tuttum. Debbie Downer" kılıklı arkadaşşıma dönüp bakmadan DJ'in peşinde dans eden kalabalığın içinde kayboldum.

Seksi adamlar üzerimdeki balkonun korkuluğundan eğilerek göğüslerimi görmek istediler. Çılgın bir edayla kıkırdadım ve bugün tüm maaşıımı harcadığımı fark ettikten sonra, Royal Caddesi'ndeki bir butikten ödünç aldığım yepyeni, iç gösteren siyah dantel bluzumu yırttım. Kolumu geriye savurup kumaşı onlara doğru fırlattım, adamlar ele geçirmek için kapışırken tezahürat yaptım. Siyah sutye-

* (İsp.) Kahretsin. (ç.n.)

** Ortamdaki olumlu havayı bozan depresif bir tip. (ç.n.)

nim beni hâlâ örtüyordu ama erkekler umursamıyordu. Nasıl olsa gökyüzü üzerime su damlaları yağdırıyordu. Hepsini yakalamaya çalıştım ama sonunda tökezleyip, plastik topların üzerinden beton kaldırıma düşerek dizlerimin üzerine yığıldım. Bir yanma hissi tenimi yakana kadar içimden bir kahkaha patlaması yükseldi. Siyah buklelerim gözlerimin üzerine döküldüğünde daha iyi görebilmek için onları geriye çektim.

Diz kapaklarıma saplanmış küçük cam kırıklarını görünce sessizce, "Ah, hayır..." diye soludum.

Sorun yok. *Gerçekten* hissetmiyordum. Ben *yenilmezdim*. Küçük bir cam canımı yakamazdı ve içimde -ya da dışımda- hissettiğim her türlü acı, sonunda içmeye başladığımda tamamen yok olacaktı.

Jaime, kıpır kıpır enerjimi atmam için Bourbon Caddesi'ne gitmeyi gönülsüzce kabul etmişti ama sokağa çıktığımız andan itibaren oyunbozanlıktan başka bir şey yapmamış, beni Bordeaux Müzik Konservatuari'ndaki yurda sürüklemeye çalışmıştı.

Okul ve Yeni Fransız Opera Binası, Toulouse'dan St. Louis'e ve Dauphine'den Bourbon'a kadar tüm bloğu kaplıyordu. Hiç uzaklaşmamıştık. Kahretsin, bahse girerim yeterince denersem yeni boncuklarımdan birini fırlatıp binanın köşesindeki bir pencereye denk getirebilirdim.

Kulağa ne kadar eğlenceli gelse de Jaime'ye, beni kelimenin tam anlamıyla omzunun üzerine atarak geri götürebileceğini hatırlatma riskini almak istemediğimden bunu yapmamaya karar verdim.

Ciğerlerimin derinliklerinden uzun bir iç çektim ve bu, çıplak omuzlarımdan aşırı nemli yaz gecesi havasında çökmesine sebep oldu. Neredeyse yola tamamen yığılmama neden olan, büyük bir yorgunluk dalgasıyla birlikte nefesimi verdim.

Ancak o dalgayla savaştım. Dört gündür savaşıyordum. Uyku yoksa, kâbus da yok demektir. Kabusların olmaması da yalnızca mutlu bir Scarlett anlamına gelirdi. Bunu bir hafta önce keşfetmiştim ve bu da beni çok kısa sürede hüznü halimden kurtaran büyümlü bir şey olmuştu.

Gözlerimi kapatma dürtüsüne karşı koymak için önümdeki barın tepesinde parlayan güzel flaş ışığına odaklandım. Gece göğünün

altında ışıklar saçıyor, renk kaleydoskopu yıldızların muhteşem bir şekilde parlamasını sağlıyordu.

Dirseklerimi kaldırıma dayayarak arkama yaslandım, bacağımı dümdüz uzatmama engel olup, bu anı mahvetmeye cüret eden iri cam parçasını görmezden gelerek rahatladım. Yayılmak üzereyken arkamdan gelen bir gürültü konsantrasyonumu bozdu ve iki kolumdan tutularak sertçe yukarı çekildim.

“Hey! Bırak beni!”

“Hanımefendi, susma hakkına sahipsiniz...”

İki ateşli New Orleans polisi, beni Yeni Fransız Opera Binası’nın hemen dışında, Bourbon ve Toulouse Caddesi’nin köşesinde bekleyen bir polis SUV aracına götürürken haklarımı saydı.

Jaime arkamızdan bir yerden, “Siktir!” diye küfrettiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. New Orleans’lı en iyi arkadaşım İspanyolca, Fransızca veya kendi kişisel İspanyolca kombinasyonu dışında asla küfretmezdi. Tabii işler gerçekten boka sarmadıysa.

“Bize direnmeyi bırakın hanımefendi, yoksa sizi etkisiz hale getirmek zorunda kalacağız.”

“Siz beni bırakırsanız ben de direnmeyi bırakırım!” Çığlık atıp tekmler savurdum. “Jaime! Yardım et!”

Sonunda bize yetişen Jaime, “O Bordeaux Konservatuari’nda son sınıf öğrencisi. Yurdu tam arkamızda. Onu götürebilirim,” diye önerdi.

“Olmaz. Şu noktada kendine zarar veriyor ve zaten bize bağırdığı sırada tutuklamasını yaptık.”

“Onu ne için tutukluyorsunuz?”

Aval aval bakan insanlara ters ters baktım. Karşılık olarak sadece güldüler.

Pislikler.

“Kamusal alanda sarhoş olmaktan ve uygunsuz davranışlarda bulunmasından. Genellikle bu tür suçları Fransız Mahallesi’nde görmezden geliriz ama o kontrolden çıktı, efendim. Kendi iyiliği için onu en azından nezarethanede tutmalıyız.”

"Sarhoş mu!?" diye homurdanarak ellerinden kurtulmaya çalıştım ama polisler kollarımı daha da sıktı. "Hiçbir şey içmedim ki!"

"Tabii, kesin öyledir," diye homurdandı içlerinden biri. "Bir de polis karakolundaki alkol ölçerin ne diyeceğine bakalım, tatlım. Her hâlükârda uygunsuz davranmaktan tutuklusun."

Polise hırslayarak karşılık verdim ama Jaime bana keskin bir bakış atarak dudaklarını "kes sesini" der gibi oynatınca sustum.

Yüksek sesle, "Aslında doğruyu söylüyor," diye yanıtladı. "Ona ne olduğunu bilmiyorum ama yardıma ihtiyacı var, hapse girmeye değil. Ona yardım edebilir misiniz?" Telefonunu cebine soktu ve iki elini de güre, koyu siyah saçlarının arasından geçirerek arkaya doğru taramış saçlarını bozdu.

Tanrım, çocuk *gerçekten* çileden çıkmıştı. Normalde saçları *her zaman* mükemmel görünürdü ve Broadway'e yakışır ses tınısı şu an can sıkıcı bir yalvarış halini almıştı.

Fakat düşüncelerimdeki caz radyosunun üzerinden yükselen küçük bir ses, bana onun haklı olduğunu söylüyordu.

Bende ciddi bir sorun vardı.

Hayır yoktu. Siktir et o sesi.

"Bırakın... beni!"

Onlardan kurtulmak için aniden kendimi bıraktım. Polisler bunu beklemediği için kıcımın üzerine düştüm. Hemen ayağa kalkıp hayatım buna bağılıymış gibi koşmaya başladım.

Rüzgâr yanımdan vızıldayarak geçiyordu... Ezik polislerin durmamı söylemesi nafileydi; çok hızlıydım... O kadar hızlı hareket ediyordum ki her yarışı kazanabiliirdim... Kahretsin, üniversiteye şarkı söylemek için değil, atletizm için gitmeliydim... Vay canına... Belki de mezun olduktan sonra Olimpiyatlara girebilirdim... Broadway'de büyük bir yıldız olmazsam tabii... Belki ikisini de yapabilirdim... Ama hayır, siktir et Broadway'i... Ben kendi sahnem olsun istiyordum...

Bir şey beni kaldırıma çarptığında yüzüm sert bir şekilde yerle buluştu ve benim kadar hızlı hareket eden düşüncelerimden beni uzaklaştırdı. Hiçbir şey hissetmedim. Sadece birinin beni durdurma cesaretini göstermesine kızdım.

Arkama dönüp tükürükler saçarak küfürler savurdum, ta ki bana yetişenin kahrolası *Jaime* olduğunu fark edene kadar.

“Eşek herif, n’apıyorsun? Ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Pisliğin gözlerinde yaşlar vardı ama az önce kahrolası bir defans oyuncusu gibi ezdiği kişi *bendim*. Tanrı aşkına!

“Çok üzgünüm, Scarlo. Yapmak zorundaydım. Seni elektroşokla etkisiz hale getireceklerdi,” diyerek sıkıcı özürler fısıldadı ama yine de beni iki polis memuruna teslim etti.

Yakalandıktan sonra beni polis arabasının soğuk metaline çarptılar.

“Aman Tanrım, ona karşı nazik olun, *lütfen!* Şu an iyi değil. O, böyle biri değil.” Jamie onlara beni incitmemeleri için yalvarıp duruyor ama polisler dinlemiyorlardı. Beni kelepçelemek için ellerimi arkamdan vahşice sıktıklarında gırtlığımdan bir çığlık koptu.

“Üzgünüm, Scarlett. Çok ama çok üzgünüm. O bunu yapmamı istemedi ama senin yardıma *ihtiyacın var.*”

“O dediğin de kim? Ve yardımlarının canı cehenneme. Beni rahat bırakmalarını söyle, Jaime!” Şu anda *tutuklanan* o değilken yanaklarından yaşların akmasına öfkelenerek bağırdım.

Ben acımasızca SUV’nin açık kapısına doğru itilirken başını iki yana salladı. Polisler benimle konuşuyor ama ben hain en iyi arkadaşşımdan gözlerimi alamıyordum. Kafamdaki caz radyosu da son sürat çalışıyor, onları susturuyordu.

“Scarlet Day?”

Gözlerimi Jaime’dan sürücü koltuğuna çevirdiğimde polislerden birini tam önümde gördüm.

“Oraya nasıl bu kadar hızlı gittin?”

Polis memuru kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. “Dizinizi kontrol ettirmek için sizi hastaneye götürüyoruz. Eğer arkadaşınızın söylediği gibi şu anda ayık olduğunuz doğruysa, sizi değerlendirecekler ve belki de sarhoşlar nezarethanesine atılmak yerine tedavi altına alınacaksınız.”

Bir homurtu çıkardım. Aptallar. Deli olmakla ilgili en ufak bir şey bilmiyorlardı. Annem sonunda herkes için en iyisini yapıp ka-

ana kadar deliliğin içinde b y m   t m. Ondan kurtulduğuma sevinliyordum.

“Ben deli değilim,” diye tısladım, beni bu pislige bula tırdığı için Jaime’yi azarlamak üzere pencereye doğru döndüm. Fakat tanımadığım biri çoktan ona bağırıyordu.

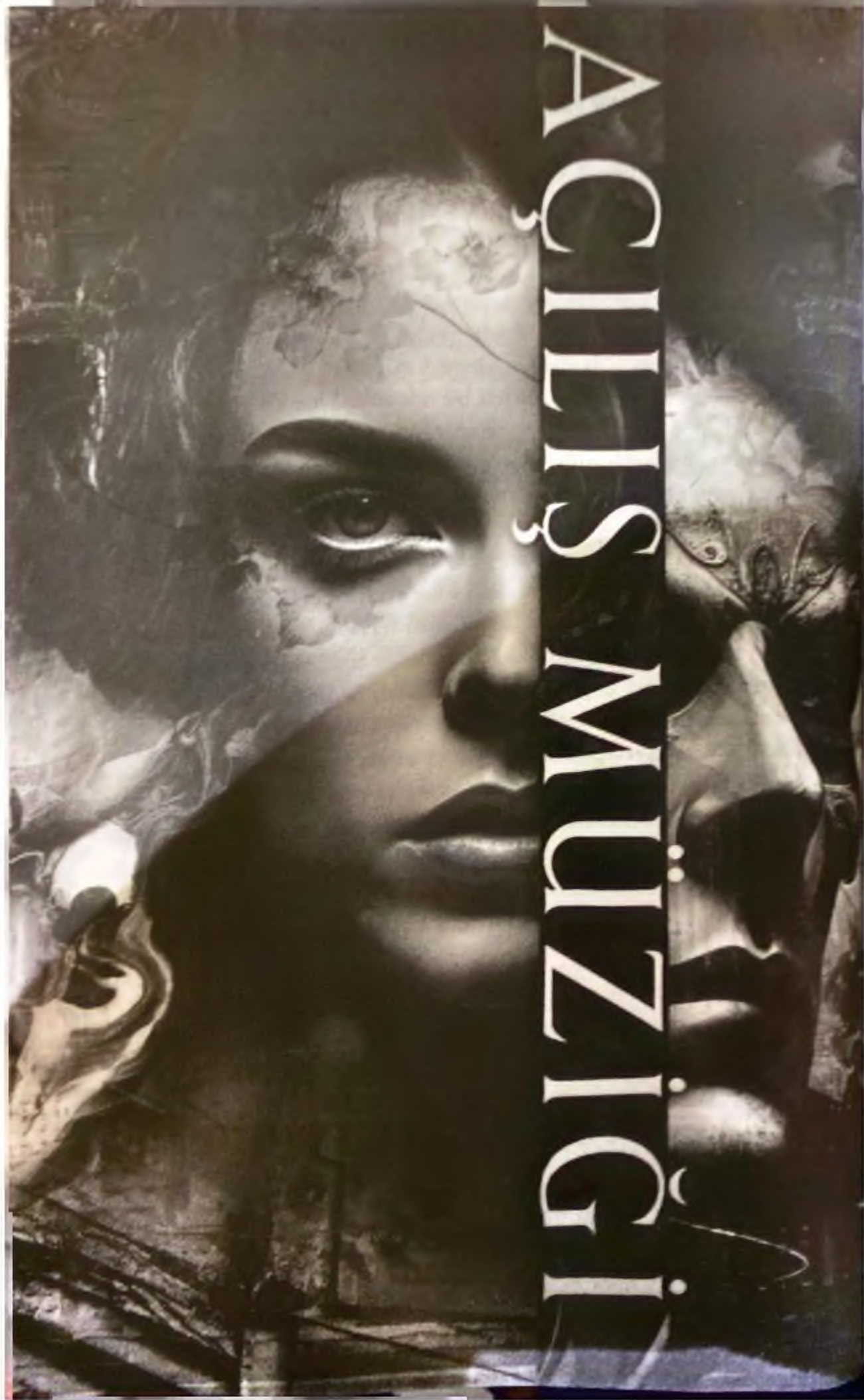
Ve... vay canına, yanına gitse miydim?

Güzel yanakları öfkeyle kızarmış olsa da adam muhte emdi. Boyu 1.82’den uzun olan arkada ımdan birkaç santim daha uzundu. Dudaklarımı yalamadan edemedim çünkü kahretsin, bekaretimi vermek isteyeceğim türden bir adamdı. Yine de yüzünün sağ tarafındaki o aptal maskeyi ıkartırdım. Çok seksi göründüğüne emindim. Bu hafta milyonlarca kez kendimi rahatlatmaya çalışırken, porno sitelerinde izlediğim tüm o pozisyonların hayali zihnimde hızla dolaşmaya başladı.

Fakat biz hareket ederken polis arabasına dönmesiyle birlikte, yüzünün açıkta kalan kısmındaki öfke eridi ve etrafımdaki her şey sustu. G ğ m çok ihtiyaç duyduğum havayla geni lerken, g r    m yalnızca ona odaklanmak için tüneller açtı. Anlayamadığım bir şeyler söyledi ama O şeklini alan dudakları benim de aynı şeyi yapmama neden oldu. Karanlık, büyüleyici bakışları, SUV Toulouse Caddesi’nden ayrılıp onu tozların arasında bırakana kadar koltuğumda rahatlamamı sağladı.

Babamın öldürülmesinden bu yana, ilk kez zihnimin susmasını sağlayan bu yabancıyı merak ederek, filmli camda gölgesini hayal etmeye çalışıp durdum.

ACILIS MUZIGI

GÜNÜMÜZ

Güldüğünde, aletimi boğazından aşağı ittiğimi ve ben boşalana kadar muhteşem yüzünün gözyaşlarıyla parıldadığını hayal ediyordum.

Ama şarkı söylediğinde... *siktir*, şarkı söylediğinde... işte *o zaman* gerçekten mest ediciydi.

Tiyatronun beş numaralı locasındaki yerimden, muhteşem sopranoyu^{*} mükemmel bir şekilde duyabiliyordum. Charles Gounod'un *Roméo et Juliette*'inden "*Je veux vivre*" ariasını kusursuz bir şekilde söylüyordu. Güzel, küçük ilham perim her notaya isabetle çıkarken gözlerim saf bir rahatlamayla kapandı.

Bordeaux Müzik Konservatuari'ndaki tiyatro öğrencileri için bu özel operanın son gecesi idi. Haftalardır Yeni Fransız Opera Binası'ndaki kendi sahnelerinde oynuyorlardı ama bu, meleğimin başrol olduğu ilk oyundu. Onun için zor bir yıl olmuştu, yedek oyuncu pozisyonundan terfi etmek için odasının mahremiyetinde sürekli olarak çalışmıştı.

Bu gece, spot ışıkları üzerinde parlarken Scarlett, pislik yönetmene ve salondaki diğer seyircilere başından beri başrolde olması gerektiğini kanıtlamıştı.

İkiz kardeşim Ben, yanımda sessizce, "Sol," dedi ve beni aşağıdaki gösteriden uzaklaştırıp toplantımıza geri döndürdü.

Kemik beyazı kurukafa maskesi, tıpkı benimki gibi yüzünün sağ yarısını kapatıyordu. Tiyatro locamızın karanlığında siyah saçlarını ya da sıcak mavi gözlerini göremediğim için ona dönme zahmetine girmedim. Ben'e bakmak, hiç olmamış bir geleceğin aynasına

* En tiz kadın sesidir ve çoğu zaman, bu sese sahip kadın sanatçıyı tanımlamak için kullanılır. (ç.n.)

bakmak gibiydi. O geleceği yakan adamın kardeşi şu anda tam karşımızda otururken, bu gerçek yüzüme hiç bu kadar açıkça vurulmamıştı.

On yıl önce Rand'ın abisini, pençelerinden kurtulmak için öldürmek zorunda kalmıştım. O zaman sadece on beş yaşındaydım. Rand, kardeşinin yaptığı şeyin affedilemez olduğunu biliyordu. Bunca yıldan sonra, sanki ailelerimizin geçmişi düzeltilemez bir şekilde kanla lekelenmemiş gibi, bu toplantıyı yapmak isteme cesaretine sahip olmasına şaşırmıştım.

Toplantıyı olaysız bitiremeyeceğimden kesinlikle emindim. Başından beri damarlarım öfkeyle kaynıyordu ama karşımızdaki acınası sarışın aptal bundan tamamen habersizdi.

Bu gece sebepsiz yere şiddet beklememesi gerektiğini düşünüyor olmalıydı. Burada olmazdı. Onu bir perde ipiyle asmanın hayali eğlenceli olsa da o şekilde davranamazdım. Opera binası bizim açımızdan tarafsız bölgeydi, bu yüzden endişelenecek bir şeyi yoktu. Ayrıca benim berbat kaderim, tam olarak Rand Chatelain'in suçu değildi. Ailesinin suçuymuştu.

Rand, hayattaki son Chatelain ve ailenin servetlerinin varisi olmasına rağmen, ailelerimiz arasında yaşananlardan sonra New Orleans'tan kaçmıştı. New York'ta okula gidiyor, yaklaşık on yıldır aylak aylak dünyayı dolaşarak sorumluluklarından kaçıyor ve New Orleans'ın kendine ait kısmının bakımını merhum babasının yardımcısı Jacques Baron'a bırakmıştı.

Ya da Baron en azından *bir zamanlar* sorumluydu. Kesinlikle artık değildi.

Bu hoş düşünce üzerine içkimin arkasından sııttım, ta ki Rand'in bana umutla gülümsediğini görene kadar. Berrak beyaz dişleri Yeni Fransız Opera Binası'nın loş ışığında parıldıyor, sarı saçları, binanın tavanının ortasındaki büyük kristal avizenin üzerine boyanmış masum melekler gibi altın renginde ışıltıyordu. Acayip can sıkıcıydı.

"Tatlı, değil mi?" Rand, aramızdaki bir şakadan bahsediyormuş gibi davranırken aptalca sırtarak bana göz kırptı. "Şarkıcı yani? İnaniılmaz bir ses."

Sazerac'ımı döndürürken, "Tatlı mı?" diye sordum. Madam G'nin barmenleri, toplantılarım sırasında bana her zaman ikramlarda bulunurlardı ama baş döndürücü kokteyl bile bu aptala katlanmama yardımcı olmuyordu. "Tatlı demek bir hakaret." Son kelime ağzımdan tükürür gibi çıkarken kendimi durduramadım ve içkimin geri kalanını kafama diktim.

"Sol..." Ben'in nazik uyarısı pozisyonumu hatırlamama pek yardımcı olmadı. Ancak Rand'in kurnaz bakışları bu işi başardı. Özellikle de sonunda pazarlık edecek bir şeyi varmış gibi öne doğru eğilmesi.

"Bir teklifim var ama bu, Fransız Mahallesi'nde bir Chatelain oteli inşa etmenin ve elbette NOLA Limanı'na engelsiz erişimin karşılığında olacak."

Onu terslemeden önce Ben sertçe fısıldadı. "Sana söyledik, Rand. Limanlar ve Fransız Mahallesi bizim. NOLA Limanı'nı saymazsak, otobanın diğer tarafındaki her şey Chatelain arazisi; Central City gibi, Garden District" gibi-

Rand'in kaşlarını çatışına memnun bir bakış atarak, "Bütün güzel küçük çiçekler sende," dedim.

Ben, başını iki yana sallayarak devam etti. "Abin sayesinde son on yıldır bu böyle. Ailen ateşkesi kabul etti."

"Hayır, abim Laurent ateşkesi kabul etti," diye düzeltti Rand. "Hemen ardından da *bu* herif onu öldürdü." Başparmağını bana doğru salladığında ben de boş kadehimi ona doğru tuttum.

"Bir zevkti, Chatelain."

Bana gözlerini kısarak bakarken, sahte olduğunu bildiğim o mutluluk kaybolmaya başladı. "Seni oro-"

Ben, "Her şeyin ateşkes sınırları içinde olduğunu hatırlatayım," diyerek araya girdi, bir tarafıma bile takmadığım toplantıyı mahvetmeyeyim diye bizi susturmaya çalıştığı belliydi. "Bizzat yaptığı ateşkes anlaşmasını ihlal ederek abinin adını lekelemek mi istiyorsun? Bir aile üyesine yönelik herhangi bir saldırının eşit derecede kanla ödeneceği maddesini yazan oydu."

* Bir viski kokteyli. (ç.n.)

** New Orleans şehrinin en lüks bölgelerinden biri olup, güzel bahçeler ve peyzaj alanlarıyla doludur. (ç.n.)

“Abinin kolay kurtulduğunu söyleyebilirim,” diye homurdandım.

Sanki vücudum kaderim için beni suçluyormuş gibi, sağ kolunun yaralı derisinde bir alevin hayaleti gezindi. Ancak tüm dikkatimi Rand’e meydan okumaya odakladım. Beni sinirlendirmişti ama şu anda dokunulmaz olduğumu biliyordu. Abisinin, ateşkesi aktif olarak ihlal ederken imzalaması ve cezasını çekmesi bizim suçumuz değildi. Rand misilleme yaparsa, ölen abisinin sözünü hiçe saymış olurdu. Önce Rand bana saldırırsa, o zaman eşit derecede kanla karşılık verebileceğimden bahsetmiyordum bile. Tabii ki abisinin ateşkesinin gerektirdiği şekilde.

Kardeşimin onaylamadığını hissediyordum. Rand’e güvendiğinden değildi. Ben, sadece bu toplantının drama olmadan bitmesini istiyordum. Ancak ailelerimiz on yıldır ilk kez konuşuyordu. Tatsız olması kaçınılmazdı.

Ben, bir şehri güvenli, geliştirmek ve sadık tutmak için gereken çirkin ayrıntılara hiç bulaşmamıştı. Bu kısma alışkın olan bendim. O, el sıkışıyordu. Bense yumruklarımı kullanıyordum. Alavere dala vere yaparak halkımızı hem finansal hem de yasal yollarla korumak onun en iyi yaptığı şeydi. Ben güvenlikten sorumluydum, halkımızı fiziksel yolla ve bilgiyle koruyordum. Gölgelerim aşağıdaki barda Madam Gastoneaux ile birlikte koordine şekilde çalışıyordu. Birlikte, Fransız Mahallesi’nin her yerinden ve ötesinden sırları toplama konusunda eşsizdik. Şantaj da yumruk kadar işe yarıyordu. Hatta bazen daha çok işe yarıyordu.

“Bordeauxlar otobanın batısına geçmez,” diye hatırlattı Ben ona. “Chatelainler de doğuya veya NOLA Limanı’na geçmez. Fransız Mahallesi’nde bir otel işletemezsin çünkü insanlarımız karşı tarafın işyerlerine uğramaz. Davet gelmediği ve bir taraf diğerine zarar vermediği sürece yani.”

Sırıttım. “Ve hatırlıyorum da adaletimi sağlamak için benim bir davetiye beklememe ya da Garden District’ten ayrılmama gerek kalmamıştı çünkü sikik abin beni çoktan *kaçırmıştı*.”

“Mesele *şu ki*,” diye araya girdi Ben. “Ateşkes bizi korumak için yapıldı. Annelerimiz, üçümüzü aynı yatılı okula göndererek ailelerimizin yüzyıllardır süregelen düşmanlığını yumuşatmaya çalıştı

ve bu sefil bir şekilde başarısız oldu. Laurent ölmüş olabilir ama hepimiz biliyoruz ki Sol, ailelerimizin *ödeşmiş* olduğunun canlı bir kanıtı.”

Yüzümün sağ tarafı maskemin altında yanıyor ve Rand yüzünü buruşturuyordu ama bu onun mu kaybıydı yoksa benim mi emin değildim. Çocukken, ben bir pazarlık kozu olarak kullanılmadan önce arkadaş olmamız, bu sadakatin abisinin ölümünden sonra devam ettiği anlamına gelmezdi, büyük Chatelain’in ne kadar canavar olduğu önemli değildi.

Rand pişmanlıkla iç çekerken onu duymamaya çalışarak arayı dinlemeye döndüm. Ancak sesinde göz ardı edemeyeceğim bir derinlik oluştu.

“Biliyorum. On yıldır ortalarda yoktum ama *her zaman* rakip değildik. Eğer ilgilenirsen, en azından seni onunla tanıştırmayı teklif edebilirim diye düşündüm.”

“Sen Scarlett Day’i nereden tanıyorsun ki?” Soru, konuştuğumu bile fark edemeden ağzımdan bir hırıltı eşliğinde çıktı.

Rand’in dudakları gururlu bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bilmiyor muydun? Lettie ve benim çok uzun bir geçmişimiz var. Sanırım çocukluk aşkı olduğumuz söylenebilir.”

Ağzından çıkan her kelime, elimdeki boş içki bardağını daha sıkı kavramama neden oldu. Nasıl cevap vereceğimi düşünürken parmaklarımı birer birer gevşettim. Bir antika kadehi daha kırarsam, Madam G derimi canlı canlı yüzüp pişirirdi ve bu sefer elimde ölü bir Chatelain bile olmazdı.

“Nasıl?” diye cevapladım sonunda, zihnim hâlâ bu bilgiyi işleyemiyordu. “Üçümüz de ondan birkaç yaş büyüğüz ve Fransa’da okuduk, Scarlett’in ailesi ise aslen Appalachia’lı.”

Rand’in kaşları kalktı, Ben’in yanımda kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum. Elimi fazla açık etmiştim.

“*Benim* Lettie hakkında çok şey biliyorsun, demek?” Bardağımı tatmin dolu yüzünde kırma isteğim çok güçlüydü ama sabırsızlıkla açıklamasını bekledim. “Scarlett’in babası gezici bir müzisyendi. Fransız Mahallesi’ndeki yaz turlarında çaldığı zamanlar da dahil olmak üzere Lettie her yere onunla giderdi. Bu okula ödeyecek parası olmasına şaşırdım. Siz Bordeauxlar ucuz değilsiniz.”

Ben, hoşnutsuzluğumun arasından, “Bordeaux’da pek çok burs

sağlıyoruz,” diye açıkladı. “Bayan Day, babası öldükten sonra burs kazandı.”

“Doğru, babası öldürülmüştü. Zavallı Scarlett.” Ona tekrar kısa bir bakış attığında endişeyle yüzünü buruşturdu ama bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecektim.

“*Garden District*’te öldürüldü,” diye yanıtladım sol kaşımı kaldırarak. Fakat Rand suçlayıcı ses tonumu fark etmişe benzemiyordu. “*Senin* bölgede.”

“Bu korkunç. Babamla abim, otoyolun batısına gönderilmeden önce, onu çalarken gördüklerinde bayağı hoşlarına gitmişti. Scarlett’le babasının yaz gösterilerinden birinde tanıştım ve sonra ben okula gitmek zorunda kalana kadar ayrılmaz bir ikili olduk. Yaşayıp onu görememeleri çok üzücü.” Scarlett’i sahnede özlemle izlemeye dönmeden önce bana anlamlı bir bakış attı. “Küçük Lettie’nin başarılı olduğunu görmek isterlerdi. Scarlett de bunu hak ediyor.”

Rand tekrar ikimize bakmak için kadife koltuğunda döndüğünde, Ben’in maskesinin ardındaki gözleri bana kaydı. Parmaklarını kıvrıp konuşmaya devam etti.

“Bu kan davası ikimizin de ailesinden birçok kişiyi aldı. Ateşkesimizin bu kadar zorunlu olmasının nedeni bu. Fransız Mahallesi’nde bir Chatelain oteline hayır dememizin nedeni de. Yapacağınız binaların tarihimizi yok edecek olması bir yana, ailelerimizin şehrin farklı taraflarında iş yapması daha iyi. Tıpkı anlaştığımız gibi.”

Rand’in ince dudakları düz bir çizgi halini alırken bakışlarını tekrar sahneye çevirdi. Gözlerinin etrafındaki heyecan, içimde hissettiğim açlığa benzer bir bakışı yansıtıyordu. Kafasının yan tarafına dik dik baktım. Sahnenin altındaki mahzenlerde ne asılı olduğunu bilseydi, yüzündeki o hayran ifadeyi hemen silerdi. Scarlett Day benimdi. Adamlarından biri bunu zor yoldan öğrenmek zorunda kalacaktı.

Rand bize dönüp beş numaralı locanın içini inceledi. “Ailenizin toplantıları burada düzenlemesini hep çok ilginç bulmuştumdur. Ama söylemeliyim ki, Bayan Day’inki gibi bir gösteriyle, neden opera binasını tarafsız alan olarak ayarladığınızı anlayabiliyorum.”

Benim burayı hiç terk etmemem de bir neden tabii.

1920'de aynı adı taşıyan yanmış araziyi satın aldığımızdan beri Yeni Fransız Opera Binası ailemin evi olmuştu. İlk bina neredeyse küle dönmüştü ve asıl sahipleri sigorta ile altından kalkamayınca arsayı boşaltmıştı. Büyük büyükannem, asıl Fransız Opera Binası'nın yok olmasına çok üzülmüştü ve Bordeaux erkekleri karılarına asla hayır diyemezdi. Ben, Madam G'nin kızı olan eşi Maggie ile buna mükemmel bir örnekti.

Ancak büyük büyükbabam, sadece karısını memnun etmek istememişti, İçki Yasağı yasasının yürürlüğe girmesiyle bulunmaz bir fırsat görmüştü. Eski Fransız Opera Binası'nın arsasını satın almış, daha iyi güvenlik önlemleriyle yakın bir kopyasını yeniden inşa etmişti. Garden District'teki eski Bordeaux malikanesini satmışlardı ve Jeremiah Bordeaux, büyük büyükannem öğretmenlik yapıp tutkusunu bütün gün yaşayabilsin diye *Yeni Fransız Opera Binası*'nı sanat öğrencileri için bir konservatuvar haline getirmişti. Hatta öğrenciler için yurtlar ve şu anda Ben ile Maggie'nin yaşadığı bir aile kanadı bile tasarlamıştı.

Ancak alt tarafta, Fransız Mahallesi'nin biraz daha yüksek cephesini kendi avantajına kullanmış ve *Yasak* sırasında kullanmak üzere sele dayanıklı mahzenler ile tüneller labirenti tasarlamıştı. Yasadışı içki imalathanesini aşağıya inşa edilmiş olan Mask adlı barda işletiyordu. Madam G'nin ataları onunla bir anlaşma yapmıştı, o günden beri sahibi ve işletmecisi onlardı. O zaman uygulamaya konulan maskeli balo teması, yakalanmaları halinde -ki hiç yakalanmamışlardı- müdavimleri olası bir cezaya karşı korumak içindi. Şimdi ise beni koruyordu.

Ergenliğimde hastanedeki yanık ünitesinden taburcu olur olmaz, üst kattaki aile kanadından ayrılmış, mahzenleri ve tünelleri kendime bir ev olarak yeniden tasarlamıştım. Artık uğrak yerlerim mahzenler, tüneller, opera binası ve Mask'tı. Hiçbir yere maskesiz gitmezdim, bu yüzden burası benim evimdi. En rahat olduğum, utancımın dünyaya sergilenmediği yerd.

Bu sayede Scarlett'in tatlı sesini gece gündüz duyabiliyordum. Müzik meleşim sanatı için çok çalışıyordu. Bana, başlı başına bir şeytana, bu son birkaç haftada, yıllar boyunca çalıştığım diğer tüm

seslerden veya bestecilerden daha fazla ilham vermişti. Gounod'ın kendisi bile şu anda onu dinlemek için adam öldürürdü. Bunu biliyordum.

Aryanın son birkaç notası salonda yankılandığında parmaklarım sağır edici alkışlara katılmak için can attı. Spot ışığı sayesinde, zayıf görüşüm vahşi siyah buklelerdeki altın-kırmızı ışıltıları hâlâ seçebiliyordu. Fildişi teni sıcak ışıkların altında parlarken yüzündeki hayret ifadesi nefes kesiciydi.

Sayırsız provayla ses egzersizinden sonra, salonu altüst edeceğini biliyordum. Ona tezahüratlar etmek istiyordum ama bir Chatelain'in önünde herhangi bir zayıflık belirtisi göstermek, Scarlett'in sırtına bir hedef koymaktan başka bir işe yaramazdı. Bunu çoktan fazlasıyla yapmıştım.

Bir Chatelain'e -herhangi bir Chatelain'e- üstünlük vermek ölüm cezası anlamına gelebilirdi. Scarlett'in mayın tarlamızın ortasında kalmasına izin vermeyecektim.

Yine de bu, Rand'i durdurmadı.

"Bravo! Bravo!" Ayağa fırlayıp altın korkuluğun üzerinden eğildi ve tıpkı benim yapmayı dilediğim gibi bir şevkle alkış tutup ona seslendi. Scarlett'in bakışları locama doğru kalktı ve gümüş rengi gözleri spot ışığında parladı. O yukarı bakıp genişçe gülümserken göğsümdeki devasa boşluk canlanıp nabız gibi atmaya başladı.

Beni görüyor mu? Onun için burada olduğumu biliyor mu?

Her zaman gölgelerin içine saklanırdım ama ilham perimin *beni* sonunda gördüğü düşüncesi, öne çıkmam için hareket etmemi sağladı. Lakin Rand, kahrolası bir manyak gibi el sallamaya başladığında durumu anladım.

Onun içindi. Sadece onu görüyordu. *Çocukluk aşkını*. Ben maskemin ardında, çok uzun süredir karanlıktaydım.

Kardeşim ve ben, iş yaptığımız kişilerin yüzlerini göstermesini, adamlarımızın -gölgelerimin- ise Bordeauxlar için çalışanların kimliğinin gizli kalmasını sağlamak için maskeler takmasını şart koyuyorduk. Bu sadece adamlarımızı ve ailelerini korumakla kalmıyor, aynı zamanda ayaklanmayı da engelliyordu. Her zaman faydasını

* Charles-François Gounod; Fransız opera bestecisidir. (ç.n.)

gördüğüm bir politika olsa da, şu an bundan pişmanlık duyuyordum.

Scarlett'in Rand'e gülümseme şekli midemi bulandırıyor. Hiç şüphesiz ki Rand onun bakışından keyif alıyor, bunun beni nasıl etkilediğini anlıyordu çünkü bana tatmin olmuş bir gülümsemeyle bakıyordu. Opera binası, şiddetten arınmış, güvenli bir bölge olmalıydı. Ancak bugün, kıskançlık bana şu kendini beğenmiş bok parçasını korkuluktan aşağı atmanın hayalini kurduruyordu.

"Sanırım beni tanıdı!" dedi muzaffer bir edayla.

Sessiz kaldım ama kalabalık sakinleşip sahne ışıkları sönerken Ben sessizce yanıtladı. "Öyle görünüyor."

"Öyle mi?" Rand heyecanla başını salladı. "Yanına gideyim, değil mi? Merhaba diyeyim?"

"*Olmaz*," dedim öfkeyle. Sağ elim yumruk halini aldı ve Rand'in güzel yüzünün kana bulandığını hayal ederken kurukafa şekilli tungsten yüzüğüm ısınmaya başladı.

"Bence Sol'un söylemeye çalıştığı şey, gösterinin geri kalanının hâlâ devam ettiği. Bizim işimizin de bitmediğinden bahsetmiyorum bile," diye belirtti Ben, umutsuzca dikkatimizi çekmeye çalışıyordu.

"Ateşkes de bitmedi," diye ekledim. "O, *benim*."

Ben'in yanımda kaskatı kesildiğini hissettim. Onu suçlamıyordum. Sesimdeki takıntıyı ben bile duyabiliyordum. Çok tehlikeliydi.

Ben, "O haklı, kız yasağa dahil," diye yalan söyleyerek araya girdi. "Fransız Mahallesi'nde, bizim korumamız altında yaşıyor."

Rand başını iki yana sallayıp opera devam ederken sesini alçalttı. "Bir süreliğine buradan uzaklaşmış olabilirim ama ateşkesin kurallarını çok iyi hatırlıyorum. Sadece Fransız Mahallesi'nde yaşaması onu açık bir şekilde *senin* yapmaz. Sadakatini belirten herhangi bir damga veya kolye göremiyorum. Ateşkes sadece karşı tarafta veya özel olarak korunan birine karşı hiçbir suç işlenmediğinden emin olmak için var. Onu incitmeyeceğim. Scarlett'i her zaman önemsedim ve onu on yıldan fazla bir süredir görmüyorum. Sadece merhaba demek istiyorum, belki onu bir şeyler içmeye çıkarırım. Onu benden uzak tutamazsın, Bordeaux. Ben *senin gölgelerinden* biri değilim." Kelimeyi bir küfür gibi söylemişti.

“En azından gölgelerim, onları kimin yönettiğini biliyor,” diye karşı çıktım.

“Bu çok alçakça bir hakaret.” Rand öne çıkarken ben de yerimden kalktım, 1.93’lük cüssem onun üzerinde yükseldi. Hakkını vermem gerekirse, Ben aramıza girmeden önce Rand benimle göz göze gelmek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

“Olay çıkarıyorsunuz,” diye tısladı Ben. “İnsanların görmek için para ödediği bir gösteri zaten var. Bunu mahvetmeyelim.” Açık kapı aralığına döndü. “Sabine?”

Sağ kolumuz olan, açık kahverengi tenli ve kıvrımlı atletik yapılı, uzun boylu esmer, gölgelerin arasından belirdi. Maskesi benim favorilerimden biriydi; ateşle sarmalanmış boynuzlu bir iblis yüzü, yüzünün üst yarısını kaplıyor ve sadece kömür grisi gözlerini ortaya çıkarıyordu. Eli, yanından hiç ayırmadığı hançerin üzerinde hazır bekliyordu.

Sabine işinde iyiydi. Hatta harikaydı. Locadaki hiç kimse Rand’in işini bir sonraki nefesinden önce bitirmeye ne kadar hazır olduğunu göremiyordu. Aydınlık bir odada, o bıçaklı cadaloz ile başa çıkmada ben bile zorlanırdım. Ancak ışıklar söndüğünde, kimse benim dengim olamazdı.

Sabine gelişigüzel bir şekilde, “Chatelain çöpünü çıkarmamı mı istiyorsunuz?” diye sordu.

“Çöp mü?” diye tısladı Rand. “*Abimin* çöp olduğunu düşünmüyordun.”

Sabine bakışlarımdan dikkatle kaçınırken, zar zor fark edilen bir küçümsemeyle dudakları kıvrıldı. Şimdiye kadar gösterdiği en duygusal tepki buydu. “O, Laurent gerçek yüzünü göstermeden önceydi. Bana kalırsa, Chatelainler eski güzel günlerde olduğu gibi beton ayakkabılarla Mississippi Nehri’ne atılmalı.”

Rand’in yüzü tiksintiyle buruştu. “Sende ne bulduğunu hiç anlamıyorum.”

“Kolay bir hedeftim ama artık bir tehdidim. Ee, neye ihtiyacın var?” Bordeaux vicdanının temsili Ben’e sormuştu. Bana sorsaydı, birlikte Rand’i kahkahalar eşliğinde korkuluktan aşağı atardık.

“Ona seyirciler arasındaki koltuğuna kadar eşlik et. İşimiz bitti.”

“Memnuniyetle. Benimle gel, Randy Oğlan.”

“Kapa çeneni,” diye homurdandı Rand ama yakalarını düzeltip bana kibirli bir bakış atarken onu takip etti. “Zaten izlemem gereken bir soprano vardı. Ah, bir de teknik olarak bağlantısı olmadığı için onunla ilgilendiğimi ilan ediyorum. Onun bir Chatelain olduğunu varsayın. Kim bilir, belki bir gün gerçekten olur.”

Sabine kapıyı arkasından kapattığında, yerimden yarı kalkmıştım. Ben’in ısrarla kolumu tutması beni onların peşinden gitmekten alıkoyan tek şeydi. Vücudum titriyor, başka bir Chatelain’i daha boğmak ve onun kendini beğenmiş kıcını bu dünyadan uzaklaştırmak için can atıyordu.

Bu kesinlikle yeni bir duygu değildi ama on beş yaşımdan beri bir Chatelain ile karşı karşıya gelmemiştim ve bu sefer damarlarımda farklı bir dürtü dolaşıyordu. İntikamın sabit ritmi yerine, alışıktığım vurucu ritme, çınlayan başka bir şey karışmıştı.

Korku.

Tenim karıncalanıyordu. Bir Chatelain’in aklıma girmesi kabul edilemezdi.

“Buna değmez, kardeşim. Mahzende o piç Jacques’la ona bir mesaj verdin bile.” İkizime baktım, telefonundan yüzüne loş bir ışık vuruyordu. “Maggie’ye mesaj atıyorum. Chatelain sahne arkasına geçmek isteyebilir. Hazırlıklı olmasını istiyorum.”

Başımı bir kez sallayarak onayladım. İşlerimizin başarısı, göz önünde olmamaktan geliyordu ve asla masumları dahil etmezdik. Yeni Fransız Opera Binası ile aşağıdaki bar tarafsız bölge olduğundan, sahneyle ilgilenenlerin çoğu maaşlı çalışanımızdı. Biz, olay başlatmamaya yemin etmiştik; ama bitiren olacağımızdan adımız gibi emindik.

Sakince yerime oturup kardeşimi dinlemeye karar verirken vücudumdaki her kas buna isyan etti. Ben yanıma oturdu ve içimde kabaran kaygıya rağmen Scarlett’in performansının geri kalanını izlemeye çalıştım.

Bu duygu nefes almamı zorlaştırdığında, “Gerçekten kulise gideceğini düşünüyor musun?” diye sordum.

“Ona sahip olamazsın, Sol.”

Gözlerimi Ben'in olduğu yöne çevirdim ama sonra onu geçiştirdim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Scarlett Day. Scarlett gibi bir kadın ışığı sever. Tam olarak spot ışığını. Tüm o söylentilerden yararlanmayı bırakıp, o çok sevdiğin gölgelerden çıkman gerekir."

"Sakin ol, kardeşim. Sadece masum birinin ateş hattında olmasını istemiyorum. Bana getirdiğin memnun etmeye hevesli turistleri bırakmayacağım." Yalanın ateşi yükselip dilimi küle çevirdi ve beni o külleri yutmaya zorladı. "O bir hiç."

"Daha önce seni bir *hiç* için bu kadar telaşlanırken görmemiştim," diye alay etti Ben. "Ayrıca ilgini çekmek için yalvaran turistlerden biriyle vakit geçirmeyi bırak, en son ne zaman başka bir kadına baktığını bile hatırlamıyorum. Ayrıca işin aslı şu ki, Scarlett Day'in Chatelainler'le bağlantısı varsa, ona dokunamazsın. Böylesi daha güvenli."

Kar kadar beyaz elbisesinin içindeki Scarlett, rol arkadaşı ve en iyi dostu Jaime Dominguez ile birlikte şarkı söylerken ısııl ısııl parlıyordu. Ben etrafta değilkken onu koruması için güvенеbileceğim birinin olduğunu bilmek bana asla kolay elde edilemeyecek bir huzur veriyordu. Ancak Chatelain onu ziyaret ederse orada olacaktım. Etmezse, o zaman Scarlett tamamen bana kalacaktı. Fermuarımın ardındaki aletim bu olasılıkla seğıirdi.

İlkizim, daha ısrarcı bir şekilde, "Ona. *Dokunamazsın*," diye mırıldandı.

Dudaklarımın sol tarafı kibirle yukarı kalktı. "Göreceğiz."

Ben'in gözlerini üzerimde hissediyordum, sanki düşündüğüm her şeyi çoktan bilmiyormuş gibi beni inceliyordu. Sonunda iç çekerek cevap verdi. "Kızın gösteri sonrasında Mask'ta düzenlenecek partide olacağından eminim. Chatelain muhtemelen sadece seninle taşak geçmek için gelecektir. Sanırım, her şeye rağmen gölgelerden çıkmak zorunda kalacaksın."

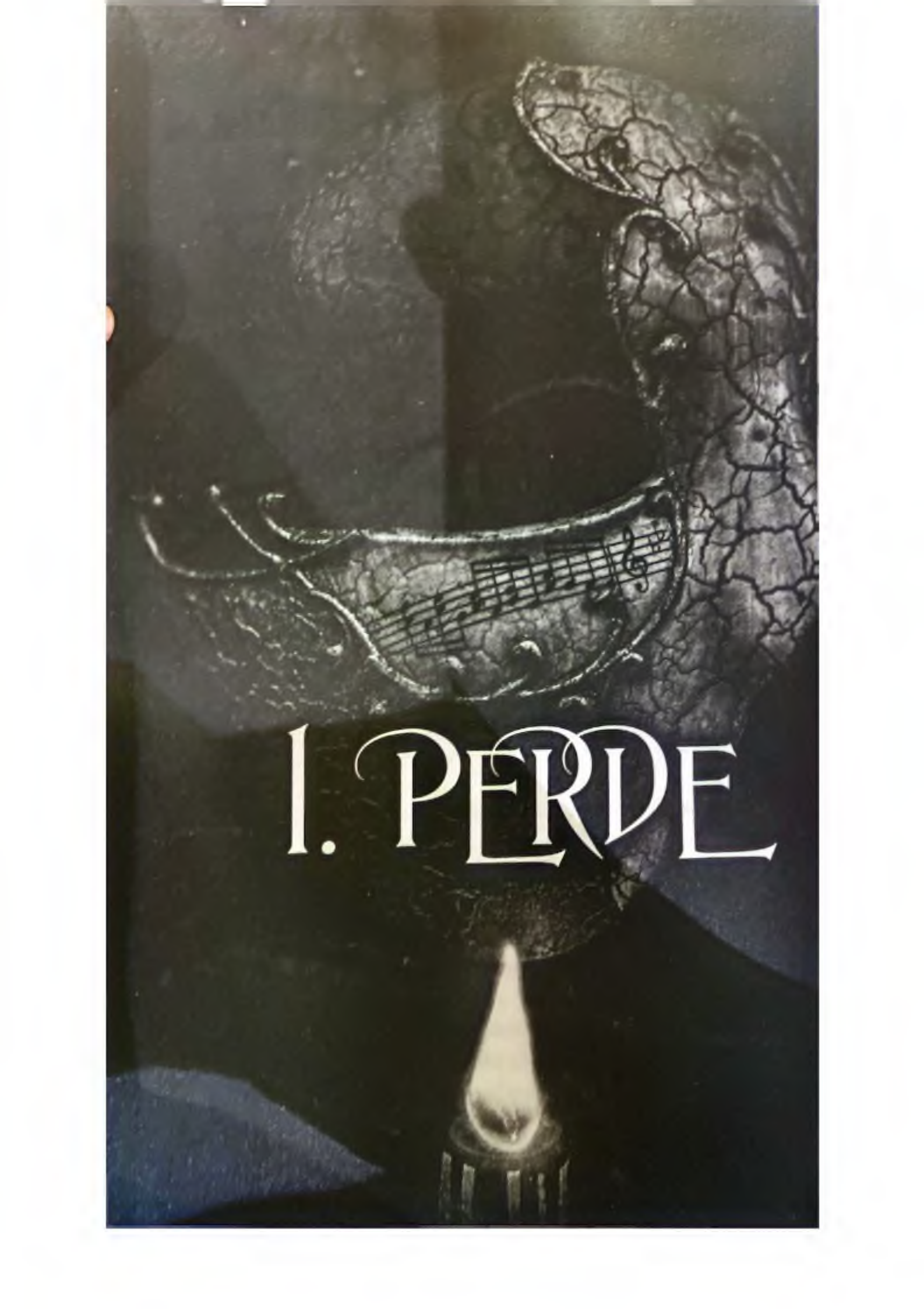
Yüzümün buruşmasıyla sağ tarafımdaki derim gerginleşti. Kala-balıktan nefret ederdim. Scarlett eskisi gibi dışarı çıkmıyor, bunun yerine boş zamanlarında ders çalışıp pratik yapmak için yurdunda kalıyordu. Eğer o partiye giderse ve ben orada olmazsam, bana da

yazıklar olsundu. “Gösteri biter bitmez ilgilenmem gereken acil bir şey var. Belki seninle sonra orada buluşurum.”

Eskiden aynada gördüğüm, kaşlarını kaldırmış bilmiş ifadeye hiç şaşırmadım.

“Bir şey mi... yoksa biri mi?”

Cevap vermeye tenezzül etmedim. Her zamanki gibi, kardeşim cevabı çoktan biliyordu.

I. PERDE

I. SAHNE

GÖSTERİNİN ARDINDAN

Scarlett

Kalabalık tezahürat yaparken kalbim deli gibi atıyordu. Yıllardır hissetmek için can attığım fakat asla tarif edemediğim bir coşku yaşıyordum. Gösteriye hazırlanmak için koşturup durduktan sonra bitkin düşmem gerekirdi ama damarlarım bir enerjiyle titriyordu. Jilliana son dakikada hasta olup başrolü yedeğine bıraktığından beri sinirlerim aşırı gergindi.

Yani *bana*.

Oyuncu arkadaşlarımla birlikte tekrar reverans yaparken, babamın gerçekleştirmem için çok sıkı çalıştığı hayali nihayet gerçekleştirmiştim ve zevkten dört köşeydim.

“O spot ışığının merkezinde sen olacaksın, Lettie, mest olmuş izleyicilerine reverans yapacaksın.”

Ve yapmıştım.

Heyecan verici ve nefes kesici bir duyguydu, onun istediği her şeyi başarmışım gibi hissediyordum.

Yine de... bu, *onun* istediği her şeydi. Benim de istediğim her şey olacağını düşünmüştüm ama yeterli değildi. O eksik parçanın ne olduğunu çözememiştim fakat çözdüğümde... kahretsin, cennet gibi hissettirecekti. Şu an hissettiklerim düşünüldüğünde bu biraz ürkütücüydü.

Bu gece ilaçlarımı almayı kesinlikle unutmamalıyım.

En iyi arkadaşım sol elimi sıkı. Jaime'nin bronz yüzü muhteşem gülümsemesiyle parlıyor, koyu kahverengi gözleri spot ışığında ışıldıyordu.

“Tadını çıkar, Scarlo. Bunu hak ettin.” Sesi tezahüratları bastırdı ve çoktan ağrıyan yanaklarımdaki gülümsemem daha da genişledi. Kulise koşmadan önce hep birlikte son bir kez eğildik.

Açık perdeleri geçer geçmez, Jaime ile ben tezahürat ve kutlama yapan oyuncu kadrosunun arasından sıvışıp yakındaki, soyunma odam olarak da kullanılabilen yurt odama girdik. Kapıdan içeri girer girmez hemen makyaj masama baktım ama sadece boş bir köşeyle karşılaştım. Jaime oyunbaz bir şekilde beni omuzlarımdan sarsmadan önce kaşlarımı çatışımı saklamak için zar zor zamanım oldu.

“Scarlo, bebeğim, bu gece çok iyiydin. Aylardır pratik yapışını dinliyorum, nasıl oldu *bu*? Vokal koçlarımız aynı ama *bana* asla böyle şarkı söylemeyi öğretmediler!”

“Bilmiyorum.” Övgülerden biraz rahatsız olarak kıkırdadım. “Görünüşe göre tüm o pratikler işe yaradı.”

Gerçeği bilseydi, tamamen çıldırırdı. Hayatım boyunca sadece ben ve babam vardık, bu yüzden Jaime her zaman istediğim o erkek kardeşi. Beni sadece dünyanın tehlikelerinden değil, kendimden de koruyordu. Geçen yıl ilk kez tam anlamıyla bir manik nöbet geçirdiğimden beri kendime bakmamı sağlıyordu. Kafamın içindeki bir ses ve müzikle pratik yaptığımı öğrenirse, beni hemen tımarhaneye kapatırdı. Buna kesinlikle izin veremezdim.

“Eh, her ne yapıyorsan, yapmaya devam et, *cher*.” Latin ve Louisiana aksanlarının eşsiz karışımı, heyecanlandığında veya içki içtiğinde her zaman daha güçlü oluyordu. Dürüst olmak gerekirse, şu anda her ikisi de olabilirdi çünkü bir gösteriden önce bir veya iki tekila içmeyi severdi.

Yeni Fransız Opera Binası'ndaki ilk sahne alışım beni ne kadar heyecanlandırırsa da sinirlerimi üzerimden atamıyordum, bu yüzden makyaj masama gidip çekmecelerime bakınmaya başladım.

“Kahretsin, geliyor mu?”

Jaime beni o kadar iyi tanıyordu ki bu korkutucuydu. Sormak istediği bir manik nöbetin “geldiğini” mi hissettiğimdi. Başımı hafifçe iki yana salladım.

“Hayır... sanırım? Dün gece iyi uyudum ama bu sinirler beni ayakta tutacak. Onları kontrol altına almazsam bir şeylerin başlangıcı olabilir. Yine de endişelenecek bir şey yok.”

Böyle zamanlarda hızlı atan kalbimi yavaşlatmak için reçeteyle

* (Fr.) Tatlım. (ç.n.)

aldığım ihtiyaç hali-kaygı ilaçlarından birini içmeden önce, plastik hap kutumu tezgâhın üzerine koydum. Yutmak için masamdaki su şişemden koca bir yudum aldım.

“Seninle gurur duyuyorum, Scarlo.”

Bir kaşım havalandı. “Ne için?”

“Kendine baktığın için. Bu gece sahneyi yıkıp geçtiğin için. Beğendiğini al, bebeğim. Babanın hayal edebileceğinden çok daha iyi olacaksın.”

Jaime babamı tanıımıyordu. Babam öldükten sonra tanışmıştık, ben derin bir depresif dönemdeydim. Duvarlarımı zorla aşarak hayatıma girmişti ve artık babam olmadığından, kişisel motivasyon koçum ve mantığımın sesi Jamie olmuştu.

Yine de artık umutsuzca duymayı dilediğim bir ses daha vardı. Başkaları etraftayken asla ortaya çıkmıyordu, bu yüzden sabırlı olmam gerekecekti. Kesinlikle kimsenin tekrar bir şeyler duyduğumu öğrenmediğinden emin olmalıydım. Sesi ve müziği duymaya başlayalı aylar oluyordu, başka bir sıkıntı yaşamamıştım. Belki de her şey kontrol altında olduğu sürece işitsel halüsinasyonlar o kadar da kötü değildi, değil mi?

Açık kapı aralığında biri boğazını temizledi, döndüğümde *yıllardır* görmediğim bir adamı buldum.

“Aman Tanrım, *Rand*? Oradakinin sen olduğunu biliyordum!”

“Scarlett, seni görmek çok güzel.”

Çocukluk arkadaşım kollarını bana doladı. Neredeyse unutulmuş olan dokunuş karşısında kaskatı kesilme dürtümle savaşıırken, kendimi elimde su şişesiyle birlikte ona sarılmaya zorladım. Beni iyice sıktığında gardenyaların kokusu burnumu kaşıdırırken bana büyüdüğü keskin kokulu bahçeleri hatırlattı. Kokudan kurtulmak için geri çekildim ama ona sııttım.

“Burada ne yapıyorsun? Ne kadar oldu? On yıl mı?”

“Evet...” Sıcak bir şekilde kıkırdadı. “Tam on yıl. Çok uzun zaman oldu.”

“Evet, Tanrım. Çok uzun.” Geri çekilip bir an için onu inceledim, o da aynı şeyi yapıyormuş gibi görünüyordu.

Kalın sarı saçları jöleli ve her zamanki gibi düzenliydi, mükem-

mel şekilde dikilmiş takım elbisesiyle çok uyumluydu. On iki yaşımdayken aşık olduğum o yakışıklı çocuk görünümü, güzel bir şekilde yaş alıp havalı erkek model özelliklerine dönüşmüştü. Çok güzeldi. Eli sırtımın alt kısmına değdiğinde sinirlerim tavan yaptı.

“Gösterini izledim, gelip sana orada büyüleyici olduğunu söylemek istedim. Bir randevun olacağını...” Açık mavi gözleri bana dönmeden önce Jaime'ye kaydı. “...düşünmemiştim.”

“Jaime mi? Ah, Tanrım hayır. Benden çok seninle ilgilenirdi.” Güldüm ve onaylaması için Jaime'ye döndüm ama arkadaşım kollarını çatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Jaime aniden, “Kimim demiştin?” diye sorarak gözlerimin kocaman açılmasına neden oldu.

“Üzgünüm, ana kapıldım.” Su şişemi eski en iyi arkadaşım ile şimdiki en iyi arkadaşım arasında tuttum.

“Jaime, bu arkadaşım Rand. Rand, Jaime ile tanış.”

Jaime, fırfırlı şair gömleğinin uzun beyaz kolunu uzatıp gösterişli bir şekilde eğilerek selam verdi ve performans sırasında bile inatla çıkarmayı reddettiği kurukafalı bileziğini ortaya çıkardı.

“Jaime Dominguez, namı diğer en iyi arkadaşı. Ve bana bakış şekline bakılırsa, *eşcinsel* en iyi arkadaşı olduğumu açıklığa kavuşturmalıyım sanırım. Ona kızmama gerek yok.”

“Rand Chatelain,” diye yanıtlayıp bana göz kırptı. “Ve bölgemi işaretlememe gerek yok. Scarlett ikimizin de yerini bilir. Onunla birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz. Ailem, babasının buradaki müzik kariyerine destek olmuştu.” Beni bir kez daha kucaklamak için kendine çektiğinde, bu sefer öncekinden çok daha hazırlıklı olarak kendimi bıraktım. “Ah, Küçük Lettie, seni ne kadar özlemişim.”

Babamın sevgi sözcüğü bir yük treni gibi içime çarptı. Bütün gece bir duygu seli gibiydi, bu yüzden gözümde lanet bir gözyaşı süzülüyordu. Of, ne duygusal bir karmaşaydım. Çok utanç vericiydi.

Otomatik olarak, “Ben de seni özledim,” diye yanıtladım, ardından kendimi elinden kurtarıp duygularıma hâkim olmaya çalıştım. Kalbim hâlâ sakinleşmemiş ve çocukluk aşkımı görmek, alışılmışın dışında atmasına neden olmuştu.

“Demek sen bir Chatelain’sin?” diye sordu Jaime, sesi neredeyse monotondur. “Burada ne arıyorsun?”

“Şey, Jaime, o New Orleans’lı,” diye fısıldadım sertçe. “Burada olmaya hakkı var.”

Jaime şifreli bir şekilde, “Bu tarafta yok,” diye ekledi.

“Jaime, bu da ne demek?” Kıkırdadım, tavrını düzeltmesi için ona gözlerimle işaret verdim. Fakat ifadesi temkinli ve gergindi, bakışlarını Rand’den ayırmıyordu.

Neyse ki Rand, arkadaşımın ani kabalığından etkilenmişe benzemiyor, bunun yerine o delici bakışlarıyla odayı inceliyordu.

Büyürken, Bourbon Caddesi’nde gün boyunca oturup insanları izlediğimiz zamanlarda, berrak gözlerinden dolayı Rand’in neredeyse bir ilah olduğunu düşünürdüm. Herkes, hatta turistler hakkında bile her şeyi biliyor gibi görünürdü. Şimdi yurt odamı incelerken, ne düşündüğünü merak ediyordum.

Küçük oturma odası, çalışma ve makyaj masası olarak kullandığım bir köşe ile bir mini mutfaktan ibaretti. Diğer oda sade bir yatak odasıydı, bitişiğinde de bir banyo vardı. Büyük bir yer değildi ama göçebe hayatı yaşamaktan çok daha iyiydi. Ayrıca tüm hayatım boyunca babamla seyahat ettikten sonra, ihtiyacım olan tek şeydi. Yine de onu etkilemeye çalışan o eski ergen kız alışkanlığı çirkin yüzünü gösteriyordu.

“Üzgünüm, Rand, ona ne olduğunu bilmiyorum. Gösterilerden sonra iyi bir tekilaya ihtiyaç duyuyor. Sahnede her şeyini verdiği için normal benliğinin bir gölgesi gibi şu an.”

“Normal benliğinin gölgesi, ha?” Rand, Jaime’ye ilk kez, gerçekten odaklanarak tepeden tırnağa süzdü. Daha fazla açıklama yapmadan, “Yeni Fransız Opera Binası tarafsız bölge,” demesi kafamı acayip karıştırdı ama Jaime anlamış gibi görünerek gözlerini hafifçe kıstı. Sanki bir tür garip erkek şifresiyle konuşuyorlardı.

“Tamam... pekâlâ, dürüst olmak gerekirse, sen operadan nefret edersin. Ya da en azından eskiden ederdin.” Rand’in kaburgalarına dirsek attığımda şakacı bir şekilde yan tarafını ovuşturdu.

“Operadan nefret etmiyorum. Çocukken kuş gibi şakıman o kadar da iyi değildi ama bu gece? Siktir, Lettie, rüya gibiydin.”

Gözleri beyaz dantel elbisemde gezindi ve bakışlarının yoğunluğu yerimde kıpırdanmama neden oldu. İçimden kaygı ilacımın bir an önce etki göstermesini dilerken gergin gülümsememi durduramadım.

“Teşekkür ederim. Kuş gibi şakıdığım günlerden bu yana biraz pratik yaptım.”

Rand içten bir şekilde gülerken odadaki gerginlik kayboldu. Kısmen. En azından Rand masama doğru yürüyene kadar. İlaç kutumu alıp salladığında ciğerlerimdeki hava donuverdi.

“Hasta mısın? Seni ilaç alırken gördüm.”

“Yok artık. Bu seni hiç ilgilendirmez,” diyerek dilini şaklattı Jaime.

Yanaklarım yandı. Ona kesinlikle katılıyordum ama yine de, “Ah, evet, iyiyim. Mühim bir şey değil. Sadece biraz kaygı var,” dedim.

Hap kutumu gösterircesine tekrar salladı. “Biraz kaygı için çok fazla ilaç-”

“*No joda*, Chatelain-”

“Sorun değil!” Eski en iyi arkadaşım ve yeni en iyi arkadaşım sebepsiz yere birbirini boğazlamadan önce araya girdim.

Bu tür konuşmalar bende bir deliğe girip saklanma isteği uyandırıyor ama bunu normalleştireceğime dair kendime söz vermiştim. Oyuncu kadrosu biliyordu. Neredeyse tüm okul biliyordu. Neden çocukluk arkadaşım da bilmesindi ki?

“İlaç kullanıyorum çünkü... Bipolar bozukluğum var. Tip 1, açık olmak gerekirse.” Omuz silktim ve utançtan bir top haline gelme dürtüme karşı koydum.

Rand’in çenesi gevşedi ve hap kutumu yerine bırakırken bronz yanakları kızardı. “Kahretsin. Ben... Scarlett, üzgünüm. Amacım-”

Özrünü geçiştirdim. “Büyütülecek bir şey değil. Ya da en azından ben büyütmemeye çalışıyorum. Bu da tıpkı diğer hastalıklar gibi. İlaçlarımı almazsam semptomlarım nüksediyor. Tek fark, bazen semptomlarımın biraz deli olabileceğim anlamına gelmesi.” O hallerimi görmüş olan arkadaşına sııttım. “Jaime nasıl olduğunu biliyor.”

“Evet ama akıl hastanesinden yer ayırtmaya daha var.”

Rand, şakalarımız karşısında rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Sarı kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükselmişti ama kolunu belime kasıntı bir şekilde dolamasından, ilgisiz görünmek için elinden geleni yaptığını söyleyebilirdim. Omurgamdan yukarı soğuk bir ürperti yükseldi. “Bana anlatacak çok şeyin var gibi görünüyor, Küçük Lettie. Bir şeyler içerken sohbet etmeye ne dersin?”

Çocukken ona neredeyse tapardım ama o, yatılı okula gitmeden hemen önce bu aniden sona ermişti. Artık şimdi ikimiz de büyümüştük ve her şey eskisinden çok farklıydı. Birincisi, yaş farkımızın artık bir önemi yoktu. Dürüst olmak gerekirse, tam sevgili olunacak bir tipti, şu anda bana gösterdiği ilgiden dolayı çok mutlu olmalıyım. Ancak babam öldüğünden ve sonrasında olanlardan beri heyecanlanmak, hatta insanların yanında olmak bile zorlaşmıştı.

Bu yüzden sesini seviyorum.

Önümdeki oldukça gerçek insanlara cevap vermem gerektiğini hatırlayarak bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım.

Daha ağzımı açmadan, koridordan gelen bir gürültü Rand’in kolunun altında sıçramama neden oldu.

“Tüh! Kusura bakmayın.” Koridordan bir kıkırdama yankılandı. Maggie Bordeaux’nun yumuşak sesini anında tanıdım. Bordeaux Müzik Konservatuvarı’nın daimi kişilerinden biriydi ve tiyatro okulunun müdür yardımcısı olsa da, şu noktada terfi ettirilebilirdi. Bunun sebebi, asıl müdür yardımcısı olan Monty Arquette’nin ne yaptığı hakkında hiçbir fikrinin olmamasıydı. “Üzgünüm, millet. Telsizimi düşürdüm-Ab.”

Maggie cümlesini yarıda kesip telefonunu çıkarmak için kotunun arka cebine uzandı.

“Sen Rand Chatelain’sin. Fransız Mahallesi’nde ne arıyorsun?”

“Ben de aynısını sordum,” diye homurdandı Jaime.

“Neden herkes bunu sorup duruyor?” Ortamı yatıştırmak için gülmeye çalıştım ama Maggie ile Rand birbirlerine dik dik bakarken sönük bir ses çıktı.

Bakışlarını ilk Maggie kaçırdı ve elindeki telefona baktı. Yay gibi sıkı, spiral şeklindeki bukleleri gözlerinin üzerine düşmeye çalışıyor ama Maggie onları geriye itiyordu. Koridorun loş ışığında, telefon

ekranı koyu kahverengi yanaklarını aydınlatırken, yüzünü buruşturup mırıldandı. "Sanırım bu, sorumu yanıtlıyor. Telsizimden çok mesajlarım için endişelenmeliydim."

Rand'in yüzünde, daha önce hiç görmediğim kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Dur tahmin edeyim, kocan mı mesaj attı? Hiç durma ve ona Scarlett'in bu gece benimle bir şeyler içmeye evet demek üzere olduğunu söyle, hadi. Öyle değil mi, Lettie?"

Jaime'nin gözlerinde alarmlar yanmaya başladı. "E parti ne olacak?"

"Parti mi? Nerede?" diye sordu Rand. "Eğlenceli olabilir. Nereye gittiğimiz önemli değil. Sadece arayı kapatmak istiyorum."

Jaime, "Yalnızca oyuncular katılabiliyor," diye araya girdi. Onunla tartışmak için tam ağzımı açmışım ki makyaj masamın üzerinde beyaz bir şey gördüm.

Tekrar içimi bir heyecan kaplarken artık tek yapmak istediğim, yalnız kalabilmek için herkesi buradan kovmaktı. Şüphe çekmemek için bakışlarımı hızla kaçırdım ve Rand'in somurttuğunu fark ettim. Onun hayal kırıklığı, heyecanımı suçluluk duygusuna dönüştürdü.

Onu yıllardır görmemiş olmama, arayı kapatmak için elinden geleni yapmasına rağmen onu başımdan savmak üzereydim. Hasret gidermek gerçekten iyi olurdu. Kendimi kendi duygularımdan korumak için geçmişimden o kadar çok kaçmışım ki... Belki de yeniden içimi açmanın zamanı gelmişti.

"Madam G'nin barı, Mask'ta," dedim. "Sen de gelmelisin."

Gözlerindeki sıcaklık ve kalçamdaki elinin hafif baskısı bana doğru şeyi yaptığımı söylüyordu. Fakat gözlerimi makyaj masamdan uzak tutmak için elimden gelenin en iyisini yaparken artık odak noktam o değildi.

"Çok isterim, Lettie."

Sırıtişım bocalarken kendimi onun elinden kurtardım. Bu takma adı tekrar duymak için çok erken gibi geliyordu, yine de her seferinde bir adım atmak için elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

"Harika! O zaman, ınım, seninle orada buluşuruz, olur mu? Biraz kendime çeki düzen verip bu kıyafetlerden kurtulmam gerekiyor."

“İstiyorsan değiş,” diye araya girdi Jaime. “Ama harika görünüyorsun ve geri kalanımız kapanış gecesi olduğundan dolayı kostümle maskeleri takmaya devam edecek. Hadi, Rand, kızı biraz rahat bırakalım. Mags ile sana oraya kadar eşlik ederiz.”

Rand’in etrafındaki havanın ağırlaştığını hissedebiliyordum. “Kimsenin eşlik etmesine ihtiyacım yok.”

“Tabii yoktur ama biz şifreyi biliyoruz ve sen kadrodan olmadığın için eminim ki bilmiyorsundur.”

Rand kaşlarını hafifçe çatarak bana döndü. “Emin misin? Oraya giderken sana eşlik etmek için bekleyebilirim.”

Jaime benim yerime, “İnan bana,” diye yanıtladı. “Burada güvende.”

“İyiyim, gerçekten. Aşağıda görüşürüz, çocuklar. En fazla on dakikaya oradayım.”

Rand, Jaime omzuna yüksek sesli bir şaplak indirip yüzünü buruşturmasına neden olana kadar yüzümü inceledi.

“Hadi, Rand. Zavallı kıza biraz mahremiyet verelim. Fransız Mahallesi’nin Hayaleti aklını çelip kaçıracak değil ya.”

Jaime kaşlarını oynatıp ve Maggie kolyesinden sarkan som gümüş kurukafayı çevirirken gözlerimi devirdim.

“Siz New Orleanslılar ve batıl inançlarınız... *Hayalet* diye bir şey yok. Burası lanetli bir yer değil, bir cennet. Cennette hayalet olmaz, sadece melekler olur.”

“Meleklerle ve şeytanlara her zaman inanırdın.” Rand’in nostaljik gülümsemesi samimi ve sıcaktı.

Babam, o sırada hangi grupta çalışırsa onunla üzerinde çalıştığı bir caz nakaratının melodisini, klavyesinde veya gitarında çalarak bana saatlerce hikâyeler anlatırdı. En sevdiği, ruhunu bir şeytana sattığı ve o zamandan beri şeytani gölgeler tarafından takip edildiğiyle ilgili bir hikâyeydi.

Yetenek için ruhunu satmak *yeni* bir fikir değildi tabii ki ama yedi yaşındayken babamın sözü bir müjde gibi gelmişti. Şeytanı, iblisleri ve melekleri kendi ilham perileri gibi seslendirirdi. Ona, benim onlara ne zaman sahip olacağımı sormuştum. Gülüp başımı öpmüş, bir şeytan için fazla iyi olduğumu ama yeterince sıkı

çalışırsam, bir gün kendi meleğimi elde edeceğimi söylemişti. Ona inanmıştım.

Ne yazık ki öldüğü gün bana çok önemli bir şey öğretmişti. O gece hissettiğim nefret ve sonrasında yaşadığım vahşi duygularla, bir meleğe sahip olmamın hiçbir yolu yoktu. Bir melek benimle hiçbir şey yapmak istemezdi.

Fakat bir şeytan...

“Pekâlâ, kalabileceğinden eminsen, ben gideyim o zaman.” Rand’ın sesi, sanki fikrimi değiştirmemi bekliyormuş gibi hafifçe duraksadı ama hâlâ beni sorguluyor oluşu sinirlerimi bozuyordu.

“Artık büyük bir kızım, Rand.” Geri adım atarken gülümseyip göz kırptım ve herkesin gitmesini isteme nedenimi saklamaya çalıştım. “E hadi gidin! Birazdan görüşürüz.”

Neyse ki, o daha fazla itiraz edemeden Jamie onu çekip koridor- da ilerlemeye başladı. Maggie soyunma odamın kapısının kulpunu tutarak durdu.

“Kızım Marie’ye bu gece bakıcı bakıyor, bu yüzden herkesten önce ayrılacağım ama umarım gitmeden seni aşağıda görürüm.”

“Göreceksin. Hemen orada olacağım.”

Başıyla onaylayıp dışarı çıktığında kapıyı arkasından kapattı. Kapı kapanır kapanmaz, makyaj masamdaki ödülle yüzleşmek için arkamı döndüm.

2. SAHNE MEKTUP

Scarlett

Krem rengi, tertemiz zarfı görünce beklentim arttı. Parmaklarım yanında duran, dikensiz sapının etrafına kan kırmızısı bir kurdele- nin özenle bağlanmış olduğu beyaz gülün üzerinde gezindi. Çiçe- ği burnuma götürüp, kokusunu içime çektim ve sanki gönderenin bahçesinden yeni toplanmış gibi hafif toprak kokmasına bayıldım.

Aylardır belirli aralıklarla bunun gibi mektuplar odamda, her zaman makyaj masamın köşesinde belirliyordu. Kimden geldikle- ri ya da buraya nasıl konuldukları konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bunun bir tehlike işareti olduğu çok açıktı ve gizemli bir zarf aldı- ğım o ilk seferde bunu bildirmeliydim. Fakat benim dipte olduğum dönemde ortaya çıkmaya başlamışlardı ve o zamanlar beni yataktan çıkaran birkaç şeyden birini sorgulamak istememiştim. Şimdiyse günlerimin onlar olmadan geçmesinden nefret ediyordum. Bu gece bir mektubun gelip gelmeyeceğinden emin değildim ama bu benim başrol olarak ilk performansım olduğundan, bir tane almayı umut etmiştim. Tanrıya şükür ki, umutlarım boşa çıkmamıştı.

Çiçeği yavaşça zarfın yanına koyduktan sonra zarfı elime aldım. Her zaman olduğu gibi ön yüzde mükemmele yakın bir el yazısıyla “*Ma belle muse*” yazıyordu. Neredeyse bir yıl önce ilk mektubu al- dığımda, çevirisini doğrulamak için internette hızlı bir arama yap- mıştım.

Benim güzel ilham perim.

Üzerindeki kan kırmızısı, balmumu kurukafaya zarar vermeme- ye dikkat ederek zarfı açarken nabzım göğsümde düzensiz bir şekil- de atıyordu. Açıldığında, orada olduğunu bildiğim iki mektuptan ilkini almak için içeri uzandım.

Ma muse,

*Bu gece muhteşemsin. İlk başrolünü tebrik ederim. Spot ışığı senin
ışılının yanında sönük kalı. Sana dokunan ışığa bile imreniyorum.*

Bu bana karanlıkta kalma kararımı sorgulatır oldu.

Tu me verras bientôt,

Ton démon de la musique.

“Benim ilham perim... Senin müzik şeytanın.”

Şeytanımın bir yerlerde dinleyip dinlemediğini merak ederek yüksek sesle fısıldadım, bildiğim kısımları İngilizce, son kısmı ise berbat bir şekilde Fransızca okumuştum. Fransızca diksiyon ve dil kurslarım bana okumayı, konuşma dilini ve şarkı söylemeyi yeterince öğretmişti ancak bilgime güvenmiyordum. Yeni bir şey okuduğumda her zaman kendimi iki kez kontrol ederdim.

Mektubu göğsüme tuttuğumda, şeytanımın deri ve viski kokusu burun deliklerime kadar gelerek beni sakinleştirdi. Burada kimsenin olmadığını *bilmeme* rağmen yemin ederim ki sahip olduğunu hayal ettiğim o tutkulu bakışlarını hissedebiliyordum. Ya da sahip olacağını... eğer gerçekse tabii. Etrafıma baktığımda, beni delirmedigiime ikna edecek hiçbir şey yoktu, sadece tıka basa dolu ve biraz dağınık giyinme odam vardı.

Saygıyla mektubu müzik kutumun alt çekmecesindeki diğer mektupların yanına koydum ve bir iç çektikten sonra zarftan ikinci mektubu çıkardım. Müzik notaları.

İlk mektuptaki güzel sözler çok hoştu ama şeytanımın *müziği* ilahi bir güzellikteydi. Her zarfta, el yazısıyla yazılmış, nadiren duyduğum ya da daha önce hiç duymadığım şarkıların bulunduğu kalın, krem rengi bir kâğıt oluyordu. Aşına olmadıklarım, neredeyse müzik şeytanım onları benim için özel olarak yazmış gibi, her zaman söyleyebileceğim en mükemmel perdede oluyordu. Hatta bazen piyano müziğinin ve onun derin bas sesinin odama kadar geldiğini bile duyuyordum. Veya... en azından duyduğumu düşünüyordum.

* En kalın erkek sesi. (ç.n.)

Bu müzik ona dair sahip olduğum tek şeydi. Mektuplar olmasaydı her şeyi uydurduğumdan endişelenirdim.

Notlarında *kendisine* şeytan demesi açıkçası beni korkutmalıydı. Ancak imzası olmayan ilk mektubu okuduğumda ben de ona yüksek sesle böyle seslenmiştim. O zamanlar tek düşünebildiğim, babamın hakkında şarkı söylediği melekler ve şeytanlardı. Şeytanım beni duymuş olmalıydı çünkü gelen bir sonraki mektupta şu anda kullandığı isim vardı. Bu beni korkutmalıydı, çılgınca bir şeydi -kelimenin tam anlamıyla- ama gizemli mektup arkadaşım her kimse, iyi biri olduğu fikrini bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Ya da en azından *benim* için iyi biriydi. Bazen önemli olan tek şey buydu.

Günlüğümü komodinin üzerinden almadan önce notaları kendi kendime mırıldanmaya başladım. Karaladığım sözlerden hangilerinin ritme uyacağını hatırlamaya konsantre olurken burnum kırıştı. Aklımdaki sayfaya geldiğimde köşesinin çoktan karlanmış olduğunu gördüm.

“Bu çok tuhaf,” diye mırıldandım. Sayfaları kıvrırmak hiç benlik değildi; müzik kitaplarımda bile ayraç kullanırdım. Bazen gecenin bir yarısı uyku mahmurluğuyla bir şeyler yazıyordum, belki de o zaman katlamıştım?

Yalnız olmadığımı dair o duygu daha da artınca odayı taradım. Bu pek de rahatsız edici bir duygu değildi. Aksine, neredeyse koruyucu bir meleğin beni kolladığını hissettiğimi söyleyebilirdim. Fakat sadece komodinin, banyonun açık kapısı ve yatağımın ayakucunun yanındaki boy aynam vardı. Sıra dışı bir şey yoktu.

Belki de müzik şeytanım beni yukarıdan gözetliyordur.

Kıkırdayarak başımı iki yana salladım, şarkı sözlerimi bir kez daha tekrarlayarak, onları zihnimde mektuptaki müzik notalarıyla birleştirdim. İçimde, oyunculuk yaparken yaşadığım her şeyden farklı ve benzersiz bir coşku vardı. Her zaman, babamın yaptığı gibi, kendi şarkılarımı söylemek istemişim ama hiçbir zaman buna cesaret edememişim.

Yalnız sahne almak, tüm gösterinin yükü benim omuzlarımda olacak demektir. Yedek oyuncu olmayacaktı, işleri batırırsam güvenebileceğim kimse olmayacaktı. Manik ya da depresif bir dönemde

olursam, performans sergileyemezsem ne olacaktı? Korku, şüphe ve belirsizlik beni geride tutuyordu ama şarkı sözlerimi yazmak, bana başka hiçbir şeye benzemeyen bir keyif veriyordu.

Notalara bakarak sözleri söyledim. Çok geçmeden, melodinin hafif iniş ve çıkışlarına kapıldım, ta ki bir vızıltı beni odağımdan uzaklaştırana kadar.

Başımı çevirdiğimde, diğer odadaki makyaj masamdaki telefonumun çaldığını fark etmem bir saniyemi aldı. Aramayı yanıtladığım anda Jaime fon müziğinin üzerinden kulağıma bağırdı.

“Scarlett! Ne yapıyorsun? Nerede kaldın, tatlım?”

Gözlerim duvardaki saate kaydı. Bir saatten fazladır müziğin içinde kaybolmuştum.

“Kahretsin. Üzgünüm Jaims, birkaç dakika içinde orada olacağım.”

“İyi. Senin bu yavru köpeğin tepemin tasını attırmak üzere. Eğer garsona bir kez daha kaba bir yorum yaparsa onu tekmeleyeceğim.”

Homurdandım. “Sen yavru köpekleri tekmeleyemezsin, Jaims. Bunu herkes biliyor.”

Jaime, “Sanırım dünya bu seferki için bir istisna yapmama izin verir,” diye homurdandı.

Günlüğümü yatağımın üzerine geri fırlattım. “Merak etme. Birazdan aşağıda olacağım.”

“İyi.” Jaime başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. Adam asla normal bir insan gibi “bay” demiyordu.

Terzinin, beyaz Juliet elbisesinin içine diktiği cebe telefonumu koydum. Makyajımı tazeledikten sonra gitmeye hazırdım ama boy aynamda gözüme bir şey takıldı. Çerçeve sanki kenarlardan çıkmış gibi görünüyordu, bu yüzden onu tekrar yerine yerleştirdim.

Beyaz dantel balo maskemi alırken kendi kendime, “Bunu değiştirmem gerekecek,” diye mırıldandım.

Gözlerim makyaj tezgâhımın üzerindeki beyaz güle takıldı ve kendimi durduramadan çekmecelerimin birinden bir makas alıp uzun sapını kestim. Dikiş iğnelerimden birini elbisemin kalın kuşağına geçirirken iğneyi parmağıma batırdım.

“Kahretsin.” Fıskıran kan elbiseme bulaşmadan önce parmağı-mı ağzıma götürüp emdim. Neyse ki kendimi delmeden önce gülü

elbiseme kısmen tutturabilmişim, işin geri kalanını tek elimle hallettim. Ayrılmadan önce aynaya bir kez daha bakınca bir küfür savurdum.

Güle belli belirsiz bir kan lekesi bulaştırmıştım. Nar kırmızısı lekeler elbisemdeki tek renkti ve tamamen göze çarpıyordu ama yine de güzel görünüyordu, bu yüzden çiçeği üzerimde bıraktım. Kan dışında beyaz yaprakların neredeyse beyaz elbiseme karışıyor olması umurumda değildi. Eğer şeytanımın müziğinin sözleri üzerinde istediğim gibi çalışmıyorsa, en azından bana verdiği gülü takabilirdim.

Kapı eşiğinde durup yatak odamın kapısından, yatağımın üzerinde duran günlüğümün içine sıkıştırılmış notalara özlemle baktım. Odamda kalmayı ve hayalet mektup arkadaşımın bana gönderdiği yeni parça üzerinde çalışmayı çok *isterdim* ama Jaime'ye bu sefer partiye geleceğime söz vermişim.

Cebim titrediğinde, beni tekrar aradığını biliyordum. Genelde beni arayan tek kişi o oluyordu zaten. Günlüğüme son bir kez göz attıktan sonra üzerinde daha sonra çalışmaya karar verip kilitleme zahmetine girmeden kapıyı kapattım. Bordeaux Müzik Konservatuvarı, Fransız Mahallesi'ndeki en güvenli olmasa da güvenli yerlerden biriydi.

Loş koridorda Mask'a doğru yürürken, mektubun sonunda yer alan "*tu me verras bientôt*" sözünü çevirmek için interneti açtım. Daha önce hiç söylemediği bir sözdü ve bu beni meraklandırmıştı.

Ancak kelimeler görüldüğünde olduğum yerde duruverdim. Parlak ekrana bakarken, kalbim boğazıma kadar yükseldi, tehlike çanları damarlarımda çaresizce dolaşan umut ve heyecanı bastırma-ya çalışıyor ama başarısız oluyordu.

"Beni yakında göreceksin."

3. SAHNE

MASK

Scarlett

Mask'ın içindeki kalabalık göz önüne alındığında Bourbon Caddesi'nde birilerinin kaldığını hayal etmek zordu. Neyse ki Jaime bizim için oyuncuların geri kalanının yakınındaki bir masayı tutmuştu. Ben içeri girer girmez Rand'in yanındaki sandalyesinden fırlayıp çılgınca el salladı ve içki içip içmediğine dair aklımdaki her türlü soruyu doğruladı.

"Scarlo! Buradayız!" Hoparlörlerden güncel popüler şarkıların caz ve blues versiyonları yankılanıyordu ama Jaime'yi yine de duyabildim.

Loş salon, dans pistini ve şu anda boş olan sahneyi çevreleyen farklı tarzdaki mobilyalardan oluşan bir labirentti. Her masada küçük lambalar yanıyor, birbiriyle uyumsuz kadife kanepeler ve sandalyelerinde oturan müşterileri gösteriyordu. Bizim bölüme geldiğimde Rand kendi sandalyesinin yanındaki sandalyeyi uzattı ama Jaime kolumu çekerek beni yanına, Rand'in karşısındaki kadife koltuğa oturttu.

Lamba Rand'in yüzünü aydınlatırken kıkırdamamı zar zor saklayabildim. Zavallı adamın, yüzünün üst yarısını kaplayan sarı-kırmızı soyтары maskesiyle daha da gülünç hale gelen huysuz bir hali vardı. Maskeyi ona Jaime'nin verdiği için hiç şüphem yoktu çünkü Jaime, altın rengi tüylü, çarpıcı balo maskesiyle kendinden oldukça memnun görünüyordu.

Fırıl fırıl dönen gözlerini bana çevirip göğsüme tutturduğum çiçeği işaret etti. "Güzelmış. Bir hayrandan mı?"

"Ever," diyerek hızlıca başımı sallayıp dışarı çıktığım için mutlu bir şekilde konuyu değiştirdim. "Geciktiğim için üzgünüm, çocuklar. Ne kaçırdım?"

“Az önce sevgili çocukluk arkadaşına Fransız Mahallesi’nden aldığım bu kurukafa bilekliği gösteriyordum.” Jaime metal kurukafa figürünün takılı olduğu deri bilekliğine hayran hayran baktı. “Beğenmedin mi, Rand?”

Müzik yüzünden Rand’e bağırarak, “O şeye *bayılıyor*,” diye fısıldadım. Sanki onunla, ikisinin arasındaki olay her ne ise havayı yumuşatmak için gizlice anlaşmış gibiydik. “Gösterilerde bile takıyor.”

“Evet. Mahalle’ye sadığımdır. Sadece bunu unutma.” Jaime ona geniş bir Cheshire’ gülümsemesiyle baktığında kafa karışıklığı hissetmeden edemedim.

“Bir şeyi mi kaçırıyorum?” Gergin bir kahkaha attım. “Hâlâ bilekliklerden mi bahsediyoruz?”

“Evet. Kafatası bileklikleri ve Fransız Mahallesi.” Kaburgalarımı dürttüğünde kıvrınarak uzaklaştım. “*Yabancılar* anlayamaz.”

“Hey! Bu adil değil. Hep burada büyümemiş olmam, *yabancı* olduğum anlamına gelmez. Babam buna karşı çıkardı.”

“Babandan bahsetmişken...” Rand başparmağını hoparlöre doğrulttu. “Onun gibi sıkı bir caz ve blues hayranı, bu cover’ları duysaydı çılgına dönerdi, değil mi?”

The Civil Wars’un “Billie Jean” cover’ının birkaç nakaratını dinlerken şarkıya coşkuyla eşlik etme dürtüme zar zor direnebildim ve gülümseyerek başımı iki yana salladım.

“Mümkün değil! Popüler şarkıların blues ve caz versiyonlarına bayılırdı. Ona göre her güzel şarkı aynı kalbe sahipti. Burayı kesin çok severdi.” Barın şehvet uyandıran havası yerimde salınmama neden oldu. Tek yapmak istediğim o boş sahneye çıkıp mikrofonu ele geçirmektir. “Tanrım, buraya bayılıyorum. Bu kesin. Dört yıldır Bordeaux Konservatuari’ndayım ve buraya yeterince gelmiyorum. Burası resmen sonsuza dek kalmak istememe neden oluyor.”

Rand şaşkın bir sesle, “Kalmak mı? Burada? New Orleans’ta?” diye sordu.

Omuz silktim. “Sadece düşünüyordum. Artık operanın tutkum olduğundan emin değilim. Bir süreliğine solo takılmak istiyorum.”

Rand kaşlarını çattı. “Bunu yapabilir misin ki? Biliyorsun... du-

* Alice Harikalar Diyarı’ndaki kedi. (ç.n.)

rumun var ya hani? Ya bir şey olursa ve performansını sergileyemezsen? Solo performanslarda yedek oyuncu olmaz.”

Tek yapmak istediğimi şarkı söylemekken, beni susturan korkuyu dile getirerek tenimin yanmasına neden oldu.

“İlaçlarım sayesinde gayet iyi durumdayım. Sanırım bunu başarabilirim.” Söylediklerim konusunda özgüvenim sıfırdı. Geçmişinizden birisinin geleceğinizi yerle bir etmesi, umutlarınız daha başlamadan suya düşmüş gibi hissettiriyordu.

Jaime, “Bunu kesinlikle başarabilirsin,” diye iddia ederek gözlerini devirdi. “Onu dinleme, Scarlo. Bu akşamki performansından sonra yüksek notalarla dünyaya meydan okuyabileceğinden kimse şüphe etmez.”

Rand, “Elbette. Elbette,” diyerek geri adım attıktan sonra gülümsedi. “Sadece aklın her zaman bir karış havadaydı, Lettie. Kontrol altında tutmaktan zarar gelmez.”

“Toplumun bu konuda gayet etkili olduğunu düşünüyorum.” Kıkırdadım. “Yine de endişelendiğin için teşekkürler.”

Rand başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama müzik hafif bir uğultuya dönüştü ve ışıklar yandı. Mask’ın salonunun birkaç masa ilerisinde, Maggie kocasının yanındaki yerinden kalktı ve bardağını odanın diğer ucundaki yönetmenimiz Monty’ye kaldırdı.

“Kadeh kaldıralım!” Herkese hitap eden Maggie’nin mor pullu maskesi ışıktan parlıyordu. Martinisini kaldırdığında biz de aynısını yaptık. “Bu harika kapanış gecesine... ve önümüzdeki hafta yepyeni bir gösteriyle tüm sürece yeniden başlamaya.” Bordeaux Konservatuvarı’ndaki yoğun programlarımıza hep birlikte sızlanırken alanı iniltiyle doldurdu. Maggie sadece sırtıp şikayetlerimizi görmezden gelerek içkisini bana ve Jaime’ye doğrulttu. “Scarlett, tüm ilgiyi üzerine çektin. Seninle Jaime’nin yeni süper ikilimiz olduğunu söyleyebilirim.”

Oyuncuların geri kalanıyla ekibe teşekkür ederek devam etti ama oda fısıltılarla dolup taşıyordu. Gözler bana doğru yönelmişti, Maggie hâlâ konuşuyor olmasına rağmen insanların benim hakkımda konuştuğunu hissediyordum.

Bu gece Jilliana kadar iyi olmaya çalışırken korkudan tir tir tit-

remiştim. Açıkçası, müzik şeytanımın cesaret verici mektupları ve pratik yapmam konusundaki yardımları olmasaydı, bunu gerçekten yapacak özgüvene sahip olabileceğimi sanmıyordum. Belki de Rand haklıydı. Her zaman sahnede olmak istemişim ama belki de arka planda olmam daha iyiydi.

Endişemden kurtulmak için başımı iki yana salladım ve Jaime araya girene kadar Maggie'nin övgüleriyle tavus kuşu gibi kabaran Monty'ye odaklandım.

"Kendini unutma, Mags! Sen olmasaydın bunu gerçekten başaramazdık. Harika bir yönetmen-yani yardımcı yönetmensin."

Monty'nin solgun yüzü gümüş renkli maskesinin etrafında kızarıken Maggie, Jaime'nin maskaralıklarına ve sırtışına gözlerini devirdi.

"Sadece tekilani iç ve bu sefer kıyafetlerini üzerinde tutmaya çalış, tamam mı? Yakın zamanda çıplak Jaime'den başka bir country şarkısı duymaya ihtiyacımız yok."

Oyuncu kadrosunun geri kalanı bu anıyla kıkırdarken Jaime kızmış gibi davrandı. "Hey, o sadece *bir kere* oldu!"

Salon kahkahalara boğuldu ama arka duvar boyunca karanlık bir gölge süzülürken benimki kesiliverdi. Baştan aşağı siyah bir takım giyinmiş, yüzünün sağ tarafı kemik beyazı bir maskeyle kaplanmış yeni gelen adam beni adeta büyüledi. Gizlenir gibi olsa da hareketlerinden güç yayılıyordu ve 1.80'in bayağı üzerinde görünen uzun yapısı da bu gücü yalnızca artırıyordu. Maggie'nin kocası ve Bordeaux Müzik Konservatuvarı'nın yöneticilerinden biri olan Benjamin Bordeaux'nun diğer yanındaki koltuğa oturdu. Karanlıkta her ayrıntıyı seçemiyordum ama yemin ederim ki Ben'in aynadaki görüntüsüne bakıyor gibiydim, kurukafa maskelerine kadar aynıydılar.

Koltuğuna otururken koyu gözleri odayı kısa bir süre taradıktan sonra durdu... *benim* üzerimde. Bakışlarındaki yoğunluk karşısında karnımın alt kısmında kanatlar çırpınırken bakışlarımı başka tarafa çeviremedim. İçime bir sıcaklık dolunca bir bacağımı diğerinin üzerine atıp beyaz elbisemin altında bacaklarımı birbirine bastırdım. Kalp atışlarımın temposu *adagio*'dan *vivace*'ye geçti ve bu adam bunu tek bir delici bakışla, zahmetsizce yönetiyordu.

Kendi kendime, "Kim bu?" diye mırıldandım.

"O, Sol."

Jaime'nin cevabı karşısında irkildim. Cevap vermesi bir yana, beni duymasına bile şaşırmıştım.

"Sol mu? O Sol mu? Solomon Bordeaux?" Sesim zorlukla duyulabiliyordu ama Jaime bir şekilde başıyla onayladı.

"Ta kendisi." Jamie, Solomon Bordeaux'ya bir bakış atmaktan fazlasını yapmaktan kaçındı ki bu hiç sorun değildi çünkü ben ikimiz için de yeterince aval aval bakıyordum. "Maggie'nin ikizlerden iyi olanı kapıldığı söyleniyor. Sol asla dışarı çıkmaz. Tam bir münzevi."

Çıkardığım homurtuyu duyan Rand bana baktı. "Siz ikiniz neye gülüyorsunuz? Bu konuşmalar acayip sıkıcı, komik bir şeyler duymaya ihtiyacım var."

Jaime, "Scar-lo Sol Bor-deaux'ya abayı yakıyor," diye fısıldadı, sarhoş haliyle şarkı söyler gibi konuşması yanaklarımın yanmasına neden oldu. "Yatakta bir tanrı olduğu söyleniyor."

Rand'in kaşları çatıldı. "Fransız Mahallesi'nin Hayaleti'ne mi abayı yaktın?"

"Hayır, hayır, hayır," diye kekeledim ama söylediklerini yavaşça algımlarken omurgamdan aşağı gergin bir ürperti indi. "Bekle... ne?" Jaime'nin içkisi boğazında kaldı. "Sol, Hayalet değil. O sadece ateşli bir münzevi. Hayalet gerçek değil, Scarlett. Onu dinleme."

Jaime'nin ses tonundan, Rand'in iddiasının saçma olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu. Ama kahretsin, Sol'un yalnızca bakışından büyülenmeme bakılırsa, onun New Orleans'taki en güçlü adam olabileceğine inanıyordum. *Eğer* Hayalet gerçek olsaydı yani.

Rand başını salladı. "Ah, bugünlerde böyle mi söylüyorlar? Ben de Hayalet'in gerçek bir tehdit olduğunu düşünüyordum."

Kaşları çatılı en iyi arkadaşım tartışmak için ağzını açmadan önce, "Bekle, Rand," diye araya girdim. "Fransız Mahallesi'ndeki Hayalet'in bir efsaneden daha fazlası olduğuna mı inanıyorsun?"

Rand kaşlarını çattı. "Onun gerçek olduğunu biliyorum."

Mantıklı biri olan arkadaşımın bu kadar ihtimal dışı bir şeye inanması aklımı karıştırdı. "Tamam ama o zaman Sol Bordeaux

nasıl hem 'tam bir münzevi' hem de *koca* Fransız Mahallesi'ndeki Hayalet olabilir ki? Bu hiç mantıklı değil."

Bordeaux ailesi ve Rand'in ailesi Chatelainler bu şehirdeki her şeyin sahibiydi. Küçüklüğümde babamla her yaz burayı ziyaret ederdik ama şehrin siyasetiyle hiç ilgilenmezdim. Dürüst olmak gerekirse hâlâ da ilgili değildim. Bordeaux aile işlerinin sözde infazcısı olan Fransız Mahallesi'ndeki Hayalet'in her zaman bir efsane olduğunu düşünmüştüm. Fakat Sol Bordeaux New Orleans'ın öcüsü olsa bile, bir partiye katılmasının imkânı yoktu, değil mi? O, abartılan bir gangsterdi.

"Elbette kirli işlerini yordakçılara yaptırıyor. Onlar onun etrafta olamadığı zamanlardaki gölgeleri," diye yanıtladı Rand. İlgisi, viski bardağının çevresindeki parmak eklemlerini beyazlattı. Keşke soytarı maskesinin altındaki ifadesinin nasıl olduğunu anlayabilseydim. Bir nedenden dolayı endişesinde... *öfkenin* izleri var gibi görünüyordu. "İster inan ister inanma, Lettie ama Sol Bordeaux bir katil ve kahrolası bir suikastçı. Ona yaklaşayım deme."

Emir vermesi karşısında sinirlendim. "Biliyor musun, *Küçük Lettie* kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hiç hoşlanmıyor." Sırtıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Hem nesi bu kadar kötü ki? Bütün o hikâyeler doğru değil ya. Kanunsuz biri de olsa suikastçı da olsa, şehirde bir gece geçirmek için maskeli baloya geleceğini pek sanmıyorum."

"Normalde bunu yapmaz," diye onayladı Jaime kaşlarını çatarak. Koltuğunda kıvranırken parmakları kurukafa bilekliğiyle oynuyordu. "Onu gördüğüme biraz şaşırdım."

Bakışlarım tekrar *Hayalet*'e kaydı. Loş ışık tam yüzüne vuruyordu ve yemin ederim ki masalar ötesinden bile gece yarısı mavisi bir ışıltının bana doğru baktığını görebiliyordum. Gümüş gözlerim, onun gecesinde beliren ay gibi, karanlık gözlerine çekildi. Bakışlarının anında benimkilere kilitlenmesi, onları benden hiç ayırmış mıydı acaba diye merak etmeme neden oldu.

Donakalmışken, bana yönelen o ışıltının sol gözünden geldiğini fark etmem bir saniyemi aldı. Yüzünün maskeli tarafında kalan gözü aynı ruhani niteliğe sahip görünmüyordu.

Arkasına yaslanarak takım elbisesinin ceketinin açılmasına ve siyah düğmeli gömleğinin altında gerilen geniş göğsünün ortaya çıkmasına neden oldu. Dirseğini masaya dayadığında büyük metal yüzüğü gözüme çarptı; ama uzun işaret parmağının ucu ağzına değdiğinde tüm odağımı kaybettim. İçim bir ihtiyaçla sancımaya başladı ve kendi dudaklarımı yaladım, tadının nasıl olduğunu merak ed-

“Ciddiyim, Scarlett.” Rand’in azarlaması beni şehvetli düşüncelerimden uzaklaştırdı. “Ondan uzak dur. Aileme yaptığı korkunç şeyleri sana anlatamam bile.”

Bu, dikkatimi çekti.

“Ne demek istiyorsun? Ne yaptı ki?”

“Sanırım çocuk az önce sana anlatamayacağını söyledi, Scarlo.”

Jaime’ye gözlerimi kısarak baktım ama onunkiler Rand’in üzerindeydi. Eski dostum parmaklarını benimkilere dolarken bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Elimi sıktığında ben de onunkini sıkarak karşılık vermekte tereddüt etmedim ve bu hareket, rahatlatıcı geldi.

“O haklı. Sana söyleyemem, Lettie. Bu, seni tehlikeye atabilir. Sadece ondan uzak dur. Hatırım için? O, bela demek, özellikle de senin gibi iyi bir kız için.”

Sözleri kanayan yarama parmak bastığında bomboş bir ifadeyle bakakaldım.

...senin gibi iyi bir kız.

Beni her zaman çaresiz ve masum olarak görmüştü ama artık hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Elimi çekmeye çalıştım ama çok sıkı tutuyordu. Sırf onu sakinleştirmek için pes ettim.

Her zaman yaptığım gibi.

Üzerinde durmak istemediğim için başımı hafifçe sallayarak bu düşünceyi bir kenara ittim.

“Tamam, Rand. Söz veriyorum.”

Maggie’nin konuşmasının sonunda kalabalıktan bir alkış kopmasıyla nihayet elimi bıraktı. O başka bir yere baktığında, Rand’e göre Fransız Mahallesi’nin gizemli Hayalet’i olan Sol’a tekrar bakmaktan kendimi alamadım. Bakışları tenimde sıcak bir his uyandırıyordu ve bu, olduğunu duyduğum soğuk doğasına hiç uygun değildi.

“Maggie’nin konuşmasının sonunu duymadın bile, değil mi?” Jaime bana güldü. “Kendini toparlamazsan salyaların akmaya başlayacak, *mi amiga*.”

“Kahretsin.” Ağzımı sildim çünkü Jaime ilk defa abartmıyordu.

Bana bir homurtu çıkararak güldü. “Sana ne söylememi istediğini bilmiyorum, Scarlo. O sıradan, ateşli, beyaz bir herif işte...” Jaime bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi, sonra bunu tekrar yaptı. Küfrederek doğruldu. “Sözümü geri alıyorum. Eğer bir erkek bana böyle baksaydı, bana her gün falsetto” söyletmesine izin verirdim, üstelik ben böyle kasvetli adamlardan hoşlanmıyorum bile. Gözlerinin sahte bir gözle bile yiyişir gibi bakılabileceğini kim tahmin ederdi?”

Ona doğru döndüm. “*Sahte* mi?”

Jaime omuz silkti. “Eh, yalnızca maskenin ardındaki.”

Donuk olan.

“X-ışını görüşü falan olduğunu duydum.”

Gözlerimi devirdim. “Pff, evet, *tabii*.”

Jaime omuz silkti. “Hey, adam o kadar zengin ki tüm bunlar doğru olabilir. Eğer öyleyse, o zaman belki de kaza geçirmesi o kadar da kötü bir şey değildir. Yine de o maskenin teninde cehennem etkisi yarattığına eminim. Ne kullandığını merak ediyorum-”

Cilt bakımını seven arkadaşımın kendini kaybetmesini engellemeye çalışarak, “Ne kazası?” diye sordum. Dedikodu yaptığımızda genellikle çok daha fazla dikkat kesilirdi. Tabii sarhoş olmadığı sürece. Ki şu an, -içkinin son kalıntıları için bardağının dibini yalamasını izledim- evet, tamam, bunu beklemeliydim.

Sonunda bana cevap vermeden önce dudaklarını şapırdatarak bardaktan uzaklaştı. “O ve Ben tek yumurta ikizleri ama yıllardır kimse Sol’un gerçek yüzünü görmedi, bu yüzden hâlâ benzeyip benzemediklerini söylemek zor. Ne olduğundan emin değilim. Her şey gizli saklı oldu. Bildiğimiz kadarıyla şu anda orada çok çirkin biri de olabilir.”

Rand, “Maskesinin arkasında sakladığı şey her ne ise, o soğuk, kara kalbinden daha kötü olamaz,” diye mırıldandı.

* (İsp.) Dostum. (ç.n.)

** Erkeklerin çok yüksek perdeden çıkardığı ses. (ç.n.)

Daha fazla soru sormak için *can atıyordum* ama biri hızla içeri girip Monty'ye bir mektup uzatarak dikkatimi çekti. Müzik hâlâ kısık ve bar o kadar elverişliydi ki Monty'nin zarfı açtığı anda nefesinin kesilmesini kolayca duyabildim. Mektuba baktıkça şok olmuş yüzü daha da solgunlaştı.

Jaime oturup çenesini ellerinin arasına alırken, “Durun,” dedi. “Drama kokusu alıyorum.”

Kıkırdadım ama sonra Monty mektubu çevirdi. Arka tarafta, ışıқта parlayan ve kurukafa damgasını ortaya çıkaran, siyah renkte, karakteristik bir balmumu mührü vardı.

Kalbim durdu. Hemen tanıdım. Tanımalıydım da çünkü aylardır bana gelenin aynısıydı.

Bu *onun* mührüydü. Müzik şeytanımın.

Monty zarfı açarken elleri o kadar titriyordu ki onları ta buradan görebiliyordum. Bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama dönüp Sol'a bakma riskini göze aldım. Yüzünün sol tarafında çalışılmış bir ilgisizlikle sahneye bakarken artık bakışlarının ağırlığını üzerimde hissetmiyordum. Ben'in yüzünün maskesiz tarafı, kardeşine bir miktar sinirle bakıyordu.

Monty, “Bu bir şaka mı?” diye bağırdığında, arka planda çalan hafif müzik tamamen kısıldı.

Maggie masasından, “Sorun nedir?” diye sordu. Annesi Madam G, barın yakınındaki gölgelerin arasından çıktı. Tavus kuşu tüyü maskesiyle o olduğu su götürmezdi. Üzerindeki renkli tek şey buydu ve mülkünde olanları izlerken uzun kollu siyah elbisesinin içindeki kollarını önünde kavuşturmuştu.

Monty mektubu masaya fırlattıktan sonra küçümseyerek, “Tamam, çok komik. Bunu kim yaptı bakayım?” dedi.

Maggie oturduğu yerden kalkıp mektubu masadan aldı. Annesi arkasından geldi ve Maggie konuşurken omzunun üzerinden mektubu okudu.

“Ah, Monty. Bunun bir şaka olduğunu sanmıyorum. Hayalet'in imzası var.”

Kısık müzik yüzünden fısıltılar duyuluyor ve birkaç kişi Ben ve Sol'a bakıyordu, bu da Rand'in söylediklerinin doğru olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

“Ah, yani Fransız Mahallesi'ndeki sözde *Hayalet*'in yılın geri

kalanında Scarlett Day'in başrol olarak seçilmesini umursadığına inanmam mı gerekiyor?" Herkesin dikkati bana yöneldi. Yanaklarım utançtan yanarken yumuşak kadife koltuğa daha da gömüldüm. Monty kırıcı bir kükürdamayla, "Senin bununla bir ilgin var mı?" diye sordu bana. "Sessiz küçük fare sonunda cesaretlendi mi?"

"Hayır, ben-"

Bordeaux kardeşlerin oturduğu yerin yakınında bir cam kırıldı ve bu bana biraz olsun zaman kazandırdı.

Ben, "Pardon, bardağımı düşürdüm," dedi özür dilercesine. "Mektupta başka ne yazıyor Bay Arquette? Belli ki piç kurusu sizinle dalga geçiyor."

Monty, "Öyle olsa iyi olur," diyerek ona katıldı.

"Dalga geçtiğini sanmıyorum," dedi Madam G ve hâlâ kızının elinde olan mektuba hafifçe vurdu. "Jilliana ile buna bir son verip gerçek bir prima donna'nın* şarkı söylemesine izin vermen gerektiğini söylüyor."

Maggie Monty'ye gözlerini kısarak baktı. "Neden bahsediyor Monty? Jilliana'yla ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey! Bir hayaletin kuruntularından ben sorumlu olamam!"

"Eğer itiraf etmezsen, perde arkasında olan her şeyin gün yüzüne çıkacağını söylediği bu kısma ne diyorsun peki?" diye sordu Madam G.

"Deli saçması olduğu ortada. Veya bir şaka. Scarlett, Jaime, bunun arkasında siz mi varsınız?"

Konuşmaktan korkarak kekeledim. Bana bir senaryo verirsiniz, ne zaman olursa olsun, gerginlikten kıcımda terler birikse bile repliklerimi çok güzel okurdum. Ancak beni sorguya çekerseniz, konuşmayı bile bilmeyen birine dönüştürdüm. Neyse ki Jaime savunmama yetiştirdi.

"Haddini bil, Monty. Sahnedeki yerlerimizi hakkımızla kazandık. Şantaj yapmaya *ihtiyacımız* yok."

Monty ofladı. "Pekâlâ, eşek şakalarını sevmem, o yüzden bu işin arkasında kim varsa, hemen öne çıksın. Sabrım yok..."

Odadaki çeşitli insanları suçlamaya devam ederken Rand masanın üzerinden eğildi.

* Prima donna: operada başrolü oynayan kadın sanatçı. (ç.n.)

Onu yalnızca benim duyabileceğim şekilde sessizce, “Sol ve ailesinin neler yapabileceğini bilmek ister misin?” diye sordu.

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Cevap vermedim ama Rand'den tarafa bakmam evet olarak kabul etmesi için yeterli oldu.

“Mask'ın sözde 'sahibi' olan Madam Gastoneaux'ya sor. Bordeaux ailesinin kontrolü altındadır. Ona korunma için o kadar çok para ödetiyorlar ki neredeyse iflas edecek. Mask'ı ondan almak için can atıyorlar.”

“Ama Ben, Madam G'nin kızıyla evli,” diye belirterek başımı iki yana salladım ve Jaime'ye baktım ama onun Monty'nin masasında olup bitenlerle daha fazla ilgilendiğini fark ettim. “Ben'in kayınvalidesine neden şantaj yapsınlar ki?”

Bu şehirde olup bitenlerden bu kadar habersiz olduğum için ilk kez kendime kızdım.

Rand omuz silkti. “Kötülüğün her zaman mantıklı bir açıklaması olmaz, Lettie. Yine de tahmin etmem gerekirse, o meşhur Bordeaux açgözlülüğü yüzünden olduğunu söyledim. Onlar için mesele her zaman paradır.”

Tiksinerek burnumu kırıştırdım. Babam hayatı boyunca haydutlar, mafya üyeleri ve sahne aldığı kulüpleri işleten insanlar tarafından zorbalığa maruz kalmıştı. Ruhunu gerçekten şeytana satmamış olabilirdi ama onu lanetleyecek kadar iblis tanıyordu. Babamın bildiği tek şey suç dünyasında var olmaktı. Ben kariyerimde asla aynı yolu izlemezdim ama zaten onun Appalachian dağlarının eteklerinde, toprak zeminde, yoksul bir şekilde büyüyerek kendisi için asla hayal edemediği bir zamana ve fırsatlara sahiptim.

“Sana garanti ederim ki o mektupta yazanlarda Sol Bordeaux'nun parmağı var.”

Rand'in teorisi kalbimi sıkıştırdı. Sanki benim kafa karıştırıcı hayal kırıklığım tam olarak istediği şeymiş gibi, dudaklarındaki küçük gülümsemeye bir tatmin sinmiş gibi görünüyordu. Fakat o zarfın benim için ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Benim müzik şeytanımın gerçek bir şeytan olup olmadığını merak etmeye başlarken gözlerim Sol'a kaydı.

Monty, “Hay lanet. Kim bana mesaj atıyor...” diye mırıldandı.

göğsüne pat pat vurarak iç cebindeki telefonu bulup çıkardı. Ekranı okurken gözleri genişledi ve çığınca odanın etrafına baktı. “Çabuk! Biri gidip bodruma baksın! Madam Gastoneaux, 9-1-1’i arayın!”

Madam G yeni kargaşanın üzerine yüksek sesle, “Neler oluyor?” diye sordu. Ben, kardeşine kaşlarını çatarak bakıyor, kardeşi ise yemin ederim ki bir sırtımayı gizlemek için yavaşça elini ağzına götürüyordu.

Monty boğulur gibi, “Jacques... Jacques Baron,” dedi.

Bu isim tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. O adam hayvanın tekiydi. Sahne arkasında her zaman kadrodaki kadınları rahatsız ediyordu. Geçen hafta beni bile odama giderken köşeye sıkıştırmış ve ellemişti.

Parmaklarım tıpkı o zaman olduğu gibi yeniden yumruk haline geldi. Çığlık atmak istedim. Ona vurmak istedim. Onu yok edecek bir şey istedim ama sadece orada durup titriyordum.

Korkmuş, küçük bir fare gibi.

Kıçımı tutup kendini kot pantolonuma sürmesine *izin vermiş olmamın* utancı, bana dokunmasından neredeyse daha kötü hissettiriyordu. Boynumda hissettiğim nemli sıcak nefesinin düşüncesi beni hâlâ iğrendiriyordu. Eğer Maggie beni aramaya gelmeseydi... Ne olurdu, bilmiyordum.

Rand sert bir sesle, “Ne olmuş Jacques’a?” diye sordu.

“Jacques Baron’u tanıyor musun?” diye sordum ama Rand beni görmezden geldi.

Jaime, “O bir Chatelain adamı,” diyerek açıklamaya çalıştı ve boş bakışlarım bir iç çekmesine neden oldu. “Kızım, bu şehri gerçekten öğrenmen gerekiyor. Kafan o kadar kuma gömülü ki, bir gün kopması kaçınılmaz. Chatelain adamı olmak, Rand’in ailesi için çalıştığı anlamına geliyor.”

Jaime’nin açıklaması karşısında ağzım açık kalırken göz ucuyla Maggie’nin Monty’nin telefonunu aldığını gördüm. Kocasına bakmadan önce nefesi kesildi ve salonun geri kalanına seslendi. “Jacques Baron ölmüş.”

4. SAHNE

SÜRESİ DOLAN DAVEİİYE

Sol

Ben, içkisinden büyük bir yudum almadan önce bardağının arkasından, "Telefon mesajı, ha? Bundan daha eski kafalı olduğunu sanırdım," diye mırıldandı. Omuz silktim. İnsanlar Monty'ye engellenmiş bir numaradan gönderdiğim kısa mesajı görmeye çalışırken salon çılgına dönmüş durumdaydı.

Kargaşa ve histeri yayılırken biri, "Jacques ölmüş mü?" diye bağırdı.

"-intihar-"

"-kendini asmış-"

"-sahne perdesinin ipiyle mi?"

Bir fotoğraf, telefonda bile olsa bin kelimeye bedeldir ve bu fotoğraf çok şey anlatıyordu; sahnenin altındaki mahzenin tavanından sarkan Jacques Baron'u gösteriyordu. Bir farenin, bodrumlarda gezinen kardeşleriyle birlikte ölmesinin uygun olduğunu düşünmüştüm. Ben, bunun yapılması gerektiğini biliyordu. Geçen hafta Jacques'ın Scarlett'e hoyratça dokunduğunu gördükten sonra intihar notunu bir nevi kendisi yazmıştı.

Kardeşim, "Ayrıca Hayalet mektubunun zamanlaması da pek iyi değil," diye belirtti.

Tamam, Monty mektubu açtıktan hemen sonra mesajı göndermemin biraz aceleci olduğunu kabul ediyordum. Daha önce mektubun bu geceki tek sürprizim olmasını planlamıştım ancak Monty Scarlett'i mektubu gönderen kişi olmakla suçlamaya başlayınca planlarımı değiştirmek zorunda kalmıştım. Monty'ye bugün çektiğim fotoğrafı göndermek, o an öfkesini Scarlett'in üzerinden çekmek için aklıma gelen tek şeydi.

Üstelik birinin onu bulmasını beklemekten sıkılmıştım. Ceset kokmaya başlamadan veya fareler cesediyle ziyafet çekmeye karar vermeden önce oradan alınması gerekiyordu.

Çalışanlar yeniden ortalıkta dolaşmaya başlayınca garsonun ikram ettiği yeni Sazerac'ı memnuniyetle kabul ettim çünkü bir önceki bardağı kıran aslında bendim. Mask'ın olayı buydu. Barın içinde bir kriz yaşanmasına rağmen, aynı anda hizmet hâlâ devam ediyordu. Madam G bir bardak daha kırdığım için bana dik dik baksa bile.

Ben, daha pervasızca ama yine de kargaşadan dolayı kimsenin onu duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde, "Ya biri mektubu fotoğrafla ilişkilendirirse?" diye sordu.

"Bırak etrafımdaki söylentilerin yangınını körüklesinler. İnsanlar, güvenliklerinin bedelini anlayana kadar kendilerini koruyan kahramanlara taparlar. Karanlıktaki fısıltılar, adaletimin en kötü tarafının ortaya çıkmasını engelliyor. İtibarın her şey demek olduğunu biliyorsun. Korkunç bir yüze sahip sıradan bir adamdan kimse korkmaz. Bırak Hayalet onların zihinlerinde dehşet verici olsun."

"İnsanları korkutan şey yüzün olmazdı. Bu şehrin vatandaşları bir noktada tüm fısıltıların söylenti olmadığını anlayacaklar." Ben, iç çekti. "Ve sonra bizim tarafımızda olan NOLA Polis Teşkilatı bize düşman olmak zorunda kalacak."

"Bunun yapılması gerekiyordu," diye ısrar ettim.

Ben'in daha fazla açıklama istediğini anlayabiliyordum. Dudaklarını büzüp gözlerini kıstı ve kurukafa maskesini kaydırды. Bir açıklama istediğimde benim yüzüm de aynı hareketleri yapıyordu, en azından sol tarafım. Ben şu anda hayal kırıklığına uğramış olabilirdi ama eğer bir cinayet işlediysem, o kişinin bunu hak etmiş olduğunu biliyordu. On beş yaşımdan beri aynı ahlaki kurallara sahiptim.

Gözümün ucuyla Scarlett'i izledim. Haber karşısında yüzünde kafa karışıklığının, endişenin ve tatminin nefis bir karışımı belirmişti. O son duygu aletimin ihtiyaçla kabarmasına neden oldu. Küçük meleşim görüldüğünden daha vahşiydi. Onun masumiyetini seviyordum ama beni çeken, karanlığıydı. Jacques Baron'un ölümü benim

ona armağanımdı ve buna bayılacağını biliyordum. Monty uyarımı dikkate almazsa, bundan da hoşlanacağından şüphem yoktu.

Ben, homurdanarak, "Sol, dinliyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim dürüstçe.

Tekrar iç çekti. "Yemeyeceğini bildiğin halde neden yemeğinle oynuyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Neden bahsediyorsun?"

"Ondan." Başıyla ilham perimi işaret etti. "O seninmiş gibi davranıyorsun. İkimizin de senin onun peşine asla düşmeyeceğini bildiğimiz zaman bu durum yeterince kötüydü ama şimdi Rand onunla ilgilendiğini ilan etmişken, o tamamen yasak durumda. Üstelik karanlıkta eve getirdiğin kadınlara hiç benzemiyor. O seninle gün ışığında birlikte olmak ister. Scarlett Day gibi kadınlar maskenin ardındaki adamı görmek ister. Bunu ona açıklamaya hazır mısın? Kendini *göstermeye* hazır mısın? Yoksa güzel bebeğini sadece uzaktan mı izleyeceksin?"

Gergince yüzüğümle oynadım. Soruları beni itiraf etmek istediğimden daha fazla etkilemişti. Scarlett ve sesi aylardır hayallerimi süslüyordu. Ama müzik meleşimin içi ne kadar karanlık olursa olsun, benim çirkinliğimi asla kabul edemeyeceğinden emindim. Ne içimin ne de dışımın çirkinliğini.

Sonunda, "Haklısın," diye cevap verdim. "O piç kurusunun bana yaptığını görür görmez benimle ilgilenmeyecektir."

Ben homurdandı ve üzüntüyle başını iki yana salladı. "Sadece kurukafa maskenden bahsettiğimi sanıyorsan, dikkatli dinlemiyorsun demektir."

Kafa karışıklığıyla yüzümü buruşturduğumda derim gerildi. Onu sorgulamak için gözümü Scarlett'ten ayırdım ama birinin boğazını temizlediğini duyunca bana yaklaşan adamla yüzleştim.

Kurukafa maskeli gölgelerimden biri konuşmadan önce başını eğdi. "Rand Chatelain sizi görmek istiyor, efendim."

Ağzını açana kadar adamlarımdan hangisi olduğunu anlayamadım. Maskeler sayesinde kimse Bordeauxlar için kimin çalıştığını anlayamıyordu. Ben ve kardeşim dışında kime güvenebileceklerini bilmek, adamlarımın da bizi düşmanlarımıza satmasını engelliyordu.

Ben, görüşüne çok güveniyordum, bu yüzden karanlıkta dezavantajlı durumdaydım. Ancak gölgelerimiz bana hesap verirdi, diğer duyularımın ayrıntıları yakalayabileceği kadar yaklaştıklarında kimliklerini anlamak kolaylaşıyordu. Ben işletmemizin, tabiri caizse maskemizin yüzüydü ve ben de o maskenin altındaki her şeydim.

Adamı başımla onayladım ve kenara çekilmesiyle, yüzünün üst yarısını kaplayan cırcırlı sarı-kırmızı soytarı maskesiyle son derece öfkeli Rand ortaya çıktı.

“Benimle mi konuşmak istedin?” diye sordum. “İzinsiz girdiğini düşünürsek cesurca bir hareket.”

Rand dudaklarında kendini beğenmiş bir küçümsemeyle, “Bayan Day tarafından *davet* edildim,” dedi.

Bu ima karşısında çenemin kasılmasını zar zor engelledim. Duygularımı gizli tutma isteğime rağmen bu gece beş numaralı locada niyetimi belli ederek sıçıp batırmıştım. Artık Rand, sataşmalarının ne kadar değerli olduğunu öğrenmek için beni test ediyordu. Bu lanet olası duruma dayanamıyordum ama olan olmuştu.

Ben yanıt vermeyince, “Davet, ateşkesi gölgede bırakır,” diye karşılık verdi. “Ama siz zaten buna da saygı duymuyorsunuz.”

“Özür dilerim, ne dedin? Gülünç maskenden ne dediğine odaklanamadım,” diyerek sııttım.

Soytarı maskesini yüzünden çekerek öfkesini tüm gücüyle ortaya çıkardı. Duyguları o kadar kontrolsüzdü ki, her zamanki çekici varlığından çok farklıydı ve abisinin soğuk kurnazlığının tam tersiydi. İlginç.

Ben, köşemizdeki bitişik masalarda oturanların bizi duymamasını sağlamak için öne doğru eğildi. Konuştuğunda yüzünün açık kısmı kayıtsızdı ama sözleri soğuk bir öfkeyle doluydu. “Ne demek ateşkese saygı duymuyoruz?”

Rand, “Jacques Baron,” dedi dişlerinin arasından. “Eski vekili mi, Chatelainli bir adamı astınız. Hiç şüphe yok ki polis, karıştığınız her olayda yaptıkları gibi, bunun intihar olduğuna karar verecektir. Gerçekten de sağ kolumun *sizin* opera binanızın altında intihar ettiğine inanmamı mı bekliyorsunuz? Buranın güvenli bir bölge olduğunu sanıyordum.”

“Chatelainler opera binasında kurallara uydukları sürece güvendedirler. Tek bir yanlış hareket misilleme anlamına gelir. Bunu biliyorsun,” diye cevapladım.

“Tek bir yanlış hareket mi? Ne yaptı ki?” Rand o kadar yaklaştı ki şakaklarındaki damarın zonkladığını görebiliyordum. Yumruklarını sıkıp açmasını da kaçırmadım. Sakinliğini kaybediyordu.

Güzel. Ben de kendini kaybetmesini bekliyordum.

“O senin casusundu,” diyerek gerçeğin bir kısmını verdim.

Baron gerçek bir tehdit değildi çünkü bütün adamlarım ona güvenilemeyeceğini biliyordu ama Rand Chatelain’in, ilham perim için adam öldüreceğini bilmesini istemiyordum. Henüz.

“Kanıt talep ediyorum.” Parmağıyla masaya vurdu.

“Beni *sorgulamaya* cüret mi ediyorsun, Chatelain?” dedim dik katlice. “Hem de kendi evimde?”

Tam o sırada beyaz bir görüntü gözüme çarptı ve Scarlett’in ince parmakları Rand’in koluna dokunduğunda konuşmayı soğuk bir şekilde durdurdu. Gözüm tenlerinin değdiği yerden ayrılmadı, ta ki çok uzun bir sonsuzluk gibi gelen bir andan sonra birbirlerinden uzaklaşana kadar. O kadar yakınımdaydı ki, zayıf görüşüme rağmen beyaz gülü loş ışıktaki bir fener gibi parlıyordu. Ama kırmızı bir leke kaşlarımı çatmama neden oldu.

Kendimi tutamadan, “Gülüne ne oldu?” diye sordum.

Etrafımızdaki dünya sessizleşti. Gözleri büyüdü ve sonra güle bakıp parmaklarıyla yapraklarını nazikçe okşadı.

“Üzerime tuttururken iğneyi kendime batırdım,” diye yanıtladı. Sesi kısık ama etkileşimimiz etrafımızda bir sessizlik kozası yaratmıştı, bu yüzden onu mükemmel bir şekilde duyabildim.

“Neden çıkarmadın?” diye sordum.

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve tekrar bana bakmadan önce eliyle çiçeği koruyucu bir tavırla kapattı. “Özel birinden geldi. Beyaz gülleri severim, bu yüzden ondan ayrılmaya dayanamadım.”

“Sana zarar verdikten sonra bile mi?” Dudaklarını büzüldü, o ise çekingen bir gülümsemeyle başını yana eğerek kaşlarını çatı.

“Evet, sanırım. Bana zarar verdikten sonra bile.”

İtirafı göğsümün derinliklerinde bir şeyleri harekete geçirdiğinde, tek yapmak istediğim onu alıp buradan götürmekti. Rand'e dönüp bakışlarımızı birbirinden ayırdı ve odadaki tüm gürültüyü geri getirdi; sanki bir tünelden çıkmışım gibi hissettim.

"Ben, şey... yurt odama gidiyorum." Jacques Baron'un ölümü üzerine herkesin histeri krizi geçirmesine rağmen onun lirik sesi kulaklarımı rahatlatı. "Parti belli ki sona erdi."

Rand, yumruğumu sıkıma neden olan aç bir gülümsemeyle ona bakıyordu. "Seni götüreyim."

Scarlett'in ay ışığı gibi parlak gözleri benimkilere kaydı. "Hayır, ım, sorun değil. Hemen üst katta."

Rand ağzını açtı ama Jaime araya girdi. "Ben hallederim. Sen evine git, dostum. Onu Fransız Mahallesi'nin büyük kötü Hayaleti'nden ben korurum." Jamie beni bilerek görmezden gelerek gülümsedi.

Scarlett en yakın arkadaşına, bir kızın erkek kardeşine gülümsediği gibi gülümsedi ve Jaime'nin görevini bu kadar ciddiye almasına bir kez daha minnettar oldum. İkisi de arkadaş canlısı olduğundan, Scarlett'in en kötü durumda olduğu zamanlarda onunla arkadaş olmak Jamie için yeterince kolay olmuştu. Scarlett'in yurda taşınmasıyla Jamie'nin günlük güncellemeleri gereksiz hale gelmişti ancak Jamie artık onun gerçek arkadaşıydı, bu yüzden yanında olmaya devam ediyordu. Benim etrafta olmadığım o birkaç anda onun hâlâ güvende olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu.

Rand itiraz etmek için çabucak bir şeyler geveledi ama Scarlett onun ön kolunu sıktı ve ayrılmadan önce ona iyi geceler diledi.

Scarlett kalabalığın arasına karışırken onu utanmadan izledim. Tam ayın geceleri yaptığı çekime benzeyen aramızdaki bu çekimi hissetmediğini düşündüğüm anda arkasına baktı. Gümüş rengi gözleri parlarken muhteşem pembe dudakları aralandı. Aletim o aralıktan içeri girmek için hareketlendi ama yavaşça koltuğuma yerleştim. Jaime'nin sinir bozucu bir şekilde onu benden uzaklaştırıp köşeyi döndürerek çıkışa doğru yönlendirmesiyle göz temasını ilk o kesti.

Rand'e baktım. Hâlâ Scarlett'in gözden kaybolduğu yere bakıyordu ve yüzünün sinirden kızarması beni çok memnun ediyordu.

Artık sözde çocukluk *aşkıyla* aramızdaki yadsınamaz kimyayı görmüştü. Scarlett onunla olan bağımlı henüz anlamamış olsa da ve ben asla bu duygulara göre hareket etmeyecek olsam da, birisinin Scarlett Day'in benim olduğunu bilmesi kahretsin ki çok iyi hissettiriyordu.

Rand sonunda gözlerini boşluktan ayırıp bana çevirdiğinde öfkesini gizlemeyi başaramadı ve ben de o pislikle oynamaya karşı koyamadım.

"Git artık, Rand. Görünüşe göre davetiyenin süresi doldu. Bir sonraki toplantımıza kadar bir daha buraya gelme. İşimiz bitti. Limana erişim ve Fransız Mahallesi'nde bir otel talebin reddedildi."

Rand'in nihayet konuşmadan önce dudakları gergin bir çizgiye dönmüştü. "Bu iş bitmedi, Bordeaux. İstediyimi *alacağım*."

Sıkın bir şekilde iç çekerek, "Deneyebilirsin," diye cevap verdim. "Ama tıpkı abin gibi sen de başarısız olursun. Küçük bir tavsiye ister misin? Başarısızlığınızın aynı şekilde sonuçlanmayacağından emin ol." Ayak bileklerimi masanın altında birbirinin üzerine atıp kollarını göğsümün üzerinde birleştirdim. "Ya da olma. Umurumda değil. Her zaman elimde fazladan ip bulundururum. İkinci adamına sorabilirsin-ah... *bekle*. Soramazsın."

Rand sessizce uzaklaşmadan önce gözleri öfkeden alev alevdi. İçim bir tatmin duygusuyla doldu; bu his, Sazeraclarımla kendimi şımarttığımda hissettiğim memnuniyetten çok da farklı değildi.

"Önce Baron, sonra Monty, şimdi de Rand mi?" Ben'in sözlerinde bir kızgınlık vardı. "Eğer işleri berbat edip bu Chatelain adamlarını tehdit etmeye devam edersen yanacaksın kardeşim. Tekrar."

İçeceğimden bir yudum almadan önce gülümsedim. "Ben de o zamana kadar keyfini çıkarırım."

Kendimi umursamazdım. On beş yaşından beri kaderimi umurumda değildi, tüm hayatımın bir anda elimden alınabileceğini öğrenmişim. Kısa bir süre sonra bu farkındalığı, aynı ölümcül gerçekğin bana ve sevdiklerime zarar verenler için de geçerli olduğunun ortaya çıkması izlemişti. O zamandan beri düşmanlarımı ve ben pamuk ipliğine bağlı yaşıyorduk.

Artık sahnemde malum bir soprano yer aldığı için tüm zamanım ona ait olmuştu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Aklıma gelmişken...

“Gitmeliyim.” Ben’in bunca zamandır benimle konuştuğu gerçeğini görmezden gelerek koltuğumdan kalktım. Şu anda tek yönlü zihnim, beyaz güller ve ay ışığı düşüncelerinden başka hiçbir şeye izin vermiyordu.

Ben gitmemi engellemeye çalışmadı. Aylardır çalışmıyordu. Şu noktada denesek bile ikimiz de beni durduramazdık.

Küçük ilham perim, benim bağımlılığımı ve sesi de uyuşturucumdu. Eğer deliliğimin bir çaresi varsa bile onu istemiyordum. Mutlu bir şekilde ölmeyi memnuniyetle karşılardım.

NE DAN İÇERİ

Scarlett

na bırakır bırakmaz kapımı kapatıp arkasına
şükür ki Rand'le gelmek zorunda kalmayayım
ma kadar eşlik etmişti. Sonunda rahatlayabilmek için
ölmeye hazırdım ve Rand'e çok uzun bir süredir hay-
atı için miydi bilmiyordum ama varlığı artık sinirime
dokunuyordu.

Peki ya Sol'un bana bakış şekli neydi öyle? Sanki beni *yiyip bi-
tirmek* istiyormuş gibiydi. Evet, bu da beni kesinlikle bayağı etki-
lemişti. Gülümü sorduğunda yüreğim ağzıma gelmişti. Sesi beni
herhangi bir elden daha sevgi dolu bir şekilde okşamıştı, neredeyse
nefessiz kalacaktım. O anı hatırlayınca içimdeki bir kıpırtı, göğ-
sümden küçük bir inilti çıkarsa da duvardan bir yerden gelen bir
güm sesi beni kendime getirdi.

Bu binada gecenin karanlığında ortaya çıkan her şeyi görmez-
den gelebileceğim düşünülebilirdi. Binlerce öğrenci, öğretim üyesi
ve personelin etrafta dolaştığı Bordeaux Konservatuvarı, ses yalıtımı
ne kadar iyi olursa olsun asla sessiz kalmazdı.

Kapıdan uzaklaşıp gülümün iğnesini çıkarıp nazikçe makyaj tez-
gâhıma koydum. Kendimi ağır Juliet elbisemin içinden çıkarınca
derin, rahatlatıcı bir nefes aldım, bu gece yaşananlar aklımda dö-
nüp dolaşırken gece rutinime devam ettim. Banyoya gitmeden önce
gözlerim tekrar güle kaydı ve müzik şeytanımın gönderdiği zarf gö-
züme takıldı.

Monty, arkasındaki balmumu kurukafa mührüne kadar, şeytani-
mın bana gönderdiği mektubun aynısını almıştı. Benimkinin üze-
rindeki mühür uğursuz bir siyah yerine baştan çıkarıcı bir kırmızı
olmasına rağmen, zarflar aynı kişiye ait olabilir miydi?

Ayrıca benimki “*Ton démon de la musique*” imzasını taşıırken Monty’ninki “Hayalet” imzasını taşıyordu. Gizli hayranım bir müzik şeytanı mıydı? Hayalet miydi? Yoksa her ikisi miydi?

Fark eder miydi?

Sanırım etmezdi. Objektif olmak gerekirse, her ikisinin de tam bir takipçi havası vardı ancak şeytanımdan gelen güller, mesajlarla müzik notaları beni asla korkutmamıştı. Benimkiler Monty’nin aldığı endişe verici tehdit gibi, bir kötü adamdan gelen mesajlardan çok aşk mektuplarına ve düşünceli vaatlere benziyorlardı.

Jacques’ın ölümü ve Monty’nin beni onu tehdit etmekle suçlaması yüzünden üzülmem gerekirken, o notaları kendi kendime yazmadığımı bilmek içimi rahatlatıyordu. Mektuplar o kadar uzun bir süredir geliyordu ki, yenilgiyi kabul eden bir tarafım onların geçen yıl babamın öldürülmesindeki suçluluk duygusuyla başa çıkmak için hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünmeye başlıyordu.

Mantığımı onları kendi başıma yazamayacağımı söylese de arka-larında *birinin* olduğunu bilmek emin olmamı sağlıyordu. Beynim bana ilaç kullanmaya başladığımdan daha uzun süredir oyunlar oynuyordu. Aylardır bir kriz geçirmemiş olsam da yeterince hissedilen güvensizlik, en güçlü zihninin bile gerçekliği sorgulamasına neden olabiliyordu. Fakat bu gece, aklımın hâlâ yerinde olduğuna dair kesin bir kanıt bulmuştum. Ayrıca gerçek bir mektup arkadaşım olduğuna dair bir kanıtım da vardı ve kendisi takipçi yönü ağır basan, gizli bir hayran olsa da en azından aklım yerindeydi.

Yatak odamın içindeki banyomda sahne makyajımı temizlemeyi bitirir bitirmez makyaj masama dönerek haplarımı aradım... ama orada değillerdi.

Her zamanki dağınıklığı yüzünden kendime küfrederek masamı taradım ve bir sürü fondöten şişesi, göz farı paleti ile saç aksesuarı arasında ilacımı bulma ihtimaline karşı inledim. Bu yüzden onları her zaman belirli bir noktaya koyardım ama gösteri beni rutinimin dışına çıkarmıştı. Yüzeyi araştırmayı bitirdikten sonra çekmecelerim de aynı şekilde sonuçsuz kaldı. Organize bir şekilde yarattığım kaosu bir felaket kasırgasına dönüştürmemin ardından sonunda pes ettim. Kaderime boyun eğerek son çareye başvurdum. Eski ilaçlarıma.

Geçtiğimiz yıl, manik dönemim nedeniyle hastaneye kaldırıldığımдан beri, içimdeki şeytanları kontrol etme yolculuğundaydım. Bipolar bozukluk teşhisi konulduktan sonra bile psikiyatristim bana işe yarayacak ilaçları deneme yanılma yoluyla vermiş gibiydi. Bazıları diğerlerinden daha kötüydü; beni sürekli uyutuyor, kilo almama neden oluyor ya da beni öfkeli bir kaltağa dönüştürüyordu. Hatta biri ses tellerimi bile değiştirmişti, diğer her açıdan işe yaramasına rağmen onu hemen kesmiştim. Psikoloğum ve ben nihayet bana iyi gelen bir ilaç kombinasyonu belirleyebilmiştik.

Normalde eski ilaçlara, özellikle de beni daha kötü hissettiren ilaçlara geri dönmezdim. Ancak bu geceki tüm olaylardan sonra ruh halimin hareketlendiğini inkâr edemezdim, bir manik krizi başlamadan engellemek istiyordum.

Düşüncelerim birbiriyle yarışıyor, enerji doluydum ve aşağı inip pervasızca bir şey yapma dürtüsü -örneğin, bilemiyorum, Sol'la ve onun delici gece yarısı bakışıyla yüzleşmek gibi- neredeyse karşı konulmazdı. Bunların hepsi tamamen zararsız, normal duygular olabilirdi.

Ama akıl sağlığımın sonunun başlangıcı da olabilirdi.

Özellikle de Jacques'ın intiharı karşısında hissettiğim *zaferi* düşünürsek? Babamın ölümünden sonra neredeyse bir ay boyunca korkunç intihar düşünceleri yaşayan biri olarak, muhtemelen kendi hayatını sonlandırmış birine daha fazla şefkat duymam gerektiğinin farkındaydım.

Belki yarın empati kurabilirdim ama ellerinin geçen hafta beni nasıl yüzüzce okşadığını hâlâ hissedebiliyordum, sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibiydi. Peki ya bu bir intihar değilse? Benden daha az korkak birinden hak ettiğini bulmuş olabileceğini düşünmeden edemedim.

Bu son bencilce düşünce beni duraklattı, bu gece eski bir ilacı alıp yarın doktorumu arayarak yeni bir reçete yazdırma kararımı sağlamlaştırdı. Bu ilaç beni bitap düşürüyor ve tuhaf rüyalar görmeme neden oluyordu ancak ertesi gün yaşayacağım sersemlik, bir manik krizi atlatmayı başaramadığım için psikiyatri koğuşunda kalmamdan daha iyiydi.

Onun dışında her şey olurdu.

Küçük yatak odama gittim ve aylar önce atmam gereken birçok eski turuncu ilaç kutusunun olduğu komodinimi karıştırdım. Bu durumdan dolayı tekrar hastalanma korkum onları en alt çekmeceimde saklamama neden olmuştu, böylece aradığımı bulup ağzıma bir hap attıktan sonra komodinin üzerinde duran su şişesinden yudumladım.

İlacın kelimenin tam anlamıyla beni olduğum yerde bayıltmasına fazla vakit kalmadığını bilerek, gece rutinimi hızla bitirdim.

Bir keresinde, aylar önce, yurt odamda yere kıvrılıvermiştim. Ne umursayacak halim vardı ne de kıcımlı yatağa sürükleyecek kadar aklım başımdaydı. Şükür ki Jaime'nin anahtarı vardı. Gecenin erken saatlerinde ona mesaj atmıştım, böylece beni kaldırıp yatağıma taşımış olmalıydı. Ertesi sabah çok güzel ve rahat bir şekilde yatağıma yerleştirilmiş halde uyanmıştım ama bu konuda onunla yüzleşmekten çok utanmıştım ve o da konuyu açmayacak kadar beyefendi idi.

Üzerime ince beyaz bir tişört geçirip Kindle'ımla birlikte sade pembe yorganımın altına girdim, bayılmadan önce en az bir bölüm okumak için can atıyordum. Ta ki ateşli bir sahnede kaldığımı hatırlayana kadar.

Ah, olamaz.

Bir vampir kral -en sevdiğim- ve *teknik olarak* kaçırdığı bir kadının arasındaki oldukça seksi bir sahneydi. Birkaç satır sonra çarşafLARımın altında kıvranmaya başladım, sahneyi kadın kahraman aracılığıyla dolaylı yoldan yaşama ve kendi zevkimin peşine düşme dürtüsüne direnmeye çalıştım. Ama çok zayıftım ve çok geçmeden boştaki elim bedenimden aşağı, pamuklu külotuma doğru inmeye başladı.

Kendi fantezimi yaratma ihtiyacı ortaya çıkarken gözlerimin önünde gece yarısı gözleri belirip duruyordu.

"Sol..." diye soludum.

Göğüs uçlarım sertleşerek ilgi için yalvarıyordu, Kindle'ımın yatağa düşmesine izin vererek çağrılarına diğer elimle cevap verdim ve her bir ucu tişörtümün üzerinden sıktım. Külotum sıırsıklam ol-

muştı, parmak uçlarım sonunda esnek kumaşa doğru yol alıp içeri girerek klitorisimi buldu. Sol'un geniş ve güçlü formunun aynamdan içeri adım attığını hayal ederken, başparmağımla işaret parmağım arasındaki kabarmış nokta sızlıyordu.

Bir yanım -çok küçük, aptal, ifteli yanım- durmam için ısrar ediyor, bir şeylerin doğru olmadığını söylüyordu. Daha akli başında yanımsa, muhtemelen bir süredir kullanmadığım için bunun ilacın yan etkilerinden biri olduğunu biliyordu. Bu berrak rüyanın ardından, sabah sekizde akşamdan kalma hissederek uyanacağımı da.

İşaret parmağım o küçük sinir yumağına odaklandı. Daha fazla zamanım olsaydı vibratörü çıkarırdım ama uykuya yenik düşme ne kadar zaman kaldığını bilmiyordum. Vücudumda bir sarsıntı yaratan ritmi bulana kadar işaret ve orta parmaklarımı kullanarak klitorisimi hızla okşadım. Sol elim her iki göğsümle oynayıp onları yoğuruyor, vücudum yorganın altında kıvrılıp bükülüyordu ve ben heyecan verici derecede yakın ama ulaşamayacağım o bitiş noktasına doğru hızlanmaya başlıyordum. Aklımda, Sol aynadan bana bakıyordu ve ben de ona uzandım.

Gizemli hayaletime, "Gel, lütfen. Bana yardım et. Sana ihtiyacım var," diye yalvardım.

Yaklaştıkça hareketleri tereddütlü görünüyordu. Yoksa kaybolup tekrar mı görünüyordu?

"Sen gerçek misin?" Ruhumun bir yerinde boş bir odayla konuştuğumu bilerek kıkırdadım. "Benim müzik şeytanım mısın? Yoksa Fransız Mahallesi'ndeki Hayalet misin?"

Hayır, o benim hayal gücümün bir ürünü, o kadar.

Ağzını açtığı anda gözlerim büyüdü.

"Ben senin Sol'unum." Sesi derin ve toktu, tıpkı bu gecenin erken saatlerinde duyduğum gibi. Sadece hafif bir fısıltıyla konuşmuş ama sesi zihnimde yüksek sesle yankılanmıştı.

Adının Sol olduğunu biliyordum ama onun benim *ruhum** olduğu düşüncesiyle kalbim göğsüme çarpmaya başladı. O, babamı kaybetmemle yaşadığım travmayı iyileştirmek için uydurduğum bir hayal ürünüydü. Belki de bu ses tam da buydu. Ruhum.

* Ruh kelimesinin karşılığı İngilizcede 'soul' olup erkek karakterin ismiyle aynı şekilde telaffuz edilmesine gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

“Ruhum,” diye fısıldadım. “Bana şarkı söyle, Sol. Benim müzik şeytanım.”

Şarkı söylemiyordu ama bir yerden müzik geliyordu ve onun, şeytanımın benim için yazdığı şarkı olduğunu *biliyordum*. Eli loş bir ışık yayıyor, bir yerden müziği çağırıyor gibi görünüyordu. Kemik beyazı maskesi ışıldıyordu. Maske yüzünün yarısını kaplasa da güçlü çenesine yayılan kirli sakalı gizleyemiyordu. Gözlerim, düğmeleri açık yakasıyla siyah gömleğinin kıvrılmış kolları boyunca vücudunda gezindi. Koyu renk pantolonu, fermuarının ardındaki sertleşen kabarıklığı gizleme konusunda pek işe yaramıyordu ve bunu benden saklamaya çalışmaması da çok hoşuma gitmişti.

Tekrar düşündüm de; neden saklayacaktı ki? Bu benim tıbbi nedenlerden dolayı gördüğüm ateşli rüyamdı. Bana olan ihtiyacını neden gizlesindi?

Ben bunu düşünürken bile zihnim kendiyle mücadele ediyor, bana burada bir terslik olduğunu söylüyordu. Ancak ben hislere teslim olmak isteyerek başımı iki yana sallayıp tekrar yalvardım.

“Lütfen bana dokun, Sol.”

Gece yarısı gözleri tenimi yakıyor, bana öyle bir ağgözlülükle bakıyordu ki, beni çileden çıkaracak derecede erişilemez görünen o doruk noktası için parmak uçlarımda kıvrandım.

Sıcak eli yanağıma dokunduğunda kızıymış bir kedi gibi dokunuşuna doğru eğildim. Ben bunu yaparken yanıma oturdu ve aniden duruncaya kadar parmak eklemleri tenime dokunmaya devam etti.

“Yine mi bu lanet şeyi aldın?” diye homurdandı, başucu komodinimden ilaç şişemi aldı. “Geçen sefer seni bayıltmasına rağmen?”

“N-nereden... biliyorsun bunu?” diye sordum, kafam karışmıştı. Ah, elbette biliyordu. Çünkü *ben* biliyordum ve rüya halim onun da bilmesini sağlıyordu.

Sert bir sesle, “Neden?” diye sorguladı. Yanağıma nazik bir şekilde okşamasaydı ses tonundan korkardım.

“İlaçlarımı kaybettim.”

“Kayıp mı ettin?”

“Evet.” İlaç kutumu nereye koyduğumu hatırlayamadığım için utanarak çekingen bir şekilde irkildim. “Ama oraya bir daha dönmek istemiyorum.”

“Nereye?”

“Akıl hastanesine. Bir kez daha deli olamam.”

Alnını kırıştıran koruyucu bir kaygıyla verdiğim savaşı anladı. Bir kez başını salladı ve ilaçları cebine attı.

“Bundan daha fazla almak yok, Scarlett. Sen eski ilaçlarına başvurmadan önce diğer ilacını bulacağım. Seninle ilgileneceğim.”

“T-teşekkür ederim,” diye inledim, tam o anda, tek bir gayesi olan parmaklarım çok hassas bir nokta buldu. “Lütfen, Sol...”

Beni daha iyi görmek için döndü ama parmakları yanağımdan ayrılmadı. Diğer elinin pantolonunun üzerinden aletini kavradığını ama okşamadığını görebiliyordum, sanki kendi rahatlamasını engelliyormuş gibiydi.

“Sana istediğin gibi dokunmayacağım ama bana kendine nasıl zevk verdiğini göster, nelerden hoşlandığını söyle.”

“Ben... ben hiç yapmadım.” Gözleri titreşti. “Yani, bunu kendim nasıl yapacağımı biliyorum ama hiç... birinin önünde... veya birisiyle yapmadım.”

Parmak eklemleri çene hattım boyunca yol alıp boynumdan aşağı indi ve bol tişörtümün açığa çıkardığı köprücük kemiğime ulaştı. “Daha önce kimseyle birlikte olmadın mı? Bu yıldan önce bile mi?”

Soruyu tuhaf buldum ama başımı “hayır” anlamında salladığımda, sol tarafındaki gece yarısı gözü ışıdayarak tüm vücudumda enfes bir ürpertinin dolaşmasına neden oldu. Sırtüstü yatıp bacaklarımı onun görebileceği şekilde, ahlaksızca iki yana açtım. Kaşlarını kaldırmaması ve bir sonraki sorusunu sorarken çıkardığı hırıltı çok hoşuma gitti.

“Kendini parmaklarınla becerirken, kimi düşünüyorsun, *ma belle muse?*”

Tekrar tekrar çalan yumuşak şarkının üzerinden, “Seni,” diye fısıldadım. “Müzik şeytanımı. *Senin* müziğini.”

“Ah... beni düşün, *ma chère**. Dokun kendine. O ince parmaklarınla güzel klitorisini okşa ve bir gün birlikte yapacağımız müziği düşün.”

Sözleriyle inlerken ona itaat ettim ve parmaklarım çılgınca çalıştı.

* (Fr.) Tadım. (ç.n.)

“Güzel. Şimdi dur-” İtiraz ederek sızlandım ama emrine uydum. “Islak parmaklarınla meme uçlarına benim için pembe renkte parlayana kadar masaj yap. Amının sulandığını buradan bile görebiliyorum. Parmağını derinlere daldır, bana ne kadar ihtiyacın olduğunu hisset.”

Tişıörtümü kaldırdım ve göğüs uçlarımı arzumla ıslatırken diğer elimin iki parmağı girişime doğru kıvrıldı. Aç bakışları büyüdü, parmakları köprücük kemiğimin hassas derisini okşamaya devam ediyor, asla tişıörtümün açılmış yakasının ötesine geçmiyordu. Örtülü penisinin üzerindeki eli açıldıktan sonra pantolonunun üzerinden kendini hiddetle tekrar avuçladı.

“Lütfen, Sol. Dokun bana. Seni hissetmeye ihtiyacım var.”

“Hayır,” dedi sonunda. “Sen boşalana kadar o güzel sesin bana nelerden hoşlandığını söylemesini duymak istiyorum.”

O kadar tahrik oldum ki ilacın geçmişte olduğu gibi orgazmımı bastıracağından endişelenmeye başladım. Sürekli uzaklaşıyormuş gibi geliyordu ve bu ihtiyaç beni hâlâ perişan ederken onu kaybedersem çılgılık atardım.

“Uzaklaşıyor. Lütfen, Sol.”

“Henüz sana dokunamam ama yalvarmanı duymak çok hoşuma gidiyor, tatlı peri.”

İnleyip gözlerimi kapattım ve bulanık zihnimin içinde kaybol-dum. Kendisine zevk vermesi için hayaletine yalvaran bu kadın da kimdi? En azından o bunu umursamıyor gibi görünüyordu ama sözümü dinleyecek bir harekette de bulunmuyordu.

Çünkü o gerçek değil. O bir halüsinasyon.

Aman tanrım... yine mi deliriyorum?

Boğazım sıkıştığında, Sol’un boynumu tuttuğunu fark etmem bir saniyemi aldı. Korkmam gerekirdi ama dokunuşu beni sakinleştiriyordu, özellikle de gözleri endişeyle yumuşarken.

“Sen deli değilsin, Scarlett.”

Bunu yüksek sesle mi söylemiştim?

“Sadece yanlış ilaçla tedavi ediliyorsun ki onu bir daha asla almayacaksın. Anlıyor musun? O ilaç senin için iyi değil.”

“Tamam.”

Nazik parmakları saçlarımla oynamak için boynumdan ayrıldı.

“Gözlerini kapat. Karanlığa teslim ol. Sen boşalana kadar sesimin sana rehberlik etmesine izin ver.”

Gözlerimi yeniden kapattım ve üzerime bir yorgunluk dalgası çöktü, sanki ilaç nihayet etkisini gösteriyordu. Boşalma isteğim hâlâ çok kuvvetliydi ama hiç bu kadar ulaşılmaz hissettirmemişti.

“Ben... yapamıyorum,” diye inledim ve yan tarafıma dönerken elimi geri çektim. Gözlerimde beliren yaşlar yüzünden kendimi aptal gibi hissediyordum. Biri kaçıp yüzüme düştü ama Sol onu işaret parmağıyla hemen yakaladı. “Boşalmaya ihtiyacım var ama yapamıyorum, Sol. Lütfen, boşalmama yardım etmelisin.”

Açlık ve kararsızlık hayaletimin yüzünün maskesiz yarısını gölgeliyordu. Sonunda zorlukla yutkundu, konuşurken sesi sertti.

“Yardıma mı ihtiyacın var?” Başımı aşağı yukarı salladığımda hırladı. “Siktir, tamam. Seni asla geri çeviremem, *ma petite muse*.”

Çift kişilik yatağında arkama sıkışırken yatak çöktü. Kolu boynumun altına kayıp, sırtım göğsüne dayanacak şekilde beni kendine çekip kucakladığında, kokusu -viski, şeker ve deri, tıpkı bir barda ikram edilen Sazerac gibi- her yanıma sardı.

Uyutucu ilaç sistemimde dolaşırken zihnim yavaşladı. Sıcak nefesi ensemdeki ince tüyleri uçuşturuyor, beni titretiyordu. Dudakları hassas tenime sürtünerek, ruhumun derinliklerinden bir inleme çıkardı ve yorgun uzuvlarımla hüsraniyle uyluklarımla arasındaki sızı birbirine karıştı.

“Gözlerini kapat, Scarlett.”

Hâlâ açık olduklarının farkına bile varmadan hızla gözlerimi kırptırdım. Göz kapaklarım nihayet onun emrettiği gibi kapandı. Parmak uçları kolumun üzerinde hafifçe kayarken geniş cüssesi benimkinin üzerinde titredi ve beni öyle bir sardı ki elinin hiçbir kısmı vücudumun geri kalanına değmedi. Kendi senfonisindeki bir orkestra şefi gibi bedenimi ustaca kontrol etmeye başladı, ellerimi ihtiyacım olan yerlere götürdü.

Onun yönlendirmesiyle, parmak uçlarının altındaki elimi zevk

* (Fr.) Küçük ilham perim. (ç.n.)

suyumla ıslanmış meme ucumda gezdirdim. Diğeriyle, yeni rehberim bizi kadınlığıma doğru götürdü ve külotumun içine daldık.

Kendi arzumu hissettiğimde hayaletim arkamdan bir küfür savurdu ve ben, mememi neredeyse acı verecek kadar sıkıttım. Kalçalarım kıcıma dayanan sert uzunluğa sürtündüğünde, onu içimde hissedebilmeyi diledim. Parmaklarımız bacaklarımın arasındaki klitorisimi buldu ve Sol, narin tomurcuğun üzerine inmek için kendi parmağıyla baskı uyguladı.

Parmağımı nabız gibi çarparken, "Sol, evet," diye inledim. "Daha fazla."

"Bana ne hissettiğini söyle."

"İyi... çok iyi..." Cümlem yarıda kaldığında beni sarstı.

"Bana bundan fazla şey söyle, yoksa dururum." Sesindeki keskinlik yalnızca heyecanı artırıyordu.

Kelimelerimle aynı anda orgazmımı bulmaya çalışarak sızlandım. "E-llerimin üzerindeki ellerin... sıcak... güçlü. Güvenli hissettiriyor."

Hareketleri durakladı. "Güvenli mi?"

Başımla onayladığımda hareketleri tekrar başladı ama bu sefer daha az öfkeli bir aciliyet ve daha fazla... saygıyla. O yüzden ona bunu da söyledim.

"Sen benim sevimli, küçük ilham perimsin, Scarlett. Sesine tapıyorum. Bedenine, aklına ve ruhuna da öyle."

"Aklımdaki karanlığa bile mi?" diye sordum ancak hayaletimin deliliğimi kabul etmesinin neden önemli olduğundan emin değildim.

"Özellikle de karanlığına."

Fısıldayarak yaptığı itiraf beni daha da rahatlattı ve orgazmın başlangıcını tetikledi. Parmaklarımız klitorisimin üzerinde bir düet yaparken kaslarım gerildi. Her nasılsa, boşalmam için benimle tam olarak nasıl oynayacağını iyi biliyordu.

"Vücudumun senin dokunuşunu ve bedenimle çalmak istediğin şarkıyı bildiğini hissediyorum. Kalbim doğru notayı çoktan biliyor."

"Sana verdiğim müziği beğendin mi? Sadece senin için yazdığım şarkıları? Senin boşalırken söyleyeceğin şarkılarla karşılaştırılmazlar bile."

Parmaklarından biri benimkini içime yönlendirdiğinde nefesim kesildi, elimi içime sokup çıkarmaya başladı.

“Evet... Müziğine bayılıyorum. Bazı günler bana bir neden veriyor... bir amaç. Beyaz gülünü ve mektubunu her gördüğümde kalbim küt küt atıyor.”

Müzik şeytanım olan bu hayalet, övgüden hoşlanmış gibi onaylarcasına çıkardığı homurtu boynumda titreşti. Beni devam etmem için cesaretlendirdi ama elimin ucunu klitorisime bastırarak dikkatimi içimde büyüyen muhtaç arzuya çevirdi. Avucum sinirlerden oluşan yerlerimi çılgınca yoğururken amımın duvarları parmağımın etrafında sıkıştı.

Kendi başıma hareket etmeye çalışmaktan vazgeçtiğimde kontrolü ele alıp beni iyice göğsüne çekti ve avucumu nabız gibi atan ihtiyacıma sürttü. Parmağımı içeri dışarı pompalamaya devam ediyor, bu arada aletini kıcımlı örten ince çamaşıra doğru itiyordu.

“Sol... çok iyi hissettiriyor. Ellerin-”

Kaslarım omurgamın tepesinden ayak parmaklarımın kıvrımına kadar gerildi, zirveye çıkarken bir çığlık attım... ve kendimi bıraktım. Ben boşalırken, tenimin üzerinde birbirini takip eden bir oktav çağlayanı gibi dalgalara bıraktım kendimi.

Şarkı dayanılmaz hale gelene kadar parmakları ritmi sürdürürken, ben onu bir yandan iterken bir yandan da kendime çekiyordum.

Nefesimi toparlamaya çalışırken dakikalar, belki de saatler geçti. Tamamen kendime geldiğimde Sol'un dudakları kulağıma sürtünp parmakları ateşli tenimde gezinirken vücuduma baştan çıkarıcı sıcaklık dalgaları gönderiyordu.

Dudakları kulağımı okşarken viski ve şeker kokuları burnuma doğru süzüldü. “Zevkin sana bu kadar güzel şarkı söyleteceğini her zaman biliyordum. Bu şarkıyı söyleyişini benden başka hiç kimse nin duymayacağını bilmeni istiyorum. Dünya sahnedeki Scarlett'e sahip olabilir ama *ma jolie petite muse** o yüksek notalara çıktığında onu yalnızca ben duyabiliyorum. Anladığını söyle.”

Anlamıyordum... ama aynı zamanda da anlıyordum. Sonunda yorgunluk galip geldi, bu yüzden hayaletime, müzik şeytanıma ne

* (Fr.) Tatlı küçük ilham perim. (ç.n.)

demek istediğini sormak yerine içgüdüsel olarak hareket edip başımı aşağı yukarı salladım. "Senin için şarkı söylüyorum, Sol. Sadece senin için."

Onaylayan bir ses çıkardı. Rahatlatıcı ses, tanıdık bir şarkı ortaya çıkana kadar çeşitli müzik notalarına dönüştü. Şarkı söylemek istiyordum ama tüm bu kucaklama -ninnisi, sıcaklığı, kokusu, *gücü*-beni tek başına herhangi bir ilaçtan daha iyi uyumaya teşvik etti.

6. SAHNE

KOSTÜM DENEMELERİ VE DOST GÖRÜNÜMLÜ DÜŞMANLAR

Scarlett

Bu sabah uyandığımda, sadece berbat bir akşamdan kalma hissi yaşamıyordum, ayrıca külotum nemliydi ve yemin ederim ki şekerle viski kokusu alabiliyordum. İşitsel halüsinasyonlar görmek tamam ama görsel ve kokusal halüsinasyonlar da mı görüyordum? İkincisinin var olduğunu bile bilmiyordum.

Tabii ki yeni bir reçete için hemen doktorumu aradım, ardından çılgına döndüm.

Aylardır odamdaki havalandırmadan gelen bir müzik duyuyordum. Birisinin pratik yaptığını sanıyordum ve müziğin nereden gelebileceğini bulmak için her yeri araştırmamın ardından sonunda yeniden işitsel halüsinasyonlar gördüğümü fark etmiştim. İlk başta bu beni çok endişelendirmişti ama tuhaf bir şekilde başka hiçbir manik belirtisi yoktu. Bu yüzden, güzel piyano melodilerini ve bas sesli şarkıcının seksi mırıltısını, babamın öldürülmesinden dolayı hâlâ içimde yaşadığım tüm o duygulardan bir kurtuluş olarak kabul etmiştim.

Daha sonra gizemli piyanistten mektuplar almaya başlamış, hatta onun müziğini söylerken onunla etkileşime bile girmiştim. Neye inanacağımı bilmiyordum, açıkçası bu zamana kadar, olanları sorgulayarak mahvetmek istememiştim. Etrafımda olup bitenleri *görmezden gelmek* başlı başına çılgınca geliyordu. Ancak müzik şeytanımın gerçek ya da sahte mi olması, onun varlığını ve bana verdiği rahatlığı korumak kadar önemli değildi.

Artık halüsinasyonlarım tam anlamıyla hayallerim tarafından tahrik edilme noktasına ulaştığı için ne yapacağımdan emin değil-

dim. Bunlardan herhangi birini psikiyatristime anlatırsam, hiç şüphesiz ki penceresinde parmaklık olan ve kendimi içine atabilmeyi dilerken bulanık göreceğim bir çöp konteynırı manzaralı odama tek yön bir bilet almış olurdum.

Bir kez daha.

Yeni kostümümün kalın kumaşına dokunarak soyunma odasındaki aynaya boş boş bakarak içimi çektim. Monty bu sabah birdenbire, sahneleyeceğimiz bir sonraki opera olan *Faust*'ta, kadın baş karakter Marguerite'i, Jilliana yerine benim oynamam gerektiğine karar vermişti. Şimdi onun giymesi gereken elbisenin benim üzerime göre ayarlanması gerekiyordu. Bugün ilerleyen saatlerde terziye söylemem gereken tek şey elbisenin benim için birkaç santim uzun olduğuydu. Bunun dışında üzerime mükemmel oturmuştu.

Ancak her şey yanılsamış gibi geliyordu.

Seçmeleri çoktan yapmıştık, her ne kadar Jilliana'nın biraz beceriksiz olduğunu düşünsem de bu rol için her şeyini vereceğini biliyordum. Bir geceliğine gösterinin yıldızı olduktan sonra, tıpkı bu elbise gibi tiyatrunun spot ışıklarını da sevmeme rağmen, bunun tam olarak bana uygun olmadığını fark etmiştim.

Gerçek şu ki, bu operada başrol olmak istemiyordum. Son zamanlarda kalbimin istediği şeyin şarkı sözleri yazmak olduğunu giderek daha fazla fark ediyordum. Kendi sözlerim, kendi müziğim, kendi sahnem olsun istiyordum. Bu aydınlanmayla ne yapacağımı bilmiyordum, özellikle de tek bir başrol performansı zihinsel durumumu altüst ettiğinden beri.

"Ne hâlâ edeceğim şimdi?" diye mırıldandım.

"Imm... ilk önce yolumdan çekil."

Öfkeyle karışık güzel soprano sesiyle irkildim ve Jilliana'nın aynada elbisesine -benim eski elbiseme- bakabilmesi için hemen kenara çekildim.

"Pardon, Jilliana. Orada olduğunu fark etmedim."

Homurdandı. "Elbette etmedin. Kapının önüne konulmam için yönetmene şantaj yapmakla çok meşgulsün."

Monty hâlâ akşamdan kalmalığıyla uğraştığı için duyuruyu bu sabah bize e-posta yoluyla göndermişti. O zamandan beri Jilliana'yı

göreceğim anın korkusunu yaşıyordum. Bencil bir şekilde, onun en azından birkaç gün daha hasta kalmasını ummuştum. Sessizce şansına küfrediyordum ki Jilliana'nın suçlamasını nihayet anladım.

Ona bakarken aynadaki yansımamda gözlerim genişledi. "Ne dedin sen?"

Omzunu silkti. Doğal kızıl, mükemmel bir şekilde fon çekilmiş bukleleri omzunun üzerine zahmetsizce düşüyordu ve benim de çılgın saçlarımdan birini çekingen bir şekilde döndürmeme neden oldu.

"Monty'ye seni Marguerite yapması için şantaj yapıyorsun." Aynada elbisesini incelemeyi bıraktı ve kollarını kavuşturarak bana döndü. "Bu noktaya ulaşmak için ne kadar fedakârlık yapmak zorunda kaldığımı biliyor musun? Fakat sonra, ülkenin dört bir yanından cast direktörlerinin ziyarete geldiği gece midem rahatsızlandı."

"Dün gece cast direktörleri mi buradaydı?"

Jilliana'nın parlak yeşil gözleri titreşti. "Aman Tanrım, bilmiyor muydun?" Bir homurtu çıkardı. "Bilmiyordun ama yine de hayatının en iyi performansını sergiledin. Bu... dürüst olmam gerekirse sinir bozucu. Monty ile Maggie bugün gelecek programlarının oyuncu kadrosu hakkında konuşmak için bazılarıyla buluşacak. Akıl neredeydi Scarlett? Geleceğini hiç umursuyor musun, yoksa sırf keyfine mi ilgi odağı olmayı çalışıyorsun?"

Yanaklarımda bir sıcaklık yükseldi, açık tenimin pancar kırmızısı olduğunu biliyordum. Bununla birlikte o haklıydı; babamın istediği, benim istediğimi sandığım hayali gerçekleştirmek için Bordeaux'ya gidiyordum. Dün gece bunun tadına vardığımdan beri, bundan sonrasını gerçekten bilemiyordum. Tiyatroyla ilgili herhangi bir şey yapmak ya da yedek pozisyonumda saklanmak isteyip istemediğim konusunda kafam her zamankinden daha fazla karışık. Kendi hayatımdaki ana karakterin sorumluluğunu üstlenmekten ve seçmelere katılmaktan çok korkuyordum.

"Dinle Jilliana, yemin ederim ki Monty'ye şantaj yapmadım. Mektubun nereden geldiğini bile bilmiyorum. Geldiğinde herkesle birlikte Mask'taydım."

Jilliana'nın yüzü, iç çekmeden önce düşünceli bir şekilde buruş-

tu. “Peki, tamam. Sanırım bu biraz uzak bir ihtimaldi. Sadece gönderenin *senin* başrol olarak tutulmanı söylenmesi çok tuhaf. Yani bunu neden umursasınlar ki? Ayrıca sanırım Monty'nin korkmuş bir köpek gibi buna boyun eğmesine daha çok kızgıyım, yaptığım onca şeyden sonra-”

Ağzı kapandığında kaşlarımı çattım.

“Ne yaptın ki Jilliana?” diye sessizce sordum.

Gözleri yaşardı, dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı. Jilliana'yı yıllardır tanıyordum ama hiçbir zaman yakın olmamıştık. Yine de yüzündeki perişan ifade karşısında kalbim küt küt attı ve her kızın anlayacağı alarmlar zihnimde yüksek sesle çaldı. Elini tutmadan önce soyunma odasına baktım.

“Beni takip et,” dedim ve onu sahne arkasındaki karanlık girintilerden geçirdim.

Odam çok uzakta olmadığı için oraya ulaşmamız fazla zamanımızı almadı.

Vardığımızda ikimizi içeri sokup kapıyı kapattım.

Odam bu sabah temizlediğimden beri biraz daha az dağınıktı ama kapanış gecesinden kalma kostümlerim hâlâ kanepeye yayılmış vaziyetteydi. Ben kanepemin koluna otururken, ona makyaj koltuğuma oturmasını işaret ettim.

“Pekâlâ... konuş benimle. Monty için bir şey mi yaptın?” Sorum üzerine Jilliana'nın muhteşem dolgun kırmızı dudakları o kadar inceldi ki neredeyse bembeyaz göründü. Soruyu yeniden sordum. “Monty sana ne yaptırdı?”

İfademdeki değişiklik dikkatini çekmiş gibiydi, altdudağı titremeye başladı. Sonra anlayıverdim. Jilliana'nın seçmelerdeki berbat performansından sonra Juliet rolünü nasıl *kazandığına* dair söylentileri her zaman duymuştum. O gün onun en iyi günü değildi ama o harika bir şarkıcı, olağanüstü bir oyuncuydu. Rolü hak ettiğinden hiçbir zaman şüphe etmemiş olsam da söylentiler beni ikileme düşürmüştü.

Şu ana kadar.

“Ah, Jilliana...” Omzumu duvara dayadım ve ona sarılmamak için kendimi tuttum. Tecavüze uğramış hissetmenin nasıl bir şey

olduğunu biliyordum, bu yüzden nasıl teselli edilmek istediğini anlayan kadar onu fiziksel olarak rahatlatmaktan kaçındım. “O... o seni incitiyor mu?”

Gözyaşlarının süzüldüğü yanaklarını sildi ve şiddetle başını salladı. “Hayır, öyle bir şey değil. Sadece, şey, eğer rolü istiyorsam ona bunu ne kadar istediğimi... *göstermem* gerektiğini söyledi. Dizlerimin üzerinde.”

O berbat adama karşı duyduğum tiksinti, tenimde sinsice gezindi. “Ne lanet bir domuz.”

“Değil mi? Ben de öyle dedim... ama sonra bana, eğer bunu yapmazsam, herkese ona sarkıntılık ettiğimi söyleyeceğini ve Bordeaux'dan atılacağımı söyledi.”

“Jilliana, bunu Maggie'ye *anlatmalısın*. O yardımcı yönetmen ve kocasına söylesen-

Jilliana, “Hayır!” diye bağırdıktan sonra sesini tekrar yumuşattı. “Sadece... olmaz. Tek isteğim son yılımı kazasız belasız atlatmak. Yönetmenleri... şeyle suçladığımı düşünürlerse kimse beni işe almaz.”

Başımınla onayladım. Jilliana'nın yaşadığı zorlayıcı belirsizlikten rahatsızdım ama bunu tamamen anlıyordum. Ben de geçen hafta Jacques'ı ihbar etmemiştim, üstelik o sadece geçici sahne görevlilerinden biriydi, *yönetmenimiz* değildi.

“Üzgünüm Jilliana... eğer yapabileceğim bir şey varsa-”

“Yok,” diye mırıldandı. “Şantajcıcı bulamazsan tabii. Her kimse, her şeyi mahvediyor.”

“İnan bana, onu bulabilseydim bulurdum.” Mektupları kimin gönderdiğine dair hiçbir fikrim olmasa da kendimi tuhaf bir şekilde sorumlu hissediyordum. Keşke onu rahatlatmaktan daha fazlasını yapabilseydim. “Sana sarılabilir miyim?”

Bana sulu gözlerle gülümseyerek bakıp ayağa kalktı. Benimkinden uzun bedenini kollarının altından kucaklayıp fısıldadım. “Bence onu ihbar etmelisin ama neden korktuğunu anlıyorum. Sen bunu itiraf ederken sadece elini tutacak bile olsam, her şekilde yardım edeceğim.”

“Sağ ol canım. Henüz hiçbir şey yapmak istemiyorum. Sade-

ce-" Beni neredeyse düşürecek kadar sert bir şekilde itmeden hemen önce sarılışı sertleşti. Masamdaki bir kâğıdı kaptığında kalbim göğsümde duruverdi ve soğuk bir panik beni ele geçirdi. "Bu da ne, Scarlett?"

Müzik şeytanımın gönderdiği zarfı çevirdiğinde, sağlam kalması için dikkatlice açtığım kırmızı mumlu mührü ortaya çıkardı.

"Jilliana, açıklayabilirim-"

"Monty'nin şantajıyla hiçbir ilgin olmadığını söylemiştin."

İleriye doğru bir adım attım ama mektubu başının üstüne kaldırdı, bu da onu ulaşılması imkânsız hale getirdi.

"İlgim yok. Ben-"

"O halde ne sikime aynı zarftan sende de var?"

Mektubu almaya çalışmayı bırakıp diğer mektuplarımla gelen müzik notalarını bulmak için mücevher kutumu karıştırdım. Bir yanım şeytanımı kendime saklamak ve işlemediğim bir suçu üstlenmek istiyordu. Ancak parmaklarım kâğıdın üzerinde titredi çünkü onu daha fazla sır olarak saklarsam, Bordeaux'dan atılacağımdan daha çok korkuyordum.

"Ne oyunlar çeviriyorsun, Scarlett?"

"Bu... zarf benim..." Onu deli gibi görünmeden nasıl açıklayacağımı bilmediğim için tereddüt ettim.

"Çıkar ağzındaki baklayı. Sana kim mektup gönderiyor?"

Müzik şeytanım.

"Gizli bir hayranımdan geliyor," diye söyleyiverdim sonunda.

Şeytanımı bu kadar basit bir isimle önemsizleştirmek dilimde bir ihanet tadı bırakıp, ağzımı kül gibi kuruttu. Diğer yandan, aslında müzikal açıdan çok yetenekli bir takipçiye karşılık gelen biri için, kulağa çıldırmışım gibi gelmeden bulabildiğim en iyi tabir buydu.

Kendimi durduramadan ona müzik notalarıyla dolu sayfaları uzattım. Onları gözlerini kısarak, ihtiyatla aldı.

"Gizli bir hayran mı?" dedi dikkatli bir şekilde, sonra kâğıtları inceledi. Bir süre sonra, en sevdiğim şarkılardan birini mırıldanmaya başladı, ta ki tiz bir nota onu bir cıyıklamayla kesene kadar. Boğazını temizledi ve o öfkeli zümrüt yeşili gözleriyle bana kötü kötü bakrı. "Güzel şarkı. Nasıl da mükemmel bir şekilde inandırıcı

yazmışsın. Söylesene Scarlett, bütün o arkadan bıçaklama ve şantajların arasında beste yapmaya ne zaman vakit buluyorsun?

Ağzım bir karış açık kaldı. "Ne? Hayır, ben-"

"Benim midemi üşütmemi de mi sen sağladın? Cast direktörlerinin yetenek keşfetmeye geldiği bir geceyi kaçırayım diye?"

"Jilliana, bana inanmalısın-" İleriye doğru bir adım attım ama Jilliana tüm müzik notalarını toplayıp hızla kapımdan çıktı.

"Neye inanayım? Senin kendine aşk mektupları yazacak kadar zavallı, yalancı bir kaltak olduğuna mı?"

Elindeki kağıtları büzüştürdüğünde bir müzik sayfası yırtıldı ve hediyelerimi kurtarmak için hemen peşinden koştum. Dans yeteneği sayesinde hızını arttırarak benden uzaklaşıp avuçlarındaki kağıtları yere fırlattı. Her biri yere düşerken boğazım tıkanmıştı.

"Jilliana, dur! Lütfen-"

İlerlediğimiz sırada yere eğilerek kağıtları topladım ve dramamıza ilgi duyan meraklı seyircileri görmezden geldim. Jilliana sahneye doğru yürümeye devam ederken sıcak gözyaşları gözlerimi yakmaya başladı. Aşırı duygusallaşıp kendimi daha fazla utandırmamak için gözlerimi kocaman açarak akmalarını engellemeye çalışsam da sakın kalmak neredeyse imkânsızdı.

Ben ona yetiştiğimde o çoktan sahnenin ortasına gelmişti; bütün müzik notalarını ve kalbimi paramparça ediyor, ikisini de konfeti gibi yere saçıyordu.

Buruk bir şekilde, "Bütün bunların neyi kanıtlaması gerekiyor, Scarlett?" diye bağırdı, izleyicilerimizin olduğunu fark edince duruşunu düzeltti. "Çünkü benim tek gördüğüm gözü yerimde olan kıskanç bir psikopat. Hakkımla kazandığım yerde olan."

İntikam isteyerek onu düzeltmek üzereydim ama bu şüphesiz ki işleri daha da kötüleştirirdi.

"Yemin ederim ki Monty'nin mesajıyla hiçbir ilgim yok. Sana göstermeye çalıştığım şey de buydu. Bana da mektupların geldiği-"

"Neler oluyor?" Jaime, hemen arkasında olan Maggie ile birlikte sahne arkasından çıktı. "Jilliana, derdin ne senin?"

Maggie, "Provalarımız var ve bu gösteriyi kusursuz hale getirmek için fazla zamanımız yok," diye katıldı. "Hadi, yerlerimize dönelim, millet."

Destek gelmişti. Tanrıya şükür.

"Ah, harika. En yakın arkadaşına soralım, olur mu? Jaime, neden bizi aydınlatmıyorsun?" Jilliana bir dövüşü sunan spiker gibi daire çizerek döndü ve Jaime'nin önünde durdu. "Belki Monty'ye kimin şantaj yaptığını bize sen söyleyebilirsin. Eminim Scarlett küçük *gizli hayranıyla* övünmüştür."

Jaime, bir homurtuyla, "Neyiyle?" diyerek güldü ama Jilliana'nın gözleri kısılinca onun ne kadar sinirli olduğunu fark etti.

Jilliana yırtık bir nota kağıdıyla zarfı Jaime'nin göğsüne çarptı. Jamie onları yakaladı ve Jilliana ona sorular sorarken yüzü şaşkın bir ifade aldı.

"Tıpkı şu sözde Hayalet'inkilere benziyor, değil mi?"

Jaime dudağını dişleyerek kağıtları incelerken Maggie de onun omzunun üzerinden okudu. Jaime zarfın mühürlü tarafını çevirdiğinde gözleri bir tanıma ifadesiyle büyümüş halde bana döndü. Alnı ya kafa karışıklığı ya da kararsızlıkla kırıxmıştı ve ikisi de benim için iyi değildi.

Jilliana elini kalçasına dayayarak, "Ee?" diye sordu. "Bize onun küçük hayranı hakkında her şeyi anlat. Bunları kimin yazdığını bana söyleyebilirsen, ilk özür dileyen ben olacağım. Monty'yi kim tehdit etti ve kim *ona* aşk mektupları gönderdi?"

Jaime yutkundu, yüzünü buruşturması onun ne kadar endişeli ve kararsız olduğunu gösteriyordu. Beni savunmayacağını anladığımda göğsüm sıkıştı. Neden savunacaktı ki? Ona mektuplardan hiç bahsetmemiştim çünkü bana tam da şu anda baktığı gibi bakmasından korkmuştum. Daha önce yüzünü sadece bir kez böyle gördüğümü belli belirsiz hatırlıyordum, polisler beni hastaneye götürmeden hemen önceydi.

"İı, Scarlett, kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu sessizce. "Dün gece çok heyecan yaşadığını biliyorum-"

Maggie yüzünü buruşturdu. "Eminim başka bir açıklaması vardır-"

"Ah, *doğru* ya. Mükemmel Bayan Scarlett hakkındaki en önemli şeyi nasıl unutabilirim? Bipolar dın, değil mi? Bu senin tam bir deli olduğun anlamına gelmiyor mu?"

Jaime, Maggie'ye gergin bir şekilde bakarken, "Jilliana, kapa çeneni. Ne konuştuğunu bilmiyorsun," diye azarladı.

Ancak Jilliana, sonunda gizeminin eksik parçasını bulmuş gibi hızla devam etti. "Hatta daha önce bir kez tutuklanmıştın. Çıldır-mıştın ve polisler seni içeri tıkmak zorunda kalmıştı. Arkadaşlarına övünmek için kendine küçük aşk mektupları göndermen hakkında psikiyatristin ne diyor peki? Jacques'ın kendini asmasını da bir şekilde sen mi sağladın? Sana karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum."

Yine mi delirdim?

Soru zihnimde çınla yakıcı gözyaşlarım sonunda gözlerimden sızarak yanaklarımdan aşağı doğru süzülkenldü. Onları silerek daha fazla dikkat çekmeyi reddederek düşmelerine izin verdim.

"Scarlo-"

"Uuu... Scarlett." Jilliana arkadaşımın sözünü kesti ve sahte bir dudak büzmeyle benimle dalga geçti. "Bu kadar *duygusallaşmaya* gerek yok. Sadece soru soruyorum. Neden kendine bu notları yazıp Monty'ye şantaj yaptığını bilmek istiyorum."

Bu notları ben mi kendime yazıyorum? Hepsi kafamın içinde mi yaşanıyor?

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım çünkü bu doğru olamazdı. Nasıl müzik yazılacağını biliyordum ama hiçbir zaman şeytanım kadar yetenekli olmamıştım. Ya da belki de öyleydim ve bunu şimdi, manik bir dönemde mi fark ediyordum?

"Hayır," dedim yüksek sesle ve Jilliana'ya odaklandım. "Monty'ye ben şantaj yapmadım. Belli ki Jacques'ın da sorunları vardı ve bu mektuplarla müzik notalarını kendime ben göndermedim-"

Jilliana kollarını göğsünde kavuşturarak, "Peki kim gönderdi?" diye sordu.

"Ben... Bilmiyorum."

Bana bile çılgınca gelen teorilerimi açıklayabilmemin hiçbir yolu yoktu. Müzik şeytanımın bunları benim için yazdığını ya da babamın bana söz verdiği ilham perisinin o olduğunu, *ya da onun ve Sol Bordeaux'nun* ilacın neden olduğu bir sersemlik içindeyken aynı kişi olduklarını rüyamda gördüğümü, sadece parmaklarım ve bir rüyayla kahrolası hayatımın en iyi orgazmını yaşadığımı açıklayamazdım.

Kahretsin. Belki de Jilliana haklıydı.

Kalabalığın artan fısıltıları arasında Maggie, "Tamam, bu kadar yeter," diye bağırdı. "Millet, oldukça kısa sürede yapacak *çok* işimiz var, tamam mı? Bütün bunlar yakında çözülür."

Bir zamanlar arkadaşım olabileceğini düşündüğüm insandan uzak durarak birkaç kâğıdı daha toplamak için eğildim. Fakat utançtan canım yandığı için birkaçını da bıraktım. Bu arada insanlar kıs kıs gülüyor, aval aval bakıyordu. Kimse bana yardım etmiyordu. Maggie ve Jaime bile.

Çoğunu tekrar bir araya getirebilecek kadar toparlandığımda topuklarımın üzerinde döndüm ve başımı dik tutmaya çalışarak odama geri dönmeye başladım.

"Bugün ilaçlarını aldığından emin ol, Scarlett! Şimdiden allak bullaksın. Tekrar kilit altına alınmanı istemem!"

Karanlık koridor beni yutarken, "*Cállate la puta boca,*" Jilliana. Kahretsin," diye karşılık verdi Jaime.

Çaresizce ortadan kaybolmak istiyordum. Arkadaşım durmam için seslendi ama onu beklemedim. Bunun yerine, odama varıncaya kadar hızımı artırdım ve biri *kapris* yaptığımı düşünmesin diye kapıyı çarpmamaya dikkat ederek kapattım.

Sakin bir nefes alarak kapının diğer tarafından bana seslenen Jaime'yi umursamamaya çalıştım. Eğer insanların içinde bana arka çıkamıyorsa, orada tek başına takılabilirdi. Kapıyı kilitleyip kanepeyi kaplayan kıyafetlerin üzerine çöktüm. Nota kağıtlarını küçük sehpanın üzerine yayıp düzenlemeye çalışırken, incinmeyle karışık öfkem görüşümü neredeyse kör edecek kadar bulanıklaştırdı. Kan kulaklarıma hücum ederek Jaime'nin -ve şimdi de Maggie'nin- ricaalarını susturdu.

Bütün bu fiyasko karşısında onların da benim kadar gafil avlandıklarını biliyordum. Yine de kendimi yeterince savunamamak, sonra da kimsenin benim tarafımı tutmaması çok canımı yakmıştı ve onları tekrar görmeye hazır değildim.

* (İsp.) Lanet çeneni kapa. (ç.n.)

Aklıma babamın beni, atak yaşadığımın henüz farkında olmadığını zamanlarda konuşarak rahatlatması geldi. O zamanlar depresyon ya da mani yavaşça ortaya çıkıyor, haftalarca sürüyordu. Ancak babam her zaman sabırlı davranır ve bende annemin vahşi mücadeleci ruhunun olduğunu söyleyerek şaka yapardı.

Bunu bir iltifat olarak söylerdi ama annem kendisini anlayacak imkânlara sahip olmadığı için bizi terk etmişti ve biz de kesinlikle onunla baş edebilecek donanıma sahip değildik. O mücadeleci ruhun bu dünyadan tamamen ayrıldığını bir gün kapımızın önünde beliren polis memurundan öğrenmek zorunda kalmıştık. Depresif döneminde olsa gerek ve alkol her zaman onun ilacı olmuştu. Alkollü halde direksiyon başına geçtiği gece onun sonu olmuştu.

O zamandan beri "vahşi mücadeleci ruhum" beni çok korkutuyordu. Babamın ölümünden sonraki ilk tam manik nöbetime kadar yardım almak zorunda kalmamıştım. Jilliana en kötü anlarımı acımasızca yüzüme vurmuştu.

Ama haklı mı? Yine mi deliriyorum?

Kanepede oturduğum yerden, yatak odamın açık kapısından içeriye baktım; dün gece, içinde eski ilacımın olduğu turuncu kutuyu oraya bıraktığımı biliyordum. Fakat ilaç kutusu bu sabah uyan-dığımdan beri kayıptı, hiçbir yerde bulamamıştım. Elimdeki tek açıklama, dün gece yarattığım Sol Bordeaux'nun rüya versiyonunun onu almış olmasıydı.

Siktir, ya tekrardan aklımı kaçıırıyorsam?

Her şeyden çok, babamın burada olmasını istiyordum... ya da ironik bir şekilde, tüm bu karmaşaya neden olan o müziği duyabilseydim keşke.

Bacağım titreşmeye başladı ve ancak o zaman taytımla ince tişörtümün üzerinde hâlâ kostümümün olduğunu fark ettim. Arka fermuarı açıp hızlıca elbisenin içinden çıkarak telefonumu taytımın yan tarafındaki cebimden aldım ve arayanın kimliğine bakmadan cevap verdim.

"Küçük Lettie!" Rand'in sesi kulaklarıma çok yanlış geliyordu.

özellikle de sadece babamın sesini duymayı dilerken. Fakat belki de Rand şu anda tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcıydı. Teşhisim konulmadan önce beni tanıyan biriydi. Babamı tanıyan biriydi.

Sesimi tehdit eden titremeyi maskelerken, kalbi kırık göğsümde bir rahatlama umudu çırpındı. "Rand, selam! N'aber?"

"İş için Fransız Mahallesi'ndeyim. Ben mola verirken en sevdiğin şeyden almaya gelmek ister misin?"

Doğrudum. "Benye' mi?" Durakladım ve odada olmamasına rağmen şüpheyi gözlerimi kısıtım. "Nereden?"

Kıkırdaması içimi ısıttı ve bana on iki yaşındaki halimin onu mutlu etmek için can attığı zamanları hatırlattı. Şu anda gülüyor olması, özellikle de doğru cevap verdiğinde, kalbimdeki sızlayan acıyı hafifletmeye yetmişti.

"Tabii ki Café du Monde'den."

* Kızarmış hamur üzerine pudra şekeri dökülerek tüketilen, Fransız asıllı New Orleans tatlısı. (ç.n)

7. SAHNE

ZINDANDA ADALET

Sol

Önümdeki korkak, sefil yüzüne kalıcı olarak kazınmış acı bir ifadeyle öldü. Gölgem onu buraya getirdiğinde zindanımdan yalnızca iki çıkış yolu olduğunu biliyordu; su ordalı ya da dövüş.

İlkiyle, taş salonun uzak tarafında akan su kanalı riske atılırdı. Mississippi Nehri'nin ağzı 300 metre uzaklıkta, insanın tünellerde nefesini birkaç metre boyunca tutmasını gerektiren, karanlık, bula-nık bir su vardı. Bu çok tehlikeliydi, özellikle de akıntı o gün yavaş-sa ama sırf seçeneklerimin adil olduğundan emin olmak için bunu gecenin ortasında kendim birkaç kez yapmıştım.

İkincisi çok daha tehlikeli bir alternatifti: seçilen bir silahla düello. Fazla direnmedi bile.

Pek çok insan bana bakıyor ve nasıl oluyorsa, bu salonda sundu-ğum her şey konusunda yıllarca eğitim almadığımı düşünüyorlardı. Nehri görüyorlar ve benim en güvenli seçenek olduğumu düşünü-yorlardı ama her kurban fena halde yanılıyordu, bu sefer de farklı olmamıştı. Silahıyla ne kadar kötü atış yaptığını görünce bu zaval-lı herife bıçağımı bile vermiştim. Yine de yumruklarıma karşı hâlâ şansı yoktu.

"Kardeşim?" İkizimin sesi bodrumda yankılandı. "Konuşabilir miyiz?"

Cevap vermeyip ellerimi ıslak bezle silmeye devam ettim; yüzü-ğümün girintilerinde hâlâ kan olmasına sinir olmuşum.

On yıl içinde milyonuncu kez, "Burası her zaman çok karanlık," diye yakındı.

* İlkel toplumlarda kanıt yetersizliği durumunda birinin suçlu veya suçsuz olduğunu anlamak için kullanılan bir metot olup, zanlı akıntısı olan suya atılır ve kurtulursa suçsuz, kurtulamazsa suçlu olduğuna inanılır. (ç.n.)

“Ben böyle seviyorum,” diye tekrar açıkladım. Zayıf görüş yeteneğim nedeniyle karanlıkta daha avantajlıydım.

Ben, merdivendeki son adımını atıp salona girdi. “Evet, şimdi de sidik gibi kokuyor. Bu kombinasyon-” Odanın ortasındaki öldürdüğüm kişiyi görünce geri çekilip yüzünü ceketinin dirseğine gömdü. “*Kahretsin*, Sol. Bana başka birini daha öldürdüğünü söylememiştin.”

Basitçe, “Sana pek çok şeyi söylemiyorum,” diye cevap verdim.

Biz Bordeaux kardeşlerin DNA’sı aynı olabilirdi ama bizi biz yapan şey özünde tamamen farklıydı. İkizimin yumuşak, şefkatli ve düşünceli kişiliği, sevgi dolu ebeveynler ve paranın satın alabileceği en iyi Fransız yatılı okulu tarafından şekillendirilmişti. On beş yaşına gelip bildiğim her şeyden mahrum kalana kadar ben de öyleydim.

Sevgi dolu babamızın öldürüldüğüne, bir azize olan annemizin asla çıkamadığı psikolojik bir depresyona girdiğine şahit olmuş ve acımasızca işkence görmüştüm. Yalnızca öldürmek beni özgür kılıyordu. Tıpkı buradaki kurbanlarımı özgür kılacağı gibi. Tabii beni yenerlerse.

Dolayısıyla, eğer diplomatik kardeşime, insanlarımızın güvenliğini sağlamak ve bize zarar verenlere bunun bedelini ödetmek için perde arkasında yapmak zorunda kaldığım tüm kötü şeyleri anlatsam, Ben’in durumu zavallı annemizden daha iyi olmayabilirdi.

“Bu onu her zamanki Hayalet intiharından kurtaracak ne biliyordu?” diye sorarken burnunu kapatmaya çalışıyordu.

Hayalet intiharı.

Ben -ya da Fransız Mahallesi’deki Hayalet- böyle tanınıyordum işte. Hayalet intiharları, itiraflarına ihtiyaç duyulmayacak kadar suçlu olan ve hayatları için savaşma şansını hak etmeyen adamlara mahsustu. Gizemli ölümlere intihar süsü veriliyordu, böylece polis teşkilatındaki bağlantılarımız kolay ve karmaşık olmayan raporlar hazırlayabiliyorlardı.

“Bu, sevgili Chatelain dostlarımıza işlerinin Fransız Mahallesi’nden uzak durması gerektiğini göstermek için küçük bir mesaj.”

"Bu yüzden mi kartvizitini bıraktın?" Adamın alınına kabaca basılmış kurukafa şeklini işaret ettiğinde omuz silktim.

"Sence de yakışmamış mı? Bir tabanca seçti ama nişan almada o kadar kötüydü ki ona bıçağımı verdim ve kendim de yumruklarımı kullandım." Ölümcül mücadelemizden kalan kalıntıları temizlemek için kurukafa yüzüğümün ince girintilerini ovdum. "Chatelain'in bu işin arkasında benim olduğumu anlaması iyi olacak. Fazla rahatladı. Randy Oğlan'ın haddini bilmesi gerekiyor."

"Randy Oğlan ha? Takma adlara meraklı olduğunu hiç bilmiyordum."

"Kişiliğimin bu yönünü nasıl gözden kaçırdın anlamıyorum. Hatırlarsan benim de birkaç tane adım var."

Ben neşesiz bir kahkaha attı. "Bugün birisi mizah anlayışı edinmiş. Bu kadar iyi bir ruh halinde olmanın sebebi ne?"

Ne değil... kim.

Dudaklarımın bir gülümsemeyle titrediğini hissettim ama hemen ifademi düzelttim. Karşımdaki kardeşimdi ama ona gerçek duygularımı gösterirsem, yapmakta olduğum şeye son vermemi sağlamaya çalışırdı. Yolumda durmasına izin veremezdim. Bu konuda olmazdı.

"Hiçbir şey," diye yanıtladım sonunda. "Sadece adaleti sağlamakdan keyif alıyorum. Ve bunun..." Kurbanımın mokasenine hafifçe vurdum. "Tam burada, New Orleans'ta, çözülmemiş bir dava hakkında bilgisi vardı."

"Gerçekten mi? Fransız Mahallesi'nde yakın zamanda yaşanan bir vaka hatırlamıyorum. Babamın zamanından mıydı?"

"Hayır. Bir yıl önce. Garden District'te."

Ben'in ifadesi olayı anılcasına değiştiğinde yakalandığımı anladım. Onun, işimizin ön saflarında yer almasının bir nedeni vardı: son derece zekiydi.

"Sol, bu da ne demek? Chatelainler'in işine karışamayız."

"Bu Chatelainler'in işi değil. Gustave Day..."

"Scarlett'in babasının öldürülmesi Bordeauxlar'ın işi değil. Olay Chatelain tarafında yaşandı, yani Rand'in polis gücü ve insanları işin içinde. Bu, Rand'in çözmesi gereken bir dava."

“Scarlett onun insanlarından biri değil,” diye tısladım. Bu kadar çabuk öfkelenmem beni şaşırttı ama bunu gizlemedim.

“Bizden biri de değil.”

“Henüz,” diye söz verdim, burun deliklerim genişliyordu.

Ben yalnızca başını iki yana sallamakla yetindi. “Bir kez daha tekrarlayacağım. Gustave Day’in cinayeti bir Bordeaux sorunu değil. Ateşkes-”

“Siktir et ateşkesi,” diye karşılık verdim.

“Sol, bunun saçmalık olduğunu düşündüğünü biliyorum ama yine de bu, ailelerimiz arasındaki bir anlaşma. Bunu Rand’in abisi Laurent’la ben yaptım ve sen onu öldürerek anlaşmayı imzaladın. Artık bu hak Rand’e geçiyor ve bizim kurallara uymamız gerekiyor. Bu şehirle ailelerimizi güvende tutmak istiyorsak, bunu yapmalıyız.”

“Sen Laurent tarafından o anlaşmayı yapmaya zorlandın. Ve artık... o yok,” diye belirttim kendini beğenmiş bir tavırla. “Bu ateşkes saçmalığını sürdürmeye gerek yok.”

Bir zamanlar New Orleans’in tamamı bize aitti ve Chatelainler babam için tam bir baş belasıydı. Sonra on beş yaşımdayken bir gece, yatılı okulumuzun bahar tatiline denk geldiği sırada, kıyamet koptu.

Ben, “O gecenin tekrarını yaşayamayız,” diye yalvardı. “Babamı kaybettim, annemi kaybettim-”

“Ve kardeşini,” diye bitirdim, bir zamanlar olduğum o genç adam, o gecedan sonra bir daha asla geri dönmemişti.

Ben yutkundum ama iddiamaya karşı çıkmadım. “Biliyorum. Ancak ateşkes ailelerimizi güvende tutuyor, böylece bir daha asla böyle bir şey yaşanmayacak. Zaten Jacques Baron’u öldürdün...”

“Ailelerimize verdiği zarardan dolayı asılmayı hak eden bir casusttu. *Bizim* evimizde kadınlara saldırdığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.”

“Sana katılıyorum. Yine de eğer Rand’i kızdırırsan-”

“Bu son,” diye iddia ettim. “Bunun henüz çözülmemiş bir dava olduğu gerçeği bir yana, Gus Day’in cinayetiyle ilgili bir şeyler mantıklı gelmiyor.”

“Nasıl yani?” diye sordu Ben.

“Pekâlâ, eğer Chatelainler ve Dayler’in arası o kadar iyiye, o zaman Rand neden onun ölümüne tepki göstermedi? Onun bölgesinde oldu.”

Ben homurdandı. “Bu çok zayıf bir açılış beyanı oldu, kardeşim. On yıl önce yakın bir ilişkileri olmuş olabilir ama bu, Rand’in, çocukluk arkadaşı için bile olsa, rastlantısal bir soygun gibi görünen olaydaki bir şüpheliyi bulmak için yeri göğü inleteceği anlamına gelmez. Başka ayrıntı var mı, Bay Holmes?”

Ona dik dik baktım. “O gece biri Scarlett’e saldırdı. Ona tecavüz etmeye çalıştı.” O an aklıma gelince parmaklarımı avuç içlerime saplandım. “Babası adamı durdurmaya çalıştı ama saldırgan babasına saldırdı. Piç kurusu, Scarlett’e asla silah çekmedi, bunu babasıyla yüzleşmeye sakladı. Sanki onu bekliyormuş ve Scarlett sadece o zamana kadar vakit geçirmek içinmiş gibi.”

“Ve sen de tüm bunları polis raporlarından ve bu muhbirden mi öğrendin?” Detay vermeden, sadece başımı sallayarak onayladım. Ben kaşlarını çatıp gözlerini ovuşturdu. “Yani saldırgan onu bekliyordu ama... neden? Bu pek olası gelmiyor, Sol. Gus Day’i kim öldürmek ister ki? Tanrı aşkına, adam sevilen bir caz müzisyeniydi. Ayrıca suçlu tabii ki de Scarlett’e silah çekmeye ihtiyaç duymazdı. Kız neredeyse kimsesiz ve zayıf.”

Bu gözlemi karşısında yüzümü buruşturdum ama haksız değildi. Geçtiğimiz yıl Scarlett’in kıvılcımının sönmesini izlemek tam bir işkenceydi. Zihinsel olarak kendine iyi bakıyordu fakat hayatının diğer her alanında, benim onda gördüğüm parlak ışığın bir gölgesiydi, dünyadan saklanıyordu. Buna müdahale etmemek için kendimi zor tutuyordum. Kahretsin, dün gece “müdahale etmekten” çok daha fazlasını yapmışım.

O nefis görüntüyü aklımdan uzaklaştırmak için başımı sallayarak konuşmamıza geri döndüm ve aramızdaki ölü adamı işaret ettim. “Scarlett’in babasını kimin öldürmek isteyebileceğinden emin değilim ama bu adam, Day’in görüldüğünden daha fazla mücadele ettiğini düşünüyormuş gibi görünüyordu. Galiba Chatelainli bir adama büyük bir borcu varmış ya da bir şekilde Chatelainler’le bağlantılı şaibeli bir işe bulaşmış.”

“Bunu sana o mu söyledi? Chatelainler için çalışan birine borcu olduğunu?”

Bıkkınca çenemde bir damar attı, henüz elimi göstermek istemiyordum. “Hayır ama çok da uzak bir ihtimal değil.”

Ben ofladım. “Çok uzak bir ihtimal değil mi? Sol, bu tam bir saçmalık. O zaman bu cinayetten Rand *sorumlu* olurdu. O ve Scarlett çocukluk arkadaşları. Gerçekten bu infazı yaptıracaklarını mı düşünüyorsun? O bir canavar değil.”

“*Bütün* Chatelainler canavardır,” diye hırladım.

Ben’in burun delikleri genişlediğinde aniden yüzünden birkaç santim uzakta olduğumu fark ettim. Burada maskemi takmıyordum, bu yüzden benim en çirkin yanıma görüyordu. Neredeyse on yıl önceki o gece, gizlice dışarı çıkıp kaçırılan kişi o olsaydı sahip olacağı yanı.

“Ben senin düşmanın değilim,” dedi Ben, sesi aynı anda hem sakın hem de sitemkârdı.

Geriledim, hâlâ tamamen temiz olmadığını fark edene kadar elimi saçlarımdan arasından geçirdim. Ellerimi yıkamaya gittim ve su kaynamasına rağmen ellerimi içine soktum.

Sonunda bir nefes vererek, “Sen benim düşmanım değilsin,” diye kabul ettim. “Keşke özür dileyebilseydim ama cevap alana kadar durmayacağım.”

“Neden? Bunun bizimle ne alakası var? Day’ın Chatelainler’le bağlantısı varsa ve Garden District’te öldüyse o zaman bu bizim sorunumuz değil. Buradaki asıl amacın ne? Katili mi bulmak?”

Cevabımı düşünürken ellerim musluğun altındaki kalıp sabunu sıktı. “Onun gibi bir şey.”

“Cidden, Sol. Bana bir neden vermelisin-”

“Scarlett’in acı çekmesine daha fazla katlanamıyorum, tamam mı?” Ona gerçeğin bir kısmını verdim. “Belki babasının ölümüyle ilgili koşulları öğrenirse yeniden hayata döner.”

Ellerim uyuşmaya başladığında onları başka bir bezle kuruldım. Suyu havluyla kapatırken eski musluk itiraz ederek gıcırdadı. Arkamı döndüğümde Ben düşünceli bir şekilde bana bakıyordu.

“Ne?” Sesim sert ve merhametsizdi. Sorgulanmaktan hoşlan-

mazdım ve Ben'in araştırmacı doğası hukuk fakültesinden sonra hiç kaybolmamıştı.

Başını iki yana salladı. "Ondan hoşlanıyorsun. Ondan *gerçekten* hoşlanıyorsun."

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

Onun göz hapsinden kaçmak için arkamı döndüm, beceriksizce ellerimle yapacak bir şeyler aradım ama hiçbir şey yoktu. Kendimi çoktan temizlemiştim, bu yüzden cesedi henüz kaldıramazdım. Önce kanını çekmek gerekiyordu, böylece onu kesip tanınabilir parçalarını yok etmek ve geri kalan parçaları da Chatelain'in değerli bahçesine atmak daha kolay olurdu.

Ben, "Scarlett Day," diye diretti. "Senin etkilendiğini, birine kafayı taktığını, avını takip ettiğini gördüm ama hiçbir kadın yüzünden böyle davrandığını görmedim. Onu bırakmalısın, Sol."

"Neden?" diye sorarken etrafında döndüm, böyle yaparak kendimi ele veriyordum. "Sen Maggie ile Marie'ye sahipsin. Neden ben de Scarlett'e sahip olamıyorum?"

"Chatelain'in onun üzerinde hak iddia etmesi dışında mı? Çünkü ben Maggie'yle *çıktım*." Her kelimeyi sanki ben bir aptalmışım gibi söylüyordu ve benim tek yapmak istediğim onun o kusursuz burnunu kırmaktı. "Birbirimize âşık olduk. Evlendik. Daha sonra kızımız oldu. Ve tüm bunları senin vebadan kaçır gibi kaçtığın gün ışığında yaptık. İşler böyle yürüyor. Sen dışarı çıkmıyorsun, kardeşim ve bu Fransız Mahallesi'nin Hayaleti imajını oluşturmak için Madam G'nin Mask'tan duyduklarıyla birlikte muhbirleri kullanıyorsun. Söylesene, Bourbon Caddesi'ni en son ne zaman *gördün*?" Karşı çıkmak için ağzımı açtığımda dilini şaklatarak beni susturdu. "Güvenlik kamerasıyla *değil*. Gerçekten."

Bu ikaz ağzımı kapattı ve ben, kendi korkularımın utancım konusunda, ona yanıldığını kanıtlayamayacak kadar inatçıydım. İşlerimizin güvenlik kısmını yürütmek için gerekeni yapıyordum ama mecbur olmadıkça, opera binasının konforunun dışına pek çıkmazdım.

Başıma gelen, Sultan'ın Sarayı' efsanesi ve balkonlardaki Romeo

* Sultan's Palace olarak bilinen bu ev, New Orleans'taki yerel halk arasında hayaletlerin dolaştığı ve paranormal aktivitelerin yaşandığı bir mekân olarak ün kazanmıştır. (Ç.n.)

yakalayanlar' gibi Fransız Mahallesi'nin abartılı hikâyelerinden biriydi. Sol Bordeaux'nun kaçırılıp işkence görmesi bir hayalet hikâyesiydi. New Orleans çocuklarına gece yarısı dışarı çıkmamalarını öğreten bir hikâye. Ancak kimse hikâyenin tamamını bilmiyordu ve onlarınkini doğrulamamak için asla maskem olmadan dışarı çıkmazdım.

Nasıl görüldüğüm umurumda bile değildi. Bu yüzden gölgelere bağlı kalmıyordum. Yüzümün yarısı garip bir harabeydi ve gözüm benden çalınmıştı; ama yüzümün sağ tarafını kapatmamın nedeni Chatelainler'in beni hezimete uğratmasından utanmamdı. Bu süreçte ailemin çöküşü nedeniyle dehşete düşmüştüm. Aptal ve fevri bir çocuk olmasaydım, ailem hâlâ bir arada olurdu. Hâlâ New Orleans'ı, hatta belki tüm Louisiana'yı biz yönetiyor olurduk. NOLA Limanı'nı hasta Chatelain piçlerinden uzak tutmak için çaresizce uğraşmazdık.

Ben daha nazik bir şekilde, "Dinle," diye devam etti. "Onun için gün ışığına çıkacağını bilsem, bu fanteziyi teşvik ederdim. Lanet olsun, kendi ellerimle size Arnaud'da bir rezervasyon bile ayarlardım. Ne yazık ki olan sadece bu, Sol. Bir fantezi. Ve takıntın birinizin ölümüne yol açacak."

Bu, dikkatimi çekti.

"Nasıl yani?"

"Sen ateşkesi bozacaksın ve Rand misilleme yapacak. Çoktan kuralları çiğnemeye başladın bile. Opera binasında şiddete başvurulmaması gerekiyordu ama yine de Jacques..."

"Kışkırtılmadıkça. Madde şöyle: 'Kışkırtılmadıkça opera binasında şiddete başvurulmaz.' Rand'in eski vekili olan Jacques Baron'un buradaki varlığı bir kışkırtıydı." Sözcükler içimden bir hırıltıyla, göğsümün derinliklerinden bir yerden çıkıyordu.

"Peki ya son kurbanın? O bir Chatelain adamı ama sen ve ben davet olmadan diğer tarafa geçemeyiz."

"Ben de geçmedim zaten. Onun yanlış hamle yapmasını bekliyordum." Başımı cesede doğru salladım.

Gölgelerimden biri onu dün gece Bourbon Caddesi'nde, da-

* Geçmişte New Orleans'ta, genç erkeklerin balkon direklerine tırmanarak evin kızlarıyla görüşmelerini engellemek için direklere takılan sivri süslemelerdir. (ç.n.)

vul çalan çocuklardan birine uyuşturucu satarken yakalamıştı. Piç kurusu, geçen hafta bir çocuğun aşırı dozla ölümüne neden olan zehrin aynısını satıyordu. Meleğime göz kulak oluyordum ve onu terk etmekten nefret etmiştim ama halkımı korumak benim işimdi. Ayrılmam iyi olmuştu çünkü güvenlik bilgilerime göre bu tam da aradığımız adamdı.

Kardeşime, "Bir Chatelain adamı olarak çoktan radarımdaydın," diye açıkladım. "Gus Day'in öldürüldüğü gece hakkında ihtiyacım olan bilgiye sahipti. Ancak daha sonra Fransız Mahallesi'ne gelerek ölümle sonuçlanan bir suç işledi. Gördün mü? İhlal yok."

"Neredeyse inandırıcı görünüyor, öyle değil mi?" Ben'in gözleri bana doğru kısıldı.

Sözleri beni duraklattı. "Ne?"

"Bayan Day'e olan takıntını Rand'in önünde çok açık bir şekilde belli ediyorsun ve sonra tam da aranan muhbir, doğru zamanda ve doğru yerde ortaya çıkıyor. Rand'in seni tek bir yanlış hareket yapman için kışkırttığını düşünmüyor musun?"

Söylediği şeyler beni tereddüt ettirdi ama yine de başımı iki yana salladım. "Mümkün değil. O havalı salak cırt cırtlı ayakkabılarını nasıl bağlayacağını bile çözemez."

Ben omuz silktri. "Ya yeterince akıllıysa? Kardeşini 1 No'lu Lafayette Mezarlığı'na gömdüğünden beri şehre gelmedi. Şimdiyse New York'tan dönmüş, Fransız Mahallesi'nde bir otel inşa etmeyi ve New Orleans limanına erişim talep ediyor, öyle mi? Babamız burada insan kaçakçılığını ortadan kaldırdıktan sonra Laurent'ın yeniden başlatmaya çalıştığını biliyorsun. Rand'in, abisinin yerini doldurmaya çalışmadığını kim bilebilir?"

İşin beyni olması gereken kişinin Laurent değil Rand olması dışında hepsi mantıklıydı.

"Mümkün değil."

"Rand'i hâlâ okuldaki aptal sarışın çocuk olarak görüyorsun. Nefret etmeyi sevdiğimiz sinir bozucu yalaka olarak. Sen Laurent tarafından hapsedilmiştin ama ben dışarıdaydım ve Rand'in, abisinin her acımasız, kurnaz hareketini izlediğine tanık oldum. New York'a kaçmadan önce bir şeyler öğrenmiş olmalı. New Orleans'taki

bölgesini çok uzun süre vekilinin ellerine bıraktı ama bir planla geri döndü ve bence senin Scarlett Day'e olan takıntın ona bir fırsat verdi. Bir düşünsene. Planlı bir olay yüzünden bu kahrolası şehrin yarısını onlara kaptırdık. Ya sen ve ben babamızın ismine yakışır değiliz ya da Chatelainler gerçekten *tehlikeli*."

Başımı iki yana salladım, aklını başına getirmeye çalışarak parmağımı kardeşime doğrulttum. "O saçma ateşkesi imzalamaya zorlandığında çocuktun. Kabul ettin çünkü bunu yaparsan Laurent'in beni geri vereceğini düşündün. Babamız günler önce öldürülmüştü ve ben o sırada fidiye olarak tutuluyordum. On beş yaşında babamızın mirasına layık şekilde yaşamayı kimse beklemiyordu."

"Bu doğru olsa da ben kendi adıma ihtiyatlı davranmayı seçiyorum. Rand zorlu biri Sol, üstelik Bayan Day'e ilgi duyuyor. Ya sana ulaşmak için onu kullanıyorsa? Bu Scarlett'i ailemiz ve bizi destekleyen tüm sadık insanlar için bir tehdit haline getirir. Bunu kabul etmelisin. Onun ve tüm bunların peşini *bırak*."

Ellerim, parmak eklemlerimi az önce kazandığım dövüşten daha çok ağrıtan sıkı birer yumruk halini aldı. Ben, her zaman mantıksal zekaya sahip olan ikiz olmuştum ve ben de her zaman duygusal güce sahip olardım. Ona hayatım pahasına güveniyordum ama o Scarlett'e bulaşmama neden karşı olduğunu mantıklı bir şekilde açıklasa bile, takıntımın ne yaptığını görmek için binanın her yerine yerleştirilmiş güvenlik kameralarımı kontrol etme dürtüsünden kurtulamıyordum.

Güvenilir gölgelerime, New Orleans'ın Bordeaux yakasındaki her kameranın kurulumunu veya yeniden yapılandırmasını yaptırmıştım. Ben, halkımızın yasal koruyucusu olabilirdi ama fiziki korumadan ben sorumluydum ve bu, şehrim hakkındaki her ince detayı bilmekten geçiyordu.

Siktir, belki de Ben haklıydı. Ya Scarlett bir dikkat dağıtıcıysa?

Bodrum koridorunun aşağısındaki güvenlik odasından bir zil sesi duyulduğunda topuğumun üzerinde dönüp kontrol etmeye gittim.

"Sol, dediklerimi duydun mu...?"

Karanlık odaya girmeden hemen önce, "Duydum," diye çıkış-

tım. Uzaktaki bir bilgisayarda bir mesaj bildirimi yanıp sönüyordu, mesajı ekrana yansıttım.

Gitti. Onu takip edemedim.

Kalbim hızla atmaya başladı ama Fransız Mahallesi'ndeki güvenlik kameralarını araştırırken sakinleşmeye çalıştım. Onun hâlâ şehrin bize ait tarafında olduğunu umuyordum.

Gölgem bilseydi nereye gittiğini bana söylerdi ama benim aklımda bir yer vardı. Küçük ilham perim de benim gibi tatlıya düşkündü ve aynı zamanda rutinine çok güzel bağlı olan bir insandı ki buna minnettardım.

Ben yanılıyordu. Rand onu bize karşı kullanmıyordu. Scarlett Day hakkında her şeyi biliyordum, dolayısıyla Rand'in piyonlarından biri olsaydı bunu bilirdim.

Değil mi?

Cevaplayamayacağım sorular üzerinde durmayı reddederek ekrana ilk tahmin ettiğim yeri getirdim ve onun vahşi, muhteşem siyah buklelerinin gelişigüzel bir şekilde başının üstünde toplandığını görünce neredeyse gülümseyecektim. Pembe dudakları pudra şekerli bir sırtıyla kıvrılmıştı. Birisi kamerayı kapatıyordu ama sanki Scarlett beyaz kâğıt Café du Monde paketiyle yeni oturmuş ve kalan şekeri henüz hindiba kahvesine dökmemiş gibi görünüyordu. O karışımı geçen Cadılar Bayramı'nda denemiştim. Tıpkı onun gibi, acayip tatlıydı.

Bununla birlikte onun sahip olduğu karanlık tarafa da tanık olmuştum. Sadece bir kez; ama o gece her şeyi değiştirmiş ve takıntıyı ateşlemişti. O zamandan beri müzik meleğim hakkında her şeyi öğrenmek için can atıyordum. Onun karanlığının benimkine uyup uymadığını bilmeye çok ihtiyacım vardı.

Tam oturup Scarlett'in en sevdiği şeylerden birinin tadını çıkarmasını izlemek üzereyken, kamerayı engelleyen kişi sonunda hareket etti.

Hissettiğim sıcaklık damarlarımda buza dönüştü.

"Ne yapıyor bu?" diye homurdandım.

"Siktir, biliyordum." Ben odada yanımda belirdi. Mırıldandığı küfür hissettiğim her şeyi temsil ediyordu. "Hâlâ Rand'in seni manipüle etmediğini düşünüyor musun, Sol?"

Beynim Scarlett'i takip etmek için bir plan oluşturmaya çalışırken cevap vermedim. Rand'e ne söylediğini duymak için bir plan. Gülümsemesi ona mıydı, yoksa şu anda başparmağıyla dudaklarındaki pudra şekerli yumuşak çöreği silen Rand Chatelain'e miydi?

"Hırlamayı bırak, seni canavar. Yeraltında yaşamak seni kahrolası bir hayvana dönüştürdü," diye mırıldandı Ben. Gürültünün benden geldiğinin farkında bile değildim. "O senin değil, Sol. O bizden biri bile değil. Ailemize sadık değil. Onun için aynı korumaları sağlayamayız. Ateşkesin kurallarını biliyorsun. Sadece ailelerimize sadık olanlar korunur. Scarlett bunu bilse de bilmese de onun sadakati Rand'e ait."

Klavyemin havaya uçmasını engellemek için yumruklarımı kucığıma çektim. Kalkıp Café du Monde'a koşmak ve Rand'in oturduğu yeri sahiplenmek istiyordum. Yüzüm ve utancım buna itiraz edercesine yandı.

"Bu konuda ne yapacaksın, Sol? Gidip onu alacak mısın?" Yine aklımı okuyor, benimle dalga geçiyordu.

Ancak aynı zamanda iyi bir noktaya dikkat çekiyordu. Gün ortasıydık ve Cadılar Bayramı, Mardi Gras' ya da maske gerektirecek başka bir kutlama günü değildi. Halkın arasına çıkmak -daha gerçekçi protezlerimden biri olsa bile- söylentilere inananların gözünde Chatelainler'e yenilgimi kabul etmek anlamına gelirdi. Aslında Laurent bana ömür boyu taşıyacağım bir yara vermişti. Düşüncesizce verdiğim bir kararla Bordeauxlar'ı zayıflatığımı ve hızlı bir hareketle alaşağı edilebileceğimizi gösteren bir yara.

"Yapamam." Fısıldadığım itiraf içimden sürünerek çıktı. Yenilgimin Ben'in kulağına bana geldiği kadar acınası gelip gelmediğini merak ediyordum.

"O halde onun peşini bırakmalısın, Sol," diye karşılık verdi Ben, sesi aynı anda hem yumuşak hem de sertti. "O bizi mahvedebilir. Ve Rand bunu biliyor."

* Özellikle Amerika Birleşik Devletleri'nin New Orleans şehrinde büyük bir coşku ve kutlama ile her yıl düzenlenen bir festivaldir. (ç.n.)

8. SAHNE

HINDIBALL ŞEKER

Scarlett

“Caf  du Monde benyeleri bu dünyadaki en güzel Şey ve fikrimi deĒiřtiremezsin.” Şekerli yiyecekten bir ısırik daha alıp inlerken Rand’in açık mavi gözleriyle karşılaştım. Açık mavi, a  gözleriyle. Gülümsemem solarken oturduĒum yerde kıvrandım. Bakışı, Sol Bordeaux’nun dün gece Mask’ta bana sunduĒu, ilaçtan dolayı rüyamda hayal ettiĒim bakıştan farklıydı. Sol’un bakışının yoĒunluĒu bacaklarımın arasının zonklamasına, nefesimin g Ēs mde donmasına ve tenimdeki tüm tüyleri diken diken eden bir ihtiyaçla dolma-nma neden olmuştu.

Rand’in bakışının yarattıĒı his ise... tuhaftı? Bunu tam olarak a ıklayamıyordum. *Hoş karşılanmayacak* gibi deĒildi sanırım ancak bana dün gece hissettiĒim sarhoş edici arzunun aynısını kesinlikle vermiyordu. Dirseklerini ayakları dengede durmayan beyaz masaya dayamıştı ve çenesi, birbirine geçmiş kalın parmaklarının üzerinde duruyordu. Onları incelerken, rüyamda g rd Ē m tamamen farklı, uzun ve güçlü parmakların tüy kadar hafif dokunuşlarını hatırladım...

Rand beni edepsiz hayaller alemimden çıkararak, “Bana hâlâ aşık mısın?” diye sordu.

“Bir dakika, ne?”

“Biz  ocukluk aşkıydık, Lettie. Bourbon SokaĒı’nda insanları izlerken birlikte benye yediĒin  ocuĒum ben. Sakın bana destansı aşk hik yemizi unuttuĒunu söyleme,” diye dalga geçti.

“Ah.” Gülerek pudra şekeri kaplı elimi salladım. “ ocukluk aşk-ları çok aptalca, deĒil mi?”

“Peki neden böyle düşünüyorsun? Hım?” Gülümsedi, parmaĒını elimde gezdirdi. “Birlikte ge irdiĒimiz o sıcak yaz gecelerini

hatırlamıyor musun? Ben senin dokunuşunu unutabileceğimi asla sanmıyorum...”

Gülümsemem soldu ve rahatsızlığımı gizlemeye çalışarak ben-yeden bir ısırık daha aldım. O *dokunuşların* yanlış olduğunu an-ladığımdan beri o kafa karıştırıcı geceleri unutmaya çalışıyordum. Elbette ondan hoşlanmıştım ama on iki yaşındayken, görünüşe ba-kılırsa onun gibi davranmaya zihinsel ya da duygusal olarak hazır değildim.

“Eh, sen on altı yaşındaydın ve ben... değildim. Sanırım geriye dönüp baktığımda ben durumu biraz farklı görüyorum.”

Kaşlarını çatarak daha dik oturup hindiba kahvesinden yudum-ladı. Sipariş ettiği tek şey buydu. Café du Monde’a gidip benye sipa-riş etmeyenlerin bir yerlerinde vidası gevşemiş demektir.

Deli deliyi görünce tanırdı, değil mi?

Betim benzim atmıştı ama o bunu fark etmiyor gibi görünüyordu.

“Eh, ben de çocuktum, biliyorsun. Neyse ki artık yetişkin olma-mız iyi bir şey, değil mi? Bizi geride tutacak toplumsal standartlar yok.”

Parlak gülümsemesi geri geldiğinde ben de ona karşılık verme-ye çalıştım. Ne diyeceğimi düşünürken kalbim küt küt atıyordu. Onun duygularını incitmek istemiyordum ama geçmişimizin o özel kısmını düşünmemeyi tercih ederdim.

“İkimiz de kesinlikle büyüdük. Artık senin her zaman sahip ol-mak istediğim bir abiye daha çok uyduğunu biliyorum.”

O sırıtış tekrar kayboldu ve onu kızdırdığıma emindim. Ya da belki de sadece bazı tepkilerini yanlış okuyordum.

Paranoyaklık yapıyorum...

Gerçeği bildiğim için şekerli yiyeceğimden bir ısırık daha alıp gözlerimi kapattım. Bunu kabullenmem ve daha erken bir randevu için doktorumu aramam gerekiyordu, yoksa işler bundan çok daha kötüleşebilirdi.

Rand, “Benye hoşuna gitti mi?” diye sorduğunda, havadan su-dan bir muhabbet açmasına minnettar olarak başımı onaylarcasına salladım.

“Evet, neredeyse bitti aslında-”

Rand uzanıp başparmağıyla dudağımdaki pudra şekerini sildi. Geriye sıçradım. Kendimi durduramamıştım. Pis parmaklarımı dudağıma kaydırdım, bu şüphesiz ki durumu daha da kötüleştiriyordu ama onun dokunuşunu tenimden uzaklaştırmaya gerçekten ihtiyacım vardı.

"Kahretsin Scarlett, hastalıklı biriymişim gibi davranmana gerek yok. Ben bir Bordeaux değilim." Yakışıklı yüzünü bir üzüntü kapladığında huzursuzlaştım.

"Üzgünüm, niyetim bunu yapmak değildi... sadece hazırlıksız yakalandım-"

"Bir arkadaşının, yüzündeki bir şeyi almana yardım etmesine mi? Yüce İsa."

Bana dokunmana.

Utanç verici tepkimi kimsenin fark etmediğinden emin olmak istermiş gibi etrafına baktı. Meraklı izleyicilerin olmamasına memnun görünerek boğazını temizledi.

"Eh, sanırım sana yardım etmeme alışmalısın."

"İmm... neden?"

"Daha çok buralarda olacağım. Sonunda aile işini devralmak için New York'tan eve döndüm. Sorumluluklarımı yeterince uzun süredir erteliyorum."

"Ah. Bu çok heyecan verici." Bir sonraki sorumu nasıl soracağımı düşünürken dudağımı ısırdım. "Nasıl dayanıyorsun? Yani, Jacques'a olanlara..."

Kayıtsız ifadesi karanlık bir hal aldı. "Jacques hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. Hem de hiç," diye aceleyle yanıtladım, ruh halindeki değişiklikten hoşlanmamıştım. "Sadece Bordeaux Konservatuvarı'nda sahne görevlisi olarak çalıştığını ve aynı zamanda senin için çalıştığını-"

"Bunu nereden biliyorsun?"

Ona cevap verip, öfkesini yatıştırmaya çalışmak istiyordum ama Jacques'ın işi bir tür sırısa Jaime'nin başını belaya sokmak istemiyordum. "Dün gecedan dolayı öyle geldi. Biliyorsun, onun intihar ettiğini öğrendiğinde-"

“İntihar değildi,” diye çıkıştı Rand. “Bunun arkasında Bordeauxlar vardı.”

Fısıldamadan önce kimsenin dinlemediğinden emin olmak için bakışlarımı etrafta gezdirdim. “Sence Jacques’ı Bordeauxlar mı... öldürdü?”

“Evet. Ve şimdi de adamlarımdan biri ortalıktan toz oldu. Bugün Fransız Mahallesi’nde olmamın nedeni de bu.”

“Toz mu oldu?” Tüm suçlamaları ve bilgileri işlemeye çalışırken kaşlarım çatıldı. “Yani, kayıp mı?”

Rand dişlerini sıkarak başını salladı. “Evet. Onu bulmak için bugün erken saatlerde bazı bağlantılarımla buluştum ama bulamadım. New Orleans’ın Bordeaux tarafında olduğu için başının dertte olmasından korkuyorum.”

“Üzgünüm, Jaime olaylardan çok habersiz olduğum için beni zaten azarlamıştı. Ama Bordeaux tarafı derken neyi kastediyorsun?”

Gözlerini kıstı. “Bordeauxlar bu şehri yönettiklerini sanıyorlar ama fena halde yanılıyorlar. Dün gece söylediğim gibi, onlar haydut, Scarlett. Ve tehlikeli. Fransız Mahallesi’nde sürekli masum insanlara zarar verip onları rahatsız ediyorlar. Sadece adamımın onların suç teşkil eden istismarlarına maruz kalmadığını umuyorum.”

Gözlerim genişledi. “Bu çok korkutucu. Polisi arayacak mısınız?”

Başını iki yana salladı. “Polisler Bordeauxlar’ın kontrolü altında. Eğer onu kendim bulamazsam yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Bana güvenmesinden çok etkilenmiştim ama aynı zamanda da biraz şaşırmıştım. Kendime engel olamıyor, arkadaşımı teselli etmek istiyordum. “Rand, çok üzgünüm. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

Dudakları yine küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sen iyi bir dikkat dağıtıcısın, Lettie. Eğer bana yardım etmek istiyorsan, sanırım başka bir randevuya daha çıkmalıyız.”

Rand’in zamanlaması kusursuzdu, ben tam benyeden bir ısırik daha alırken söylemişti bunu. Tatlı pudra yanlış borudan aşağı indi ve öksürmeye başladım, her öksürükte daha fazla toz şeker püskürüyordum.

“Tanrım.” Sırtıma vurmak için ayağa kalktı ve ben de ölmemeye

odaklanırken onun dokunuşundan kaçmamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. “İç şundan.”

Şekersiz kahvemi bana uzattı. Acı içecekten birkaç yudum alıp boğulmayı durdurmaya çalışırken yüzümü buruşturdum.

Sonunda sakinleştim ve o da omuzlarımı bir kez sıktıktan sonra sandalyesini *tam* yanıma çekti, bacak bacağaydık.

Keşke boğulsaydım.

İntihar düşünceleri mi geçiyor aklından? Yoksa bu sadece korkunç bir ilk “buluşma” mı?

Aman Tanrım, beynim, kapa çeneni. Şu anda buna ihtiyacım yok.

“İyi misin? Her zaman pis yemek yer, yemeğine bir kurt gibi dalardın zaten.” Beni utandıracak şekilde güldü.

“İyiyim,” diye cevap verdim, kendimi savunacak enerjim yoktu.

Hiç oldu mu ki?

Aklım bu düşünceyle duraksadı ama Rand’in tuhaf... flört versiyonu geri dönmüştü sanırım.

“Bir dahaki randevumuzda daha sağlıklı, daha az dağınık ve tabii ki daha havalı bir şey seçeceğim. Şehrin bana ait tarafında harika bir suşi restoranı var.”

Suşi... Suşiyi severdim ama New Orleans’ın sunduğu çeşitli lezzetlerin yanında suşi genellikle tercihim olmazdı. Sonra aklım oradan uzaklaşıp buradaki *asıl* soruna odaklandı.

“Rand, sen bunun bir randevu olduğunu mu düşündün?”

Birden durdu ve *yemin ederim ki* bana dik dik bakmamak için çabalıyor gibiydi.

“Sen... düşünmedin mi? Her şeyin parasını ödediğim için bunun oldukça açık olduğunu sanıyordum. Yoksa seni neden davet edeyim?”

Neye uğradığımı şaşırdım. “Imm... *arkadaş* olduğumuz ve arayı kapatmak istediğin için?” Sesimdeki hayal kırıklığının keskinliğini gizleyememiştim. Ben böyle olmasını çok isterken o, daha fazlasını yapmaya çalışarak bunu mahvetmişti.

Rand’in gözleri kısıldı ama sonra tekrar boğazını temizlerken yüzünde bir endişe belirdi. “Kendini iyi hissediyor musun, Küçük Lettie? Bir anda sinirlenmiş gibisin. Sormaktan nefret ediyorum ama bugün ilaçlarını aldın mı?”

Ağzım bir karış açık kaldı. “*Pardon?*”

Elleri sanki masummuş ve beni hatalı hissedeceğim şekilde yönlendirmeye çalışmamış gibi havaya kalktı. "Sadece soruyorum. Senin için endişeleniyorum. Birkaç dakika önce mutlu görünüyordun, sonra birdenbire sinirli görünmeye başladın, sanki bipolar ilaçların işe yaramıyormuş gibi."

Şok, utanç, endişe ve öfke içimden ahenksiz bir akort halinde dolaşmaya başladığında hangi notayı dinleyeceğimi, bu durum için hangi duygunun kulağa doğru geldiğini ya da doğru hissettirdiğini bilmiyordum.

"Tarif ettiğin şey bipolar bozukluk *değil*, herkes böyle tepkiler verirdi. Bu seni ilgilendirmez ama yine de söyleyeyim; ilaçlarımı *aldım*."

Dün gece... sadece yanlış ilaçları.

Zihnimdeki *fırtınalı* kaosun içinde gerçeği yakalamaya çalışırken gerçeklik yeniden değişmeye başlıyordu. Dün gece bir atağı durdurabilecek bir ilaç aldığımı *biliyordum*. Kendime dikkat ettiğimi biliyordum. Yine de Rand bana neden bahsettiğimi bilmiyormuşum gibi bakma cüretini gösteriyordu.

"Dinle, kendi kafamın içinde neler olup bittiğini bilen biri varsa o da benim, tamam mı?"

Omuz silkti, belli ki bana inanmıyordu. "Tamam. Sen öyle diyorsan."

"Evet. Öyle diyorum," diye ekledim beceriksizce. Vasat sohbetlerin sona ermesi için bir süre sessizlik olurdu ve ben de bunu, kalan pudra şekerini hindibalı kahveme dökerek değerlendirdim.

"Scarlett," diye uyardı. "O senin için *çok* zararlı."

"Ne diyebilirim ki? Hindibalı şeker seviyorum ben," diye şaka yaparak ayağa kalktım ve çantamı topladım.

"Hey, nereye gidiyorsun?"

"Eve. Benye için teşekkür ederim. İlaç gibi geldiler. Bu akşam provam var ve gerçekten pratik yapmalıyım."

Ve sana tokat atmadan önce gitmem gerekiyor, diye bitirdim içimden.

"Bekle, seni arabayla bırakayım-"

Elimi sallayarak, "Sadece birkaç blok ötede," diye ısrar ettim. "Egzersiz yapmaya ihtiyacım var... özellikle de bu kadar kaloriden sonra." Alaycı tepkimi vurgulamak için karnımı okşadım.

Kaşlarını çattı ve elini koluna dolayarak beni durdurdu. “Sanırım yanlış bir izlenime kapılıyorsun. Seni kırmak istemedim. Sadece senin için endişeleniyorum. Seni her zaman önemsedim. Bunu biliyorsun. Bordeaux’daki odanı ve yemek masraflarını bu yüzden ödedim.”

“Ne?” Midem kasıldı. “*Sen* mi ödedin? O bursu kazandığımı sanıyordum-”

Elime uzanırken, gülümsemesi sıcacıktı. “Ben ödedim, Lettie. Babam öldükten sonra katılabilesin diye sponsor oldum. Ve şimdi de okul hayatın boyunca kendine dikkat ettiğinden emin oluyorum.”

“Ben... hiç bilmiyordum.”

Kafa karışıklığı ve sorular zihnimi bulandırmıştı ama ona karşı sert davrandığım için bir suçluluk duygusu içime işliyordu. Neredeyse inanılmazdı fakat bunun hakkında ne kadar çok düşünürsem o kadar mantıklı geliyordu.

Jaime bursu duymuş ve başvurmamı önermişti ama ben depresiftim, formu yarım yamalak doldurmuştum. Okul, kazandığımı söylemek için bana ulaştığında çok şaşırmıştım. Yurtta yaşamak ve okula devam etmek bir hayalin gerçekleşmesi gibiydi. Daha önce kampüs dışındayken babamla birlikte klasik, New Orleans tarzı, sıra odalı kiralık bir evde kalıyordum. Babam öldükten sonra ise evsiz kalmanın eşiğindeydim çünkü okul ücretiyle barınma parasını ödeyemiyordum. Burs her ikisini de kapsıyordu.

“Bilmene gerek olmadığını düşünmüştüm ama eğer bunu sana söylemek beni kötü adam olarak görmeni engelleyecekse, o zaman sırlarımı açıklayacağım.”

İtirafı ve endişesi tüylerimi diken diken ederken tutuşunun altında rahatladım. “Haklısın. Üzgünüm. Çok teşekkür ederim. Sanırım bugün biraz... alınganım. Gerçekten gitmem gerekiyor ama benimle yürüyebilir misin?” diye önererek işleri düzeltmeye çalıştım.

Ayaklarına bakıp yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm ama Armani giyiyorum. Bourbon Caddesi’nde yürüyemem.”

Göğsümden, rahatlama nefesleriyle karışık iyi niyetli bir kıkırtı çıktı. “Endişelenme. İdare ederim. Dediğim gibi sadece birkaç blok örede. Hoşça kal, Rand. Benye için teşekkürler.”

“Bekle, bu geceki prova halka açık mı? Belki seni desteklemeye gelebilirim.”

Desteğini takdir etsem de başımı iki yana salladım. “Halka kapalı ve sanırım bu beni daha da tedirgin ederdi.”

“Ah, seni tedirgin mi ediyorum, Küçük Lettie?” Eli sırtımda gezinerek omzumu sıktı.

Evet, aslında, madem buna değindin.

Tutuşunun altından sıyrıldım ve beceriksizce güldüm. “Onun gibi bir şey. Görüşürüz Rand.”

Çoktan Bourbon Sokağı’na dönüp Yeni Fransız Opera Binası’na doğru yol almıştım ki arkamdan seslendi.

“Peki o zaman, sana en kısa sürede bir sonraki randevumuz hakkında mesaj atacağım.”

Aynı anda hem bunun bir randevu olmadığını açıklığa kavuşturma hem de kaçıp saklanma dürtüsüne direnerek omzumun üzerinden bağırıma razı oldum. “Bakarız!”

Kalabalık sokaklarda kendimi kaybederek, insanların telaşının beni yutmasına izin verdim. Cildim kaşınıyordu, zihinsel olarak o kadar sinir olmuş bir haldeydim ki tek yapmak istediğim bu ekstra enerjiden kurtulmaktı.

Tekrar mı yaşıyorum?

Tanrım.

Her şey bir semptom değildir. Yüksek sesle inledim ve kaygım beni ele geçirmeye çalıştığı anda terapistimin önerdiği mantraya tutundum. Bir sonraki psikiyatri randevumu yeterince erkene alamayacaktım ama o zamana kadar dayanabilirdim.

Umarım.

9. SAHNE

DÜŞEN AVİZE

Sol

Bu akşamki prova halka kapalıydı. Neyse ki binanı sahibi olmanın avantajları vardı.

Monty, Fransız Mahallesi'deki Hayalet'in gerçek olup olmadığını ve ona kimin şantaj yaptığını öğrenmek için can atıyordu. Hayalet'in provalara katılacağına inandığını duymuştum, yani teorik olarak, provalara katılarak anonimliğimi riske atıyor olabilirdim. Ancak locamın gölgesinde kalmamın yanı sıra, kimliğimi saklayacak başka güvencelerim de vardı. Salondaki bütün localar kilitliydi, yine de adamlarımdan birini, herhangi birinin içeri girmeye çalışmasını önlemek için güvenlik olarak bu katta görevlendirmiştım. Bir başka adam da ışıklar asla beni açığa çıkaracak kadar kararmasın diye kontrol kabinindeki ışıkla sestten sorumluydu. Madam G'nin Sazerac'ımı bırakmak için bardan çıkıp, benim tünellerden kullandığım aynı gizli merdivenleri kullanmasından bahsetmiyordum bile.

Duman ve ayna gösterisinin yanı sıra Monty'nin uslu olmasını sağlamak için bir numaram daha vardı. Hayalet bu gece saldıracaktı, bu yüzden fark edilmemeliydim.

Her ne kadar Ben eğlencemi onaylamasa da, yönetmenin canını sıkma konusunda iyi niyetli nedenlerim vardı. Birkaç hafta önce, İçki Yasağı döneminden kalma tünellerde gezinirken, ofisinin duvarlarından ritmik tokat sesleri ve kızıl saçlı bir sopranonun Tony Ödülü'ne layık sahte orgazm sesini duymuştum.

Kendisi ailemin okulunda, öğrenci siken bir tiyatro profesörü ve yönetmeniydi. Bu saygısızlıktan dolayı onu hemen oracıkta öldürmek istemiştım ama durumun boyutunu henüz bilmiyordum. Belki de kız görüldüğünden daha coşkulu bir katılımcıydı.

Ancak seçmelerdeki korkunç performansına rağmen Jilliana başrolü aldıktan sonra bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım. Sahne görevlisi olarak görev yapan gölgelerimle konuştuktan sonra, Monty'nin genç kadından faydalandığı netleşmişti. Aldığı mektupla birlikte, eylem planım dün gece daha bilinçli bir hal almıştı.

Monty'yi tehdit etmek, Scarlett'in baş kadın karakter Marguerite olarak hak ettiği yeri sağlamlaştırmıştı ancak bu öğleden sonra ilham perimin odasına giderken duyduklarına bakılırsa, iğrenç ellerini kızıl saçlı sopranodan hâlâ çekmemişti.

O an onu cezalandıracak zamanım ya da hazırlığım yoktu, bu yüzden sessizce yoluma devam etmiş ve onunla işimi bu gece biteceğime dair söz vermiştim. O anda, Scarlett'in boş odasını ziyaret edip ilaçlarını bulmak ve neden Rand'le buluştuğuna dair bir bilgi edinmek benim için daha önemliydi.

Eğer sağ kolum gelmeyi başarırsa, kısa süre içinde bu konuda daha fazla yanıt alacaktım. Beklerken sabırsızlığım ve sinirlerim damarlarımı yakıyor, sahip olduğumu bile bilmediğim huzursuz hareket eğilimlerimi tetikliyordu. Öyle ki, dizimin sallanmasını durduramıyordum.

Tekrar provaya odaklanmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken, yeni yardımcı rolüne alışan Jilliana'yı inceledim. Tıpkı Scarlett'in daha sonra yapmayı planlandığı gibi, şu anda kendi rolünü doğaçlama ele alıyordu.

Başımı korkuluğun üzerinden eğdiğimde, Monty'nin Jilliana'yı kasıtlı bir şekilde görmezden geldiğini gördüm; sanki yalnızca saatler önce onu becerdiği gerçeğini silebilecekmiş gibi davranıyordu. Bu arada Maggie sahne arkasında canını dişine takıyordu ki bu da planım için mükemmeldi. Sadece doğru anı beklemem gerekiyordu.

Karşımdaki kolonun sahte kapısı hafifçe aralandı ve Sabine'in kıvrak vücudu içeri girdi. İmzası olan siyah kıyafeti ve ateşli maskesi onu neredeyse benim kadar korkutucu kılıyordu. Oturmaz, her zaman hazır bir duruş tercih ederdi.

Fısıltımın ulaşması için öne doğru eğilerek, "Ne öğrendin?" diye sordum.

"NOLA Polis Teşkilatı'ndaki Bİ' irtibatımla konuştum. İhtiya-
cın olan videolarla birlikte seninle buluşabilir." Kadife sesi benim-
kinden daha kısıktı. Bütün gölgelerim işitme yeteneğimin mükem-
mel olduğunu biliyordu. Yıllar önce, görüşümün yarısına vahşice
davranıldığı günden beri öyle olmalıydı.

Farklı bir konuşma beklediğim için kaşlarım çatıldı ve aklıma
gelene kadar neden bahsettiğini anlamaya çalıştım. "Laurent'ın
bodrumunun görüntülerini mi buldu?"

Başıyla onayladı. "İrtibatım tıpkı istediğin gibi birkaç saniyeden
fazla izlemedi ama Laurent'ın, kardeşini kışkırtmak için gönderdi-
ği kliplerden daha fazlası varmış. Seninle buluşmadan önce hepsini
toplayacak ama o piç her şeyi videoya kaydetmiş gibi görünüyor.
Sonuçlanmış bir dava olduğu için muhtemelen yüzlerce saatlik vi-
deo, raflarda toz topluyordur."

Damarlarım merak ve öfkeyle kabardı. Laurent'ın, Ben'e eziyet
edip onu kandırarak ateşkes şartlarını kabul ettirmek için işkence-
mi videoya kaydettiğinin farkındaydım ama yedi-yirmi dört kayıt
yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kaçırılmamla ilgili bilinmesi
gereken her şeyi zaten bildiğimi *saniyordum* ama Chatelainler ile
Dayler'in nasıl bağlantılı olduğunu anlamak için her ayrıntıyı ince-
lemem gerekiyordu.

Son kurbanım yalnızca çoktan şüphelendiğim bir şeyi doğrula-
mıştı. Gus Day'in Chatelainler'le olan bağlantısı düşündüğümünden
daha fazlaydı. Sadece bunun ne olduğunu bulmam gerekiyordu.

"Yarın gece buluşabilecek mi?" diye sordum.

"Buluşacak. O zamana kadar, kolay aktarım için tüm videoları
tek bir formatta derlemiş olacak."

"İyi."

Sabine'in devam etmesini bekledim ama etmedi. Onu burada is-
tememin asıl nedenini biliyordu ama bir nedenden dolayı, sakladığı
bir şeyler vardı.

Sonunda pes ederek, "Peki ya bugün erken saatlerde olanlar?"
diye sordum.

Bugün öğleden sonra Scarlett'in boş odasına gittiğimde ilacını

* Bilgi İşlem. (ç.n.)

bulamamakla kalmamış, bulduklarımın son derece rahatsız olmuşum.

Geçen yıl boyunca ona verdiğim müzik notalarının neredeyse tamamı sehpanın üzerindeydi. Paramparça bir şekilde.

Kanepeye çökmüş ve çok uzun bir süre orada oturup sadece kâğıt yığınına incelemiştim. Hem sayfaları bir araya getirmeye hem de Scarlett'in bunu neden yaptığını anlamaya çalıştığım tüm o zaman boyunca kalbim boğazımda atmıştı. Dün gece yaşananlar mı neden olmuştu buna?

Bu düşünce beni neredeyse hasta hissettirmiş ve konunun özüne inmek için sağ kolumu aramıştım. Yaptığımı bir şey bu tepkiye neden olduysa, o zaman bunu kesinlikle düzeltecektim. Bir şekilde.

Sabine iç çekip dilini damağına vurarak onaylamaz bir ses çıkardı, öğrendiklerini bana anlatmaya pek isteksiz görünüyordu. Sonunda bana cevap verdiğinde, asla yapmak zorunda olmadığım bir şeyi yapmak ve onu tekrar teşvik etmek üzereydim.

"Bugün Scarlett kostümünü denerken bir olay yaşanmış."

"Nasıl bir olay?"

"Jilliana, Monty'ye şantaj yaptığı için Scarlett'a kızmış."

Pekâlâ, bu beklenmedikti. Birisinin Scarlett'in işin içinde olduğunu varsayması hayret vericiydi. İlham perimin içinde yalnızca benim görebildiğim bir karanlık olabilirdi ama o asla benim seviyeme düşmezdi.

"Jilliana bu varsayıma nasıl ulaşmış?"

"Jaime onun senin mektuplarını bulduğunu söyledi." Kalbim tekledi. "Scarlett'e ve Monty'ye yazdığın mektuplarda aynı balmumu kurukafa mührü var, böylece Jilliana ikiyle ikiyi toplamış."

Sağ kolumun, hayal kırıklığına görmesini umursamadan, "Kahretsin," diye mırıldandım. "Başka bir şey? Nasıl oldu da Chatelain'le buluştun?"

"Jilliana senin mektuplarını alıp herkesin önünde yırtmış, sonra da Scarlett'i, kendisini ve Monty'yi sabote etmekle suçlamış. Ayrıca... Scarlett'in hastalığını da ayıplamış."

"Siktir. Neden Dominguez onu savunmamış? Görevini biliyor."

"Jaime, kendisinin ve Maggie'nin seni ortaya çıkarmak isteme-

diklerini ve ne yapacaklarını bilemediklerini söyledi. Anın şaşkınlığıyla tereddüt etmişler.”

“Kabul edilemez.”

Sabine omuz silkti. “Hepimiz gölgelerde saklanmıyoruz, ayrıca spot ışığında performans sergilemek daha zor.”

Gözlerim onunkilere kaydı ama onu ayıplayışımı göremediğini biliyordum. Yine de her gözeneğimden sızdığını hissediyordum, bu yüzden hoşnutsuzluğumu anladığından hiç şüphem yoktu. Üstü kapalı imalarla azarlanmayı sevmezdim.

Elbette Sabine bunu umursamıyordu. Yalakalık yapan bir sağ kol hiçbir işe yaramazdı. Onun ölçülü cesareti, ikizim ve benim ona hayatlarımız pahasına güvenmemizin nedeniydi. “Görünüşe göre soyunma odasına saklanmak için koştuktan sonra Jaime onu teselli etmeye çalışmış ama kapısını açmamış. Jamie telefonda konuştuğunu ve plan yaptığını duymuş ama Scarlett durup onu dinlemeyi ya da ayrılırken nereye gittiğini söylemeyi reddetmiş. Jamie de dersi olduğu için takip edememiş.”

Başımı iki yana sallayıp arkama yaslandım, yumruklarım bardağı kırmadan önce içkimi masaya bıraktım. Benim eylemlerim yüzünden bu noktaya gelinmişti ve şimdi Scarlett acı çekiyordu. Bunu düzeltmeliydim. Yırtık sayfaları düzeltmek için uğraşmıştım ve Scarlett bugün yeni ilaç alabilmişti ama ona verdiğim acının geri kalanını iyileştirmem gerekiyordu. Onu aşağılayıp Rand’in kollarına iten ben olmasam da o ilk domino taşını deviren bendim.

Aklım, Ben’in Rand’in şehir limanına ilişkin planlarıyla ilgili gözlemlerine gitti. Chatelainler başından beri kadın, uyuşturucu ve kanlı para ticareti yapıyordu. Bordeauxlar’ın gündemi her zaman Chatelainler’in limana erişimini engellemek olmuştu. Bu süreçte bize sadık olan New Orleanslılar’ı mali, yasal ve fiziksel olarak koruduk. Yasaktan sonra, alkol yeniden yasal hale geldiğinde, Bordeauxlar bu sefer bilgi alıp satmaya başladılar ve gerektiğinde, tıpkı bu sabah olduğu gibi, bunu güvence altına almak için ara sıra şiddete başvurdular.

Biz her zaman daha akıllı davranarak onların şehri mahvetmelerini önledik. Annelerimizin barış girişimi geri teptiğinde ve Laurent Chatelain ailemi yok ettiğinde topraktan vazgeçmiştik.

Ancak hırslı abisinin aksine Rand, saltanatından çok tarzına önem veriyordu. New York'ta kim bilir kiminle, Tanrı bilir neler yapmıştı. Bilinmezlik beni en çok tedirgin eden şeydi. Kolay etkilenen budala, yolundan gidecek başka birini bulduysa, o zaman abisinin başlattığı işi bitirmek için geri dönmüş de olabilirdi.

Jilliana bölümünü aşırı dramatik bir gösterişle ve kolunu havaya savurarak bitirirken derin düşüncelerimden sıyrıldım. Nefes bile almadan bekliyordu ama Monty onu görmezden geliyordu.

Monty korkuyordu. Güzel. Bırakın Hayalet'ten korksun.

"Scarlett Day," diye seslendi. "Sıra sende. *Il était un Roi de Thulé*, en baştan başla. Madem Fransız Mahallesi'nin Hayaleti bu kadar *büyük bir hayranın*, bakalım Jilliana'nın sahnesini geçebilecek misin?"

İğneleyici lafıyla çenemde bir damar attı. Yeterince korkmadığı açıktı. Orta balkondaki kontrol kabininde bekleyen gölgeye baktım. Kabinden çıkıp uzaktaki duvara doğru ilerlemeden önce başıyla onayladı ve ben de bakışlarımı tekrar sahneye çevirdim.

Sabine keskin bir ses tonuyla, "Neyin peşindesin, Sol?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmiyor, Sabine," diye homurdandım.

Scarlett, Monty'ye yumuşak bir yanıt vererek, kendisini küçük hissetmesine neden olan bu pisliğe karşı öfkemi körükledi. Hâlâ karanlıkta kalmaya dikkat ederek, güzelliğine bakmak için omurgamı dikleştirdim.

Scarlett, pembe ve altın rengi bir kombine sahipti, elbisesi omuzlarından gevşekçe dökülerek göğüslerini kalp şeklinde kucaklarken her açıdan kusursuz görünüyordu. Koyu bukleleri sırtından aşağı düşüyor, göğsünün üzerinde kıvrılarak boyun hattını öpüyordu. Mükemmeldi.

Yine de sahnede gergin ya da rahatsızmış gibi ellerini ovuşturuyordu. Kaşlarım çatılırken yanına gitmek için can atıyor, endişelerine neden olan huzursuz düşüncelerini sakinleştirmek istiyordum. Jilliana sahneden inerken Scarlett kenara çekilerek ona koca bir yol açtı ama Jilliana onu rahat bırakmadı. Yardım etmeye çalıştığım kalrak, ona o kadar sert omuz attı ki Scarlett yere yığıldı.

* Fransızca'da "Thulé'nin bir kralı vardı" anlamına gelir. Bu ifade, Goethe'in "Faust" eserinde yer alan bir parkının başlığıdır. (ç.n.)

Ayağa fırladığımda Sabine kolumu tuttu. Mengene gibi tutuşu bile beni durduramazdı ama yine de ona baktım. Kolumu çektim ve kahrolası korkuluğun üzerinden atlama dürtüsüne zar zor direndim.

“Kendini ifşa mı etmek istiyorsun? Ya da *ona* olan ilgini?” diye soğukkanlılıkla sordu.

Tartışmadım. Kahretsin ki haklıydı. Scarlett'e olan ilgimi ortaya çıkarmak, bu kedi fare oyununda elimi göstermek demekti ve bu, onun sırtına daha fazla hedef koymaktan başka bir işe yaramazdı. Zaten ona yeterince zarar vermiştim. Ben haklıydı. Takıntımı ne kadar arzulasam da, olabileceği tek şey buydu. Bir takıntı. Onu bırakmam gerekiyordu.

Ancak yapabilir miydim, bilmiyordum.

Scarlett yeniden ayağa kalkıp, başını dik tutarak gururlu bir şekilde durdu. Sahnenin ortasına gidip spot ışıklarının altına geçtiğinde derin bir nefes aldı.

Monty, “Acele et. Bütün gece seni bekleyemeyiz,” diye bağırarak irkilmesine neden oldu ve şu anda onu rahatsız eden kaygıyı ortaya çıkardı. Sazerac bardağımı ona fırlatmak istiyordum ama onun yerine bir içki doldurdum. Sevimli küçük ilham perimi, sirenimi* dinlemek için ayakta dururken yapacak bir şey olsun diye bardağı elimde tuttum.

“Üzgünüm. Tamam, hazırım.”

Müzikle birlikte Scarlett'in şarkı söylemeye başlamasıyla ben de locadaki gerçek kolona yaslanıp onu izledim. Gözlerim, bedeninden kaçan her notanın izini takip etti. Avuç içleri yukarıya dönüktü, etrafındaki havadan duygu ve enerji çekiyor gibiydi. Melodi diyaframında başlıyor, yumuşak karnının genişleyip daralmasına neden oluyordu. Her soluksuz nefesle göğüsleri yükselip alçalıyor, şarkı sözleri narin, güzel boynundan yukarı doğru bir yol izliyordu. Boş elim açılıp esneyerek aletim kıpırdandı.

Şu anda onu kollarımda tutmak için can atıyordum ama karar-

* Yunan mitolojisinde, karşı konulmaz güzel sesleriyle şarkı söyleyerek denizcileri baştan çıkaran yaratıklardır. (ç.n.)

lılığımın şimdiden dağılmasına izin veremezdim. Bu, onun performansını son izleyişim olacaktı...

Scarlett'in müziğiyle süzülüşünü son kez izlerken, bu son keyifli anıma kimsenin tanıklık etmesini istemeyerek, "Git," diye emrettim.

Sabine tereddüt etmedi ve tekrar sahte kolonun içinde kayboldu.

Scarlett'in mükemmel kavisli dudakları her kelimeyi çepeçevre sarıyordu; küçük çember şeklini korursa, aletimi çok iyi sıkabilirdi. Yanakları efordan kızarmıştı; şüphesiz ki tam da ilk kez seks yaptığında görünecekleri gibiydi. Onu gerçekten bırakırsam, mezarıma görünmek zorunda kalacağım bir görüntüydü bu.

"Kes!" Monty aniden bağırarak Scarlett'i durmaya zorladı. "Yeterince duydum!" Oditoryum oturma yerinin ortasında duruyor ve ona bağırıyordu. "Jilliana varken senin başrolü hak ettiğini düşünüyorsa o Hayalet aklını kaçırmış olmalı! Hiç çaba sarf ediyor musun ki? Yüksek notaların kulaklarımı kanattı!"

Uzak duvardaki gizli makaranın yanında duran gölgeme bakıp yumruğumu kaldırdım. İşaretimle birlikte, kilidi çoktan açılmış olan kolu iki eliyle tuttu ve yana çekerek serbest bıraktı. Üstümüzdeki kristal avize sallanırken yüksek bir cınlama başladı. Sesler yükselip büyük avizeyi tutan bağlar gıcırdadığında Monty'nin tiradı durdu.

Avize birdenbire, bir bardak dolusu buz gibi aşağıdaki koltukların üzerine düşmeye başladı ve Monty canının derdine düşüp çılgık çılgıla kaçtı. Tüm avize yere çakılmadan hemen önce havada asılı kaldı. Kristaller rüzgâr çanları gibi birbirine çarpıyordu.

Scarlett'in ağzı açılmıştı ama ifadesini okuyamıyordum. Yüzünde ya afallamış bir korku ya da suçluluk duygusu vardı ama muhtemelen ikisinin birleşimiydi.

Zavallı şey, Monty'nin yere yapışmış, son derece acı verici olabilecek bir ölüm karşısında bembeyaz olmuş bir yüzle, hızla nefes alıp veren halini sahnedeki göremiyordu.

Büyük büyükbabam Paris'te, Palais Garnier'nin* ortasına düşen bir avizenin bir kadını öldürdüğüne dair bir korku hikâyesi duy-

* Dünyaca ünlü bir opera binası olup Gaston Leroux, Operadaki Hayalet romanını bu olayı geçtikten sonra yazmıştır. Ayrıca 2004 yapımı Operadaki Hayalet filminin çekildiği mekandır. (ç.n.)

muştı. Bu nedenle bizim avizemizin merdivenle kristalleri temizlemeye veya değiştirmeye yeterli kadar alçaltılmasına izin veren ancak müşterileri tehlikeye atacak kadar alçalmasını engelleyen geçici bir önlem almıştı. Ya da bu geceki durumda, boktan bir önlem de diyebilirdik.

Monty, büyük büyükbabamla Ben'in isteyeceği gibi, hiçbir yara almadan avizenin altından çıktı ve ayağa kalkıp, gülünç derecede klişe tüvit ceketindeki olmayan tozları silkeledi.

"B-b-bu kadar yeter. Daha fazla katlanamam. Benden bu kadar! İş bırakıyorum!"

İçim zaferle doldu. Monty'nin istifa etmesi onun için en iyi senaryoydu. Bir düzine vasat yönetmen ve profesör vardı ama Bordeaux Müzik Konservatuvarı en iyisini hak ediyordu. Onu ülke genelinde kara listeye almaktan keyif alacaktım. Bir daha asla öğrencileri üzerindeki gücünü kötüye kullanacağı bir işe sahip olamayacaktı.

Meraklı ve şok olmuş izleyiciler sahneye doluştu. Maggie kalabalığı yarıp geçti ve eliyle alnını kapatarak gözlerini spot ışıklarından korudu. "Monty, ne oldu? İyi misin?"

"Benden bu kadar, Maggie! İş bırakıyorum! Bu gösteri için hayatımı riske atmayacağım! Kocana söyle, bu okul için yaptığım onca şeyden sonra, bir canavar tarafından korkutulmayı reddediyorum!"

"Monty, bekle!" İyi kalpli Maggie, binadan çıkan Monty'yi takip etmek için oditoryuma giden merdivenlerden aşağı koştu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Fransız Mahallesi'nin Hayaleti'nden! Belli ki bana takmış durumda ve ben buna tahammül etmeyeceğim!"

Kapıların, arkasından kapanmasıyla sesi kesildi. Sahnedeki herkes bundan sonra ne olacağını bilemeden birbiriyle konuşmaya başladı. Jaime kalabalığı sakinleştirmek için ellerini kaldırdı.

"Herkes iyi mi? Kimse yaralanmadı, değil mi?" Herkes başını iki yana salladığında Jaime genişçe gülümsedi. "O halde gecenin geri kalanında izinliyiz gibi görünüyor. Mask'ta içmeye ne dersiniz?"

Oyuncularla ekip, tezahüratlar edip beşlik çakarak sahneden

roplu halde çıktı. Gölge sanki hiç ayrılmamış gibi kontrol kabine geri döndü ve büyük spot ışığını kapatarak, yalnızca sahneyi aydınlatan loş ışıkları bıraktı.

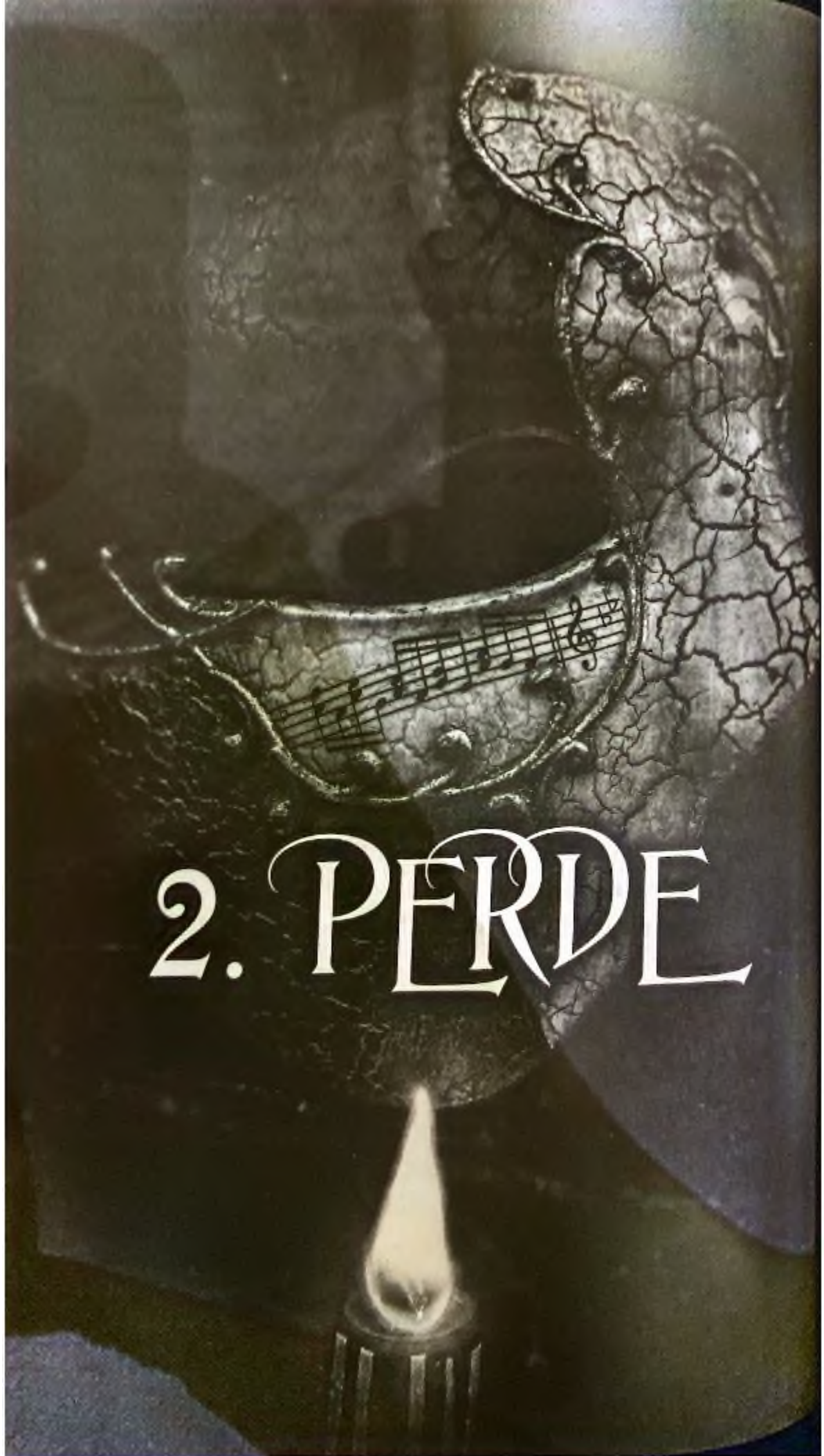
Ve ilham perimi aydınlatan.

Spot ışığı olmadan, sahnedeki oyuncular oditoryumdaki oturma yerlerini net bir şekilde görebilirlerdi ve ben bu gerçeği çok geç fark ettim.

Scarlett'in şaşkın nefesi aletimin seğirmesine neden olurken gözüm, onun koridordaki loş ışıktan dolayı parıldayan gümüş rengi, afallamış gözleriyle buluştu. Bir kat yukarıda, üç loca ötede olmama rağmen, benden *uzaklaşmak* için geriye doğru çekingen bir adım attı.

Söylediği şey neredeyse bir fısıltıdan ibaretti ama akustik sayesinde onu mükemmel bir şekilde duyabildim.

"Sensin."

2. PERDE

1 S İNE KIRILMA NOKTASI

Scarlett

Onu gördüm.

Sol Bordeaux'yu. Rüyamdaki seksi adamı, Mask'ta derin düşüncelere dalmış adamı ve görünüşe göre Fransız Mahallesi'nin Hayaleti'ni.

İfadesinin yarısını kaplayan kemik beyazı maskeye rağmen, yüzünde açıkça görülen şehvetli bir ihtiyaçla beş numaralı locadan beni izliyordu. Sahnede şok içinde dururken, tek bir bakışıyla içim kasıldı.

Şu an onu görmem bildiğim her şeyin gerçek olduğu anlamına mı geliyordu? Yoksa o bir hayalet miydi? Vahşi, manik hayal gücümün yan ürünü olan gerçek bir hayalet? Sorular beynime hücum ediyor, panik atağın yaklaştığını hissedebiliyordum.

İşte şimdi hapı yuttum.

Göğsümdeki hava yeterince hızlı çıkmıyordu. Koridorun arkasında sendeleyerek yürürken nefes nefese kaldım ve kıdemli bir erkek şarkıcı göremedim. Panik içinde onu iterek koştum ve yurt odamın kapısına çarpıp kapıyı hızla açtım. Sahnede nefesim kesildiğinden beri derin bir nefes almadığımı ancak içeriye girdiğimde fark ettim.

Yutkunup sakinleşmeye çalışsam da faydası olmadı. Görüşüm kenarlardan kararıyordu, bayılmama yalnızca birkaç nefes kaldığını anlamıştım.

Sol Bordeaux.

Bir dakikalığına oradaydı ama göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuştu. Halüsinasyon gibi.

Ve bu sefer ayıktım. Dün geceki gibi sistemimde ilaç yoktu.
Kahretsın.

Yatmadan önce yanlış ilaçları almak birdenbire yapabileceğim en kötü şeylerden biri gibi gelmeye başladı. Bugün Café du Monde'dan ayrıldıktan sonra ilaçlarımdan bir kutu daha almak için eczaneye uğramış ve yurda döner dönmez içmiştim. Bu bir krizi engellemek için yeterli değil miydi? Yoksa bu sadece sıradan bir panik atak mıydı?

Daha önce hiç görsel halüsinasyon görmemiştim. İşitsel, evet. Ama dün gece ilacın neden olduğu rüyam çok canlıydı. O zaman da mı halüsinasyon görüyordum? Yoksa gerçek miydi?

İlaçlarımı aramak için makyaj tezgahımın çekmecelerini ardına kadar açarken bile oksijen ihtiyacımı karşılamaya çalışıyordum. Yeni reçetelerin başından beri masamın üstünde durduğunu ancak her bir çekmeceyi karıştırdıktan sonra fark ettim.

Panik, düşüncelerimi bulanıklaştırıyordu. Vızıldayarak içimden geçiyor, göğsümü bir mengene gibi sıkıyordu. Bir an önce rahatlayamazsam bayılacağımı veya daha kötüsünün olacağını biliyordum.

Panik ataklar tek başına maniye neden olur muydu?

Şu anda ciğerlerimi tırmalayan kaygı ve umutsuzluk karşısında öfkeyle homurdandım.

Düzgün düşünemiyordum.

Bunu biliyordum.

Bir tarafım her şeyin bir açıklaması olduğunu söylüyordu. Bütün bunların yakında geçeceğini söyleyerek, bana uzanıp rahatlamam için umutsuzca yalvarıyordu.

Diğer tarafımsa provamın ortasında bir görüntü oluşturduğumu yüksek sesle haykırıyor ve bana mümkün olan en kısa sürede daha iyi hissetmem için, elimden gelen her şeyi yapmam için talimat veriyordu.

Şu anda zihnimi kontrol eden histeri bariyerini aşmaya çalışan tüm mantıklı düşüncelere rağmen, anında rahatlama vaat eden tarafı dinledim ve hap şişelerimden birini kaptım. Kapağını açar açmaz haplar makyaj masamın üzerine düştü ve onları çılgınca elimde topladım.

Çok fazlaydılar.

Bunu biliyordum.

Ama yine de...

Kendimi durduramadım.

Hepsini yuttum, komodinimden su şişemi alana kadar neredeyse boğulacaktım. Suyu bitirdiğimde, şişeyi komodine çarparak bıraktım... hemen yanında, dikensiz sapının etrafına kan kırmızısı bir kurdele bağlanmış, lekesiz beyaz bir gül ve kırmızı balmumundan kurukafa mührüyle süslenmiş bir zarf vardı.

Gül ve mektup beni olduğum yerde durdurdu. Aklım nihayet bir kez olsun yavaşladı. Zarfı titreyen parmaklarla dikkatlice açarken, son birkaç aydır her mektupta olduğu gibi kurukafa mührüne zarar vermemeye çalıştım.

Son. *Birkaç*. Aydır.

Aman Tanrım, ne yapıyordum ben? Bu deliliği neden görmezden gelmişim? Benim şefkatli ve düşünceli müzik şeytanım, anladığım kadarıyla kahrolası bir *seri katil* olabilirdi. Fransız Mahallesi'nin Hayaleti, günümüz New Orleans'ının iki yüceltilmiş mafya ailelerinden Capuletler'in, Montague'ler'e karşı kullandığı bir infazcı. Rand, Bordeauxlar'ın tehlikeli olduğunu söylemişti. Eğer körü körüne onların kavgasının ortasına düştüysem, ne olacaktı? Bu adam konusunda neden bu kadar saf davranmıştım? Onun gerçek olmasının ne anlama geldiğinden korktuğum için mi? Yoksa Jilliana haklı mıydı? Başından beri bunu kendi kendime yaptığım için mi korkuyordum?

Yutkundum ve en son gelen mektubu incelemek için hızla değişen düşüncelerimi dışarı atmaya çalıştım. Zarfın içinde bir kâğıt tomarı duruyordu, ne bulacağımdan korkarak onları ihtiyatlı bir şekilde dışarı çektim.

Sözde şeytanımdan gelen müzik notalarını titreyen ellerimle birer birer çıkardım. Hepsi mükemmel şekilde tek parçaydı. Sanki Jilliana onları saatler önce parçalara ayırmamış gibiydi. Bugün olduğunu *bildiğim* şeyin kanıtını, üst üste yığılmış nota parçalarını görmeyi umarak sehpanın etrafında döndüm. Mükemmel derecede temiz olan sehpayı görünce midem altüst oldu.

Kalbim boğazımda düğümlendi ve dizlerimin üzerine düştüm,

müzik sayfaları etrafıma saçıldı. Gözlerimden düşen minik damlalar özenli bir el yazısıyla yazılmış mektuplara bulaştı. Bu, başka birinin yazısıydı. Benim değildi. Benim olamazdı. Değil mi?

Sayfada sulu boya gibi gözyaşı birikintileri oluşuyor, şarkıların tüm notaları siliniyordu. Dünya başıma yıkıldıkça görüşüm kararıyordu. Boğazımı tuttum, nefes almaya çalışıyordum ama bir şey orada takılıp kalıyordu... hayır... bu sadece kendi sesimdi.

Çığlık attım.

Ben ileri geri sallanırken biri arkamdaki kapıya vuruyordu. Yurt odamdaki suni kürk halının üzerine kıvrılıp onun yumuşaklığından faydalanmaya çalıştım ve *bir şeyin* beni sakinleştirmesini umut ettim.

Bir gümbürtü duyularımı sarstı, soyunma odamın kapısındaki her kimse kırarak açtığı kapımın duvara çarpmasına olmuştu.

“Kahretsin, Scarlo-”

Koridordan, birbiriyle konuşan insanların sesleri geliyordu.

“Onun nesi var?”

“O iyi mi?”

“Bekle, bu da kim-”

“Kapıyı kapat, Dominguez.” Tanıdık, derin bir ses bana mırıldanıncaya kadar parmaklarım halıyı sıkıca kavramaya devam etti. Güçlü eller omuzlarımı kavradı. “Benim, *ma petite muse*. Sesimi dinle, sadece benim.”

Harap olmuş zihnim, “benim” diyen kişinin kim olduğunu bilmiyordu ama bedenim onu tanıyordu. Deri, viski ve sıcak şeker kokusu burnumu dolduruyor, bana panik atak başladığından beri aradığım oksijeni veriyordu. Adam -şeytanım- beni göğsüne çekti. Ona anında sokuldum. O benim bu fırtınadaki limanımdı ve göğsünden kulağıma doğru titreşen bir şarkıyla birlikte kemiklerimin derinliklerine doğru bir rahatlama yerleşti.

Kurtarıcım Fransızca bir şarkı söylüyordu. Sözlerini ezbere bilmiyordum ama sersemlemiş zihnim melodiyi tanıyordu. Bu, şeytanımın bana gönderdiği şarkılardan biri olan “La Vie en rose” idi ama onu söyleyiş şekli bir ninni gibiydi.

Kurtarıcım, “Onları buradan çıkar,” diye tısladı.

Bir kapının çarpılmasıyla gürültü ve sorular ortadan kayboldu.

“Şarkıyı benimle birlikte söylemeye çalış, Scarlett,” diye fısıldadı saçlarıma doğru. Şarkıya devam etti ve ona itaat etmek için ağzımı açtım ama göğsüm çok acıyordu.

“Yapamıyorum. Göğsüm-”

“Çünkü nefes almıyorsun. Hadi, Scarlett.” Kurukafa maskesinin ardındaki gece yarısı bakışlarıyla beni delip geçerken kaşları endişeyle çatılmıştı. “Sen bunun için doğdun. Benim için şarkı söyle.” Büyük elini göğüs kafesimin altına, karnımın üzerine koydu. “Buradan.”

Onun kucaklamasının ve ilaçların birleşimi duyularımı sakinleştirmeye başladığında kendimi daha hafif hissettim. Kas hafızası avucunun tam altındaki diyaframımı çalıştırdı ve çok ihtiyaç duyduğum birkaç nefes çektikten sonra onun mırıldanmasına ben de “La Vie en rose”un İngilizce versiyonunu söyleyerek katıldım. Onun yoğun bakışlarına karşılık vermeye çalışırken gözlerim bir açılıp bir kapanıyordu. Birlikte güllerin açması ile meleklerin şarkı söylemesi hakkında şarkı söylüyorduk ve kalp atışlarım yavaşlamaya başlıyordu... ta ki *fazla* yavaşlayana kadar.

Bunu fark edince, zihnim yeniden paniğe kapıldı ve sanki bunu anlamış gibi arkadaşımın endişe dolu sesi aramıza girdi.

“Bunlardan yutmuş, Hayalet. Bu yüzden mi böyle davranıyor?”

Hayalet.

“*Siktir.* Hayır, bir panik atak geçiriyor ama o ilaçlar yakında etki göstermeye başlar. Hapları say. Hızlıca. Onları bugün aldı, o yüzden hepsi orada olmalı.”

Haplar sessizce halının üzerine düştü. Gözlerim açılmak için yalvarıyordu ama sonunda tamamen kapandılar. Hislerim aşırı karmaşıktı, bu yüzden sakinleşip değerlendirme yapmaları için diğer duyularıma güveniyordum. Viski, şeker ve deri kokusunu koklamaya ya da rüyalarımda duyduğum rahatlatıcı sesi dinlemeye. Eğer gözlerimi açarsam, bunlar kaybolur muydu?

“Kaç tane aldın?” Çekiştirilerek oturma pozisyonuna getirildim, güçlü bir el yüzümü kavradı ve pek de nazik olmayan bir şekilde beni sarstı. “Scarlett, bebeğim.” Şeytanımın sesi öncekinden daha sertti. “Bana cevap ver. Kaç tane aldın?”

“B-bilmiyorum.” Dudaklarım uyuşmuş, dilim kalınlaşmıştı. Kendimi tutamıyordum ama şeytanıma iyi olduğumu, ne yaptığımı bildiğimi söylemek istiyordum. Fakat kelimeler bir türlü oluşmuyordu.

Arkadaşım benim yerime, “Otuz haplık bir şişe,” diye yanıtladı. Adı dilimin ucundaydı... ama kayıp gidiyordu. “İçinde yirmi tane kalmış ama saymam gereken başka şişeler ve her yere saçılmış haplar var.”

“*Kahretsin.*”

“Acil servise gitmesi gerekiyor, efendim. Bir psikiyatrist tarafından değerlendirilmesi, hatta belki midesinin yıkanması gerekiyor.”

Bir çığlığın yükselip içimden kaçtığını hissettim ama dudaklarımdan sadece bir inilti çıkabildi. “Lütfen... olmaz... psikiyatri koğuştur olmaz. Geri dönemem...”

“*Jamais, mon amour.*” Seninle ben ilgileneneğim.” Öyle otoriter konuşuyordu ki, ne demek istediğini anlamasam da ona güvenerek, kollarında rahatladım. “Kardeşimi ara ve ona Dr. Portia’yı bana getirmesini söyle.”

“Nerede olacaksın?” diye sordu arkadaşım ancak soru her zamanki temposundan daha yavaş gibiydi.

“O bilir. Sadece dediğimi yap.”

Şeytanım ayağa kalkarken dünya altımda hareket etti ve bana teknedeyken hissettiğim aynı mide bulandırıcı hissi yaşattı. Onu itmeye çalıştım ama sırtımı kucaklayan kol beni doğrulttu ve şeytanım bana tekrar Fransızca şarkı söylerken beni daha sıkı tuttu.

“Ben... ben kelimeleri bilmiyorum,” diye şikâyet ettim uyuşuk bir şekilde. Kurtarıcım tatlı ninnisini bölerek bir kahkaha atıp başımın tepesini öperken beni kendine iyice bastırdı, artık bir kolu sırtımı çevreliyordu, diğeri de bacaklarımın altındaydı.

“İlham verdiğin kelimeleri bilmene gerek yok, *ma muse.*”

“Ama bilmek istiyorum,” diye ısrar ettim. Derin uyku beni yutmakla tehdit ederken, yorgun aklımla duygularım onun müziğine tutunuyordu.

“Sana öğreteceğim ama şimdilik mırıldan. Müziğin seni zihnindeki karanlıktan kurtarmasına izin ver.”

• (Fr.) Asla, aşkım. (ç.n.)

Bir tünelden geçerken yorgun gözlerim açıldı ve taş duvarlara yerleştirilmiş lambalara bakarken yanmaya başladı.

Neredeyiz?

Bunu sormak istiyordum ama aklım hem her yerde hem de hiçbir yerdeydi, tıpkı olduğumuz yer gibi...

Deri ve viski kokusuna nemli toprak kokusu katıldı. Lambalar aydınlatma konusunda pek işe yaramıyordu fakat şeytanım bu konuda hiç sorun yaşamıyor gibi görünüyordu. Sanki bir yere iniyorduk. Sonunda durana kadar gittikçe daha da aşağı indik.

Gözlerimi hafifçe açtığımda gözleri siyah çukurlardan oluşan, ateşten yapılmış korkunç bir şeytanın tam karşımızda durduğunu gördüm. Kendi şeytanım konuşup, onun güvenilir biri olduğunu bana söyleyene kadar kalbim göğsümde küt küt attı.

“Ben ve Dr. Portia kısa süre içinde burada olacaklar. Onları içeri al. Yalnızca onları.”

Şeytan, bir kadın sesiyle, “Peki ya kızın bakıcısı?” diye karşılık verdi. “O içeri girebilir mi?”

Bakıcım mı? Bu da ne demek?

Kurtarıcım sanki aynı soruyu soruyormuş gibi bir an duraksadı ama göğsündeki kalın kasların gerildiğini ve ondan önce vücudunun hayır dediğini hissettim.

“Ben ve Dr. Portia. İstisna yok.”

Başım dönüyordu, bitkin durumdaydım. Bunun nedeni aldığım haplar mı, yoksa panik atağın hâlâ kaslarımı sertleştirmeye çalışması mı, emin değildim. Çaresizce neler olup bittiğini, beni kimin kurtardığını, nerede olduğumu bilmek istiyordum ama zihnim, üzerimdeki derin sesin fısıldadığı yumuşak ninniden daha fazlasını idrak edemiyordu. O ses rahatlatıcı ve canlandırıcıydı. İlahi ve günahkardı, tıpkı gerçek bir müzik şeytanı gibi, ona güvenmem için beni teskin ediyordu. Bununla savaşmadım. Babam öldüğünden beri ilk kez, zihnimdeki bunaltıcı baskıya rağmen kendimi rahat hissediyordum. Şeytanımın kucaklamasını arzuyla kabul ediyordum.

Alevlerden yapılma şeytanla konuşmasını bitirdiğinde ağır çelik bir kapıdan içeri girdik. Kapı arkamızdan anında kapandı ve tünel-

deki tüm ışık tekrardan çekildi. Ancak görüş eksikliği onu caydırmıyor, zifiri karanlıkta yürümeye devam ediyordu.

“Seni her zaman koruyacağım, *petite muse**. Ancak bu, ikimizin de canını yakacak.”

Uyarısını tam olarak algılayamadan, parlak ışıklar gözlerimi kamaştırdı ve soğuk fayansın üzerine dikkatlice oturtulup bir porselelin üzerine eğildim. İtiraz etmek için ağzımı açtığımda iki uzun parmak ağzımın içine itildi.

Şaşkınlık, utanç ve tiksinti, dondurucu soğukluktaki bir su seli gibi içime hücum etti. Vücudum yabancı kaynağa isyan ediyordu. Karşı koymama fırsat vermeden beni yaslandığım tuvalete doğru çevirdiğinde şiddetli bir öksürükle birlikte midemin içindekileri dışarı çıkardım.

Arkamda diz çöküp saçlarımı geride tuttu ve parmaklarını boğazıma doğru zorlamadığı zamanlarda bir kolunu belime dolayarak beni kucakladı.

“Aynen böyle bebeğim, çok iyi gidiyorsun. Aldığın miktarın ölümcül olup olmadığını bilmiyorum ama o pisliği içinden çıkar-mamız gerektiğini biliyorum.”

“Hayır. Yapamam-” Başımı iki yana salladım ama vücudu beni hazneye dönük tutarken büyük eli tekrar ağzıma girdi. İçimden göz yaşları, sümük ve kusmuk fışkırıyor, dayanamayıp çığlık atıyordum. Vücudum onunla savaşıırken bile o rahatlatıcı ses beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Derinlerde bir yerde bunu benim iyiliğim için yaptığını bilsem de bundan nefret etmişim.

Vücudum ne zaman kendini tutmaya çalışsa, parmakları şimdiye kadar sahip olduğumu bile bilmediğim öğürme refleksi harekete geçiriyordu. Saatler gibi gelen bir süre boyunca bu şekilde devam ettik, ta ki içimden çıkan tek şey safra olana kadar.

Hıçkırarak, yorulmuş ve bütünüyle bitmiş bir halde göğsüne yığıldım, kaslarım çoktan acı içindeydi.

“Şşş... şşş.” Nazik sesi sırtımda titreşirken yüzümü ıslak bir bezle temizliyordu. “İyi iş çıkardın, bebeğim. Çok iyi, *ma chérie*”.

* (Fr.) Küçük peri. (ç.n.)

** (Fr.) Canım/tatlım. (ç.n.)

Parmakları yanağımı okşuyordu. Başımı gevşekçe iki yana salladım.

“Lütfen, artık dur... Daha fazla yapamam.”

“Sorun değil. Sorun değil.” Beni kollarının arasına aldı. “Daha fazla yapmayacağız. Her şeyi çıkardığımızı düşünüyorum.”

Aptalca başımı aşağı yukarı sallayıp beni tekrar kaldırmasına izin verdim. Beni ayaklarımın üzerine indirdi ama güçlü kollarından birini destek için belime doladı. Neyse ki ışığı kapatarak, tüm o çıkarmanın neden olduğu, kafamı patlatan migreni yatıştırdı. Banyo zar zor görülüyor olsa da lavabonun musluğunu açtı. Nasıl görüp de dudaklarıma bir bardak götürerek açgözlü bir yudum almamı sağladı bilmiyordum ama bunu çok kolay bir şekilde yapmıştı.

“Nasıl görebiliyorsun?” diye sordum, boğazımdan çıkan sesim boğuktu.

“Görmeme gerek yok,” diye yanıtladı. “O kadar uzun zamandır burada yaşıyorum ki her şeyin nerede olduğunu biliyorum.”

“Tamam, peki beni nasıl görebiliyorsun?”

Göğsünden hafif bir kıkırdama yükseldi. “Seni o kadar uzun süre inceledim ki, hakkında bilinecek neredeyse her şeyi biliyorum.”

Ben cevap veremeden yanağımı avuçladı. Endişesi üzerinden yayılıyordu ve bu adamı çok az tanıyor olsam da, endişelenmesine neden olduğum için içim sızladı. “Bilmediğim şey, neden bu kadar çok hap aldığın. Söyle bana, Scarlett. Yoksa...” Yutkundu. “Yoksa niyetin-”

“Hayır! Hayır, hayır, hayır.” İtirazım tiz bir sesle sona erdi. “Sadece... korkmuştum. Benim... paniğin durmasına *ihtiyacım* vardı.”

Başını onaylarcasına salladığını hissettim ve alnımı öperek karnımın alt kısmındaki keleklerin çılgınca kanat çırpmasına neden oldu.

“Bir daha asla. Bir daha asla kendini bu şekilde tehlikeye atmayacaksın. Anladığını söyle.”

“Anladım,” diye tekrarladım hemen.

Yorgunluk üzerime ağırlık yapıyordu. Bana karanlıkta rehberlik ederken ona yaslandım.

“Neredeyiz?” diye sordum, vahşileşmiş sesim belirsizlikle titriyordu.

“Benim evimde. *Démon de la musique*’in* ile birliktesin, *ma jolie petite muse*”. Benden korkmana gerek yok.”

Derin, yumuşak bir yatağa uzanmama ve serin örtülerin altına girmeme yardım etmeden önce bizi karanlık boşluğun derinliklerine doğru yürüttü. İpek çarşafar yanımda hışırdarken yan tarafıma kıvrıldım. Üstüme kalın, ağır bir yorgan yığıldığında cenin pozisyonuna geçtim, kollarımı dizlerime dolayarak yan yattım.

Kurtarıcımın rahatlatıcı, iri bedeni benimkinin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı. Beni göğsüne bastırırken kolunu boynumun altından geçirerek başımı ipek yastığa yerleştirdi. Şeytanımın her şeyi gibi akıcı hareketi de tanıdık ve ona güvenip yorgunluğa yenik düşmek çok kolaydı.

Dalmadan önce dudaklarım hareket etti, hâlâ kafamı toparlayamadığım düşüncesi aklımdan uçup gitti.

“Sen... gerçek misin?”

Boynumun dibindeki boğuk kıkırdaması içimi ısıttı, beni daha da yakınına çekip bedenimi onunkine göre şekillendirdi. “Olmamı istediğin kadar gerçeğim, *ma chérie*.”

“Güzel,” diye fısıldadım. İçimi bir rahatlama kapladı ve son birkaç gündür tüm bunların kafamda olduğuna dair yaşadığım saçma endişeyi silip süpürdü. “Gitme.”

“*Jamais, mon amour*.”

Asla, aşkım.

O konuşmaya devam ederken kelimeleri göğsümde uçuştı. “Bir kez yapabileceğimi düşündüm ama bu beş dakikadan az sürdü. Şarkılarını bir daha asla kaçırmayacağımı anlamam için beni görmem gerekti.”

Teşekkür etmek için ağzımı açtım ama beni tekrar susturdu. Nihayet karanlığa teslim olurken, sözlerini neredeyse bildiğim ninniye kulağıma fısıldadı.

“Şimdi uyu, Scarlett.”

* (Fr.) Müzik şeytanın. (ç.n.)

** (Fr.) Tatlı küçük ilham perim. (ç.n.)

10. SAHNE

O BİR BIBLO DEĞİL

Sol

Scarlett sonunda kollarımda güvendediydi ama ben hâlâ rahatlayamıyordum. Bunun yerine, her nefesini duymak ve aradaki kalp atışlarını bir metronom gibi saymak için çaresizce çabalıyordum. Ritmi yavaştı ama istikrarı bana güven veriyordu. Nefesleri arasındaki her duraklama çok uzun görünüyor ve yaşadığından emin olmak için onu sarsarak uyandırma dürtüsüne direnmek zorunda kalıyordum.

Jaime'nin onu hastaneye götürmesine izin vermeliydim. Hayır... Siktir et deyip maskeyi umursamayarak onunla birlikte hastaneye gitmeliydim; ama ilaçları konusunda olacağını bildiğim gibi dikkatli davrandığı umuduna güvenmiştim.

Aklıma hücum eden bir dolu soru beni deli ermeye yetiyordu. Scarlett Day hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmeyi benim işim olarak görüyordum. Şu anda bilmek istediğim tek şey vardı: *neden?*

İlham perimi yerde hıçkırırken görmek, on yıl öncesine, Laurent'in gözlerimin önünde babamı öldürdüğü ve keskin zekalı annemin aklını kaybettiği zamana bakmak gibiydi. O kâbuslar şimdiki zamanla çarpışmıştı ve kendimi daha fazla tutamamıştım.

Hiç düşünmeden Scarlett'in odasındaki aynalı gizli kapıyı iterek açmış, onu göğsüme yaslayıp sakinleştirmek için yanına koşmuştum. Onun normal bir şekilde nefes almasını sağlamak için aklıma gelen tek şeyi yaparak ninni söylemiştim. Sonunda kucağıma çöküp şarkının İngilizce versiyonunu söylediğinde kalbim üç katı hızına çıkmıştı.

Tanrıya şükür ki Jaime oradaydı ve ilaç şişesini bulmuştu. O an bunun sadece ciddi bir panik atak olduğunu düşünmüş olsam da aile psikiyatristimizin Scarlett'in aldığı ilaçların etkilerine ışık tuta-

bileceğini umuyordum. Mecbur kalırsam onu hastaneye götürürdüm ancak onu akıl hastanesinden uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapardım. İlk manik atağı sırasında ona zamanında ulaşmamıştım ama onu bir daha yüzüstü bırakmayacaktım.

Hafif bir kapı sesi, doktorun geldiğini haber verdi ve vicdan azabımı böldü.

Onu bırakmak istemesem de Dr. Portia'ya Scarlett'in durumu hakkında bilgi vermem gerekiyordu, bu yüzden yataktan çıktım. Eli elimi yakalamaya çalıştığında göğsümde oluşan bir çırpınma kalbimin acıyacak kadar kabarmasına neden oldu. Elimden geldiğince nazik olmaya çalışarak onu kendi tarafına yuvarlayıp yataktan kayarak dört direkli yatağın siyah perdelerini arkamdan kapattım.

Kalın halının üzerinde yavaşça yürüyerek koridorda ilerleyip kapıyı açtım. Sabine, elinde sade bir plastik torbayla, ateşli maskesinin arkasından bana bakıyordu.

"Bunları bana Jaime verdi," diye fısıldayıp çantayı bana uzattı. "Görünüşe göre bunları bugün eczanede reçeteye yazdırmış."

Bunu zaten bildiğim için başımla onayladım. Yurt odasını ziyaret ettikten sonra onları kendim almayı planlıyordum ama eczane Scarlett'in hallettiğini söylemişti.

"Kaçı eksik?" diye sordum.

"Bir şişenin içinde yedi hap, diğer şişelerin her birinden de bir hap eksik."

Damarlarıma bir rahatlama yayıldı. Jaime onları sayması gerektiğini söylediğinden beri aklımda en kötü senaryolar uçuşup durmuştu. Yedi fazlaydı ama idare edilebilir gibi görünüyordu.

Sessiz bir gölge olan Sabine, karanlığa doğru çekilerek Dr. Portia'nın minyon yapısının geçmesine izin verdi. Erkek kardeşim de omzunda kadının büyük tıbbi çantasıyla onu takip ediyordu.

Misafirlerim yanımdan geçerken kısık bir sesle, "İçeri girin ama sessiz olun," diye emrettim.

Sabine'e döndüğümde, sağ kolum hiç şüphesiz ki tünellerin güvenliğini sağlamak üzere yeniden karanlığın içinde kaybolmuştu. Normalde, opera binasının dışındaki güvenlik kameralarım ve gölgelerim, istenmeyen ziyaretçileri engellemek için fazlasıyla yeterliydi

ama Scarlett'i evime getirmeden hemen önce, başka bir güvenlik önlemi daha aldığımdan emin olmak için ona mesaj atmıştım.

Rand'le yaptığımız toplantıya kadar Scarlett'in Bordeaux Konservatuari'nda güvende olmadığını düşünmek için hiçbir nedenim yoktu. Ne yazık ki, eğer birisi Scarlett Day'e olan takıntımın beni ne kadar rükettiğini anlarsa, düşmanlarım bana ulaşmak için onu parçalara ayırırdı.

Giriş salonumdaki loş lambalar Dr. Portia'nın yüzündeki endişeyi zar zor aydınlatıyordu. Ben'in hayal kırıklığı ise üzerinden dalgalar halinde yayılıyordu. İyi bir ışık olmamasına rağmen kızgın olduğunu görebiliyordum ama onunla, Scarlett'in iyileşeceğini öğrendikten sonra ilgilenmem gerekecekti.

"Sol, kahrolası ışıklar nerede? Herkesin mağara görüşü yok-" Kapının yanındaki düğmeye basıp tavandaki ışıkları yaktım. Işıklar mutfağıma, çalışma odama, ofisime, boş banyoma ve yatak odama giden küçük girişle koridoru ortaya çıkarırken Ben irkildi. "Kahretsin, o karanlık tünellerden sonra fazla aydınlık oldu. Ama teşekkürler-"

Onu susturmak için elimi kaldırdım ve Scarlett'in ağır, zorlu nefeslerini hâlâ duyabildiğimden emin oldum. Her duraklama endişeden kalp atışlarımın hızlanmasına neden olsa da nefes alıyor olması beni biraz rahatlatıyordu.

Elimi indirerek kaşlarını çatan Ben'i ortaya çıkardım. "Sol, neler oluyor? Neden gece geç saatte ailemden ayrılmak zorunda kaldım?"

Onu görmezden gelerek ailemizin son on yıldır hazır bulundurduğu psikiyatriste döndüm.

"Yatak odamda bir kadın var-"

Ben, "Eh, bu bir ilk," diye homurdandı.

Devam etmemi beklerken Dr. Portia'nın gözleri genişledi. Her ikisi de alanım konusunda ne kadar koruyucu olduğumu ve Ben en azından odamda hiçbir kadını ağırlamadığımı biliyordu.

Şaşkınlıklarını görmezden gelerek, Sabine ile Jaime'nin Scarlett'in ilaçlarını toplamak için kullandıkları çantadan bir hap şişesi çıkardım.

"Bunlardan almış..."

Dr. Portia şişeyi almadan önce gözlüğünü taktı. Etiketini ince-
lerken meraklı koyu kahverengi gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar
daha da kırıştı. "Epilepsi mi yoksa bipolar bozukluk mu?"

"Tip 1 bipolar." Scarlett yaklaşık bir yıl önce hastaneden tabur-
cu olduktan sonra ezberlediğim tıbbi raporları aktardım. "Şiddetli
manik ataklar sırasında psikoz ve işitsel halüsinasyonlar görme öy-
küsü var. Ayrıca sinirlilik, pervasız eğilimler ile değişen depresyon
dönemleri de yaşıyor. Krizler uyku eksikliği, unutulmuş ilaçlar ve aşırı
stres nedeniyle daha da kötüleşiyor veya tetikleniyor."

Ben, "Tanrım, Sol, kahrolası bir tıbbi tanıtım filmi gibi konu-
şuyorsun," diye azarladı ama ben sadece omuz silktim. "Bu kadar
bilgili olduğumu bilmiyordum."

Scarlett ve onun akıl sağlığı, babası öldürüldüğünden beri benim
en büyük önceliğim olmuştu. Geçen yıl hastaneye kaldırılmadan
önce onu yalnızca bir aydır izliyordum fakat sonrasında, ona olan
hayranlığımın basit bir aşktan daha derin olduğunu anlamıştım.
Takıntı noktasında son bulur sanıyordum ancak yüreğimi sanki fi-
ziksel bir şekilde tutuşu tarif edilemez bir histi, daha önce yaşadığım
tüm takıntılardan tamamen farklıydı.

"Bunu hangi durumlarda alıyor? Bir kriz mi geçiriyor?" diye sor-
du Dr. Portia.

"Sorun da bu. Bildiğim kadarıyla aylardır iyileşme sürecindeydi
ama bu gece reçete edilen dozun çok üzerinde bir doz aldı."

"Siktir." Ben, eliyle yüzünü ovuşturdu, maskem yüzünden uzun
zaman önce bıraktığım bir alışkanlıktı bu. Ancak şu anda ellerim
bu huzursuz enerjiyi dışarı atmak için bir şeyler -herhangi bir şey-
yapmak için kaşınıyordu.

"Nedenini biliyor musunuz?" Dr. Portia şişeyi ters çevirdi. "Ve
kaç tane aldığını?"

"Sadece paniğin durmasını istediğini iddia ediyor? Ne olduğunu
açıkladığında panik atak geçiriyordu. Kaç tane aldığından emin de-
ğilim. Ama şişesi yeni ve yedi tanesi eksik. Onu kusmaya zorladım
çünkü o seviyede ne kadar zehirli olabileceklerinden emin değildim."

"Hım... verilmiş tarihi bugün. İlaçlarını her zaman reçetede yaz-
dığı gibi mi alıyor?"

Evet deyip, bundan emin olduğumu söylemek için ağzımı açtım ama ya dün gece? Mask'ta bekletildikten sonra odasına geç vardığım için gece rutininin çoğunu kaçırmıştım ama onu yoran eski bir ilaç almıştı.

"Ben... bilmiyorum," diye sonunda itiraf ettim, tüm cevapları bilmemekten nefret ediyordum. "Dün gece ilacını kaybettiğini söyledi."

Psikiyatriste Scarlett'in rahatsızlığı hakkında bildiklerimi anlattığım süre boyunca Ben bana kaşlarını çatarak baktı. Hakkını vermek gerekir ki Dr. Portia, düşüncelerini alışkanlık gereği kullandığı kaygı maskesinin arkasına saklayabiliyordu.

Scarlett'in diğer bipolar ilaçlarını, vitaminlerini ve alerji ilaçlarını göstermeyi bitirdiğimde, "Anlıyorum..." diye yanıtladı.

Haklarını vermem gerekir ki Sabine ve Jaime çantayı titizlikle hazırlamışlardı. Yoksa zavallı küçük perimin meşhur ilaç dolabı lanet bir eczaneye benziyordu.

Dr. Portia sessizce, "Bu çok tuhaf. Sağlığına dikkat ediyormuş gibi görünüyor, onları nasıl kaybedebilir ki?" diye sordu, benden çok kendine soruyor gibiydi ki bu iyi bir şeydi; çünkü bir kez daha cevabım yoktu.

Her birini inceledikten sonra ilaç dolu çantayı bana geri verdi ve benimle konuşabilmek için başını kaldırdı.

"Onu muayene edeceğim ama eğer o da ilaçlarını alma konusunda *sizin* kadar dikkatliyse..." O iyi sakladığı düşünceleri sonunda dışarı sızıyordu. Gözlüklerinin üzerinden bana bakarken cümlesi azarlar gibi yarıda kesildi.

Yine de utanmayı reddediyordum. Ben olmasaydım, babasının Chatelainler'e bulaşması yüzünden Scarlett ölmüş olabilirdi. Bu gece olanlardan bahsetmiyordum bile.

Ama aynı zamanda, ben olmasam, asla aşırı doz almamış da olabilirdi.

Yırtılmamış müzik notalarını gördüğünde yüzünde oluşan dehşet ifadesi yüreğimi parçalamıştı. Önceden onlara her zaman çekingen bir mutlulukla bakar, aşırı heyecanlanırdı ve bunu görmek, bağımlılık yapıcıydı. Bu seferki dehşet dolu bakışa neyin yol açtığını bilmiyordum ama beni iliklerime kadar parçalamıştı.

Dr. Portia, şık, gri topuzunu düzelterip profesyonel tavrına devam

etmeden önce cevap vermediğim için bir iç çekti. “Eğer dikkatliyse, en iyi senaryomuz, yalnızca o eksik olan hapları almış olmasıdır. Bu da onun iyi olacağı anlamına gelir. Sabah vakti sersemlik ve korkunç bir migren ağrısıyla karşılaşabilirsiniz. Belki mide bulantısı da olur ama sonuç olarak Bourbon Caddesi’nde geçen çılgın bir gecenin etkilerinden başka bir şey olmaz.”

Yüreğim hafıflıdı ve kardeşim konuşana kadar tuttuğum nefes bir balon gibi kaçıverdi. “Peki ya en kötü senaryo?”

Dr. Portia yüzünü buruşturdu. “En kötü senaryo mu? Bir an önce hastaneye gidip midesini yıkatması gerekir.”

Ben bir küfür savururken ben başımı iki yana salladım. “Onları aldıktan hemen sonra onu kusturdum. Bunu daha erken yapardım ama onu meraklı gözlerden uzaklaştırmak istedim. Bunun faydası olmuş olmalı, değil mi?”

Dr. Portia başıyla onayladı. “Kesinlikle. Bunu da aklımızda tutarsak...” Bir nefes daha üfladı ve düşünürken ince dudakları yana doğru seğırdi. “Sanırım burada olduğum için hastane son çare mi diyeceğiz? Her zamanki gibi?”

Tereddüt bile etmeden, “Evet,” diye cevapladım.

Ben, “Sol, işler kötüye giderse ondan sen sorumlu olamazsın...” diye azarladığında ona çıkıştım.

“Hastalara ne yaptıklarını gördün. Orası bir hapisane.” Ona Scarlett’in bunu yapmamam için yalvardığını söylememe gerek yoktu. Kötü akıl sağlığı merkezleri ve psikiyatri koğuşlarının ne kadar travmatik olabileceğini yeterince iyi biliyordu.

Dr. Portia boğazını temizledi. “Hastaneyi savunmak gerekirse, gerçekten annenin zamanından çok daha iyi-”

“Ah, yani orada kalmak istersiniz?” diye meydan okudum. Dudakları düz bir çizgiye dönüştü. “Hiç sanmıyorum.”

Ben hâlâ onaylamayarak başını sallıyordu ama Dr. Portia devam etti. “Peki. Üst kattaki aile kanadındaki misafir odası müsait mi?”

Ben bu sefer, “Evet, müsait,” diye onayladı.

“Pekâlâ. Bu gece orada kalacağım. Hayati bulgularını kontrol edip muayene ettikten sonra-”

“Uyuyor,” diye itiraz ettim.

Dr. Portia, ben ergenken yaptığı gibi kaşlarını çatarak bana baktı. Ben de ona kaşlarımı çattım.

“Kesinlikle gerekli olduğunu hissetmediğim sürece hasta başı kontrolünden fazlasını yapmayacağım. Eğer daha kapsamlı bir incelemenin gerekli olduğuna inanırsam da beni durduramazsınız, Bay Bordeaux.”

Somurttum ama daha fazla tartışmadım. Bu haliyle bana bir iyilik yapıyordu ve onun benim tarafımda olmasına ihtiyacım vardı.

“Eğer ona zarar verirsen-”

“Vermeyeceğim,” diye karşılık verdi Dr. Portia.

Çok az insan benimle bu şekilde konuşabilirdi ancak söz konusu o olduğunda bunu görmezden gelirdim. Yaşlı kadın on yılı aşkın bir süredir ailemizle birlikte çalışıyordu ve zor zamanlarımıza şahit olmuştu. Eğer dışarıdan biri beni azarlayacaksa, bu kişi o olurdu.

O aramızdaki çatışmayı sürdürürken omuzlarımdaki gergin kaslar gevşedi ve sonunda pes ettim. Ağır çantasını kardeşimden alıp tavandaki ışığı açmadan, hâlâ karanlık olan yatak odama doğru ilerledim. Dört direkli yatağın perdelerini açtığımda Scarlett şiddetli ışıkla karşılaşmasın diye komodinin üzerindeki loş lambayı açtım. Siyah kumaşı çekmeyi bitirdiğimde uyuyan küçük perimi görünce kalbim sıkıştı.

İyi olacak, dedim kendi kendime, haklı olduğumu umuyordum. Sağlık çantasını yatağın yanına koydum ve Dr. Portia'nın yanında durdum. Muayenesine başlamadan önce durakladı.

“Biraz alan açar mısınız, Bay Bordeaux?”

Yüzüm buruştu ama isteğini yerine getirdim ve geri çekilerek kardeşimin yanına gittim. Dr. Portia, Scarlett'in omzunu okşadığında Scarlett irkilerek uyansa da doktorun sakinleştirici varlığıyla rahatladı. Endişeli gözleri beni aradığında, hissettiğimden daha özgüvenli bir gülümseme dudaklarımı yukarı doğru kıvrırdı.

“Sorun yok. Dr. Portia ailem için çalışıyor. Seni kontrol etmek için burada.”

Scarlett yavaşça başını salladı ve doktorla yüzleşmek için doğrulurken yatak hışırdadı. Tatlı sesi üzerime doğru süzülürken onun

yumuşaklığına tutundum. Ne yazık ki Ben, hiç vakit kaybetmeden öfkeli bir fısıltıyla bana saldırdı.

“Ne halt ediyorsun, Sol?” Ben’in her zamanki hayal kırıklığında, nadiren duyduğum bir öfke vardı. “Önce Monty’nin üzerine avizeyi düşürdün-”

“Ah, sonunda istifa etti mi?” diye sorduğumda Ben’in kaşlarını çatıldı.

“Lanet olsun ki evet. Ama konumuz bu değil. Hayalet’in onu öldürmeye geldiğini düşünüyordu.”

Elimi sallayarak endişesini geçiştirdim. “Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, büyük büyükbabamız avizenin makara sistemini, yere düşmeyecek şekilde ayarlamış.”

“Evet, bunu *biz* biliyoruz ama Monty bilmiyor. Şimdi son dakika başka bir yönetmen bulmam gerekiyor ve umarım sonuncusu bizi duygusal sıkıntıdan dolayı dava etmez.”

“Onu mahkeme dışında ikna etmeye yetecek kadar kozumuz var.” Omuz silktim. “Ve tabii ki karını terfi ettireceksin.”

“Maggie’yi mi?” Tiradına ara verdi. “Yönetim kurulu, akraba kayırmacılığı yapmamdan şikâyet etmez mi?”

“Eğer onu iş başında görmüşlerse hayır,” diye homurdandım. “Eğer görmedilerse, o halde yeterince önemsemiyorlar demektir. O fazlasıyla nitelikli. Onu terfi et.”

“Bu kötü bir fikir değil. Elbette kendisi buna hayır diyebilir çünkü asla ayrıcalıklı davranıldığını hissetmek istemez...” Kardeşimin aklının içinde çarklarının döndüğünü neredeyse duyabiliyordum, ta ki konuşmayı rayından çıkardığımı anlayana kadar. “Diğer meselemize dönelim. Scarlett’e ne oldu? Bana burada neler döndüğünü anlat. Neden Rand Chatelain’in çocukluk aşkı senin yatağında?”

“Onlar çocukluk aşkı değillerdi,” diye direttim, Ben’in ilham perimi tarif etme şekli karşısında göğsümdeki tehditkar hırıltıyı zar zor bastırıyordum. “Yardıma ihtiyacı vardı. Ne yapsaydım?”

“Ah... Bilmiyorum, belki de ilk etapta onu takip etmesen olur muydu acaba? Kahretsin, belki de onu deli eden şey senin mektuplarındı-”

Dışlerimi gıcırdatarak, "Yeter," diye emrettim ve Scarlett'in göz yaşlarının yeni müzik notalarına düştüğünü gördüğüm andan beri endişelendiğim şeyi yüksek sesle söylemesini engelledim.

Beni ayakta tutan tek şey, neredeyse bir yıldır ona mektuplar gönderdiğimi ve onun ilk kez böyle acı çektiğini bilmemdi. Hatta mektupların ona en azından başlangıçta yardımcı olduğunu bile söyleyebilirdim.

Babası öldükten sonra, perişan haldeydi. Hastaneye kaldırılıp sonunda teşhis konana dek, depresif ve manik dönemleri sırasında ne yapacağını bilemeden ona göz kulak olmuştum. Hastaneden çıktıktan sonra bir gün, burada piyano çalışırken beni duyabildiğini fark etmiştim. Melek sesi bana doğru süzülmuş, çok geçmeden şarkısına eşlik eder olmuştum.

Bu düet bir fikrin fitilini ateşlemişti. Aynanın arkasından izlemek ve sesini kanallardan dinlemek yeterli değildi. Ona yaklaşmam, onun hakkındaki her şeyi öğrenmem gerekiyordu.

Ailem dışındakilerle iletişim kurma yöntemim her zaman mektuplar aracılığıyla olmuştu ama bu sefer Fransız Mahallesi'nin Hayaleti olmak istememiştim. Gizli bir hayran fikrine rıza göstereceğini ümit ederek imzasız mektuplar göndermiştim. Benimle iletişime geçtiğinde ve müzik şeytanı hakkında kendi kendine şarkı söylediğini duyduğumda, o ismi kullanmaya başlamıştım.

"Mektuplarımı seviyor," diye ısrar ettim. "Başka bir şey oldu. Mücadele ettiği tüm o kaygıları başlatan bir şey. Sadece ne olduğunu bulmam lazım."

"O kızı rahat bırakmaktan başka bir şey yapmana gerek yok."

Emrinin tam tersini uygulayarak yatağa yaklaşıp, Dr. Portia'nın çantasını karıştırarak ne yaptığını görmeye çalıştım. Scarlett'in gülmüşü gözleri beni bulduğunda meraklı bir yarım gülümsemeyle baktı. Sanki ona doğru çekiliyormuşum gibi ayağım bir adım daha attı ancak ikizim kabaca omzumu yakalayarak beni durdurdu.

"Odaklan, Sol. Koruma bahanesiyle onu burada mı tutmayı düşünüyorsun? Peki ya Rand ne olacak? Onu kendisinin yapma niyetinde olduğunu açıkladı."

"O benim," diye homurdandım.

“Hayır. O. Senin. Değil. O bir *insan*, Sol. Parlatıp rafa kaldırabileceğin bir biblo değil. Hiçbiriniz bunu anlamıyor gibisiniz. Girmesine izin vermelisin. Onu rahat bırak.”

Talepleri ve suçlamaları karşısında ağızım öfkeyle açıldığı sırada Scarlett’in, Dr. Portia’nın sakın gözetimi altında yeniden yatağa yatarması sinirlerimi yatıştırmaya yetmişti.

“Onu yanımda tutamam, bunu biliyorum,” diye sonunda itiraf ettim. “Yine de onu güvende tutacağım. Ve ötesine, onun karar vermesine izin vereceğim.”

Ben daha fazla tartışmak istiyormuş gibi görünmesine rağmen ona sunduklarımın farkına varmış olmalıydı. “İyi. Eğer işler daha da kontrolden çıkarsa ya da Rand onun için savaş çağrısında bulunursa seni ilk durduran *ben* olacağım. Her şeyden önce Maggie’yi, kızımı ve insanlarımızı korumalıyım. O, bizden biri değil.”

“Henüz değil.” Bu anlaşmazlığı yaşadığımız ilk andan itibaren verdiğim cevabımı tekrarladım.

Dr. Portia perdeleri kapatarak bize doğru dönmeden önce sembolik olarak konuşmamızı susturdu. “Hayati bulguları iyi. Yorgun ve baş ağrısından şikayetçi ama bu normal. Çoktan uykuya dalmışsa şaşırmam. Uyandığında kullanması için reçetesiz satılan ağrı kesici hapları bıraktım. Onu gözetim altında tutun ancak aldığı her şey etki gösteremeyecek kadar hızlı bir şekilde sisteminden temizlenmiş gibi görünüyor. Ayrıca ona bir serum taktım. Bu, eğer olursa, yarınki daha sert yan etkileri azaltacaktır. Bir torba bittikten sonra başkasına gerek yok. Herhangi bir sorunla karşılaşırsanız beni aramanız yeterli. Ben hemen yukarıda olacağım.”

Omuzlarıma bir rahatlama yerleşirken, konuşmadan önce aniden kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. “Teşekkür ederim. Ona yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.”

Ben’in kaşları kalktı ama Dr. Portia yalnızca başını salladı. “Ne demek.”

Kardeşim ilaç çantasını omzuna attı ve ben doktoru yatak odasının kapısına doğru geçirirken o da arkamdan takip etti. Ancak eşiği geçemedi Ben koridora çıkmamı engelledi.

Ben ona, “Hemen geliyoruz, doktor,” deyip çenesini giriş salonuma doğru uzatarak devam etmesini işaret etti.

Onu sorgulamadan önce doktorun duyamayacağı bir mesafeye ulaşmasını bekledim. “Ne var?”

Şu an, kardeşimin burada olmasını istediğim için bile kendime sinir olmuştum. Jaime’ye onunla iletişime geçmesini söylediğimde endişeli ve çılgına dönmüştüm ama benim kardeşime ihtiyacım vardı, beni yargılayarak durumu daha da kötüleştirecek birine değil.

“Bak, sert davrandığım için özür dilerim.” İkiğim görünüşe göre yine aklımı okurken sesi bu sefer daha yumuşaktı. “Sadece neye bulaştığını bildiğinden emin olmak istiyorum. *Ailemizi* neye bulaştırdığını. Riskleri anladığını bilmem gerekiyordu.”

“Endişelenmene gerek yok. Kimseyi tehlikeye atmayacağım.”

Tartışmadan vazgeçerek serbest olan elini kaldırdı. “Pekâlâ. Umarım bu doğrudur. Başka bir şey söylemeyeceğim. Sana güveniyorum.”

Omzumu sıkıp dışarı çıktı. Koridor, doğrudan fuayeye erişim sağladığından, karanlık olmasına rağmen kapıya ulaşmak için bir rehber ihtiyacı duymazlardı. Ben kapıyı açtı ve önce Dr. Portia’nın geçmesine izin verdi, ardından veda etmeden kapıyı kapattı.

Karanlığın içinde yatak odama yürümek zorunda kalacağım gerçeğini umursamadan sürgüyü kilitleyip tüm ışıkları kapattım. Açık kapı aralığından bakıldığında lamba, koyu kırmızı halının üzerinde gün doğumu gibi parlıyordu. Scarlett’in gece yarısı uyanıp nerede olduğunu merak etmesi ihtimaline karşı, onu açık bırakacaktım ama eğer uyanırsa, onu sakinleştirmek için orada olacaktım.

Yatağa girmeden önce, Scarlett’in cildindeki serumu çekiştirmesini önlemek için perdeleri ayarladım. İşimi bitirdikten sonra gömleğimi, ayakkabılarımla pantolonumu çıkarıp uzun kollu beyaz bir tişört ve gri eşofman altı giydim.

Keşke Scarlett’in pembe ve altın rengi kostümünden çıkıp daha rahat kıyafetler giymesine yardım edebilseydim. Ne yazık ki, gecenin travmasından sonra, yeni bir yerde uyanıp, tanıdık bir yabancıncının, onu bilinci kapalıyken soyduğunu fark edip de daha kötü olmasından korkuyordum.

Öte yandan söz konusu yabancıncının kollarında uyanmak da aynı etkiyi yaratabilirdi.

Hayır. Onun yanında uyumak tartışmaya kapalıydı. Aylardır, uykuya dalarken Scarlett'i kollarımda tutabilmeyi dilemiştim. Şimdi bu fırsatı kaçırmam mümkün değildi.

Yatağın diğer tarafındaki perdeyi açıp, ondan sadece birkaç santim uzakta olana kadar yorganın altına girdim. Serum kolundan sökmekten korktuğum için onu hareket ettirmeye cesaret edemiyordum, bu yüzden yan yatıp onun sırt üstü uyumasını izlemeye razı oldum.

Lamba perdelerin arasındaki ince aralıklardan parlıyor ve onun profilini bana mükemmel bir şekilde gösteriyordu. Açık teni, loş ışığın sıcaklığı sayesinde altın rengi bir tona sahipti ve koyu kırpikleri, gözlerinin altındaki kararmış torbaların üzerinden yanaklarına doğru yayılıyordu.

İyi uyumuyor muydu? Bunu nasıl bilmezdim? Manik bir duruma doğru ilerlediğini gösteren işaretleri kaçırmış mıydım yoksa başka bir şey mi olmuştu?

Her iki durumda da, benim gözetimimde bebekler gibi uyuyacaktı, bundan emin olacaktım. Kendi araştırmalarımın, bipolar bozukluğu olan insanlar için uykunun, manik dönemi engellemek için en iyi ilaç olduğunu öğrenmiştim.

Buna zamanında müdahale ettiğimizi umuyordum.

Ona doğru eğilip bebek saçlarının üzerinden şakağını öptüm ve yüzünü gıdıklamasınlar diye onları elimle geriye doğru taradım.

"Dors bien, mon amour." Yarın yeni bir gün."

* (Fr.) İyi uykular, aşkım. (ç.n.)

11. SAHNE

İÇERİ GEL TATIL PERİ

Scarlett

Başım... beni öldürmüyordu.

Bu düşünce daha gözlerimi açmadan kaşlarımı çatmama neden oldu.

İçimden bir ses şu anda büyük bir migren ağrım olması gerektiğini söylüyor ama her bir kasımı çökerten aşırı yorgunluk dışında kendimi... iyi hissediyordum.

Neden kendimi iyi hissediyordum?

Dün gecenin görüntüleri üç kat hızlandırılmış bir slayt gösterisi gibi zihnimden geçti ve bir anı diğeriyle bağdaştırmak o kadar zordu ki... Hatırlayabildiğim tek şey tatlı bir ninni ile söyleyenin güçlü göğsünün, yanağımın altında titreşmesiydi. Onun viski, şeker ve deri kokusu beni hâlâ sarhoş edici bir şekilde kucaklıyordu. Şu an bile arka planda piyano müziğinin çaldığını hayal ediyordum.

Bekle... piyano müziği *çalıyordu*.

Notalar normalde odamdaki havalandırma deliğinden duyulduğundan daha az boğuk çıkıyordu. Bakmak için açılan gözlerim, yorgunluktan yanıyordu ama onları yavaşça kırptırmak için elimden geleni yaptım ve sonunda dünyayı gördüm.

Çok karanlık bir dünyaydı.

Bir tabutun mu içindeyim?

Nefesim hızlandı, ta ki duvarda bir boşluk görene ve onun ötesinde hafif bir parıltı ortaya çıkana kadar.

Bir saniye, hayır. O bir duvar değildi. Perdeydi.

Kırmızı kumaş beni çevreliyordu ve ipek çarşaflar ile kalın bir yorgandan oluşan çift kişilik büyük bir yatağa yatırıldığımı fark ederek doğruldum. Altımdaki yatak cennet gibi rahattı ve hiç şüphesiz

ki kemiklerimdeki yorgunluğun altında yatan inanılmaz bir tazelenme hissinin yardımcılarından biriydi.

Neredeyim?

Rüyalarımın gelen tatlı notalar perdelerin arasından akıp duyularımı okşadı. Yorganı kenara çekip yataktan çıktım, çıplak ayaklarımı kalın ve yumuşacık kırmızı halıya indirdim.

Yatağın yanına bir serum sehpaşı yerleştirilmişti ama oraya her ne serum takılmışsa, çıkarılmıştı. Kollarımı araştırdığımda dirseğimin kıvrımında, küçük bir yara bandıyla kaplanmış bir pamuk buldum. Bana serum bağlanmıştı... ama neden?

Nazik, koyu kahverengi gözleri olan yaşlı bir kadının belirsiz, puslu bir görüntüsü zihnime süzüldü.

Dr. Portia. Adı buydu.

Cevaplar bir araya geliyor ve tekrar sorulara ayrılıyor, kafa karıştırıcı bir anılar yapbozu birleşip tekrar parçalanıyordu. Yerimde durup dün gece olanların bir resmini oluşturmaya çalışmak yerine, yeni çevremi değerlendirmek için perdeleri tamamen açtım.

Pudra şekerinin çekici kokusu neredeyse inlememe neden olacaktı. Kaynağı bulmak için etrafıma bakındım ve komodinin üzerinde duran beyaz Café du Monde torbasını görünce içim heyecanla doldu. Yanındaki çalar saat altıyı gösteriyordu... akşam altıyı.

Lanet olsun, bütün gün uyumuşum.

Bunu fark edince gözlerim büyürken, şekerin tüm sorunlarımı çözebilmesi için benyelere dalma dürtüsüne direndim. Bunun yerine odanın geri kalanını gözlemledim.

Taş duvarlar, gömme ışıklar, loş lambalarla zengin siyah, kırmızı ve altın tonlar, yatak odasını şimdiye kadar gördüğüm her orta çağ filmindeki kralın odasının modern bir versiyonu gibi gösteriyordu. Kalın halı odadaki yürüme alanının tamamını kaplıyordu. Duvarlarda, dünyanın en etkileyici yerlerinin çarpıcı fotoğrafları sıralanmıştı. Hepsini inceleyerek arkamı döndüğümde pencerelerin olmadığını fark ettim.

Yer altında mıyım?

Emin olamadığım için, Kolezyum, Machu Picchu ve Sfenks gibi her zaman ziyaret etmeyi hayal ettiğim yerlerin muhteşem fotoğraf-

larını yavaş yavaş incelemeye devam ettim. Dünya harikaları arasında Fransa'nın ve hatta New Orleans'ın fotoğrafları da vardı.

Parmaklarım özellikle bir fotoğrafın altın süslemeleri üzerinde gezindi. Gruptaki piyanist o kadar tanıdık geliyordu ki fark ettiğimde içim sızladı...

"O, senin baban."

Sanki fotoğrafın kendisi derin bir sesle konuşmuş gibi geriye doğru sıçradım. Konuşan kişiye bakmak için topuğumun üzerinde döndüğümde kapıyı dolduran adamı görünce gözlerimin kocaman açıldığını hissettim.

Kapıyı *dolduruyor* derken bunda ciddiye dim.

Tavanlar 3 metre yüksekliğinde olmalıydı. Eğer sandığım gibi hâlâ New Orleans'taysam, şehrin çoğu bölümünün deniz seviyesine yakın olduğu göz önüne alındığında, bu gerçekten son derece etkileyiciydi. Kapı sıradan bir yükseklikte gibi görünüyordu ama yine de bana bakan adam neredeyse kapı çerçevesinin üst kısmına değecek gibiydi.

Geniş omuzları bol, beyaz bir tişörtle kaplıydı ama kollarındaki sıkı kaslar kumaşın gerilmesine neden olmuştu. Kaslı göğsündeki ve sağ kolundaki dövmenin koyu çizgileri ince kumaşın içinde kayboluyordu. Gri eşofman altı, güçlü vücudunun alt kısmını kapatıyor ama çıplak ayak parmakları paçalarının altından dışarı çıkıyordu.

Bu küçük detay nedense beni rahatlattı. Bu savunmasızlık garip bir şekilde rahatlatıcıydı ancak neden olduğundan emin değildim.

Bakışlarımı yukarı kaldırdığımda gece yarısı gözleriyle buluştum. Biri, aysız bir gökyüzündeki yıldızlar gibi parlıyordu. Diğeri ise artık bir şekilde alıştığım kemik beyazı kurukafa maskesinin ardında, donuk görünüyordu. Kalın siyah saç telleri alnına düşüyor, neredeyse sağ gözünü kapatmasına rağmen o bunu fark etmiyor gibi görünüyordu.

Yüzünün açık sol tarafı dikkat çekiciydi. Teni soluk fildişi renginde, lekesiz ve pürüzsüzdü ama hafif bir kirli sakal oluşmaya başlamıştı. Keskin bir çene hattı vardı, benim dikkatli incelemem karşısında kasıldı. Dudaklarına geldiğimde onlar da sert bir çizgi halini aldı ama hafif bir seğirme bana onun bir şeyden memnun olduğunu söylüyordu.

Fransız Mahallesi'ndeki Hayalet ve belki de benim müzik şey-

tanım olan Sol Bordeaux, halinden *memnundu*. Benden memnun olabileceği düşüncesiyle nabzım hızlandı.

İncelemem sırasında bir ara nefesim kesildi. Midem kasılıyor, sıcaklamaya başlıyordum.

İleriye doğru bir adım attı ama damarlarıma pompalanan arzunun belirsizliği, beni onun hareketini geriye doğru yansıtmaya zorladı. O seçiren gülümseme kaşlarını çatmaya dönüştü ve sonra o nefes sesini duydum. Fakat bu sefer, her kelimesini endişe süslüyordu.

“İyi misin?”

Acı verici derecede bir karga sesiyle, “Ne?” dedim. Sanki canımı acıtan her şey dışarıdan kaynaklanıyormuş gibi, ellerim koruyucu bir şekilde boynuma kapandı. Yutkunmaya çalıştım ama toplayabildiğim tükürük boğazımdan aşağı inen bir lav gibi geliyordu.

Kaşlarını çatarak, “Yatağa otur,” diye emretti.

Vücudum ben onu durduramadan ona itaat etti ve yataktaki yerimden, odanın sağ tarafındaki açık bir kapıdan dışarı kayboluşunu izledim. Işığı açmadı ama bir musluk açılıp kapandı, ardından elinde dolu bir bardakla tekrar ortaya çıktı.

“Al, iç bunu. Dr. Portia bugün susuz olacağını söylemişti.”

Bardağı hevesli ellerle alıp dudaklarıma götürüp, umursamadan suyu höpürdeterek içtim. Bitirdiğimde sanki dakikalardır su altındaymışım gibi nefes aldığımda boğazım yeniden acıyınca irkildim.

“Boğazın mı acıyor?”

Başımla onayladığımda komodine döndü, küçük bir şişeden iki hap çıkardı ve büyük avucunun içinde bana uzattı.

“Bunları iç.”

Gözlerim kısılarak haplardan, onun bekleyen yüzüne kaydı. Başımı yavaşça iki yana salladım.

“Bana güvenmiyor musun?”

“Seni *tanımıyorum*.”

Ellerimden birini alıp hapları avucuma bıraktı. Onları inceleyip bir aptal gibi kokladıktan sonra, sıradan bir aspirin olduğundan oldukça emin bir şekilde bir yudum suyla yuttum.

Hararetili bakışlarını üzerime sabitledi. “Beni tanıyorsun, *ma belle muse*. Sadece bunu kabul etmek istemiyorsun.”

Kalbim tekledi ve gözlerim yeniden kocaman açıldı. “S-sen bana ne dedin?”

Sırıttı. “Benim güzel ilham perim. Sanırım şimdiye kadar bunun ne anlama geldiğini öğrenmişsindir.”

“Öğrendim...” Yavaş beynim her şeyi birleştirmeye çalışırken nabzım damarlarımda hızla atıyordu. “*Sen* benim müzik şeytanımsın.”

O sırıtış genişleyerek yarım yamalak bir gülümsemeye dönüştü. Oradaki tatmin karnımın alt kısmında bir kanat çırpma hissi yarattı.

“Çok iyi, *ma chérie*. Bana taktığın bu isim her zaman çok hoşuma gitti. Bence oldukça uygun.” Hafifçe eğilerek gösterişli bir *revers* yaptı. “Ama bundan sonra bana sadece Sol diyebilirsin.”

“Sol...” diyerek ismini dilimde tattım ve verdiği hisse bayıldım, ta ki Rand’in bana söylediklerini hatırlayana dek. “Ama sen aynı zamanda Fransız Mahallesi’nin Hayaleti’sin. Sen... sen insanlara *zarar veriyorsun*. Monty gibi... ve Jacques Baron gibi.”

Kaşlarını çatarak doğruldu. “Monty hiçbir zaman ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya kalmadı çünkü avizenin zinciri kıramayacak ya da yere ulaşamayacak kadar güçlü ve kısıydı. Jacques’a gelince... o, kadınlara saygı duymayan iğrenç bir tecavüzcüydü. Benim cezamı alan herkes bunu hak etmiş demektir. Jacques Baron da farklı değildi. Elbette sen kanunsuzca sağlanan adaleti çoğu kişiden daha iyi anlıyorsundur.”

Son cümlesiyle kalbim küt küt attı. Sol’un benim ahlaki kurallarımı nasıl bu kadar doğru bir şekilde bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama haklıydı. Ayrıca açıklamasında bana karşı herhangi bir yargılama yoktu, sadece gerçeği dile getirmişti ve cevabının geri kalanı da merakımı gideriyordu. Jacques’ın hak ettiği sonu bulduğunu duymak, onun öldüğünü ilk duyduğumda hissettiğim tatmini meşru kılıyordu. Bazen, adalet için kelimenin tam anlamıyla savaşmak, bu dünyada sahip olduğumuz tek şeydi. Yine de onunla aynı fikirde olduğumu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim.

“Ama... senin... senin gerçek olmaman gerekiyor, değil mi? Ben sandım ki...” Farkındalık, sakın bir nefesle birlikte omuzlarımda

ağırlaştı, sanki bir barajdaki delikten damla damla su sızıyormuş gibi yavaşça içime sinmeye başladı.

Bütün o dedikodular... Takılarındaki kurukafaları totem gibi ovuşturduklarında ve hayaletten öcü gibi bahsettiklerinde sadece batıl inançlı olduklarını düşündüğüm tüm arkadaşlarım... Kendi şüphelerim ve halüsinasyon olduğunu düşündüğüm şeyler...

Hepsi doğrudu.

"Fazlasıyla gerçeğim. Öyle olmadığımı düşünmeni sağlayacak bir şey yaptıysam özür dilerim. Amacım asla bu değildi. Beni sır olarak saklamaktan memnun olduğumu sanmıştım."

Düşüncelerim çılgın bir hal alırken, "Öyleydim," diye itiraf ettim. "Ve eğer sen gerçeksen... bu, halüsinasyon görmediğim anlamına gelir. Tekrardan yavaş yavaş deliriyor muyum diye merak etmeye başlamıştım ve kendimi bu yolculuğa hazırlamıştım. Ama sen *gerçeksin*." Bu farkındalığın beni korkutması gerekirdi, oysa rahatlamadan başka bir şey hissedemiyordum. Bir soru göğsümde bir umudu yeşertti ve gözlerim büyüdü. "Peki ya ilk manik dönemim? Son birkaç aydır piyano müziği duyuyorum ama ilk manik dönemde, kafamda sürekli düşük seste bir radyo açılmış gibi, aralıksız caz müzik çalıyordu. O da sen miydin?"

Suratı asıldı ve hiçbir zaman deli olmadığımı dair umudum bir balon gibi söndü. Neredeyse o sönme sesini duymayı bekleyecektim.

"Elbette değildin." Bir iç çekerek lanet okudum. "O ancak halüsinasyonların olabileceği kadar gerçektir."

Parmakları yanlarında seğirdi, sanki beni teselli etmesi gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyordu ama ben kızgındım, kiminle konuştuğumdan ya da neden burada olduğumdan hâlâ emin değildim. Sanki beni çoktan bir kitap gibi okuyabiliyormuş edasıyla ellerini ceplerine soktu ve geniş omzunu duvardaki iki altın çerçevenin arasına yasladı. Bu hareket pazılarının inanılmaz derecede şişkin görünmesine neden olurken içimde bir sıcaklık hissettim. Yatakta bacak bacak üstüne atmak için kıvranıyordum ama bana hüznümlü bir samimiyetle cevap verirken ona bakmayı bırakamadım.

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama o ben *değildim*."

“Ama bunu biliyorsun? Bipolar bozukluğum olduğunu?” diye sordum. Sorularımın nereye varacağından emin değilmiş gibi dik-katle başını aşağı yukarı salladı. “Bunu nereden biliyorsun?”

Bir an duraksayıp başını eğerek sıcak, yoğun bir bakışla beni inceledi. Bacaklarımı daha da sıkıştırdım.

“Şehrimde olup biten her şeyi bilmeden Fransız Mahallesi'nin Hayaleti olamam, *ma chérie*.”

“Tamam ama neden *benim* hakkımda bu kadar çok şey biliyorsun?”

“Çünkü her şey sensin,” diye basitçe cevapladı.

Cevabımı düşünürken vakit kazanmak için sudan bir yudum daha aldım. Soğuk sıvı ağrıyan boğazıma masaj yaptıktan sonra nihayet cevap verdim. “Bu, ımm, çok gurur verici, Hayalet-”

“Bana Sol de, lütfen.”

“Peki.” Tekrar yutkundum. “*Sol*... dediğim gibi, bu çok tatlı ve... açıkçası tüyler ürpertici ama sorumu tam olarak yanıtlamıyor.”

Sanki kendisi de gerçekten afallamış gibi başı salladı. “Kendim bunu kaç kez anlamlandırmaya çalışsam da bu, açıklayamadığım bir şey. Belki bir gün ikimiz de benim için ne anlama geldiğini anlayabiliriz.”

Ağzım açık kaldı ve onu daha fazla sorgulamak istedim ama duvardan uzaklaşıp odanın karşı tarafındaki şifonyeri işaret etti.

“Kostümünden daha rahat bulabileceğin kıyafetler var. Sabah rutinin bittiğinde benimle çalışma odasında buluş.”

Kelime seçimleriyle bakışlarım tekrar Sol'a kaydı ama onun sadece özenle yontulmuş gibi görünen sırt kaslarını ve ince tişörtünün altında kaybolan koyu mürekkepli tasarımı gördüm.

“Bekle! Kıyafetlerimi nasıl aldın?”

Topuğunun üzerinde dönüp odadan geri geri çıkmadan önce kurukafa maskesinin altından tekrar yarım bir gülümseme sundu. “Hayalet'in de kendi yöntemleri var.”

Bunu söyledikten sonra odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Gözlerim kıyafetime kaydığında, hâlâ provadan kalma pembe ve altın sarısı Marguerite kostümüyle olduğumu fark ettim. Beni izlediği provadan.

Ne zamandır izliyordu? Ve buradan kaçmak için taş duvarları kazımam gerekirken bu neden omurgamda tuhaf ama zevkli bir heyecan uyandırıyordu?

Bir anının canlanması gibi, hafif bir piyano müziği çalmaya başladı ve beni ayağa kalkıp kıyafetlerimi değiştirmeye teşvik etti. Dün geceki olaylar kafamda gelişigüzel bir karmaşa gibi görünüyordu. Yine de yaşananlara onun kıyafetlerimi değiştirmesi veya beni psikiyatri koğuşuna göndermesi dahil olmadığı için şükreliyordum; ki bunların her ikisi de şu an aklımdaki sis göz önüne alındığında gerekli olabilirdi.

Siyah sutyen ile tanga takımımı giydim. Sol'un lafı edilmeyecek yerlerime dokunduğunu düşününce yanaklarım yandı ama iç çamaşırımdan utanmaktan ziyade şu anda bana zorla antipsikotik ilaçlar verilmediği için minnettardım. Basit, pembe, yuvarlak yakalı bir tişört, koyu renk kot pantolon ve siyah pofuduk çoraplarımı giydim. Tanrıya şükür ki yere yapışanlardan değillerdi.

Üstümü değiştirdikten sonra Sol'un su almak için kullandığı banyoya gidip dolu mesanemi boşalttım. Hızlı bir incelemenin ardından sabah ve gece rutinimdeki tüm ürünlerimin, ikili siyah mermer tezgâhın bir kenarına mükemmel bir şekilde sıralandığını gördüm.

Hepsinin.

Akıl sağlığını kontrol altında tutmak için kapsamlı bir program uyguluyordum. İyi bir uyku, sosyal ritim terapisi adı verilen bir rutin ve ilaç tedavisi, teşhisim konulduğumdan beri benim için akli dengemi sağlayan karışımım olmuştu.

Nasıl biliyordu?

Dürüst olmak gerekirse bunun cevabını öğrenmek istediğimden emin değildim. En azından henüz. Hâlâ dün gece yaşadığım o anlık panik halimde, aldığım hapların beni öldürmediği gerçeğini anlamaya çalışıyordum. Ağzımın tadı sanki içinde bir şey ölmüş gibiydi ve ilaçları çıkarmaya zorlandığım boğazım çok fena yanıyordu.

Eylemlerimin ciddiyetini henüz düşünmek istemediğim için bu gerçeği göz ardı ederek başımı salladım. Bunun yerine, sabah rutine başlayarak ambalajlı bir diş fırçasını açtım ve sanki zengin bir

adamin Tanrı bilir neredeki bodrumunda saklanmıyormuşum gibi davrandım. Neredeyse yabancı birinin beni odamdan kaçırdığı, psikiyatri koğuşuna kapatılmaktan kurtardığı ve muhtemelen hayatta tuttuğu gerçeği karşısında nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Rahatlamayla minnettarlığın korkumu bastırması gerektiğini sanmıyordum.

Şu anda ölesiye korkmamamın sebebi son kırk sekiz saat içinde zihnimin cehennemi yaşaması mıydı? Yoksa Sol'un kasıp kavuran, salyaları akan, maskeli-balodaki-şeytan havası veren çekiciliği miydi?

Hayır, o aylardır benim ilhamım oldu. Ondan korkamam. O beni önemsiyor.

Ki bu daha da ürkütücü!

Tamam... belki de Sol'un acayip seksi olmasının bununla bir ilgisi vardır.

İç monologumla aynı fikirdeydim, ta ki rutinimde kaybolup onu duyamaz hale gelene kadar. Banyonun dışından gelen müziğin temposu, Claude Debussy'nin *Clair de lune*'una benzeyen canlı bir caz ritmine dönüşmüştü. İlgimi çektiğinden rutinimin son adımlarını hızla tamamladım ve sabah ilaçlarımı aldım, böylece bir an önce gidip dinleyebilirdim.

İşimi bitirdikten sonra komodinin üzerindeki benye paketini alarak her zaman yaptığım şeyi yaptım. Müziği takip ettim.

Müzik beni yatak odasının kapısından geçirip her notanın dans ettiği ve taş duvarlara çarptığı bir koridora götürdü. Geçtiğim hiçbir yerde pencerelerin olmaması ciddi anlamda nerede olduğumuzu sorgulamama neden oluyordu. Dün gece şehir dışına çıkarılıp götürülmediğimi, aşağı doğru taşındığımı hatırlıyordum. Ancak New Orleans, deniz seviyesinin altında olmasıyla ünlüydü; buna rağmen burada, elektriği ile akan suyu olan, yer altı kalesi gibi görünen bir evdeydim. Modern bir mutfak, tam donanımlı kişisel spor salonunun ve dünyanın her yerinden, daha da çarpıcı fotoğrafların önünden geçtim.

Eğer Sol bunları kendisi çektiyse, yeteneği müzikle bitmiyor demektir. Her fotoğraf beni içine çekiyor, sanki gerçekten oradaymışım gibi hissettiriyordu.

Açık bir kapının yanındaki başka bir fotoğrafın önünde yavaşladım. Bu, St. Louis No.1'deki mezarların çarpıcı bir siyah-beyaz fotoğrafıydı; insanlar, bala giden arılar gibi sürüler halinde mezarlığa akın ediyordu. Bu şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden farklıydı; çünkü mezar taşına Bordeaux ailesinin adının kazındığı, büyük ve yükseltilmiş bir arsa fotoğraflanmıştı.

"İçeri gel, *petite muse*."

Sol'un sesi, dışında durduğum odanın içinden yankılandı. Burada olduğumu nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yumuşak halıların üzerinde oldukça sessiz ilerlediğimi sanıyordum ama galiba hayalet gerçekten her şeyi görüyor ve duyuyordu.

Köşeyi dönüp evin geri kalanıyla aynı estetikteki oturma odasına girdim. Fotoğraflar, yumuşak halılar, taş duvarlar vardı ama bu sefer; aynı zamanda davetkar bir siyah deri kanepe ile birbiriyle eşleşen iki sandalyeli bir puf da vardı. Oturma kısmı yarım daire şeklinde kıvrılıyor ve odanın şık, siyah bir kuyruklu piyanonun tüm ihtişamıyla durduğu arka köşesine bakıyordu. Odanın sağ tarafında yanan gazlı şöminenin üzerinde büyük ekran bir televizyon asılıydı ama bulduğum diğer evlerin aksine odanın odak noktası televizyon değil, piyanoydu.

Piyano kapının karşısına bakar şekilde konuşlandırıldığı için Sol'un sırtı hafifçe bana dönüktü. Uzun, güçlü parmakları tuşların üzerinde ustaca geziniyor ve ben de onun ince beyaz tişörtünün altındaki dövme sırt kaslarının esneyişine bakmadan edemiyordum. Büyülenmiş bir halde benyeleri kapının yanındaki küçük masaya koydum, büyüünün bozulmasından korktuğum için odanın içinde daha fazla adım atamıyordum.

Ancak o, burada olduğumu biliyor ve bu gerçeği, şu anki müzikten dün gece bana söylediği müziğe kusursuz bir şekilde geçiş yaparak doğruluyordu. Fransızca versiyonunun sözlerini bilmeyi çok isterdim, sanki dilimin ucundaydılar.

Birkaç dakika daha dinleyip, müziği mırıldanarak gözlerimi kapattım. Son olduğumu bildiğim notayla gözlerim açıldı, başımı kaldırıp baktığımda Sol'un gece yarısı gözünün üzerimde parıldadığını gördüm. Ellerini yavaşça siyah ve fildişi tuşlardan çekti.

Hızlanan kalp atışlarım göğsümde küt küt edinceye kadar birbirimize baktık. Aniden gelen üzerine atlama ihtiyacını yutkunarak bastırdım. Bu ezici duygu o kadar yabancıydı ki, ona karşı mücadele etmekte zorlanıyordum.

Erkekler konusunda hiç şansım olmamıştı. Bourbon Caddesi'nden birini bulup babamın kiralık evine götürmek elbette söz konusu bile olamazdı; ama yurda taşındıktan sonra bile kimse ilgimi çekmemişti. Birine onu daha fazla tanımak istediğimi ifade edersem, adamın numaramı dahi sormadan, topuklarına vura vura kaçması kaçınılmaz olurdu. Jaime'nin şimdiye kadarki en kötü yoldaş olduğu gerçeğinden bahsetmiyordum bile. Ne zaman birine karşı gerçek bir şansım olduğunu düşünsem, abi rolünü üstleniyor ve onları korkutuyordu.

Dolayısıyla şu anda ne yapacağıma dair ışık tutacak bir deneyimim olmamıştı.

Hiçbir erkek -tek bir kişi bile- bana Sol'un şu anda baktığı gibi bakmamıştı. Bakışları içimde, en çılgın manik gecelerimde bile hiç hissetmediğim bir ihtiyacı ateşliyordu. Aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

"Sana bunu bildiğini söylemiştim." Sol'un sesi beni düşüncelerimden ayırdı.

"Neyi bildiğimi?"

"Şarkıyı." Sol piyanoyu işaret etti. "Sözleri mırıldanıyordun. Sana bildiğini söylemiştim. Çaldığım her şarkıyı biliyor gibisin. Kendi yazdıklarımı bile."

"Ah." Panik atağım sırasında sözleri sorduğumu belli belirsiz hatırlayarak başımı iki yana salladım. "Fransızca şarkı sözlerini bilmiyorum. Fakat müziği tahmin etme konusunda her zaman bir yeteneğim olmuştur. Babam şöyle şaka yapardı: 'Küçük Lettie, hiçbir şarkının peşini onu öğrenmeden bırakmaz.'"

Sol'un dudakları hafifçe havaya kalktı. "Annem de aynı öyleydi."

New Orleans söylenti değirmeninden duyduklarımı hatırlamaya çalışarak, "Annen mi?" diye sordum. Jaime, Bordeaux Konservatuarı'ndaki dedikoduya olan sevgisine rağmen Bordeauxlar hakkında konuşmaktan nefret ediyordu.

“O öldü.”

Bu iki kelimenin ciddiyeti karşısında kalbim sıkıştı ve yanına gitmemek için kapının pervazını tuttum.

“Çok üzüldüm. Benim babam da öldü. Annem ise ben küçükken kaçtı.”

Tanrım, kapa çeneni. Bunlar onun umurunda değil.

“Ben de üzüldüm,” diye karşılık verdi. Samimiyeti ancak aynı acıyı yaşayanların anlayabileceği şekilde iliklerime kadar işledi. “Baban çok iyi bir müzisyendi. New Orleans ona bayılırdı.”

“Babamı tanıyor muydun?” İlk kelimede sesim çatladı.

Üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. “Hayır. Ama onu defalarca dinledim. Onu dinlemek için kardeşimle birlikte gizlice Frenchmen Caddesi’ne giderdik. Ben, hiçbir zaman pek fazla müzik hayranı olmadı. Babama çekmiş.” Dudaklarının sol köşesi sanki bir şakayı hatırlamış gibi yukarı kalktığında ben de gülümsemekten kendimi alıkoyamadım.

Ancak sonra gülümsemem soldu. “Neden buradayım, Sol?”

Cevap vermeden önce piyanonun başından kalktı ve ellerini eşofmanının ceplerine soktukten sonra yavaşça bana doğru yürüdü. Aramızda yalnızca birkaç adım kalana kadar yaklaşırken nabzım her adımda daha da hızlandı. Bakışlarındaki yoğunluk hiç değişmemişti, birdenbire kaçma isteğine direnmek zorunda kaldım. Yerimde durup onun parlak gece yarısı gözüyle buluşmak için çenemi kaldırdım.

Yüzümü inceleyerek, “Dün gece bir tür kriz geçirdin,” diye yanıtladı. “Çok fazla hap aldın ve ben de seni buraya, opera binasının altındaki evime getirmek zorunda kaldım. Seni hastaneye götürmeden yardım almanın tek yolu buydu. Kaç tane hap aldığından emin değildim, o yüzden onları kusmanı sağladım ve aile doktorumuza seni muayene etmesini söyledim.”

Nazik ses tonu sayesinde gerçekler, gururumu beklediğim kadar incitmedi. Söylediklerinin çoğunu biliyordum zaten ancak tamamını açıkça duymak, üzerine düşünülmesi gereken birçok şeyi ortaya çıkarmıştı.

“Beş numaralı locadan beni izlediğini gördüm. Sonra ortadan

kayboldun. Bu beni çok korkuttu ve panik atak geçirdim. Peki odama nasıl o kadar çabuk girdin? Nasıl bildin..." Çok fazla ilaç aldığımı söylemeye utandığım için cümleyi bitirmedim.

Sanki cevap vermeden önce kaçacağıma dair bir işaret arıyormuş gibi gözleri üzerimde gezindi.

"Çünkü seni izliyorum."

Savaş ya da kaç tepkim arşa çıktığı için onu neredeyse haklı çıkaracaktım ama sadece *donup kalmaya* karar verdim.

"Sen... beni izliyorsun."

"Evet."

Bir açıklama bekledim ama ayrıntıya girmeyince bir homurtu çıkardım. "Ne demek beni *izliyorsun*?"

"Yurda taşındığında, benim buradaki piyano çalışımı duyabildiğini fark ettim." Piyanonun üzerindeki havalandırma deliğini işaret etti. "İlk kez şarkılarımdan birine söz yazıp bana eşlik ettiğin o zaman..." Dalıp gitti ve sesindeki saygıyla yüreğim pır pır etti. "Sesin çok etkileyici, Scarlett. Senden daha fazlasına ihtiyacım vardı."

"Ve böylece mektupların başladı." Ne aradığımdan emin olmayarak odaya bakındım, ta ki etrafında çeşitli renk ve boyutlarda mumlar bulunan küçük bir masa ile bir dizüstü bilgisayar bulana kadar. Her şey tıpkı onun gibi geçmişle bugünün bir karışımıydı. "Sen gerçekten gerçeksin. Benim müzik şeytanımsın."

"Bu lakabı şarkı sözlerinden birinde duydum. Bana uyuyor. Dünya beni zaten Fransız Mahallesi'ndeki Hayalet olarak tanıyor ama senin *démon de la musique*'in* olmak, arzuladığımı bile bilmediğim bir şey oldu. Sesini benim müziğimi söylerken duymak ise... kusursuzdu."

Gururdan göğsüm kabarırken bu durumda sözlerinin gerçekte ne anlama geldiğine odaklanmak için elimden geleni yaptım.

"Yani sen... ne? Odama mı giriyorsun?" Bu düşünce karşısında kaşlarımı çattım. "Beni soyunurken de izliyor musun?"

"Hayır, tabii ki izlemiyorum." Bana kaşlarını çatarak baktı. "Sadece aklına gelen ve sonra defterine yazdığın sözleri söylediğini duyacak kadar kalıyorum. Konsantre olduğunda burnun şu sevimli

* (Fr.) Müzik şeytanı. (ç.n.)

küçük buruşma hareketini yapıyor." Sözlerine eşlik eden kıkırdaması onu şaşırtmış gibi görünüyordu çünkü aniden kesildi.

Minnettarlık içimi burktu ve beni, ona kızgın olma kararımдан döndürmekle tehdit etti. "Geçen gece olanlar dışında, ne zaman uygunsuz bir durumda olsan, mahremiyetin için başka tarafa baktım."

"Ah, benim için o kadar uzun süre bakmayı bırakman ne kadar da *centilmence*-" Farkına vardığım şeyle gözlerim genişledi. "Geçen gece mi? Siktir, o sendin! Rüya değildi. Gerçekten oradaydın ve beni... Aman Tanrım, *hastası* sen."

Dudakları dümdüz bir çizgi halini alırken gözleri kısıldı. "Scarlett-"

"Hayır." Elimi gösterip kapıya döndüm. "Buradan nasıl çıkacağım-"

"Hiçbir yere gitmiyorsun-"

Özgürlüğüme doğru yürürken omzumun üzerinden, "Evet, gidiyorum," diye seslendim.

İnanılmaz derecede büyük iki el omuzlarımı tutup beni göğsüne çekti. Sol'un viski ve şeker kokusu hemen duyularıma hücum etti ama sarhoş edici aromaya karşı savaştım.

"Hayır! Bırak beni!"

"Bunu yapamam, Scarlett. Beni dinlemelisin."

"Hayır, kahretsin!"

Topuklarımı büküp haliya gömdüm ama tüylü çoraplar ve beni esir alan inatçı adam karşısında çabalarım boşa çıkıyordu. Uzun, kaslı kollarını etrafıma doladığında, kaçma girişimim tamamen umutsuz bir hal aldı. Kıvranıp, küfürler savuran bedenimi ben yorulana kadar ve göğsüm nefes almak için zorlukla inip kalkana dek tutmaya devam etti.

Kulağımın üzerinden, "Sakin ol ve beni dinle, küçük peri," diye mırıldandı. "Beni *tanıyorsun*. Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun."

Gidecek hiçbir yerim olmadığından ona yapıştım. Hızla atan kalbini sırtımda hissediyordum ve tıpkı benim tekleyen nabzım gibi onunkinin de korkudan mı yoksa arzudan mı hızlandığını anlayamıyordum. Ciğerlerim onun nefesleriyle aynı tempoyu benimserken birkaç derin nefes sonrasında savaşıma arzumu beni terk etti. Fakat o, bir şekilde tamamen rahatlatıcı olan güçlü kucaklamasından asla vazgeçmiyordu.

Sinirlenmem gerektiğini *biliyordum*. Bu durumda hangi kadın olursa sinirlenirdi. Ancak diğer kadınlardan farklı olarak, ne kadar kızgın, incinmiş, utanmış ve şaşırılmış olsam da apaçık bir gerçeği inkâr edemezdim. Müzik şeytanımı aylardır tanıyor, ona güveniyordum. Eğer dün gece odamda *olmasaydı*... ölebilirdim. Ya da beni başka biri bulsaydı şu anda psikiyatri koğuşuna kapatılmış olabilirdim.

"Gördün mü? Aynen böyle, *ma petite muse*." Cesaret veren fısıltıları saçlarımı uçuşturdu ve ben de kucağına tamamen yaslandım. "Rahatla."

Beni saran kollarının temas ettiği yerlerim hassaslaşıyordu ama damarlarımda akan sıcaklığı bir kenara iterek neden sinirli olduğumu hatırlamaya çalıştım.

"Sen... beni *takip ediyordun* ve... beni *tatmin ettin*-" Sırtımdan aşağı arzu dolu bir ürperti indiğinde öksürdüm.

"Ve sen de tatmin etmem için yalvardın," diye mırıldandı.

Tüm vücudumu ona tekrar bastırduğimde, bir nedenden dolayı gitme izin verdi.

"*İlacın* etkisindeydim, Sol. Normalde buna onay veremezdim. Senin bir rüya olduğunu sanıyordum-"

Kahkahası beni durdurdu.

"Komik olan ne?"

"*Tamamen* ilacın etkisinde değildin, *ma chérie*. O ilacın etkisini göstermesi biraz zaman alıyor. Beni aynadan görmeni planlamıyordum ama gördün. Sen boşalmanı sağlamam için bana *yalvarırken* ne yapmalıydım? Muhtaç halde adımlı mırıldanıp inerken seni orada öylece bırakıp gitse miydim? Senin kendi parmaklarını kullanarak boşalmana yardım ettim; çünkü sana o rahatlamayı kendim yaşatmamak ne kadar acı verici olsa da seni ihtiyacın olan hiçbir şeyden mahrum bırakmam. Neye istiyorsan ona inan ama ben sana sadece istediğini verdim."

Gerçeğin kendi versiyonuma sıkı sıkıya bağlı kalmaya kararlı bir şekilde başımı iki yana salladım ama... o haklıydı. Bir açıdan, ilaç etkisini henüz göstermemiş olabilir miydi diye merak ediyordum. O zaman bu, o gece onu gerçekten istediğim anlamına mı geliyor-

du? Şu anda bile onu hâlâ istiyorsam bu ne anlama gelirdi? Böyle bir şey yaptığı için ondan nefret etmem gerekmiyor muydu?

İleriye doğru bir adım attı ve ben tekrar geri çekildim ama o bana doğru gelmeye devam etti.

"Odana geldiğimde seni öyle görmeyi beklemiyordum. Bunu fark ettiğim an neredeyse gidiyordum ama sesin her zaman olduğu gibi beni çağırırdı *ma jolie petite muse*. Fakat bu sefer adımlı söylemiştin."

Dansımıza devam ederken yutkundum ve karnımın alt kısmı kasıldı.

"Parmakların işe yaramıyordu," diye devam etti. "Bana ihtiyacın vardı."

Sırtım taş duvara çarptı ama önümdeki adam takibini bırakmadı. Kollarını kaldırıp başımın her iki yanından duvara dayayarak beni duvarla kendi arasına hapsetti. Parlayan gece yarısı gözlerine odaklanırken nefesim ağırlaştı. Başını eğip yuvarlak yakalı tişörtümün açıkta bıraktığı köprücük kemiğimi burnuyla okşadı. Tenim karıncalandı ve rüyelerim diken diken oldu. Daha fazla tereddüt etmeden tişörtünü ellerimle kavrayıp onu kendime doğru çektim.

Elleri duvarın üzerinde yumruğa dönüşmeden önce burnu boynumu sıyırıp çene hattımdan kulağıma doğru ilerlemeye devam etti. Bacaklarımın arasına doğru ittiği uyluğundaki kaslar taş gibi sertti. Vücudum içgüdüsel olarak onun uyluğuna sürtünüyor, rahatlama arıyordu ve külotumun ıslandığını biliyordum.

"O zaman uyarılmanın kokusunu alabilmiştim." Keskin nefesi yanan cildimin üzerine serin bir hava savurdu ama kısıp kıkırdaması o ateşi yeniden getirdi. "Tıpkı şimdi alabildiğim gibi. Senin tam olarak ne istediğini... tam olarak neye ihtiyacın olduğunu bilmek ve bunu sana verme zevkini ikimizden de esirgemek benim için ne kadar zor biliyor musun?" Sağ eli saçlarımdaki buklelerin arasına girerken dudakları ve dişleri kulak mememi emdi. Boynumu yana doğru eğerek boğazımı hava kadar hafif öpücüklerine karşı savunmasız bıraktı. "Söyle bana, benim güzel küçük ilham perim. Boşalmanı sağlamam için bana yalvarırken seni nasıl geri çevireceğimi söyle bana?"

Sol eli yan tarafımdan aşağı doğru beni okşayarak indi, belimin arkasına kayarak uyluğunun üzerinde zevkimi bulmama yardımcı oldu. Resmen ona biniyordum ve o, sert uzunluğunu karnıma bastırıyor, bu da bana o nefis rahatlamaya -tıpkı geçen gece bana verdiği gibi- çok yakın olduğumu hatırlatıyordu.

"Ben iyi biri değilim, küçük peri. Sana olan takıntım benimle ilgili iyi olan tek şey. Benim senin müzik şeytanın olduğumu asla unutma, Scarlett. Sen orospummuş gibi yalvarırken benden bir beyefendi gibi davranmamı bekleyemezsin."

Beni kaldırıp bacaklarımı etrafına dolayarak duvara doğru itti. Yeni pozisyon, onun kalın uzunluğunun üzerinde durmamı, klitorisime masaj yapmak için aletin başını yukarı doğru hizalamamı sağladı. Bu hisle inledim ve o benim her hareketimi kontrol ederken tişörtüne yapışarak ona tutundum. O kadar yakındım ki, ihtiyacım olan tek şey onun merkezime doğru birkaç becerikli hamle daha yapmasıydı.

"Bana cevap ver, Scarlett." Konuşurken sıcak dudakları dudaklarıma değdi.

Onu memnun etmek istiyordum ama soruyu tamamen unuttuğum için ben... nere... deyse... geliyordum ki-

Aniden duvardan uzaklaşıp beni ayaklarımın üzerine indirdi. Tüm nefesimi, kontrolümü, kendini beğenmiş tartışmalarımı ve orgazmımı alıp götürdü.

"Sol! Ne yapıyorsun?"

"Beni, rızan olmadan sana bir orgazm daha yaşatmakla suçlamana izin vermeyeceğim." Haylaz gülümsemesi bana tam olarak ne kadar yakın olduğumu çok iyi bildiğini söylüyordu. Ağzım açık kaldı.

"Bütün bunlar bir şeyi kanıtlamak için miydi yani?" Tişörtümü düzelttim ve bacaklarımın arasının ne kadar ıslak olduğunu görmezden gelmeye çalışarak çaresizce bacaklarımı çaprazladım.

Ne yazık ki gri eşofmanının, benim kot pantolonumun uyluğuna ve aletine sürtünen yerlerindeki çivit mavisi, nemli lekeler beni ele veriyordu. Utangaç bakışlarımı takip ederek uyarıldığıma dair taşıdığı kanıtlara ulaştı ve yüzünde, çileden çıkaracak kadar kendini beğenmiş bir ifadeyle bana geri baktı.

“Bir şeyi kanıtlamak mı?” Bir omzunu silkip kollarını önünde kavuştururken sordu. “Peki neymiş o şey?”

Göğsünü ve pazılarını saran pamuklu kumaş, tek bir derin nefesle dikişlerinden patlayacakmış gibi görünüyordu. Eşofmanındaki göze çarpan ereksiyonunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Ben onun etkileyici boyutu karşısında ağzım açık kalmamaya çalışırken, o kendini beğenmiş tavırları beni daha da telaşlandırıyordu; çünkü aman Tanrım, o çok büyüktü.

“Scarlett?” diyerek beni teşvik ettiğinde gözlerimi tekrar ona çevirdim. “Sence hangi noktaya değinmeye çalışıyorum?”

“Ben...” Gülümsemesinin sol tarafı benimle alay edercesine daha da yükseldiğinde sözümü kestim. “Hiçbir fikrim yok.” diye bitirip gururla kollarımı önümde kavuşturdum.

“İstediyin kadar inkâr et, *ma chère*. O gece senin için bir hayaletten fazlasıydım. Tam olarak ihtiyacın olan şeydim.”

Sinirle homurdandım ve duvardan uzaklaşıp kapıya doğru ilerledim, Café du Monde torbasını kaptığım gibi hızla dışarı çıktım.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?”

Koridora girerken, “Yurt odama,” diye bağırdım.

Çileden çıkarıcı, şarkı söyler gibi bir sesle, “Üzgünüm, bunu yapmana izin veremem,” diye yanıtladı. “İzin versem bile, kendi şehrimde benden kaçamazsın, *ma belle muse* ve bunu gerçekten istediğini de sanmıyorum.”

Çalışma odasından çıkıp kendi odama giderken koridorda yankılanan kahkahası benimle dalga geçiyor olabilirdi ama sözleri üzerimde bir etki yarattı.

O, Fransız Mahallesi'nin Hayaleti'ydi. Herkesin çok korktuğu, hakkında fısıltıyla konuştukları adamdı. Ve ben...

Şımarıklık yapıyordum.

Onunla bu şekilde rahatça konuşabilmem bile ondan korkmadığımı gösteriyordu. Geçen gece beni izlemesinden ve beni buraya getirmesinden dolayı kızgın olduğumu, ondan tiksindiğimi iddia ediyordum. Doğrusu aylardır yatak odamın aynasından beni izleyen adamdan korkmam gerektiğini biliyordum. Ne de olsa ben, asla kendini savunamayan, birinin duygularını incitmekten ya da duy-

gusallaşıp bipolar bir döneme girmekten çok korkan, sessiz, korkmuş, küçük bir fareydim.

Ancak ben bunların hiçbirini değildim.

Onun ilgisinin bana verdiği heyecan beni hayatta tutmuştu. Bunca zamandır beni izlediği için kendimi korunuyor hissediyordum. Açıkça görülüyor ki, bu gizemli adamın beni istemesi -hayır, bana *ihitiyaç* duyması- beni fazlasıyla tahrik ediyordu.

Yaşadığım aydınlanmaya rağmen, yolumdan sapmayı reddederek kısa koridorda ilerledim, yol üzerindeki başka bir banyonun yanından geçtim ve karşılaştığım tek kapalı kapı olduğundan ön kapı olduğunu varsaydığım kapıya ulaştım. Ayrılmaya hazır bir halde iki sürgüyü açtım, onun çalışma odasından yeni çıktığını ve yavaş adımlarla bana doğru yürüdüğünü görünce kafam karıştı.

"Gidiyorum," diyerek onu tekrar uyardım.

"Hayır, gitmiyorsun." Sakin sesi, tehditlerimin onu yıldırmayacağına gösteriyordu ve elleri eşofmanının ceplerinde, kayıtsızca bana doğru yaklaşıyordu.

"İzle de gör, madem bunda çok iyisin." Kapıyı açmak için kolu çevirirken ona dik dik baktım.

Fakat kapı açılmadı.

Sol, imzası olması gereken umursamaz duruşuyla omzunu duvara yasladığında kapı kolunu tekrar çektim. Kapı sanki bana komplo kuruyor gibiydi, ben kolu sallarken bir milim bile kıpırdamıyordu. Sol'a homurdandım ama onun tek tepkisi kapının tepesine bakmak oldu. Gözlerini takip ettiğimde kapıda başka bir mandal olduğunu gördüm ama benim ulaşamayacağım kadar yüksekteydi.

"Hadi ama," diye inledim ve tüylü çoraplı ayağımla kapıyı tekmeledim. "Hay ben senin..." Bacağımdan yukarı doğru bir acı yayıldı ve ayağımı tutmak için benye dolu torbayı düşürdüm. "Kahretsin. Of, bu bayağı acıttı."

Kaşlarını çatarak, "Bu oyun ancak kendine zarar vermezsen eğlenceli olur, Scarlett," diye azarladı beni.

"Bu oyun falan değil!" diye bağırdım ve tekrar kapıya doğru topalladım. "Çıkar beni buradan."

Beni buraya hapseden kendisiyken, sinir bozucu olan benmişim gibi bir iç çekti. "Korkarım bunu yapamam."

“O niyeymiş?” diye çıkıştım.

Yüzünün açık tarafı ciddileşti. “Çünkü dün gece bir panik atak geçirip aşırı dozda ilaç aldın.” Bu *kelime* bir iğne gibiydi ve benim bilmişlik balonumu patlatmada acı verici derecede etkiliydi. “Başka bir durumda, şu anda bir psikiyatri koğuşuna yatırılmış olur, önümüzdeki yetmiş iki saat boyunca gözetim altında tutulurdun. Hafta sonu olduğundan daha uzun olurdu aslında. Fakat bunun yerine ben sana göz kulak oluyorum.”

Mantığını anladıkça minnettarlık omuzlarımdaki gerilimi azalttı. Yine de henüz pes etmek istemiyordum.

“Tanrı aşkına Sol, misafirperverliğin için minnettar mı olmam gerekiyor?” Boş yere kapı tokmağını çevirdim. “Neden burada seninle olmak psikiyatri koğuşundan çok daha iyi olsun ki? En azından orada suluboya ve bozuk bir TV oluyor.”

Başını eğdiğinde, içimi titreten o çarpık sırtışı geri geldi. “Sulu boya ve televizyon yerine yapabileceğimiz çok daha eğlenceli birkaç şey geliyor aklıma. Bundan bahsetmişken.” Saatini kontrol ediyor. “Ah! Kusursuz bir zamanlaman var.” Yere düşürdüğüm Café du Monde torbasını alıp bana verdi. “Benyelerini ye ve giyin. Bir saat-ten az bir süre sonra yola çıkacağız.”

“Ne? Bütün bu tartışmayı özgürlüğüm için yaptım ve şimdi sen öylece gideceğimizi mi söylüyorsun?” Puffladım ama o çoktan bana sırtını dönmüştü. “Bir dakika bekle. Tam olarak ne için giyineceğim? Nereye gidiyoruz?”

Yüzünde şeytani bir sırıtışla dönerek kurukafa maskesini işaret etti.

“Maskeli baloya, elbette.”

12. SAHNE

TREMENİN BEYAZ GÜLÜ

Scarlett

Sol'un yatak odasına döndüğümde onu hiçbir yerde bulamadım ama büyük yatağının karşısında, altın pembe renginde, saten bir elbise vardı. İçimden bir ses elbisenin üzerime kalıp gibi oturacağını söylüyordu.

Birkaç dakika öncesine kadar, geri kalan günlerimde bu orta çağ tarzı yeraltı sığınağında kilitli kalacağımdan emindim, bu yüzden onun *maskeli baloya* gitmek istemesi, sorularımı susturmuştu. Şimdilik.

Yatak odasının içindeki banyoda hazırlanırken kirpiklerime maskara, yanaklarıma azıcık allık ve dudaklarıma parlatici sürdüm. Buklelerim düzleşmiyordu, bu yüzden onları öylece bıraktım. Her şey bittiğinde balık model elbisemle ten rengi topuklu ayakkabılarımı giydim.

Omuzlarımı açıkta bırakan yaka, göğüslerimin üstünü öpüyordu. Ellerim kendi akıllarıyla hareket ederek birdenbire ortaya çıkan kıvrımlarımı düzeltti. Parıltılı kumaş, uyluk hizasındaki yırtmacımdan itibaren aşağı doğru genişliyordu. Muhteşemdi, ihtişamlıydı ve şimdiye kadar giydiğim en pahalı kıyafetti.

Ancak fermuara tek başıma ulaşmam imkânsız olmakla kalmıyor, aynı zamanda omzumdan düşen askıların omurgamdan aşağıya çapraz bir şekilde bağlanarak sırtımda bir fiyonk oluşturması gerekiyordu. Bunu Sol'a hallettirmek için bana tekrar dokunmasına izin vermem gerektiğini bilerek sakın bir nefes aldım.

Tanrım, umarım bu sefer kendimi kontrol edebilirim.

Elbisemin arkasını beceriksizce tutarak banyodan çıktığımda Sol'u yatakta oturmuş, yüzünün sağ tarafını kaşıyarak telefonuna bakarken buldum. Çoktan koyu gri bir takım elbise ve beyaz göm-

lek giymiş, elbisemle uyumlu altın pembe rengi saten bir kravat takmıştı. "Ah, hazır mısın? Hadi gidelim-" Başını telefonundan kaldırdı ve tekrar telefona baktı.

Dudakları şokla aralandı. Benimkiler de öyle ama şu anda ben ondan daha şaşkın olabilirdim. Bu gece taktığı maske, yok gibi görünüyordu. Sanki yüzüne sürerek yapıştırmış, ona ikinci bir cilt gibi oturmuştu. Sektörde pek çok yetenekli makyaj sanatçısı görmüştüm ama ona şu anki kadar yakın olmasaydım, bir maske taktığını anlayamazdım bile.

Dudağımı ısırduğimde bakışları ağzıma odaklandı. O canlı, gece yarısı gözündeki açlık karnımın kasılmasına ve hemen hemen yok gibi olan tangamın şimdiden ıslanmasına neden oluyordu.

Yutkundum, görünüşe göre benim kaybettiğim sakinliği kazanmaya çalışıyordu. "Nefes kesicisin, Scarlett."

Yanaklarıma bir sıcaklık yayılırken bakışlarım yere düştü. Hemen yanıma gelip parlayan gece yarısı gözüyle buluşmam için çenemi kaldırdı. Sağ gözü ise neredeyse aynı olmasına rağmen son derece koyuydu. Yine de gerçek ve sahte olan arasındaki farkı anlayabiliyordum.

Gözlerimi inceleyerek, "Benden saklanma, küçük peri," diye mırıldandı. "Güzelliğinle gurur duy."

Eğer gözler bir insanın ruhuna açılan pencereyse, o zaman benim müzik şeytanımın karanlık derinliklerinde yıldız ışığı vardı. Diğer herkes gözlerinin kömür kadar siyah olduğunu söylüyordu, o zaman bu, hayaletin içindeki adamı görebilen tek kişi olduğum anlamına mı geliyordu?

Sakin ol kızım. Onu çok az tanıyorsun ve bildiğin kadarıyla o senin takipçin.

Ve kurtarıcım.

Bu tartışmaları kimin kazandığını artık anlayamıyordum; mantığım mı, yoksa kalbim mi? Ancak son birkaç aydır aklımı sürekli kaybetmediğimi bilmek beni rahatlatıyordu.

İşitsel halüsinasyonlar olduğunu düşündüğüm şey aslında Sol'un fazlasıyla gerçek olan piyano çalışıydı. Notalar ve güller birdenbire ortaya çıkmamıştı; odamdaki aynamın içinden sessizce geçerek on-

ları bırakmıştı. Her şeyin arkasında Sol vardı, bu da manik bir krize tekrar girmediğim anlamına geliyordu. Hâlâ sağlıklıydım, iyileşme aşamasındaydım ve yeniden delirmenin eşiğinde değildim.

“Ben şey... bunu tek başıma bağlayamadım.”

Çenemi serbest bıraktığında yardım etmesi için arkamı döndüm. Açık banyo kapısından aynadaki yansımamızı görebiliyordum, parmakları çıplak sırtımda kayarken bakışlarındaki saygıyı kolaylıkla okuyabiliyordum.

“Hımm... evet. Butik sahibine en güzel elbisesini göndermesini söylediğimde tam da bunu hayal etmiştim. Benim olana çok uzun süre bakanların başları dönecek ama lanet olsun, ben bütün gece seni seyredebileceğim için şanslı piçin tekiyim.”

Mantığım bana onu düzeltmem gerektiğini söylerken kalbim onun sözleriyle hızlandı. Ben *onun* değildim.

Ama olmak istiyorum.

Fermuarımı çekerken parmak uçları vücuduma elektrikli ürpertiler gönderdi. Ardından elbisenin şerit askılarını acele etmeden sırtıma bağlamaya başladı. Elbisemi güvenli bir şekilde giydiğimde, kalın siyah buklelerimi omzumun üzerine çekti ve aynada bana bakarken enseme hafif öpücükler kondurdu.

Onun tutsağı olarak kalmaya ve bu modern orta çağ sığınağında sonsuza kadar yaşamaya tamamen razı olmaya çok yakındım. Geri çekilerek beni dokunuşundan mahrum bıraktığında, neredeyse yeniden bu kadar çabuk teslim olduğum için öfkelenmeden edemedim. Sol Bordeaux bana, aklı başında olsam bile anlaşılması zor bir kaltak olduğumu hızla öğretiyordu.

Yutkundum ve ona bakmak için döndüğümde, her ne kadar tüm kontrolümü bir kenara bırakmak beni baştan çıkarsa da yüzündeki arzuyu titizlikle görmezden geldim.

“Enfessin, *ma chère*.”

“Siz de fena değilsiniz, Bay Bordeaux.”

Yüzünü buruşturdu. “Sol de lütfen, küçük peri.”

“Yani bu sana müzik şeytanım diyemeyeceğim anlamına mı geliyor? Peki ya Fransız Mahallesi’nin Hayaleti?” diye sataştım. “Bu arada bu lakabı nasıl aldın?”

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Beni bu gece çalışırken göreceksin. Hadi, kapanmadan gitmeliyiz."

"Ne kapanmadan?"

"Bayan Mabel'in dükkânı."

Kaşlarımı çattım çünkü bu cevap benim için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu; ama ondan açıklamasını istemedim, bunun yerine bir kez olsun sözünü dinlemeye karar verdim.

Koridorda yürüyor ve ben de onu yakından takip ediyordum. Kapıya vardığımızda telefonunu çıkarıp bir kod girdi. Kapı vızıldadı, üç mandalın kilidi aynı anda açıldı, en üsttekininki bile. Neden o kadar yüksekte olduğunu sormaya korkuyordum.

"Onun sayesinde diğer taraftaki davetsiz misafirler kırılacak başka bir kilit olduğunun farkına varmıyorlar. Kapılar, kilidin çerçeveye bağlandığı yerde en zayıf durumdadır. Kilit yalnızca ortadaysa kapının açılması daha kolay olur ancak üstte de sürgü olduğunda bu çok daha zordur."

"Bunu merak ettiğimi nasıl anladın?"

Şu anki sırtışından, maske taktığını anlayabiliyordum. Dudağının sol tarafı yukarı doğru kıvrılırken sağ tarafı sinir bozucu bir şekilde hareketsiz kalmış, nötr bir ilgisizlik halinde donmuş durumdaydı.

"İnsanları izliyorum, Scarlett. Yaptığım şey bu. Sırlarla ve korumayla ilgileniyorum. İnsanların neyin peşinde olduğunu bilmek benim işim." Parmak uçlarını yanağıma sürttü ve ben, avucuna doğru kıvrılma isteğine zar zor direndim. "Ve senin, en azından benim için, *çok* canlı bir yüzün var. Eğer seni daha iyi tanımasaydım, içinde bir zerre bile karanlık olduğuna inanmazdım." Eğilip dudaklarını kulağımın çıkıntısına sürttü. "Ama ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Öyle değil mi, *mon amour*?"

Dudaklarım aralandı, kalbim sorularla ve tatlı sözleriyle hızla atıyordu. Ben ona en karanlık sırlarımı nasıl bildiğini sormadan kolunu göğsüme yerleştirerek beni nazikçe kenara itti.

"Arkama geç, Scarlett."

Ona karşı çıkmayı düşünmeden bana söyleneni yaptım ve kapıyı açıp dışarı baktığında, kaçmaya çalışmak gibi bir isteğimin bile olmadığını fark etmem bir saniyemi aldı.

Net bir şekilde, "Bizi arkadan takip et," diye talimat verdi.

Sol'un belinin arkasından baktığımda, yüzünde alevler olan bir figürün karanlığın içinden çıktığını gördüm.

Yabancıнын gelişiyile kalp atışlarım hızlanmaya başladı, Sol'un ses tonunun ne kadar sert olduğundan bahsetmiyordum bile. Bu, bana karşı ne kadar nazik davrandığını fark etmemi sağlamıştı.

Boğuk ve kalın bir kadın sesi, "Evet, Hayalet," diye yanıt verdi. Kadın uzun boylu, belki 1.80 boyundaydı ama bu, Sol'un yanında hiçbir şeydi. Uzun, şık, siyah at kuyruğu sırtından aşağı dökülüyor ve yansıtıcı ışıkla parıldaması için detaylı bir şekilde boyanmış ateş maskesi, arkamdaki koridordan gelen loş ışıktaki parlıyordu.

"Seni dün gecedan hatırlıyorum. Şey... yardım ettiğin için teşekkür ederim," diye aptalca fısıldadım. "Ben Scarlett."

Maske yüzünün yalnızca üst yarısını kaplıyordu ve altında bir gülümseme ortaya çıkmıştı. "Ben de Sabine. Ama bu aramızda kalsın, olur mu?"

Sol, sadece benim için kullandığını fark ettiğim o ses tonuyla, "Gel, Scarlett," dedi.

Elimden tutup beni kapının dışına çıkardı. Sabine kapıyı arkamdan kapattığında Sol, kapıyı tekrar kilitlemek için telefon ekranındaki bir düğmeye bastı. Sabine'in sessiz adımları arkamdayken karanlık tünellerde Sol'u körü körüne takip ettim.

Taş geçit, Sol'un dairesindeki koridorda bulunanlarla aynı olan, metal kafesler içindeki endüstriyel tarzda ampullerle aydınlatılıyordu. Loş geçidin sol tarafına doğru ilerlerken uzaktan hızla akan bir suyun sesi yankılanmaya başladı.

"Bir nehir mi var? Yeraltında?"

Sol, "Burada deniz seviyesinin altındayız," diye açıkladı. "Büyük büyükbabam İçki Yasası sırasındaki girişimleri için kuru yollar istemiş, bu yüzden akıntı ve sel sularını Mississippi Nehri'ne giden bu yeraltı kanallarına yönlendirmeyi sağlayan bir mimar ile şehir planlamacısı tutmuş. Fransız Mahallesi, New Orleans'ın geri kalanıyla karşılaştırıldığında zaten deniz seviyesinin biraz üzerinde ve geçmişte bu kanallar, üzerimizdeki sokaklarda meydana gelen feci su baskınlarının önlenmesine yardımcı olmuş."

“Vay canına, düşersen ne olur? Mississippi’ye mi sürüklenirim?”

Sol, sanki bu kazayı yaşamamdan korkuyormuş gibi elimi kendine doğru çekti.

“*Asla* çok fazla yaklaşıma tatlı peri. Seni kaybedemem,” diye mırıldandı, sesi o kadar alçaktı ki Sabine’in onu duyduğundan şüpheliydim. “Kanallar, fazla suyu Fransız Mahallesi’nin altında bir labirent gibi uzanan ve Mississippi’nin ağzında biten borulara yönlendiriyor. Labirentin nefesini tutmanı gerektirecek bölümleri olsa da akıntıyla birlikte hızlı hareket ettiğin ve başını borunun tavanındaki oksijene yakın tuttuğun sürece 300 metrelik mesafeden sağ çıkabilirsin. Ama çoğu insan bunu bilmiyor.”

Homurdandım. “Burada yüzmeyi seven çok insan oluyor mu ki?”

Sessizliği ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

“Bazılarına bu seçim hakkı veriliyor, evet. Diğerleri ise çıkış yolu olarak savaşmayı seçiyor.”

Söylediklerini birleştirmeye çalışırken yutkundum. “Yani insanlar buraya geldiklerinde ya yüzüyorlar... ya da savaşıyorlar. Kiminle ve neden savaşıyorlar?”

Dakikalar geçti ama sadece birkaç metre ötemde akan uğursuz suyun sesini duyuyordum.

“Benimle savaşıyorlar, Scarlett. Nedenine gelince... insanlar buraya gelmeyi kendileri *seçmiyor* diyelim. Ancak geliyorsa, bunu hak ettiklerinden emin oluyorum. Bu Hayalet’in-”

“-ahlaki kuralları,” diye bitirdim onun adına, daha önce adaletle ilgili yaptığımız konuşmayı hatırlamıştım. “Peki, şey, yüzme seçeneğinin başarı oranı nedir?”

Durakladı, sonunda cevap vermeden önce kelimenin tam anlamıyla sayıyı hesaplamaya çalıştığına yemin edebilirdim.

“Düşük.”

“Peki ya ikinci seçeneğin?” İnsanların *hayatları için savaştığı* seçeneğin. “Onun başarı oranı nedir?”

“Hiç yok,” diye hızlı bir şekilde yanıtladı, hesaplama yapmaya bile gerek duymamıştı. “Şu ana kadar ikinci seçeneğin başarı oranı yüzde sıfır.”

Sabine, "Yine de piçler onu seçmeye devam ediyor," diye alay etti.

Lanet olsun... Fransız Mahallesi'nin Hayaleti gerçekten de Bordeaux ailesinin infazcısı.

Sorular ardı ardına zihnime yağıyordu ama cevapları bilmek istediğimden henüz emin değildim. Daha önce de adalet şekliyle karşılaşanını onu hak etmiş olduğunu söylemişti, peki yıllar içinde kaç kişi bunu hak etmişti?

Göğsüm sıkıştıyordu fakat konu Sol'a gelince, kalbim eziyete doymuyordu çünkü buradaki mücadeleyi kaybeden insanlar için üzülmüyordum. Her nedense, bir suçlunun kaderini seçmekte Hayalet'in kararına güveniyordum. Özellikle de onlara hâlâ suçluymken özgürlüklerini kazanmaları için bir yol verdiği için. Hayır, onlar adına üzülmüyordum.

Onun için üzülmüyordum. Müzik şeytanım için.

Bir insan, ruhu gece gibi kararmadan önce, ömrü boyunca kaç ölümden sorumlu olabilirdi? Bundan bir dönüş var mıydı?

Yürümeye devam ettik ve başımı sağa-sola çevirerek her şeyi gözlemlememek için elimden geleni yapsam da karanlıkta bile merakıma engel olamıyordum. Bu yüzden sonunda işlemeli sarmal bir merdivenin önünde durduğumuzda neredeyse Sol'a çarpacaktım.

Merdivenleri çıkmadan önce, hâlâ elimi tutarak, "Dikkatli ol, küçük peri," diye mırıldandı.

"Bu merdiven nereye çıkıyor?"

"Çatıya kadar çıkıyor ama o kadar ilerlememize gerek olmayacak."

Başka bir çelik kapının dışındaki ilk sahanlıkta durup, telefonunun ekranındaki başka bir tuşa basarken elimi tutmaya devam etti. Kilit açıldıktan sonra kapıyı açtı ve Sabine ile birlikte onu takip ettik.

Serin ve nemli taş kokusunun yerini hemen ahşapla vernik kokusu aldı. Küçük koridoru görmeye çalışırken ortama hâlâ karanlık hakimdi.

"Neredeyiz?"

"Opera binasının duvarlarının içindeyiz. Müşteriler ve içkilerin

binanın içinden Madam G'nin barına gizlice geçmesi için bu yollar kullanılmış. Tabii o zamanlar büyükannesinin barıymış."

"Madam G'nin ailesi bunca zamandır Mask'ın sahibi miydi?"

Rand'le konuşmam, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu, oysa kelimenin tam anlamıyla daha dün konuşmuştuk. Bordeauxlar'ın Madam G'ye şantaj yaptığını söylemişti ama Fransız Mahallesi'nin Hayaleti hakkında şu ana kadar bildiğim şeylere bakınca, artık buna inandığımdan emin değildim.

"Evet, Madam G'nin ailesi Gastoneauxlar -eski adıyla Laveaular- ve Bordeauxlar'ın birbirlerinden faydalandıkları, uzun bir geçmişleri var. Büyük büyükbabam, yanan Fransız Opera Binası'nı karısı için yeniden inşa etmiş. Madam G'nin büyükannesi ise güvenilir aile ve arkadaşlarının soruşturulmaya maruz kalmadan bir araya gelebileceği güvenli bir yer istiyormuş. Gizli barı, Yeni Fransız Opera Binası ile aynı zamanda inşa ederek buna mükemmel bir sonuç bulmuşlar."

"Eğer Madam G'nin ailesi buranın sahibiyse, neden size kira ve korunma parası ödemek zorundalar?"

Sol, sola dönmenden önce bir homurtu çıkarıp gözlerini kıstı. Her adımda, Bourbon Caddesi'nin ahenksiz sesleri duvarlardan giderek daha fazla sızıyordu ama hepsinin üzerinden Sol'u duyabildim.

"Birisinin Madam G'ye ne yapması gerektiğini söyleyebileceğini mi sanıyorsun? Benim ailem daha bu topraklara ayak basmadan önce, onun ailesi bu kasabayı yönetiyordu. Her zaman birlikte çalıştık. Neden hakkıyla sahip olduğu yere kira ödesin ki? Bunu sana kim söyledi?"

Az kalsın Rand'in adını verecektim ama ikisinin arasında bir husumet olduğu çok açıktı. Her ne kadar bir şekilde kavgalarının tam ortasına düşmüşüm gibi görünse de ikisinden birinin tarafını tutmak, yapmak isteyeceğim son şeydi.

Aklıma gelen en tarafsız ve doğru cevabı vermeden önce birkaç adım daha atmaya izin verdim. "Bilirsin işte... orada burada konuşulurken duydum."

Sol homurdandı. "Eh, sana yanlış bilgi verilmiş. Her zaman kaynaklarını doğrula, Scarlett. Kardeşimle ben, bize sadık olanla-

ra hukuki, mali ve fiziksel koruma sağlıyoruz. Şehirde her zaman, ayaklanıp Fransız Mahallesi'ndeki işletme sahiplerine zarar vermeye çalışan gruplar olur. Bazıları bu şehrin sağlayabileceği başarıyı çalmak için her şeyi yapar. Katrina Kasırgası'ndan bu yana büyüdük ve yeniden gelişıyoruz. Bazı insanlar her şeyi kendileri için istiyor, bazıları ise gelişmemizi hiç istemiyor. Fakat tüm bunların ötesinde, Madam G ailemizin bir parçasıdır. Kızı Maggie yengem, torunu Marie ise yengenim olur. İkizim ve ben, Madam G'nin güvenliğini bedavaya sağlamak istedik ama ailesi her zaman gururlu ve güçlü olmuştur. O da ailesinden farklı değil, kendi ifadesiyle 'aile indirimini' reddediyor, bu yüzden kardeşimle ben, onun bize verdiği tüm parayı Marie yirmi beş yaşına geldiğinde kullanabilsin diye biriktiriyoruz."

"Ah..." Sol, Rand'in suçlamalarını tamamen çürüttükten sonra diyebildiğim tek şey buydu.

Telefonunun ışığı tekrar yanarken Sol sessizliğimi fark etmemiş gibi görünüyordu. Tam karşımızda olduğunu fark etmediğim bir kapıyı iterek açtı.

İçeride kaybolmadan önce, "Burada bekle," diye fısıldadı.

"Onlar söylentilerden bayağı farklı, biliyor musun?"

"Ah! Tanrım." Arkamdan Sabine'nin sesini duymamla elim göğsüme gitti. "Ödümü kopardın."

"Bunu çok duyuyorum. Ancak cidden, duyduğun her şeye inanma. Bordeauxlar son derece dürüsttür, bu yüzden ne duyarsan duy, önce onlardan birine sor. Zamanında keşke ben de böyle yapsaydım." Son kısmı mırıldandı ama yine de duyabildim.

Sol ortaya çıkıp tekrar elimi tuttu. "Çıkış temiz."

Beni karanlık koridordan çıkarıp garaja soktu. İçeride parlak, siyah bir Aston Martin park edilmişti ve Sol, bagajın etrafında dönerek yolcu tarafındaki kapıyı benim için açtı.

"Lütfen bin, küçük peri."

Bu devasa infazcının dudaklarından çıkan lütfen kelimesiyle ilgili bir şeyler bana neredeyse kahkaha attıracaktı ama kendimi tutup arabaya bindim ve Sabine'e el sallayarak veda ettim.

Kapımı kapatmadan önce ona seslendiğini duydum. "Kısa zamanda döneceğiz."

Ben kadının cevabını duyamadan kapıyı kapatıp ardından sürücü koltuğuna oturdu. Garaj kapısının uzaktan kumandasındaki asansör düğmesine bastı ve Toulouse ile Bourbon'un kesiştiği kavşağı ortaya çıkardı.

Bourbon Caddesi'nde takılıp parti yapmayalı bir yıl olmuştu. Artık yurttan ayrılmam için Jaime'nin beni resmen zorlaması gerekiyordu. En son ne zaman bir kargaşanın içine sürüklendiğimi hatırlamıyordum. Buna tekrar cesaret etme düşüncesi midemi bulandırıyor ama Sol yoldaki insan kalabalığından uzaklaşınca bu his dağıldı.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi elimi sıkı.

"Özür dilerim, küçük peri. Fakat iyi olan şu ki, teşhisin kondu ve tedavin üzerinde çok çalışıyorsun. Bu çaba meyvesini verdi. Her geçen gün güçleniyorsun. Güven bana."

Park edilmiş bir polis arabasının mavi ışığı dikiz aynasından yanıyana kadar sözleri içimi sıcacık yaptı. O ve sözleri düşüncelerimi bir tufan gibi sarıyor, o geceden beri hafızamda erişemediğim pek çok boşluktan birini dolduruyordu.

Şu ana kadar.

Büyüleyici bakışlara sahip siyah saçlı bir yabancı, bir polis aracının dışından bana sesleniyor.

"Özür dilerim küçük peri."

Gözlerimi kırpıştırarak şimdiki zamana döndüm ve elimi onun elinden çektim. "Bir dakika... sen... o gece orada mıydın?"

Şu anda yüzünün ifadeli yanını göremiyor olmam çok sinir bozucuydu ama gergin duruşu bana bilmem gerekeni söylüyordu.

"Scarlett, açıklayabilirim-"

"Aman Tanrım, oradaydın! Ama o olay, yurda taşındıktan sadece bir hafta sonraydı. Henüz senin piyano çalışını duymamıştım bile. O zamanlar hâlâ caz müziği ve manik vardı. Neden oradaydın?"

Sağa dönmeden önce yutkundu. "Ben Fransız Mahallesi'nin Hayaleti'yim. Hasta olduğun bana bildirildi-"

"Kim bildirdi?"

Başını iki yana salladı. "Bunun bir önemi yok. Adamlarım her yerdedir, içlerinden biri beni olaya dahil edecek kadar endişelenmiş-

ti. Başın belaya girmeden seni oradan çıkarmak için elimden geleni yaptım... ama başaramadım.”

Bu son iki kelime büyük bir kaya gibi aramıza düştü ve göğsümü ezdi.

“Yani adamlarından biri seni aradı ve sen, beni kurtarmaya mı çalıştın? Kendimden?” Boğazımdaki yumruyu geçirmek için yutkundum. “Bu... bu kadar mı?”

Cevap vermeden önce Basın Caddesi'ne girmek için durakladı. “Bu kadar.”

“Ah...” Koltuğa çöktüm. “Bunca zamandır bana yardım etmeye mi çalışıyordun?”

“Seni bir kez yüzüstü bıraktım, Scarlett. Tekrar bırakmayı reddediyorum. Sadece bana güvenmelisin.”

Yavaşça başımı aşağı yukarı salladım, tüm bu bilgileri aklımda düzenlemeye çalışırken burnumu buruşturdum. Düşünürken, pencere önünden geçen mağaza ile restoranlara tek tek baktım ve sonunda kararımı verdim.

Sol'un yöntemleri tamamen alışılmışın dışında -yani yasa dışı- olabilirdi ama yaptığı her şey benim iyiliğim içindi. Konuştuğunda kalbim ve bedenim ona tamamen güveniyor, bazen ben daha ne dediğini anlayamadan emirlerine uyuyordu. O son şüphe parçacıklarına takılıp kalan sadece zihnimdi. Artık ona orada da güvenmemin zamanı gelmişti.

“Tamam...” Yeni bir sayfa açmaya hazır bir şekilde tüm yorgun itirazlarımı bir nefes vererek dışarı attım. “Nereye gidiyoruz?”

Hafifçe kıpırdandı, çarpık sırtışının dudağının sol tarafını kaldırdığını görebiliyordum. “Treme'e. Halletmem gereken bazı işler var-”

İşler mi? Ne gibi? Ve kiminle-

Hayır. Olmaz. Daha fazla soru yok. Bir kez olsun adama güven.

“Kulağa... güzel geliyor.” Ve bununla birlikte, sonunda teslim oldum.

Sol, sohbetimizin sonunu noktalamak istercesine Bluetooth hoparlörü etkinleştirdi ve Ludovico Einaudi'nin güzel bir piyano parçası hoparlörlerden yankılandı.

"*Primavera*'ya bayılırını! Favorilerimden biridir-" Sağ kulağının kalktığını görünce cümlemin ortasında durdum, sanki yüzünün sağ tarafı da gülümsemeye çalışıyormuş gibiydi. "Dur tahmin edeyim. Bunu biliyordun, değil mi?"

"Beni yakaladın."

Ağzımdan bir kıkırdama kaçtı. "Hakkımda *bilmediğin* bir şey mi var?"

"Varsa bile öğrenmem uzun sürmez."

Dürüstlüğü karşısında çekinmeden gülerek arkama yaslanıp müziği mırıldandım. Treme muhitine doğru birkaç dönüş yaptık ve Sol, gecenin bu saatinde New Orleans'a doluşan sarhoş eğlence düşkünlerine karşı bir şekilde sabırla ilerledi.

Birkaç şarkının ardından ikimiz de *Lakmé* operasından "Çiçek Düeti" şarkısını mırıldanmaya başladık. Bunu daha önce bir seçmede kullanmıştım, bu yüzden kelimeleri kolayca hatırlıyordum. Ancak Sol derin sesindeki düşük harmoniyi bulduğunda, düetimiz tüylerimi diken diken etti. Öyle ki sesimiz karşısında heyecandan içim kıpır kıpır oldu. Şarkı bittiğinde bir sonrakinin başlamasına izin verdik ama şarkı söylemek yerine, aptallar gibi sırtlamakla meşguldük.

"Öyleyse söyle bakalım, müzik şeytanım. Böyle şarkı söylemeyi nereden öğrendin? Sen de mi Bordeaux Konservatuarı'na gittin? Yoksa bu yetenek aileden mi geliyor?"

Homurtulu bir kahkaha attı. "Kesinlikle aileden *gelmiyor*. Babamın hiç müzik kulağı yoktu, kardeşimin durumu ise daha da kötü. Annem şarkı söylemeyi severdi ve ben de onu memnun etmek istediğim için, ikizimle gittiğimiz Fransız yatılı okulunda müzik öğrendim."

"Ciddi misin? Rand de Fransa'da yatılı okula gitmişti. Aynı okul muydu yoksa?"

Sol, dişlerini sıkınca bu sorudan anında pişman oldum. Üzerinden yayılan öfke beni ürpertiyordu ama bana cevap verdiğinde sesi her zamanki gibi rahatlatıcıydı. Bana yönelik olan o temel öfkeden eser yoktu.

"Evet, aynı yatılı okula gittik. Rand'in katılımı, onun ailesiy-

le benimkinin arasında bir zeytin dalı olacaktı. Yasak sırasında ailelerimiz rakipmiş ve *her iki taraftaki* bazı karanlık iş anlaşmaları yüzünden Bordeauxlar ile Chatelainler o zamandan beri düşman olmuşlar. Annem aramızın düzelmesini istiyordu ve babam da ona asla hayır diyemezdi, bu yüzden Chatelainler'le bir anlaşma yaptılar. Bizim neslimiz çatışmasın diye bizi kavgalardan uzakta, aynı okula gitmeye zorladılar."

"Ama öyle olmadı," diyerek lafı dolandırdım.

"Ateşkesimiz var." Elbisemin yırtmacının kalçamı açığa çıkardığı yerde kenetlenmiş parmaklarımızı ayırmadan önce elimi sıktı. "Ama sen bunu kafana takma. En azından bu gece."

Ateşkes... Kulağa iyi bir şey gibi geliyordu. Bu, birbirlerine olan nefretlerinin bir kenara bırakılabileceği anlamına mı geliyordu? Bu soruları başka bir geceye saklamam gerekecekti.

"Tamam... o zaman bana yatılı okuldan bahset. Nasıldı?"

"Ah, zengin çocukların nasıl daha sıkı çalışıp daha çok oyun oynayacaklarını öğrendikleri yatılı okul. Yaramazlık yapmadığım zamanlarda müzik ve dövüş sanatları öğrendim. Eskrime de gittim ama o sadece kardeşimi yenebilmek içindi. Hiçbir zaman benim kadar antrenman yapmazdı. Hâlâ yapmaz ama Ben diğer her alanda fazlasıyla başarılıydı. Benim tutkum müzik yapmak ve dünyayı dolaşmaktı. Ben'inki ise dünyayı kurtarmak. On beş yaşında yatılı okulu bıraktığımızda evde özel eğitime yöneldik. Sonra Ben, LSU'ya* ve Loyola Hukuk Fakültesi'ne gitti. Ben de aile işimizin güvenlik kısmını üstlendim ve zaman buldukça müzik bestelemeye çalışıyorum; çoğunlukla caz ve blues."

"Ah, *keşke* caz eğitimi alsaydım. Bu benim hayalim. Caz yapmak ve müzik bestelemek. Her zaman solo çalışmak istemişimdir ama... henüz bunu gerçekleştiremedim," diye bitirdim, şu anda tüm o içsel şüphelerimden bahsetmek istemiyordum.

Sol, "Bunda harika olurdun," diye yanıtladı. "Vokalin opera için adeta bir rüya gibi ancak sesin ve şarkı sözü yazma yeteneğinle... Scarlett Day, sen kendi sahnem için yaratılmışsın."

Yanaklarım yandı. "Babam her zaman bunun ne kadar zor olduğundan bahsederdi."

* Louisiana Devlet Üniversitesi. (ç.n.)

Sol homurdandı. "Haklı. Gerçekten *zor* ama sen sevdiğin şeyler için çok çalışıyorsun. Bu kombinasyon, hayaline ulaştığında *zor* şeylere değmesini sağlar."

O, arabayı sürmeye devam ederken sözleri zihnime kazındı ve konuşmamız, araba yavaşlayana kadar arka planda çalan müzik eşliğinde rahat bir sessizliğe dönüştü.

Mağazaların ve sıra sıra dizilmiş odalardan oluşan apartmanların bulunduğu bir caddede, bir paralel park yerine girdi.

"Geldik."

Ben nereye "geldiğimizi" soramadan arabadan inip kapımı açmak için arabanın önünden dolaştı. Kaldırıma çıkmama yardım etti ve büyük elini sırtıma koyarak beni omurgamdan yukarıya doğru karıncalandıran bir sıcaklık gönderdi.

"Umarım bu, sorularının bir kısmını cevaplar."

Nihayet.

Beni kapısında sevimli bir tabela asılı olan küçük bir dükkâna götürdü. Aziz Çiçekler ismi, pembe bir sümbülün ortasına el yazısı ile yazılmıştı. Sol, kapıyı benim için açarak içeri girmeme izin verdiğinde taze kesilmiş çiçeklerin topraksı kokusu burnuma dolarken derin bir nefes aldım. Sol, kolunu belime doladı ve beni içeri soktu. Geldiğimizi belirten bir zil çalmasıyla beni hemen bırakarak benden bir adım uzaklaştı. Onun sıcak dokunuşu olmadan içerideki hava soğuk gibi geliyordu.

Ağır New Orleans aksanıyla konuşan bir kadın, dükkânın arka tarafından bize, "Geliyorum, bir dakika bekleyin," diye seslendi. Saniyeler sonra, güneşten yıpranmış bir cildi olan, tombul, yaşlı bir kadın ortaya çıktı ve bize gülümseyerek gözlüğünü taktı. Bunu yaptıktan sonra ellerini birbirine vurdu.

"Ah, siz ikiniz bir resimden daha güzel görünüyorsunuz. Bay Bordeaux, tekrar ne zaman ziyarete geleceğinizi merak ediyordum. O gülleri çırak çocuklarla gönderiyordum ama bahşişleriniz sayesinde memnun kaldığınızı anlayabiliyordum."

"Kendisi onlara bayılıyor, Bayan Mabel. Bugün ona bir düzine daha almak istiyorum."

Kendi adıma konuşabilirim, diye düşündüm. Ancak sessizce izle-

yerek, Sol'un hayatının bu parçasının, bir araya getirmeye çalıştığım puzzle'in neresine uyduğunu anlamaya çalıştım.

Kadının gülümsemesi genişlerken yaşlı gözleri kırıştı. "Ne kadar da şanslı bir kadın, değil mi? Oldu bil. Simon'ımın seni göremediği için hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum ama bugün tedavisi vardı, o yüzden kendini iyi hissetmiyor."

"Bunu duyduğuma üzuldüm. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Başını sallarken renkli kurukafa kolyesiyle oynadı. "Ah hayır, şu anda sadece tedavilere ve zamana ihtiyacı var. Yine de teşekkür ederim, tatlım, her zaman çok düşünceli bir çocuktun. Bu özelliğini annenden almışsın."

Sol, tekrar gülümsedi. "Hey, siz yine de kimseye söylemeyin. İtibarımı mahvedersiniz."

"Ah, bunun için endişelenmene gerek yok. Sırların benimle her zaman güvende. Peki, söyle bana, bu arkadaşın kim tatlım?"

Tokalaşmak için elimi uzattım ve cevap vermek için ağzımı açtım ama Sol sözümü kesti.

"Maggie'nin arkadaşı, Bayan Mabel. Ona Bordeauxlar'ın çiçeklerini aldığı dükkânı göstermek istemiştım ama kusura bakmazsanız, yoğun bir programımız var. Kapanış vakti sizi açık tutmayı hiç istemem. Bu akşam için her şey hazır mı?"

Maggi'nin arkadaşı? Elimi göğsümde hissettiğim ani sızının üzerine bastırdım.

"Elbette. Hepsi teslim edildi ve kuruldu."

Kadın vazoda bir buket beyaz gül hazırlarken, gördüğü, duyduğu, yaşadığı her şeyden bahsederek Sol'un başını şişirmeye başladı. Kadın, dedikodu konusunda Jamie'nin Treme versiyonu olmalıydı. Sol'a hakkını vermek gerekir ki sabırla dinliyor, sorular soruyor ve gerçekten ilgileniyor gibi görünüyordu. Konuşma bittiğinde Sol'un uzattığı siyah kartı dönüp aldı.

"Her pazar aldığın kırmızı aslanağzı buketini de sabahın erken saatlerinde teslimata hazır hale getirdim. İnsanlar eskisi gibi taze çiçek almıyor. Ekonomi düzeldiğinde daha fazla kocanın eşlerine senin gibi davranacağını umuyorum, Bay Bordeaux."

Eşi mi? Karısına mı çiçek göndermekten bahsediyordu?

Kıskançlık yüreğime sivri bir diken gibi saplanırken Sol'dan uzaklaşmaya çalıştığımda, uzanıp elbisemin askılarından tuttu ve kopmalarına razı olmadığım için beni etkili bir şekilde yerimde tuttu.

"Yakında işler düzelecek, Bayan Mabel. Size iyi geceler ve eve buketler göndermeye devam edin. Eşim Maggie'nin onlara bayıldığını biliyorum," dedi bana manalı bir bakış atarak.

Kendisinin Ben olduğunu düşünmesini istiyor olmalı! Ama neden? Kadının gözlük camları oldukça kalındı, maskesi sayesinde bu mesafeden Sol tıpkı kardeşine benziyordu. Neden şehirde Ben gibi dolması gerekiyordu ki?

Ben'in karısını ve Bordeaux erkeklerinin ona olan sevgisini kıskandığım için anında garip bir rahatlamayla utanç karışımı hissettim. Her şeyden önce Maggie'ye bayılıyordum. Monty'nin bu sene başına açtığı belalardan sonra, her gün çiçek almayı hak ediyordu. İkincisi, beni bu muhteşem çiçekçiden çıkaran bu adam üzerinde kesinlikle hiçbir hak iddia edemezdim. Bunu umursuyor olmam gerçeği bile kafamı fena halde karıştırıyordu.

Sol, Bayan Mabel'e iyi geceler dilemeden önce çiçek vazosunu almak için beni bıraktı. Dışarı çıktığımızda, araba kapımı açmak için harekete geçti ve içeri girmeme yardım etmesinin ardından yere düşmesin diye vazoyu güvenli bir şekilde bacaklarımın arasına yerleştirdi. Kapımı kapattığında dışarıda hafif bir ısıklık sesi duydum.

Sol doğrulup anahtarındaki bir butona bastı. Kapılar bir tık sesiyle kilitlendi ve Sol, iki bina arasındaki boş alana doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Başını döndürerek çevresini inceliyordu, eli sağ tarafındaki bir çıkıntının üzerinde duruyordu.

O bir silah mı?

Fransız Mahallesi'nin Hayaleti ile ilgili duyduğum her söylentiye hatırlamaya çalışırken kalp atışlarım hızlanıyor, nefesim kesiliyordu.

Bir evin girişinde durdu. Görebilmek için koltuğumda döndüm ama önümdeki bir ağaç yüzünden yalnızca kapüşonlu, kısa boylu, sıksa bir adamı seçebiliyordum. Başını çevirdiğinde lambanın ışığında yüzü aydınlandı ve nefesim tekrar kesildi.

Ben?

Ama hayır... bu olamaz. O bir maske miydi? Başkaları da mı

Sol'un maskesinden takıyordu? O adam, Sol'un onun gibi giyinen gölgelerinden biri miydi?

Konuşmalarını duymak için elimden geleni yaptım ama tabii ki altı metre uzakta olduklarından hiçbir şey duyamadım. Sol, adamın söylediklerine başını salladı ve cebinden bir tomar para çıkarıp adama verdi. Bir Bordeaux'ya benzeyen adam, parayı alıp Aziz Çiçekler'e doğru koşarken onları saydı.

Neler oluyor böyle?

Adam gittikten sonra Sol, etrafına bakındı ve ardından arabaya doğru yürümeye başladı.

Kahretsin, bu oyunu nasıl oynayacağıma karar vermek için sadece altı metrem vardı. Soru sorsa mıydım? Cevapları bilmek istiyor muydum? Ben onları öğrendikten sonra Sol ne yapacaktı?

Kendimi bildim bileli korkunç bir adalet duygusuna sahiptim. Babam her zaman kanunun doğru tarafında değildi ve polis de hiçbir zaman bizim yanımızda olmamıştı. Babam öldürüldüğünde polisler hikâyenin *tamamını* anlatamamıştım ama katili bulmaya çalışmalarına yetecek kadar bilgiye sahiptiler. Yine de üzerinden tam bir yıl geçmesine rağmen olay hâlâ çözülememişti.

Ancak içgüdülerim, beni psikiyatri koğuşuna teslim etmek yerine hayatımı kurtaran bu adama güvenebileceğimi söylüyordu. Şehrini koruyan, kadınlara çiçek alan ve yaşlı bir çiftin ne durumda olduğunu gerçekten bilmek isteyen bir adama güvenebilirdim.

Arabaya bindiğinde sormak istediğim tek bir sorum vardı.

"Neden senin Ben olduğunu düşünmesine izin verdin?"

Motoru çalıştırdı ve arabanın ışıklarının parıltısı, filmli cama yansıyan gülümsemesini görmemi sağladı. "Sen hiç hayalet gördün mü?"

Yavaşça, "Hayır," diyerek yanıtladım.

"Bayan Mabel de öyle." Yüzünü kaldırdı ve dudaklarındaki o sırıtış iyice büyüdü. "Ama yine de Fransız Mahallesi'nin Hayaleti, Tremé'de olan her şeyi bir şekilde biliyor."

Sonunda anlayarak başımı salladım. "Yani halkın içinde Ben olarak, şehirdeki gelişmeleri takip edebilirsin ve Fransız Mahallesi'nin Hayaleti de olduğu gibi kalabilir. Bir hayalet olarak. Dedi-

kodularda, duman ve aynaların hareketlerinde yer alan biri olarak. Ve nadiren dışarı çıktığın için, her çıktığında şehirde konuşulan bir haber olursun, bu yüzden gölgede kalmayı seviyorsun.”

“Aynen öyle.”

Sonunda bu adamı biraz da olsa çözdüğümü hissederek gülümsedim. “Peki şimdi nereye gidiyoruz? Hiçbir yer için bu elbiseyi giymiş olamam.”

Şu anda daha fazla soruya cevap vermediği için minnettarmış gibi omuzları gevşedi. Park yerinden çıktığımızda bana yine seksi, yamuk bir gülümsemeyle baktı.

“Mask’a.”

18 ONU TAKİP E

Aziz Çiçekler'i ziyaret ettikten sonra maskeli balo için giyinmek daha kolay olurdu ama Bayan Mabel'in güvenliğini sağlamak için onunla her zaman mağazası kapanmadan hemen önce buluşurdum. Bu şekilde, Bayan Mabel ayrılırken adamlarımdan biri onu koruyabilirdi.

Scarlett ve ben opera binasına döndüğümüzde hiç vakit kaybetmedik. Aston Martin'den çıkar çıkmaz çiçekleri bırakıp, maskelerimizi takabilmemiz için onu tünellerden geçirdim. Scarlett pembe ve altın rengi kelebek maskesini aldı ve ben de kaşındıran protez maskemi, yüzümün sağ tarafını da kapatan, kömür grisi kurukafa maskemle değiştirdim. Ardından tünellerden geçerek Mask'a doğru yol aldık.

Benimki gibi maskesi olan bir adam, fedai olarak dışarıda nöbet tutuyordu. Madam G için çalışan fedailerin tümü benim için de çalışıyordu, bu yüzden Scarlett'in şifreyi söylemesine gerek kalmadan adam kapıyı açtı.

Mask'ın içindeki taş koridorda ilerlerken canlı caz müziği yankılanmaya başladı ve kulaklarım itiraz edencesine çınladı. Normalde burada olmazdım. Mask'ta yapılan iş anlaşmalarıyla ilgilenen kişi Bendi. Bar, şehrin bize ait tarafı için düzenlediğimiz toplantıların yeri idi, beş numaralı loca ise geri kalan yerlerde yürüttüğümüz işleri görüşmek içindi. Bu gece tamamen zevk için, daha doğrusu Scarlett'in zevki için buradaydım. Ona evimde mahkûm olmadığını göstermek istiyor ve dışarı çıkmanın bunu kanıtlayacağını umuyordum.

Barın dolambaçlı yollarından dönerek başka bir çelik kapıya

geldik -bu sefer koruma yoktu- ve kapıyı açtım. Küçük şaşkınlık ifadesi, bütün gece yaşananları -o Tanrı'nın cezası kaşındırıcı protez yüz maskesini erkenden takmamı, dışarı çıkmamı ve gece işlerimi yürütmemi- buna değer kıldı.

Ay ışığı gözleri benimkilerle buluştuğunda kelebek maskesinin ardından görünen şaşkınlık göğsümü gururla doldurdu.

Maskeli balonun teması Kara Bulutlar ve Pembe Altın Kenarları idi, "her şerde bir hayır vardır" sözüne gönderme yapılmıştı. Tüm mekân metalik gri, pembe altın ve beyazla doluydu, görünen her yerde Aziz Çiçekler'den sipariş ettiğim, elle metalik pembe altın benekler boyanmış beyaz güller vardı. Partilerden hoşlanmazdım ama Madam G ve Bayan Mabel bu sefer gerçekten kendilerini aşmışlardı.

"Bayan Mabel'e her şeyin hazır olup olmadığını sorduğunda bunu mu kastettin?" İnce eliyle içerideki gösterişli dekorasyonları işaret etti ama Madam G, ben cevap veremeden araya girdi.

Tavus kuşu maskesindeki tüyleri uçuşturan bir sırıtışla, "Bayan Day, Bay Bordeaux," diye seslendi.

Resmiyeti karşısında gözlerim kısıldı. Tanrı aşkına biz bir aileydik ama toplum içinde rollerimizi oynamak onun her zaman çok hoşuna gidiyordu. Scarlett'e söylediğim gibi; Bordeauxlar ve Gastoneauxlar Fransız Mahallesi için birlikte çalışıyorlardı. Yıllar geçtikçe, Gastoneauxlar'ın sırları elde etme yeteneği olmasaydı, Bordeaux saltanatı hüküm süremezdi. Şantaj, bizi kazıklamaya çalışanları mahvetmenin en kolay yollarından biriydi.

"Partiye hoş geldiniz," diye devam etti Madam G. "Masanız istediğiniz üzere rezerve edildi, Bay Bordeaux."

"Teşekkür ederim, Madam G. Ben her zamankinden alacağım, hanımefendiye de aynısı lütfen ama içeceği Cinderella mokteyli olsun." Madam G başıyla onayladı ve beni kendimden memnun hissederek, Scarlett'i de yüzünde artık arzular olduğum o daimi şok ifadesini bırakarak uzaklaştı. Küçük ilham perimi şımartmak çok tatmin ediciydi.

"Alkol tüketmediğimi biliyor musun? *En sevdiğim* içeceği de mi biliyorsun?"

* Alkolsüz kokteyl. (ç.n.)

Onu kalabalık salondan geçirirken, "Tabii ki biliyorum," diye cevap verdim.

Alkolün bipolar bozukluğu olan bir kişinin uyku düzenini bozabileceğini öğrendikten sonra, ona içkiyi bıraktırmanın yollarını bulmak için saatler harcamıştım. Fakat Scarlett bunu kendi başına başarmıştı. Onunla ilgilenen gölgemin dediğine göre, bir daha asla kontrolden çıkmak istemiyordu.

Metalik ve altın pembe maskeli misafirlerin arasından geçerken, ona azıcık fazla uzun bakan her adama küçümseyerek baktım ve her pisliğin maskesini daha sonra gölgelerimden birine vereceğim kişisel bir kara liste için sessizce ezberledim.

Ona dönüp baktığımda Scarlett'in kendisine yöneltilen bakışlardan tamamen habersiz olduğunu gördüm. Gözleri gül buketleri ve gül perdeleri üzerinde gidip geliyordu.

Kendini beğenmiş bir gurur göğsümü kabarttı ve kalabalığın arasına baktığımda kardeşimi kolaylıkla köşesinde buldum. Maskesi tıpkı benimkine benzediği için onu gözden kaçırmak zordu. Dikkati bana yöneldiğinde o da bana başını salladı ve tatlı Maggie'siyle koltuğuna yerleşti. Gece, iş açısından sıkıcı geçiyor gibiydi ama böylesi daha iyiydi. Kötü bir gecede Ben'in bana ihtiyacı olurdu çünkü bazen insanları hizada tutmak için gereken disiplini gösteremiyordu. Tamamen rahatlayıp partinin tadını çıkarabiliriz gibi görünüyordu. En azından şimdilik.

Sonunda Scarlett'i salonun diğer tarafında bizim için ayrılan köşeye götürüp, ilk önce onun geçmesine izin verdim, böylece onunla dans pistindeki insanlar arasında tampon olabilirdim.

Her masayı lambalar yerine mumlar aydınlatıyor, yüksek arkalı kabinler ve uzun duvar bölmeleri, müziği engelleyerek konukların kabin içinde birbirleriyle konuşmasını kolaylaştırıyordu. Mum ışığı, Scarlett'in fildişi teninde parlıyor ve gözlerindeki aylar, altın pembe kelebek maskesinin içinde ışıldıyordu.

"Beğendin mi?" diye sordum, onun onayına bu kadar ihtiyaç duymaktan nefret ediyordum ama özgürce onayladığında, omurgamdan aşağıya bir zevk dalgası akıyordu.

"Dalga mı geçiyorsun? Tabii ki! Harika görünüyor. Buraya na-

diren geliyorum ama geldiğimde hiç böyle değildi. Çiçekler muhteşem bir dokunuş olmuş, Sol.”

Neredeyse koltuklarım kabarcaktı ama aslında övgüyü kimin hak ettiğini hatırlıyordum. “Bayan Mabel, kocasının hastalığı nedeniyle bu yıl mali açıdan biraz daha fazla desteğe ihtiyaç duydu, bu yüzden bu iş ona iyi gelmiş olmalı. Benim yaptığım tek şey çiçeklerin parasını ödemek ve Bayan Mabel ile Madam G için her şeyi gölgelerim ayarladı. Bazılarının opera binasında sahne çalışanı olması da yardımcı oldu.”

Hareketsiz kaldığında, meraklı beyninin sorularla çalkalandığını anladım. “Senin... gölgelerin mi? Adamlarına böyle diyorsun, değil mi? Senin için çalışanlara?”

“Evet. Şehirde bana yardım ediyorlar. Onlar Hayalet’in bedeni; benim gözlerim, kulaklarım ve ağzım.”

“Bazen de... yumrukların mı?”

Sırttım. “Nadiren öyle olmak zorunda kalıyorlar ama evet. Adaleti yerine getiren genellikle ben oluyorum.”

Başını aşağı yukarı salladı ve dans pistine doğru baktı, bana bakmamaya çalışıyordu.

“Bu seni rahatsız mı ediyor?”

Bir süre cevabını düşündü. Kolumu koltuğun arkasına koydum ve bir şekilde kaçmaya çalışması ihtimaline karşı onu ustaca kendime yaklaştırdım.

Başını içten bir şekilde iki yana sallayarak, “Hayır,” diye yanıtladığında, yanında rahatladım. “Bunu zaten biliyordum. Çoğunlukla bana böyle şeyleri söylemene şaşırdım.”

Onu tamamen kolumun altına çekmeden önce bakışlarım yüzünde gezindi.

“Sana güveniyorum, Scarlett. Sır saklamada iyi olduğunu biliyorum.”

Bu doğrudu. Kaçmayacağını bilseydim, her şeyi anlatırdım. Onu izlediğim onca zamandan sonra, işimin doğasının onun en az rakılacağı şey olacağından emindim. Ancak hayatında, yollarının ilk kez nasıl kesiştiğini anlarsa beni asla affetmeyeceği birkaç kişi vardı.

Gözleri büyüdü ve parlak pembe dudakları öyle bir aralandı ki,

aletimi aralarına sokup ağzını sonuna kadar açmak istememe neden oldu. Yanında kıpırdandım ve kendimi düzeltmeye çalışırken kalabalığa baktım. Aletimin tamamen yumuşayacağına dair umudum yoktu ama zaten bu dar elbiseyi giydiği andan itibaren umut bu toprakları terk etmişti. Uyluğunun yarısını geçen yırtmacı başlı başına baştan çıkarıcıydı. Dışarı çıkmadan önce ona neredeyse üstünü değiştirmesini söyleyecektim ama sonra, sadece Mask'a gidecek olsak bile, kolumda Scarlett'le dışarı çıkma düşüncesi beni heyecanlandırmıştı... *hiç heyecanlanmadığım kadar.*

Bir garson neredeyse fark edilmeden masamıza içecekler ve iki tabak gumbo bıraktı. Scarlett'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve hemen yemeğine gömüldü, o kadar zevk alıyordu ki yemeğin bir kısmı neredeyse elbisesine dökülecekti. Fakat buna hazırlıklıydım; küçük damlacıkları bir peçeteyle yakaladım ve ardından peçeteyi düzelterek temiz tarafını kucağına serdim.

Teşekkür ederken yanakları pembeleşti. "Özür dilerim. Yemek önüme gelene kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim."

"Yemek yiyişini izlemek hoşuma gidiyor."

Yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı ve artık mahcup hissetmediğine ikna olarak kendi gumbomu yemeye başladım. Bitirdiğimde hemen içkime uzanıp Sazerac'ımdan soğuk bir yudum aldım.

"Tadına bakabilir miyim?" diye sordu Scarlett.

İçeceğim dudaklarımda, kaşlarımı çattım. "Emin misin? Ben sandım ki-"

Endişemi eliyle geçiştirdi. "Sadece bir teoriyi test etmek istiyorum."

Başımı bir kez sallayıp bardağı ona doğru kaydırđım. İhtiyatlı bir şekilde küçücük bir yudum aldı ve yüzünü buruşturduktan sonra genişçe gülümsedi.

"Sevdin mi yoksa iğrendin mi anlayamadım." Kıkırdadım.

"İçki içmediğim için bunun bir önemi yok sanırım. Ama eğer içseydim..." Bana gülümsedi ve gözlerimle buluştu. "Kokusunu çoktan arzular haldeyim. Tadını da kesinlikle sevmeye başladım."

Sözleri içimde tuhaf bir umudun filizlenmesine neden oldu ama Scarlett sözlerini daha fazla açmadı ve bunun yerine partiyi daha

* ABD'nin Louisiana eyaletinde popüler olan doyurucu bir güveç. (ç.n.)

iyi izleyebilmek için duruşunu dikleştirdi. Ona olası herhangi bir gizli anlam hakkında soru sorma isteğini bastırdım çünkü eğer yanılıyorsam, o ezici hayal kırıklığıyla yüzleşmek istemiyordum. Bu yüzden korkularıyla yüzleşmek yerine onun meşguliyetinden yararlanıp özlem dolu bakışlarını inceledim.

Madam G, etkinlik için Frenchmen Caddesi'ndeki en iyi grubu seçmişti. Pop ve R&B şarkılarının, blues ve caz versiyonları çalışıyordu. Şarkıcı mikrofona sanki sevgilisini tutuyormuş gibi mırıldanıyordu ve müzikten gelen şehvetli enerjiden kaçış yoktu. Yerdeki dansçılar, odanın ortasında kahrolası bir seks partisindeymiş gibi birbirlerine sürtünüyor, uyum içinde hareket ediyorlardı. Umarım Scarlett dans etmek istemezdi. Eğer isterse dans ederdim ama biri onun yönünde nefes alırsa, onları yarın ilgilenmek üzere zindanımın dışında bir sıra oluşturmaya gönderirdim.

“Eskiden böyle yerlerde şarkı söylemeyi hayal ederdim.”

Scarlett'e döndüğümde gözlerinin parıldadığını ve yalnızca gruba odaklandığını gördüm. Şarkı sözü yazmayı sevdiğini biliyordum ama tiyatroyu da sevdiğini sanıyordum. Arabada, solo iş yapmak istediğinden bahsettiğinde beni şaşırtmıştı ve bana, ilk defa bu kadın hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmediğimi göstermişti. Henüz bilmiyordum.

“Öyle mi? Neden söylemiyorsun? Dediğim gibi; sen kesinlikle bunun için yaratılmışsın.”

Ağzını açtı ama sonra hemen geri kapadı. Kaymak gibi yanakları kızardı. “Ben... korkuyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Neden? Gösterilerinde sürekli sahneye çıkıyorsun. Farklı olan ne?”

İçini çekti ve gözleri gruptan uzaklaşıp masanın üzerindeki muma doğru kaydı.

“Tiyatroda ya yedek oyuncuyum ya da yanımda başkaları oluyor. Gösteri devam etmeli ve devam edebilir çünkü her zaman yerime geçecek kişiler olur... bilirsin işte, tam bir zırdeliye dönüştüğünü zamanlarda.”

İfade şekline kaşlarımı çattım ama sorunlarımızı mizahla maskeleymenin kolay bir başa çıkma mekanizması olduğunu çoğu kişiden

daha iyi biliyordum, bu yüzden bir seferliğine dilimi tutup asıl konunun üzerine gittim.

“Ve eğer gösteri ya da performans sadece senin etrafında dönerse, ne yapacağından korkuyorsun? İnsanları hayal kırıklığına uğratacağından mı?”

Başıyla onayladı.

“Doğru anlamış mıyım bakalım. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğun için mi hayalini yaşamaktan kaçınıyorsun?”

İçten bir gülümsemeyle homurdandı ve peçetesini küçük parçalara ayırmaya başladı. “Pekâlâ, sen böyle söyleyince kulağa aptalca geliyor.”

Yüzümün sol tarafında küçük bir gülümseme belirdi ve hareketten dolayı sağ taraftaki derimin karıncalanıp gerildiğini hissedebiliyordum. “Tek neden bu mu?”

“Hayır. Ya başaramazsam? Ya da insanlar bundan nefret ederse? Ya bu yeni şeyi denemeye kalkarsam ve yazdığım şarkılar berbat çıkarsa-”

“Yazdığın şarkı sözlerini duydum, Scarlett. Endişelenmen gereken son şey bu olmalı. Gerçek nedeni ne?”

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı ve yırtıcı bir hayvanın avı gibi küçülerek omuzlarını kamburlaştırdı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bu hiç hoşuma gitmedi. “Bana cevap ver. Kendini saklama, *ma petit muse*,” diye mırıldandım.

Ona daha sıkı sarıldım ve serbest elimle uzanarak onu çekildiği köşeden uzaklaştırdım. İç çekip, kozasından çıktı. Onu kabuğundan çıkardığım için göğsüm gururla doldu.

“Son zamanlarda çıldırmamın nedeni, geçen gece başrol olarak kendimi çok iyi hissetmemdi. Bir yıl önceki ilk manik atağımdan bu yana kendimi hiç o kadar... *coşkulu* hissetmemiştim. Başka bir atağı başlatabileceğim düşüncesi beni korkuttu. Her şeyi doğru yapmış olmama rağmen yine de aklımı kaybedebilirdim ve son aklımı kaybedişim neredeyse hayatımı mahvetmişti.”

Yüzündeki yenilgi ifadesi içimi burktu ama elinden geldiğince kontrol ettiği bir şey yüzünden kendini yıpratmasına razı olamazdım.

“Oldun mu?”

Peçeresini parçalamayı bırakıp bakışlarını kaldırdı. “Ne oldum mu?”

“Manik oldun mu?” Cevap vermeye çalışırken ağzı açık kaldı, ben de boşlukları doldurdum. “Görünüşe göre bu sefer maniden ziyade endişen ve bilinmeyene karşı hissettiğin korku seni alt etmiş. Şu ‘zırdeli’ olacağın korkusu var ya,” -bu sözden hoşlanmadığımı göstermek için ona keskin bir bakış attım- “dün gece o kadar çok ilaç almanın nedeni buydu, değil mi?”

Yavaşça başını aşağı yukarı salladı.

“Peki, bugün nasıl hissediyorsun?”

Durakladı, kendini değerlendiriyor gibi görünüyordu. “Sabahki yorgunluğun dışında... bir sorun hissetmiyorum. Hatta kendimi iyi hissediyorum.”

Cevabı zaten tahmin ettiğimden, emin bir şekilde başımı salladım. Onun deliliğe kapılışını, Maurice Ravel’in dünyada çalması en zor şarkılarından biri olan *Gaspard de la nuit* parçasını çalışırken gösterdiğim aynı şevkle incelediğimi bilmesine gerek yoktu. O parçanın inceliklerinde ustalaşmıştım ve aynı şekilde Scarlett Day’in inceliklerinde de ustalaşacaktım. Benim başka birinin ruh halini nasıl tahmin edeceğimi öğrenmem on yılımı almıştı. Lakin o, kendininkini daha bir yıldır anlamaya çalışıyordu. Kaygısını anlıyordum ancak gayret ve sürekli iyileşme, geleceğini değerlendirme becerisine güvenmesine yardımcı olurdu.

Yüzüne bir bukle düştüğünde, onu bir başkasının arkasına doğru ittim. “Bazen mutluluk sadece mutluluktur, *ma jolie petite muse*. Onu sorgulamaya gerek yok. Sadece tadını çıkar.”

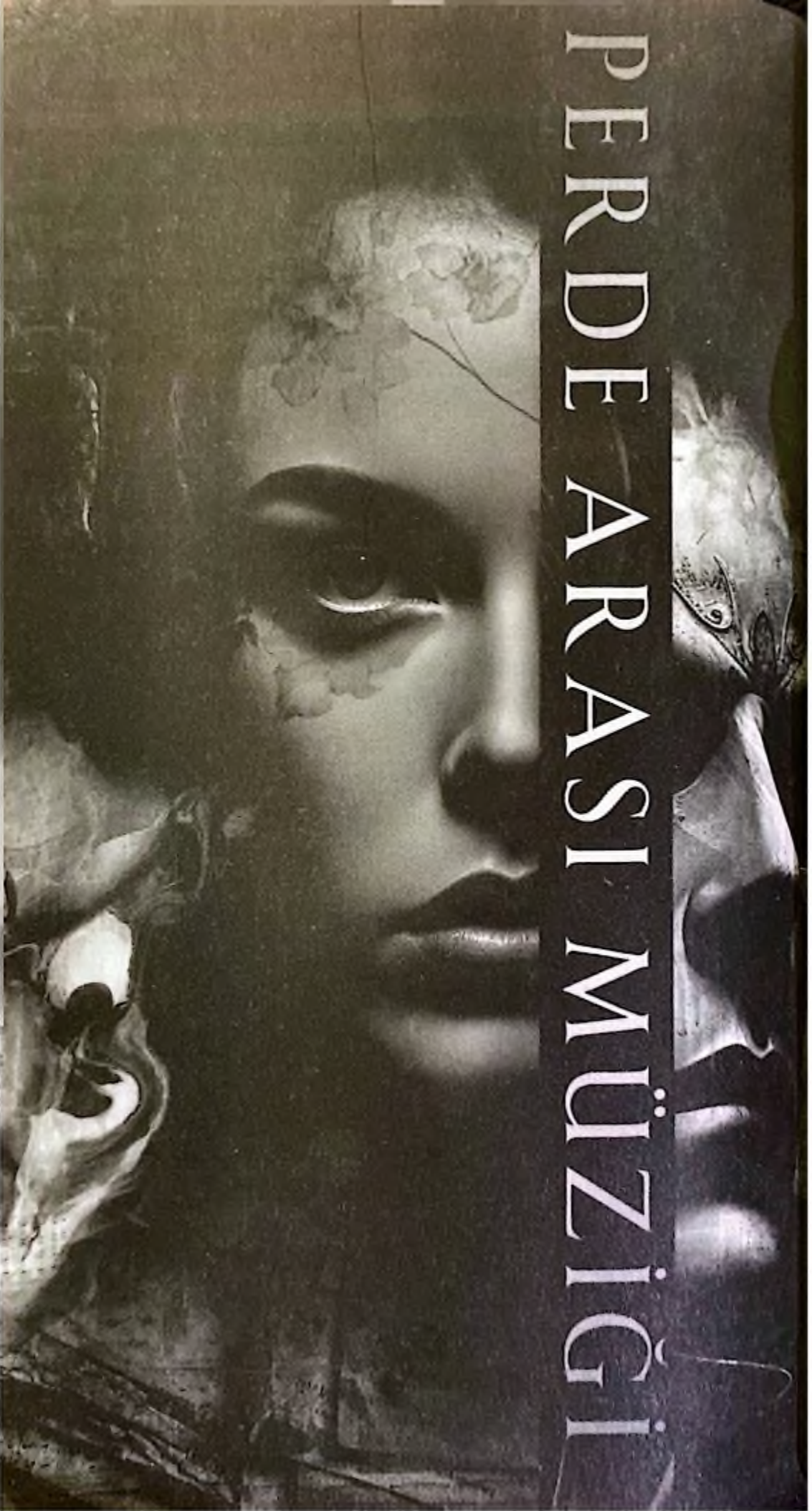
Bana umutla bakarken kaşını kaldırdı ve maskesi de onunla birlikte hareket etti. Ancak aynı hızla başını iki yana salladı ve puflayarak bana meydan okudu. “Kendinden çok eminsin. Manik bir dönemin eşiğinde olmadığımı nereden biliyorsun? Her solo gösterimden sonra tekrar psikotik olmayacağımı nereden biliyorsun?”

Benimle tartışırken bile, sanki hayali odanın karşı tarafında değil de kilometrelerce uzaktaymış gibi sahneye özlem ve hayranlıkla bakıyordu. Grubun şarkıcısı ara vereceğini duyurdu ve aklıma bir fikir gelir.

“Benimle gel.”

Gözlerini kısıp temkinli bir şekilde beni izledi. “Neden?”

“Sadece bir teoriyi test etmek istiyorum.” Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve ona kendini ikinci kez sorgulamasına veya paniğe kapılmasına daha fazla fırsat vermeden elini tuttum. “Beni takip et.”

15. SAHNE

GECE KADAR KARANLIK

Scarlett

"Sol! Ne yapıyo-" Beni Tanrı bilir nereye götürmek için neredeyse kucağına alırken cıykladım.

Bir dakika, hayır... Neresi olduğunu *biliyordum*.

Sahne.

Dansçı kalabalığının arasından geçerken, "Sol, dur!" diye tısladım. Beni belimden kaldırıp sahneye çıkardı. Ona bağırarak için eğildim ama olduğum yerde kalakaldım.

Yüzünün sol tarafı, yani ifadeli tarafı, çok *mutluydu*. Bunun için heyecanlıydı. Ama...

"Yapamam, Sol."

"İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan o kadar endişeleniyorsun, peki ya beni? Eğer şimdi içinden geldiği gibi bir şarkı söylemezsen, hayal kırıklığına uğrayacağım."

"Yapamam, Sol. Bunu yapamam," diye ısrar ettim, ellerimi ovuşturuyorum ve orada biriken teri yeni elbiseme silme dürtüsüne zar zor direniyordum.

Onun umut dolu gülümsemesi, kalbimin şu anda sahnede şarkı söyleme ihtimalinden bile daha hızlı atmasına neden oluyordu.

"Lütfen, Scarlett? Güven bana."

İstiyorum.

Dudağıma ısıyıp kalabalığa baktım. Grup çoktan hak ettiği bir içki için yola çıkmıştı, bu yüzden çoğu kişi bana pek aldırmaz etmiyor, hâlâ salon müziği eşliğinde sallanıp dans ediyorlardı. Fakat aralarında Sol'un kardeşi Ben'in de bulunduğu birkaç kişi bana merakla bakıyordu.

Maggie onun yanında oturuyordu ve Jaime'yi de onun bir masa

arkasında gördüm. İkisine de ürkek bir şekilde el salladım, çünkü provamdan bu yana telefonumun bile yanımda olmadığını yeni fark ediyordum. Genelde elime yapışık olurdu ama onu hiç özlememiştim.

Odaklan! Bütün bu insanların önünde solo şarkı söylemek üzeresin. . .

Jaime koltuğunda sallanıyordu, çoktan sarhoş olduğu belliydi ama sakın görünüyordu ve gülümserken gözleri gergindi. Maggie destekleyici bir abla gibi sırtıyordu, bana başını sallarken sıkı bukleleri uçuştı ve ağzını "devam et" diye oynattı.

İç çektim ve dönüp Sol'a baktım. Neşesinin yerini samimiyet aldı ve sahneye kolayca çıkmadan önce elimi tuttu. Parmak uçları çıplak sırtımı hafifçe okşayarak beni ürpertirken eğilip kulağıma fısıldadı.

"Her notada yanında olacağım, tatlı peri."

Henüz kabul etmemiştim bile ama pes edeceğimi, gözleri yeniden benimkilerle buluşmadan önce bile biliyordum. Elimini son kez sıktıktan sonra sahnedeki piyanoya doğru yürüdü. Tereddütle eski tarz mikrofona doğru adım attım ve titreyen bacaklarımın beni dizlerimin üzerine düşürmesini engellemek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

Operada seyirci önünde şarkı söylemekle şimdiki arasında çok da fark olmamalıydı; fakat birinde, arkamı kollayacak oyuncular ve ekiple birlikte bir karakter gibi giyinirdim. Bir şeyler ters giderse, o ben olmazdım, Juliet ya da oyuncu kadrosunun başka bir üyesi olurdu. Tek başıma olmak, tamamen farklıydı.

Doğrusu, şu anki heyecanım da öyleydi.

Elimi mikrofon standının etrafına dolayıp, parlak spot ışığına alışmak için gözlerimi kırptıtırırken bunu düşündüm. Körlüğü kendi avantajıma kullandım ve salon müziği sona ererken içimi kaplayan heyecana odaklandım. Sağımda duran Sol'a hızlı bir bakış attığımda, bana cesaret verici bir şekilde gülümsedi. O ilk notayı çalarken ellerimdeki gerginliği silktim ve arkama döndüm. Hangi şarkıyı söylediğimi bile bilmediğimi fark ettiğimde kısa bir panik içimi sarstı ama anlamam için yalnızca bir sonraki adıma ihtiyacım vardı.

Müzik şeytanım Sol, bana notalar gönderdiğinde üzerinde hiçbir kelime yoktu. Bunun bir oyun olduğunu hemen anladım, tek yap-

mam gereken hangi şarkı olduğunu bulmaktı. Şarkıyı söylemeye başlayacaktım ve doğru bilirimse uzaktaki piyano da bana katılacaktı.

Artık şeytanımın fazlasıyla gerçek olduğunu fark ettiğim için bu kadar uzun süredir kendimi korkuttuğuma inanamıyordum. Ancak bu noktada, kendimi açıkça ifşa etmediğime seviniyordum. Deli olmayabilirdim ama hikâye kesinlikle öyle görünüyordu.

İlk notaya kadar birkaç ölçü bekledim ve ardından Melody Gardot'un "Your Heart is as Black as Night" şarkısının sözlerini söylemeye başladım. Bu, şeytanımın bana gönderdiği ilk şarkılardan biriydi ve bunu hemen anlamıştım.

Kelimeler diyaframımdan akıyor, ciğerlerimden ve boğazımdan dışarı çıkmadan önce her gözeneğimde titreşiyormuş gibi geliyordu. Gözlerimi kapattım ve mikrofonu okşarken müziğin beni ele geçirmesine izin verdim. İlk dizeyi bitirdiğimizde, nakarata başlamak için bir nefes aldım ama trompet ve saksafondan gelen zengin notalar beni sarsarak gözlerimi açtı.

Grup üyeleri çalmaya devam ederken başlarını sallayıp devam etmemi söylediler ve ben de dönüp Sol'a baktım. Dudakları cesaret verici bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve içime sahnenin bana hissettirdiğinden çok farklı, nefis bir heyecan kattı.

Kalabalığa döndüm ve onlara sevgilimin zamanlamasının nasıl mükemmel olduğunu, kara kalbinin bana hissettirdiği hisler karşısında aklımı nasıl kaybedeceğimi anlattım. Bütün bunları başlatan adama dönüp baktığımda, bakışlarım güçlü ellerinin her siyah-beyaz tuşa sevgiyle dokunmasına takıldı. Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda, gece yarısı sıcaklığı içimi ısıttı ve tıpkı şu anda bizimle çalan davulcuyla aynı tempoda, içimin arzuyla zonklamasına neden oldu.

Sahip olduğum tüm oyunculuk koçları bana kalabalığa bakmam için bağırtırdı ancak benim görebildiğim tek şey Sol'un şu anda aç gözlerle beni becermesiyken, onların bundan keyif alıp almamaları umurumda bile olmazdı. Tenim karıncalanıyor ve o uzun parmakların her yerimi okşamasını arzuluyordum. Bu arada her notayı söylüyordum ve her ne kadar ritim benim için biraz yavaş olsa da sözler

* (İng.) Kalbin Gece Kadar Karanlık. (ç.n.)

bizim için yazılmış gibiydi. Bu an için bundan daha mükemmel bir uyum olamazdı.

Son sözcüğü uzatarak sözleri bitirdim ve saksafoncu ile davulcunun gösterişli bir şekilde ekleme yapmasına izin verdim. Bitirdiklerinde, tüm dünyanın sessiz kaldığı, yalnızca ben ve Sol'un spot ışığı altında olduğu bir duraklama oldu. Beni daha önce korkutan sınırlar ve enerji, içimde her şey yerli yerine otururken uzak bir anı gibiydi, sanki hayallerim ve gerçeklerim bir tık sesiyle aynı hizaya gelmişti.

Salon alkışlarla inliyordu.

O anda bırakın bardaki insanları, tüm dünyada ikimizden başka birinin olduğunu bile tamamen unutmuş olarak arkama döndüm. Herkes ayağa kalkmıştı ve beni her zaman korkutan o gergin heyecan, iliklerime kadar derin bir dinginliğe dönüşmüştü. Göğsüm coşku ve gururla kabarıyordu.

Bu. İşte bu çok doğru hissettiriyordu.

Omzuma bir el vurdu ve beni daldığım hayallerden çıkardı, dönüp baktığımda solisti yaşlı, koyu tenli yüzünde bir gülümseme ve elinde bir kokteylle gördüm.

"Vay canına, kızım. O nasıl ses telleri öyle."

"Gusty Day'in tıpa tıp aynısı. Tabii ondan daha güzel." Saksafoncu soluk mavi gözlerinden birini kırptı. "Akrabalığınız var mı?"

"O benim babam... *babamdı,*" diye bitirdim. "Onu tanıyor muydunuz?"

Solistin yüzünden birçok duygu geçti. "Evet, onu tanıyorduk. Onunla birkaç kez çaldık. Yanlış kalabalığa karışması çok yazık oldu ama en azından sen doğru olanı bulmuşsun." Sözleri kaşlarımı çatmama neden oldu ama adam devam ederken tüm düşüncelerim yönünü kaybetti. "Bir daha bizimle şarkı söylemek istersen bize haber ver. Gusty Day'in çocuğu için her zaman yerimiz vardır."

Gözlerime yaşlar birikti ama gülümseyip başımı onaylarcasına salladım. Tüm bu deneyim çok fazlaydı ve Sol'la birlikte sahneden koşarak kaçsam mı, başka bir şarkı daha söylemek için yalvarsam mı, yoksa şarkıcıya var gücümle "evet" diye bağırsam mı karar veremiyordum. Güçlü bir kol belime sarılana kadar orada aptal gibi

durdum. İlgüdüsel olarak viski ve deri kokusuna dönerken bana getirdiğini bildiğim huzuru aradım.

Sol, adama el sallayıp sahneden inmeme yardım etmeden önce, “Madam G ve Zig ile anlaşırsanız, başka bir gösteri için konuşuruz,” dedi. “Belki önümüzdeki hafta sonu olacak olan Kırmızı, Beyaz ve Siyah Parti’sinde.”

“Anlaşıldı, Bay Bordeaux.”

Sol beni uzaklaştırırken gruba el salladım. Solist bir alkış daha istedi. Tezahüratlar beni neşelendirmiş, opera sahnesinde sergilediğim tüm gösterilerin toplamından daha fazla gururlu ve hafiflemiş hissetmemi sağlamıştı.

Sol beni koridorlardan geçirirken kalabalık arkamda sessizleşti. Karanlık, az önce üzerime düşen spot ışığıyla tam bir tezat oluştuyordu ve bir girintiye varmadan önce görmek için gözlerimi birkaç kez kırptırmam gerekti. Durduğumuz anda teşekkür etmek için ağzımı açtım ama Sazerac’ın sıcak tadı sözümü kesti.

Sol’un dudakları dudaklarıma yapışmış, bir eli sırtıma uzanırken diğer eli başımı koruyordu. Kollarında eriyip ağzına doğru inledim.

Öpüşmeyi bir kıkırdamayla böldü. “Sen de beni öp, Scarlett.”

Teşviki, orada öylece, sanki sahnedeymiş gibi şaşkın bir halde durduğumu fark etmemi sağladı. Hemen kollarımı omuzlarına doladım ve ona doğru sokuldum.

“Siktir, evet,” diye homurdandı ağzıma doğru ve dilini içeri soktu. Ben de onu tatım, sıcak viski ile şekerin tadını çıkardım. Ellerim saçlarının arasında gezinirken belimdeki eli beni sıkarak daha da kendine çekti.

“Orada muhteşemdin, Scarlett. Siktir, o *hayat buluşun* yok mu...” Dudakları çenemin altına doğru indi. Maskesi düşündüğüm gibi yüzüme batmıyordu ama yine de dikkatli davrandım. Belli ki öpüşmek için bile olsa onu henüz çıkarmak istemiyordu ve eğer bunu berbat edersem, içimde zonklayan kaslarım isyan ederdi.

Burnunu boynumdaki hassas deriye sürttükten sonra köprücük kemiğimi dişledi. Bağırdım ama acının küçük bir parçası hoşuma da gitmişti.

Parmaklarım hâlâ saçlarının arasında olduğundan, başını geriye

çekip onu dudaklarıma getirmeye cesaret ettim. Bunu yaptığımda ihtiyaçla hırladı ve dudaklarımı dudaklarıyla kasıp kavurdu.

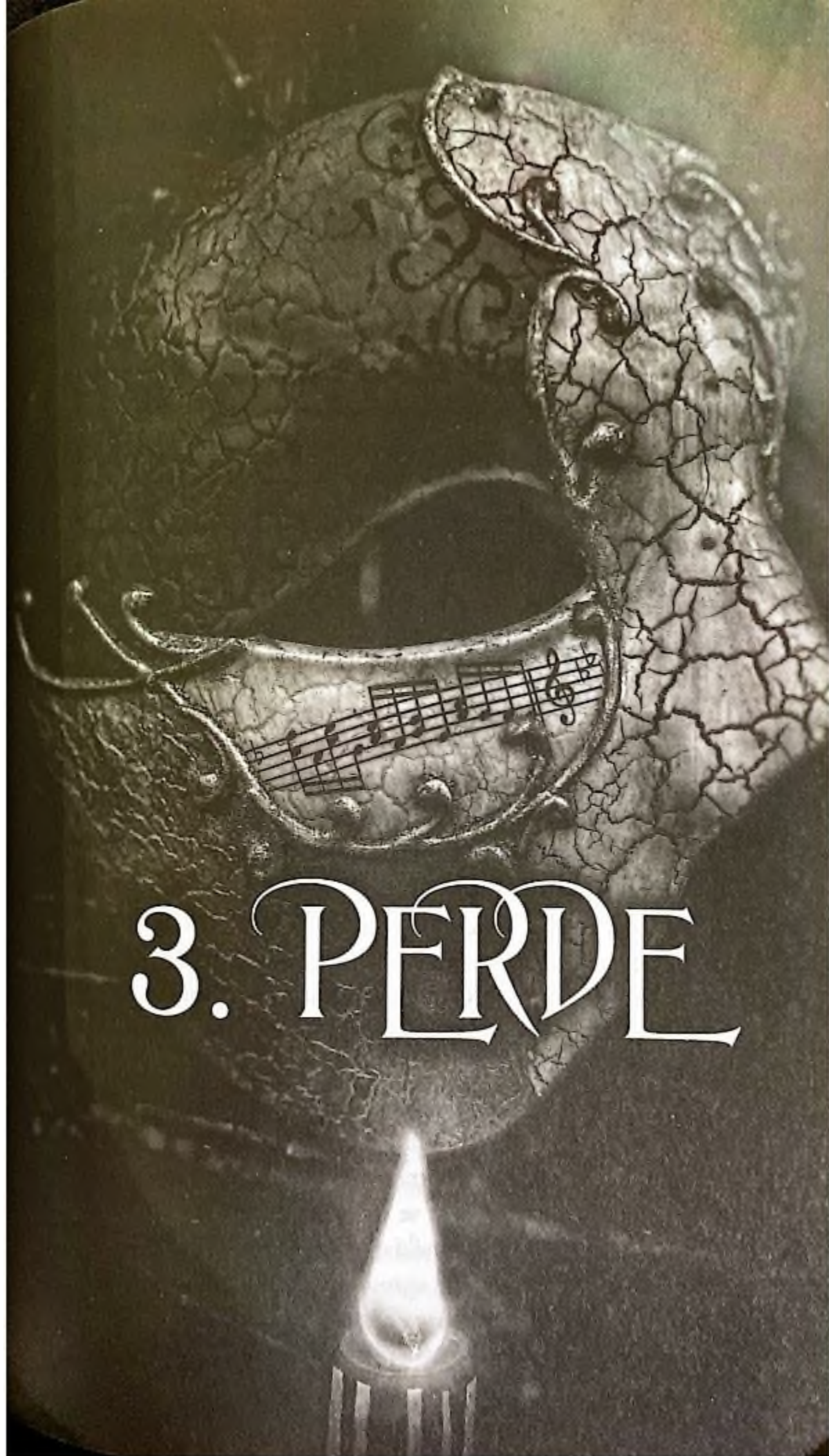
Geri çekilerek, "Sana ihtiyacım var, Sol," dedim.

Tereddüt etmedi ve yalvarmamı bitirmemi bile beklemeden beni kollarına aldı. Elbisemin yırtmaç kısmından yırtıldığını belli belirsiz fark ettim ama o beni kucağına aldığı anda umurumda bile olmadı. Tıpkı dün gece beni yeraltındaki evine taşıırken yaptığı gibi, beni kapıdan geçirilen bir gelin gibi taşıdı.

"Beni bırakma, Scarlett."

"Asla," diye fısıldadım.

Kollarımı boynuna doladım ve o da yanımızdaki bir duvara yaslanarak gizli bir kapıyı ortaya çıkardı.

3. PERDE

16. SAHNE

BİRBİRİNE KARIŞAN

KADİFFER

Scarlett

Sol'un büyük-büyükbabasının yaptırdığı Yasak tünellerinden birine girdik.

Edison lambaları, görüşüm için yeterli ışık sağlıyordu. Koridorlarda hayaletler gibi sessizce süzülüyor, dönüşler yapıp merdivenlerden iniyorduk. Akan su sesini duyana ve bir şekilde onun evine geldiğimizi anlayana kadar kendimi toparlayamadım. Sol, telefonuyla oynadı ve kapı tıslayarak açıldı.

Bir saniye daha kaybetmeden içeri girip kapıyı arkamızdan kapattı ve telefonundan kilitledi. Elini duvardaki bir butona vurduğunda evindeki tüm loş ışıklar ve lambalar yandı. Artık yüzündeki arzuyu görebildiğim için ona daha da çok ihtiyacım vardı, Sol bizi girişten daha uzağa götüremeden ona saldırdım.

Belinden bir şey çıkarıp girişteki sehpaye attı. Takım elbisesinin ceketi bana engel oluyordu, bu yüzden onu geriye ittim ve geri kalanını yere düşene kadar omzundan silkerek çıkardı. Kravatını çözüp yere fırlattım ama gömleğinin düğmesine uzandığımda kollarımdan birini yakalayıp boynuna doladı. O, bacaklarımı beline sararken ben de ona sarıldım.

Elleri popomun yanaklarını kavradıktan sonra sırtımdan aşağı inen askılara doğru yol aldı. Onları çözdü ve elbisemin önü aramıza düşerek çıplak göğüslerimi ortaya çıkardı.

Sol dudaklarımı yakaladı ve parmakları nefis bir şekilde acı verici bir masajla kığımın yanaklarına saplandı. O benimle birlikte koridorda ilerlerken ben de ağzını öpüyor, alt dudaklarını ısıtıyor, sol yanağına öpücükler konduruyor, ona yakın olmak için her şeyi yapıyordum. Kalbim hızla atıyor, içim ihtiyaçla dolup taşıyordu. O

hareket ettikçe sert karın kasları zonklayan klitorisime doğru baskı yapıyordu.

Adımları sessizdi ve sırtım yatak odasına dönük olduğundan perdeleri açana kadar orada olduğumuzu anlamadım. Hareketi o kadar güçlüydü ki, kadife perdeler sabitlendikleri korkuluktan uçup yatağın üzerine indiler ve kadife yorganla karıştılar. Sol yığını düzeltmeden beni yatağın üzerine fırlattı.

Ağzımdan kaçan cıyıklama, bir kıkırtıya dönüştü ve alışık olmadığımдан ellerim göğüslerimi kapamak için elbisemi yakaladı. Sol, yatağın üzerinde yavaşça ilerleyip dizlerimi kendi dizleriyle iterek iki yana açtı ve altımda başka bir yırtılmaya neden oldu.

Şakacı bir şekilde surat asarak, “Elbisem mahvolacak,” dedim.

“Sana başka bir tane alırım.” Kollarını başımın iki yanına yerleştirmeden önce dudaklarımı öptü. Ağzımı keşfe çıkmadan önce parmakları maskemi yavaşça çıkardı.

“Peki ya ben *bu* elbiseyi istiyorsam,” dedim dudaklarına sataşarak. “Eşsiz bir parça.”

“O halde elbiseni, dilime boşalmanı sağlamak için onu parçaladığım gecenin hatırası olarak saklayabilirsin.”

Parmakları saten yakamın etrafında kıvrılıp onu aşağı doğru çekerek göğüslerimi açığa çıkardı. Ani bir utangaçlık beni boğazımı düğümlemekle tehdit ediyordu ki Sol kontrolü tamamen ele geçirdi. Uzun piyano parmakları memelerimi yoğuruyor ve onları bir araya getirerek meme uçlarımdan çevresini ve göğsümün aşağısını öpüyordu.

“Bu ince kumaşın altına suryen giymediğini bildiğim için bütün gece nasıl serttim, biliyor musun? Her erkeğin senin için salya akıtması beni gururlandırdı... ama öldürme isteğiyle de doldum.”

“Kimsenin benim için salya akıttığını görmedim, Sol.”

Dili meme ucumun etrafında dönerken kalçalarımı kaldırdım. Onu dimdik bir tepe haline getirene dek emdi ve diğerini de parmağıyla okşadı, hareketi o kadar yumuşaktı ki hafif dokunuşu içimi titretiyordu.

“Yani gözlerinin sadece benim üzerimde olduğunu mu söylüyorsun, *ma belle muse?*” Şeytani gülümsemesi beni de yanaklarım acıyacak kadar gülümsetti.

Diğer meme ucumu da yaladıktan sonra elbisemin hâlâ belimi

evrelediği yere kadar ıslak, açı açık öpücükler kondurdu. O büyüleyici gece yarısı gözü bana göz kırptığında üzerimde bir heyecan uyandırdı. Uyluğumun st kısmındaki yırtmacı yakalayıp elbisenin tamamını ortadan ikiye ayırdığında dudağımı ısırdım. Tangamı santim santim aşağı çekmeden önce tepki vermem için bana bir saniye bile tanımadı.

Nefesi uyluklarımın hassas derisi üzerinde kayarken gözlerimi kapattım. Her yerim ürperdi, karıncalanma hissinden dolayı kalbim rekleği. Elleriyle bacaklarımı yakalayana kadar altında kıvrandım. Onları iyice açıp geniş omuzlarını tamamen bacaklarımın arasına yerleştirdiğinde nefesim hızlandı. Kollarını kalalarımaya dolayıp baş-parmaklarını beni açmak için kullandığında içimde bir sıcaklık yayılmaya başladı. Ona tam da orada çok ihtiyaım olmasına rağmen elim refleks olarak kadınlığımı kapatmaya çalıştı.

Dişleriyle parmaklarımı ısırdı ve beni bir cıyaklamayla elimi geri çekmeye zorladı. "Sol!"

Karanlık kıkırdaması en hassas yerimin yanmasına neden oldu.

"Benden saklanamazsın, benim güzel küçük ilham perim. Bir dahaki sefere, uyarım bu kadar nazik olmayacak."

Ona bakmayı reddederek yutkundum ve gözlerimi kapatarak itiraf ettim. "Ben... hiç... daha önce kimseyle..."

"Biliyorum," diye yanıtladığında gözlerim açılarak onunkilerle buluştu.

"*Biliyor* musun? Daha önce bir erkekle pşmekten başka bir şey yapmadığımı nasıl oluyor da biliyor-*Ah!*"

Uyluğumun iç kısmını ısırması, onu azarlamak için dirseklerimin üzerinde doğrulmama neden oldu ama ardından ısırtığı yalayarak kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

"Başka erkekler hakkında konuşma. Asla," diye homurdandı.

"Tamam ama bu sorumu yanıtlamıyor." Gözlerim ona doğru kısıldı.

Geniş omzunu bacağımın biraz altına indirip, sanki kaçmamı engellemek istercesine ellerini kalçalarımın st kısmına koymadan önce tereddüt ediyor gibi göründü.

"Geçen gece bana sen söylemiştin. Senin gelmeni..."

“İlaç aldığını ve senin bir *rüya* olduğunu düşündüğüm zaman mı?” O anı hatırlayınca, şu anda bunu onunla yapmalı mıyım diye düşünerek kaşlarımı çattım.

“Hayır... senin çaresizce boşalmak istediğin, benim de seni cinsel gerginliğinden kurtardığın zaman. İyi hayali sevgililer böyle yapar.”

Bu beni tam anlamıyla güldürdü. “İtiraf etmeliyim ki, hiç o kadar güzel rüyalar görmemiştim.”

“Artık rüyalar yok, küçük peri. Sadece hatıralar var. Seni ilk tatışım anı asla unutmamayı sağlayacağım.”

Konuşmayı sürdürmek için ağzımı açtım, sinirlerim beni alt ediyordu ama hayaletimin dilinin tek bir hamlesiyle kendimden geçtim.

Ortadan başladı ve girişimde biriktiğini bildiğim ıslaklığımı toplayarak beni klitorisime kadar yaladı. Sıcak dili küçük yumrunun etrafında daireler çizdiğinde inlemeden duramadım. Tırnaklarımı geçirebileceğim herhangi bir şey ararken elime bir kadife geldi. Perde yerine yorgan olmasını umut ediyordum ama dilinin bir kez daha yalayışıyla bunu umursamayı unuttum.

Sol bir elini kaldırırken diğer eliyle kalçamı destekliyor, beni daha iyi tadabilmek için mümkün olduğu kadar kendine yaklaştırıyordu. Dili içime mızrak gibi saplandı ve tenime ateşli zevk karıncalanmaları gönderdi. Kaslarım zevkten gerilirken bacaklarım Sol’un başını sıkıyor ama o, sol bacağıma maskesinden oldukça uzakta tutuyordu. Dilinin odağını nabız gibi zonklayan klitorisime verdi ve bir şey merkezimi dürtünce nefesim kesildi. Ona baktığımda uzun bir parmağın girişime satarak içeri girmek için izin istediğini gördüm.

“Evet, Sol. Lütfen, parmağının içimde olmasına ihtiyacım var.”

O sırada ilacın etkisinde olduğumu düşünerek kendimi kandırmış olabilirdim ama Sol’un içimdeki o mükemmel noktayı bulmak için parmaklarına rehberlik ettiğini çok iyi hatırlıyordum. Eğer bana dokunmadan beni o şekilde kıvrandırdıysa, bunu kendisi yaptığında alev alabilirdim.

Ellerim tuttuğum kumaşı sıkı ve perde halkaları birbirine çarpı. Üstümüzdeki gölgeliğin rayları gıcırıyor ama Sol umursuyor gibi görünmüyordu.

Uzun evik parmağı i kaslarımı okşarken içimdeki baskı, ateş seviyesine yükselene kadar dili klitorisimin etrafında dönüyordu.

“Evet, Sol, lütfen. Tam orası...” diye tekrar tekrar fısıldadım, her cesaretlendirmenin onu daha da hızlandırması çok hoşuma gidiyordu.

Orgazm ihtiyacım giderek artıyor, beni mutluluğun eşiğine itiyordu. Ta ki Sol klitorisimi dudaklarının arasına alıp gece yarısı bakışlarını bana odaklayana kadar. Elimdeki kadife kumaş gerginleşip, duvarlarda keskin bir ses yankılanıncaya kadar çektim. Sonunda o doruk noktasına ulaşp aşağıya, tekrar dünyaya düşerken Sol’un adı dudaklarımdan titreke ıktı.

Birdenbire üzerimdeki tahta çatladı ve bir şey beni ezmekle tehdit ederek çökmeye başladı. Damarlarıma hücum eden adrenalikle savaşıyan orgazmım, mutluluğum ve dehşetimin arasında bir çığlık artım ama Sol üstüme atlayıp beni korudu. Yatağın korkuluklarından biri büyük bir gürültüyle düştüğünde Sol üzerimde inledi. Tüm bu kargaşanın içinde, bedenim hâlâ coşkuyla titriyordu ve parmağı içimdeki noktaya odaklanmış durumdaydı, beni korurken bile orgazmımın tadını çıkarmama izin veriyordu.

Orgazmım nihayet derin bir i çekişle son bulduğunda, Sol’un bana tamamen kalkan olduğunu fark ettim. Ellerim beyaz gömleğinin yakasını kavradı, etrafımız kilolarca ağırlığında olması gereken kadifeyle çevriliydi. Parmağını yavaşça içimden çekerken, her bir parmak boğumunun hassas kaslarına sürtünmesi karşısında içimden titrek bir nefes kaçtı. Kavurucu bir öpücükle nefesimi dudaklarının arasına aldı. Elim yüzünün açıkta kalan sol tarafını okşadı ama sağa ulaştığımda eli elimi yakaladı.

“Yapma.” Sesi tehditkârdı ama yüreğimi sızlatan bir yalvarma havası da vardı.

“Yapmayacağım,” diye hızla söz verdim ve elimin yönünü saçlarına yönelttim. Karanlıkta, yumuşak malzemesi nedeniyle maskesinin olduğunu bile neredeyse unutmuştum. Ben onun koyu, yumuşak saçlarını çekerken inliyor ve tutkulu öpücüğümüz şefkate dönüşürken maskesi yüzüme batıyordu.

Bizi saran kadife bulut boğucu derecede sıcaklamaya başlayınca

öpücüğünü kesip doğruldu. Kumaş güçlü gövdesinin üzerinde bir çadır gibi durarak havanın yanaklarımı okşamasına izin veriyordu. Sol onu sırtından attı ve ancak o zaman, odanın loş ışığıyla, ne yaptığımı fark ettim.

“Ah! Yatağını kırdım!”

“Sadece direkler ve perdeler. Her zaman düzeltilebilir şeyler.” Beni tekrar öpmek için eğildi ve dudaklarıma doğru güldü. “Ayrıca bir erkek için bir kadını boşaltırken yatağını kırmaktan daha büyük bir başarı olamaz.”

Kıkırdayıp ona vurdum. Bundan ustalıkla kurtuldu ve kalın perde yığını ile sırtına düşen direği kaldırmak için ayağa kalktı, bu sırada direğin bana çarpmamasına dikkat ediyordu.

“İyi misin?”

“Daha kötüsünü yaşadım,” diye mırıldandı. “Morluk bile olmayacak.”

Sanki kumaşın hemen altında olası bir morluk görebilirmişim gibi gözlerimi kısıp gömleğinin altındaki sırt kaslarının hareketini izledim. Ama onun yerine ince pamuklu gömleğin altında yüzen mürekkeple büyülendim.

Serin hava çıplak göğsümde gezinerek beni hayaller alemimden uzaklaştırdı ve soğuk bir ürperti verdi. Doğrulup elbisemi topladım ve aniden ben savunmasız haldeyken onun tamamen giyinik olduğunu fark ettim.

Kendimi saten parçalarıyla örtmeye çalışırken güvensizlik yanaklarımı yakıyordu ve soluk cildimin şu anda pancar kırmızısı olduğunu tahmin edebiliyordum.

“Ne yapıyorsun?” diye sorduğunu duydum ama ellerinden biri aniden bileğimi yakalayana kadar ona bakmadım. Başımı kaldırdığımda diğer elinde kıyafetler tuttuğunu gördüm. “Seninle ilgilenmeyeceğimi mi sandın? Kollarını kaldır.”

Bileğimi bıraktığında istediği gibi kollarımı kaldırarak saten elbise parçalarının tenimden aşağı akmasına izin verdim. Beyaz bir tişörtü çok nazikçe kollarımdan aşağıya ve başımın üzerine kaydırdı. Viski, şeker ve deri kokusu beni sardığında pamuklu kumaş burnumun üzerinden geçerken derin bir nefes çektim.

Tişörtü giydiğimde sıcak bakışlarıyla karşılaşınca utangaç bir şekilde gülümsedim. Parlak gözündeki sahiplenici bir parıltı dikkatimi çekti ve Mask'ta diğer adamların bana bakmaya cesaret ettiğini iddia ettiğinde attığı bakışı hatırlattı.

Gerçek şu ki, o haklıydı. Parmak uçları bütün gece sırtımı okşarken başka birine bakmamın imkânı yoktu. Ben Sol'a doyamıyorken neden başkalarının gözlerinin veya ellerinin üzerimde olmasını isteyecektim ki?

"Küçük tatlı ilham perimin yatağımda utangaç olmasına izin vermem. Ya özgüvenli ve çıplak olursun ya da tişörtümün içinde bana böyle bakarsın. Anlaşıldı mı?"

Başımı yavaşça sallayarak onayladım ve ifadesini gölgeleyen sahiplenme karşıısında dudaklarıma bir sırıtış yayıldı. Pantolonunun içindeki kalın uzunluk daha da sertleşmiş gibi görünüyordu.

Konuyu nasıl açacağımdan tam olarak emin olamadığım için çekinerek, "Sen ne olacaksın?" diye sordum. Pantolonunun içine çadır kurmuş çeliğe bir bakış attım ve tekrar yüzüne baktığımda beni muzip bir gülümseme karşıladı.

"Sen kalabalık için şarkı söyledikten sonra, sadece benim için şarkı söylediğini duymak istedim. Ve bu ne muhteşem bir şarkıydı..." Yaklaşıp kulağıma fısıldamadan önce parmağını boğazımda gezdirdi. "Başka kimsenin geceleri senden duyduğum bu tatlı müzikten zevk almasını istemiyorum."

Parmak uçlarının altında yutkunurken onu başımla onayladım, başka ne yanıt vereceğimi bilmiyordum. Konuşmaya devam ederken dili kulağımın tepesini yalayarak tenimi karıncalandırdı.

"Söz mü?"

Az önce ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Sol Bordeaux bana dokunduğu sürece her şeyi kabul edeceğimi fark etmiştim.

"S-söz."

"Güzel." Uzaklaştı. "şimdi yatmaya hazırlan, Scarlett. Bir rutinin olduğunu ve iyi bir gece uykusu çekmen gerektiğini biliyorum."

Bu, bipolar bozukluğum ile ilgili aklıma kazıdığım ilk şeydi, burnumu buruşturarak bedenimi ve zihnimi değerlendirdim.

Hiçbir heyecan yoktu. Gerginlik yoktu. Beynim saniyede bir kilometre hızla oradan oraya koşturmuyordu. Sol'un hemen benimle yatağa girmesini istemek dışında -ki karşımdaki karizmatik adam göz önüne alındığında bunun tamamen normal olduğunu düşünüyordum- pervasızca başka bir şey yapma arzum yoktu. Eğer bu adam şimdiye kadar beni yalnızca cesaretlendirmiş, korumuş ve bana hayatımın en güzel gecesini yaşatmışsa... onunla yatmak istemem, gerçekten pervasızca sayılır mıydı? Bu, keyifli bir şekilde kaçınılmaz hissettiriyordu.

"Kara kara ne düşünüyorsun öyle?"

"Kendimi... *iyi* hissediyorum," diye yanıtladım sonunda. "Kendimi *iyi* hissediyorum ama 'manik coşkunuğu' gibi iyi değil. Mutluluğum sadece... mutluluk gibi geliyor."

"Bazen mutluluk sadece mutluluktur." Gülümsemesi yumuşadı ve yanağını okşadı. "İnsanın gözlerindeki deliliği görebilirsin. Senin gümüş aylarının içinde kesinlikle tatminkâr bir rahatlama dan başka bir şey yok." Dokunuşuna teslim oldum ve durduğunda bir kedi yavrusu gibi mırlamaya azıcık uzaklıktaydım. "Şimdi gidip yatmaya hazırlan. Yoksa seni bırakmayacağım."

Sol beni yalnız bıraktıktan sonra onun siyah fayanslı muhteşem banyosunda duş alıp yatmaya hazırlandım. Belli ki güzellik uzmanı gölgelerinden birine getirttiği ürünlerimle gece rutinimi tamamladıktan sonra yatak odasına geri döndüm.

Sol, siyah ahşap yatak başlığına yaslanmış oturuyor, başka bir bol, siyah, uzun kollu tişört ve ipek eşofman içinde beni bekliyordu. Yeraltı evi oldukça soğuktu, bu yüzden pijamalarını biraz kıskandım ama yorganın altında gayet iyi olacağımdan şüphem yoktu.

Yavaşça yatağına doğru yürürken, başını telefonundan ne zaman kaldıracağını merak ediyordum. Sanki gücenmiş bir bakışla bakmaya devam ediyor, kaşlarını çatıyordu. Sonra saçlarının hafif ıslak olduğunu fark ettim ve ben de kaşlarımı çattım.

"Sen nerede hazırlandın?"

"Koridorun sonundaki banyoda," diye mırıldandı ve hızlıca telefonuna bir şeyler yazdı.

Tereddüt ederek, "Benimle hazırlanmak istemedin mi?" diye sordum.

Bu işin adabını bilmiyordum. Bunu sormanın benim için neden

bu kadar zor olduğundan emin olmadığım gibi neden umursadığımı da bilmiyorum. Benim hakkımda neredeyse her şeyi bilmesi ama benim yanımda dişlerini bile fırçalamaması beni huzursuz hissettiriyordu. Yine de dediğim gibi; umursamamalıyım... değil mi?

"Rutinini benimkiyle bölmek istemedim," diye cevapladı kayıtsızca.

Bir homurtu çıkardım. "Erkeklerin rutinlerinin birinci adımı: yüzünü yıka, ikinci adımı: dişlerini fırçala, değil miydi? Ve her gün yıkanıp aynı şeyi tekrarlamıyor musunuz? En azından babamın rutini böyleydi. Gittiğimiz her yere, lanet bir şişenin içinde üçü bir arada şampuan, saç kremi ve duş jeli götürürdü. Kendi cilt bakımımı ve saçımı yıllarca ihmal etmem, artık bu konularda çok dikkatli davranmamın nedenlerinden biri oldu."

Hâlâ bana bakmadan ofladı. "Benimki biraz daha karmaşık."

Ona daha çok takılmak istiyordum ama kaşlarının hâlâ çatık olduğunu fark ettiğimde gözlerim kısıldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Başını kaldırıp bana baktı ve telefonunu komodinin üzerine, yüzü aşağı bakacak şekilde bıraktı.

"Evet, her şey yolunda. Sadece iş." Yanına gelmemi işaret ederek yatağa hafifçe vurdu.

Bu cevap hakkında fazla düşünmemeye çalışarak kalın yorganın altında, yanına doğru süründüm.

Babam aynı şeyi kaç kez söylemişti? Ve sonra beni rastgele otellerde ya da yabancı şehirlerdeki kiralık evlerde bırakıp saatlerce ortadan kaybolmuştu? Babamın iş yaptığı adamların onun ölümünden sorumlu olup olmadığını sık sık merak ederdim. Eğer öyleyse, o gece beni tehlikeye atan da o demektir.

Sol da aynısını yapar mıydı?

"İş ha?" Sonunda içimde tutamayarak sordum. "Ne tür bir iş?"

Kıkırdadı ve yüzü bana dönük bir şekilde yan yattı. Artık her zamanki beyaz kurukafa maskesi geri dönmüştü ve kıkırdayarak sağ göz kapağını ovuşturdu. "Çok meraklısın, küçük peri."

Omuz silkip şakaya vurmaya çalıştım. "Beni kaçıran adama sorularım var. Bu normal değilse beni dava et o zaman."

“Ben seni kaçırmadım, Scarlett.” Yüzündeki somurtma sadece kıkırdamama neden oldu. “Aldığın şeyin miktarını bilmeden yalnız kalmana izin veremezdim. Dünyaya yalnız başına geri dönmene izin vermeden önce, aklının hâlâ iyi durumda olduğundan emin olmak istedim.”

İç çektim. “Biliyorum. Muhtemelen hayatımı kurtardın. Peki ne zaman yurduma dönebilirim? Pazartesi günü bir provam daha var, biliyorsun. Bu gece telefonumun bile yanımda olmadığını fark ettim. Jaime muhtemelen çok endişelenmiştir.”

“Sen kendini toparlarken sessiz kalmasının iyi olacağını düşündüm. Eğer telefonunu istiyorsan, alması için birini gönderebilirim. Yurda dönmeye gelince... bu gece ne kadar iyi uyuduğuna bir bakalım. Yarın kendini rahat ve sağlıklı hissedersen, bunu düşüneceğim.”

Kalbimdeki bir sızı kafamı karıştırdı. Söylediklerinin neden duygularımı incittiğinden emin değildim... Belki de henüz gerçekten ayrılmak *istemediğimdendir*. Her iki durumda da duygularımı ondan saklamak için ona arkamı döndüm.

“Mükemmel,” diye yalan söyledim.

Sol ilk defa yalanımı fark etmemiş gibi görünüyordu ve keşke fark etseydi diye düşündüm. Sırtım ona dönükken beni göğsüne doğru çekti. Sert uzunluğu sırtıma baskı yapıyor ve bunu saklamak için hiçbir şey yapmıyordu. Onu kızdırmak için kıkırdandım ama Sol kulağımı ısırarak ağzımdan bir cıyıklamanın kaçmasına neden oldu. Ondan kaçmayayım diye beni sıkıca sararak kulağıma doğru mırıldandı.

“İyi geceler, Scarlett.”

Yan yatıyorduk. Sol, kolunu boynumun altına soktuktan sonra göğsümün üzerine doğru kıvrıldı. Diğer eli kalça kemiğimden tutarak beni kendisine doğru çekti. Çok rahattı ve ilk kez kendimi... güvende hissediyordum.

Sonunda, “İyi geceler, Sol,” diye fısıldadım.

17. SAHNE

FLEUR-DE-LIS* ASILMA

Sol

Scarlett'in derin, dinlendirici nefesleri dakikalar içinde gelmeye başladı; buna şüphesiz ilaçlar, gecenin heyecanı ve ona yaşattığım orgazm da katkıda bulunmuştu. Onu tatmin ettiğim ve onu *kaçır*mış olmama rağmen benimle güvende hissettiği için içimde bir gurur duygusu kabarıyordu.

Scarlett'i göğsümde tuttuğum bileğimde saatimin ışığı yandı. Ekranı tek bir bakışla, Sabine'in bağlantısının nihayet ona cevaplarla geri dönüş yaptığını anladım. Eğer buluşmaya hazırlarsa, Scarlett'i terk etmekten ne kadar nefret etsem de gitmeliydim.

Kolumu altından çekip onu döndürdüm, böylece ben ayrıldıktan sonra rahatça sırt üstü yatabilirdi. Edison lambaları başının etrafındaki kıvrık kuzguni saçlarının üzerine sıcak bir ışık yayarak bir hale gibi parlıyordu, melek yüzü orgazm nedeniyle hâlâ pembeydi.

Normalde perdelerim ışığı engellerdi ama küçük ilham perim yatakte tam bir vahşiydi ve perdeleri yırtmıştı. O sırada korkuluk sırtıma düşmüş olmasına rağmen, yine de aletimi hemen oracıkta içine sokmak istemişim. Sıkı amının parmaklarımı emme şekli o kadar baştan çıkarıcıydı ki, o zevki aletimde hissetmek için neredeyse her şeyi verirdim.

Ancak o bir bakireydi ve başka zamanlarda ne kadar berbat biri olursam olayım, Scarlett'in ilk seferinde hızlı bir sikişten daha fazlasını hak ettiğini biliyordum. Onun baş döndürücü performansından sonra yapabileceğim tek şey buydu. Kalbinin tiyatrodaki olmadığını bilmiyordum ama bu geceki gibi tüm benliğiyle şarkı söylediğini duysaydım, bilirdim.

* (Fr.) Fransız zambağı. (ç.n.)

Banyoya doğru yürüyüp, yol boyunca kıyafetlerimi alırken, sabahleyin onun için başka bir teslimatın hazır olacağından emin olmak üzere telefonumu kontrol ettim. Pijamamı çıkarıp iç çamaşırımı giydim ve siyah kot pantolonumu giymeden önce sert sikimi çamaşırın üzerinden öyle sıktım ki, omurgamdan aşağı bir zevk ve acı dalgası indi.

Bir yanım baskıyı hafifletmek istiyordu ancak geciktirilmiş haz için yaşayan yanım, sonunda bırakana kadar beni gittikçe daha da sıkımsa zorladı. Kan, tekrar zonklayan aletimde dolaşmaya başladığında tıslayarak bir nefes verdim ve Scarlett'in içine boşalana kadar beklemenin ne kadar ödüllendirici olacağını kendime hatırlattım. Kot pantolonumu bacaklarımdan yukarı çekip hâlâ sert olan sikimi içeri yerleştirmeden önce güçlendirici bir nefes aldım.

Çorap ve ayakkabılarımı giydikten sonra gargaradan bir yudum aldım. Scarlett'in tadını yok etmeyi hiç istemiyordum ama bundan sonra olacılara karşı soğukkanlılığımı muhafaza etmek istiyorsam bunun yapılması gerekiyordu. Kokusu burnumun dibindeyken konsantre olmamın imkânı yoktu.

Banyodan çıkıp Scarlett'e son bir kez bakmak için birkaç adım attım. İçimden biraz daha oyalanmak geliyordu ama saatimin ışığı yanıyor ve bana başka meselelerimin, onu ilgilendiren, ilgilenmem gereken meselelerimin olduğunu hatırlatıyordu. Yüzündeki yumuşak bukleyi kenara çekip alnına tüy hafifliğinde bir öpücük kondurdum.

"Hemen döneceğim," diye mırıldandım sessizce; ama uyanıp beni durdurmasını ve yatağıma geri dönmeyi umuyordum.

Ancak nefesleri *larghissimo*'daki bir melodi gibi yavaş ve düzenliydi. Scarlett'in çoğu kişiden daha fazla uykuya ihtiyacı vardı, uyku düzenini bozarak onu bir krize balıklama gönderen kişi kesinlikle ben olmayacaktım.

Bunu aklımda tutarak yatak odasından çıktım ve evden ayrılmadan önce girişteki masadan silahımı alıp kılıfına koydum. Ben yokken uyuyan güzelimi izleyebilmek için içerideki güvenlik akışını telefonumdan etkinleştirdim. Neredeyse bir yıldır onun neyin pe-

* İtalyanca bir müzik terimidir ve "çok yavaş" anlamına gelir. (ç.n.)

şinde olduğunu bilmediğim bir saat bile olmamıştı ve şimdi kendi yatağımda olsa bile buna bir son vermeyecektim.

Takıntı.

Kardeşim buna böyle demişti.

Ne yazık ki ondan uzaktayken hissettiğim acı, yaşadığım tüm takıntılı intikamlardan çok daha fazlasıydı. Bu, sonsuza kadar çalabileceğiniz, tek bir notadan bile asla sıkılmayacağınız ama yine de sonuna gelmek istemediğiniz o *mükemmel* şarkıyı bulduğunuzda hissettiğiniz duygu gibiydi.

Ben hâlâ şarkımızın biteceğine inanmayı reddediyordum. İlham perimin bir gün şarkı sözlerimizi yazacağı umudunu öldüremezdim.

Büyük-büyükbabamın şehrin altındaki tünellerinden geçerek hedefime yaklaşırken, taş duvarlardaki Edison lambalarını kapatmak için telefonumdaki güvenlik uygulamasını kullandım. Karanlıkta farkındalığım zirvede olurdu. Daha önce Scarlett'le girdiğimiz tünellerden birine vardığımda sağa döndüm.

Zifiri karanlık tünelimdeki en korkunç şeyin ben olduğumu bilsem de aynı rotayı asla arka arkaya iki kez kullanmazdım. Bu yüzden bu geceki yolculuğumun çoğunu yer üstünde yapacaktım. Halkımın, benim *gerçek* bir hayalet olmadığımı bilmesi de iyi olurdu.

Yukarı çıkıp her iki tarafında barlar bulunan gizli Yasak rotasından geçtim ve restoranın dışındaki koridorun sonunda, ağır bir ahşap kapının önünde durdum. Kapıyı açar açmaz farklı bir dünyaya geçiş yapmıştım.

Tuğla sokak, New Orleans'ın en popüler restoranlarından birinin dışında bulunan barın tadını çıkaran insanlarla doluydu. Fleur-de-lis askıları arka duvarı süslüyor, sarmaşıklar ve bitkilerle kaplanmış yeşil bir çit örgü, bar müdavimlerinin geçitlere giden bu özel girişi keşfetmesini çoğunlukla engelliyordu. Tuğla duvarın üzerine asılan ışıklar, içinde kaybolmam için gölgeler ve karanlık sağlıyordu. Arka köşedeki hoparlörlerden müzik çalıyordu ama restoranın her yerine kurulmuş büyük ekran televizyonlarda oynayan spor maçında yaşananları yuhlayan kalabalığa rakip olamazdı.

“Hey dostum! Maskeli!”

Küçük girintideki ilgi karşısında dikleştim ama yavaşça arkamı

döndüğümde, üniversiteli gibi giyinmiş orta yaşlı bir adamın, gizli koridorlarıma giden küçük giriş kapısının uzak köşesine baktığını gördüm.

Keskin bir sesle, "Evet?" diye sordum.

Normalde çitlerin üzerinde büyüyen bitkiler ve diğer çalılıklar insanları burayı keşfetmekten caydırmak için yeterliydi ama görünüşe göre bu pislik için değildi. Gözeneklerinden alkol kokusu yayılırken bunun nedenini anlayabiliyordum.

Adamın boynunda yığınla Mardi Gras kolyesi vardı ve resim çizilmiş tuğla duvara çişini yaparken o kadar dengesiz bir şekilde sallanıyordu ki, idrarını duvara denk getirmesi bile mucizeydi.

Penisini işaret ederek hıçkırdı. "Burada işiyorum, dostum. Siktir git."

Çalılıkların arasından sola baktım, iki kapı aşağıda açıkça gösterilmiş bir tuvalet işareti vardı.

"Burası senin üzerine işeyebileceğin bir mülk değil, *dostum*," diye cevapladım.

"İstedğim yere işerim, seni orospu çocuğu." Fermuarını çekti ve odaklanamayan gözleriyle bana bakmaya çalıştı.

Neredeyse bitirdiği kasırga kokteyli sayesinde kendine olan güveninin çok yüksek olduğuna şüphe yoktu. Adamdan çok net on beş santim kadar daha uzun, yirmi kilo kadar daha ağırdım ve terli, yarısına kadar açık pastel rengi gömleğinden görünen bira göbeğine bakılırsa benim gibi antrenmanlı olmadığı kesindi.

Yine de bu akşam programımda sarhoş bir aprala ağzının payını vermekten başka şeyler vardı, o yüzden gözlerimi devirip arkamı döndüm.

"Şanslı günündesin pislik. Yapacak işlerim var."

Ama geri zekalı canına susamıştı.

"Siktir git, dostum. Bu bok çukurunun sahibi sen değilsin. İstedğim yere işeyebilirim. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Sarhoş gücüyle omzumu tutmadan önce sözleri beni bir anlığına uyardı.

Hareket etmedim.

Beni geri çekmeye çalıştı ama topuğumu yere gömüp etrafı gözledim. Pislik adam ve ben gözlerden uzaktaydık ama duvarın üst köşesinde bir kamera vardı.

Adam şanssızdı ki o, *benim* güvenlik kameramdı.

Ayak parmaklarımın üzerinde dönüp onu köşeye ittim. Elindeki kasırga kokteyli gömleğinin her yerine döküldü ve uzun bardak sakıdaki bir bitkinin içine düştü.

"Seni pislik! Senin yüzünden içkimi döktüm. Lanet olası..."

Küfrünün ortasında vahşi bir hamle yaptı ama beni ıskaladı. Tekrar denemek için geri çekildiğinde dizine tekme attım. Bir inlemeyle iki büklüm olduğunda onu kolyelerinden tutarak kaldırdım. Hiç şüphesiz ki onları yoldan geçenlere fırlatıp onlara laf atmayı planlıyordu ama bu gece onları benden başka kimse kullanmayacaktı.

Diğer elimle terli gömleğini yakalayıp adamı duvara çarpmadan önce kolyeleri gererek onu boğdum. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve boşuna bir çaba sergileyerek alkollü elleriyle kolyeleri tuttu. Topal bacağıyla tekme atmaya çalışıyor ama kontrol sağlayamıyordu, çığlık atamıyordu çünkü Mardi Gras kolyelerini kavrayışım nefes borusunu kesiyordu.

Çok kolay bir herifti.

Bu düşünce beni rahatsız etti ve solgun yüzünün kıpkırmızı olmasını izlerken bunu neredeyse görmezden gelecektim. Bu aptal plastikle avımın nefesini kesebilir ve bu işi bitirebilirdim. Onun sefil varoluşuna burada son verebilirdim ama ahlaki kurallarım bunu imkânsız kılıyordu.

Savunmasız insanlara asla dokunmazdım. Ve bu adam ne kadar sarhoş olursa olsun, tam olarak böyleydi. Savunmasız.

Eğer zindanımda olsaydı, ona suyla yargılanma ya da dövüşme seçimini yapmasına izin verirdim ama bu tür bir disiplini gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı. Bakışlarım suça uygun bir ceza arayarak etrafta dolaştı ve gözüm duvarın üzerindeki dövme demirden yapılmış fleur-de-lis askılığına takıldı.

Mükemmel.

Avımın dehşete düşmüş kırmızı gözleriyle karşılaştım. Burnundan sümükler, gözlerinden gözyaşları akıyordu. Onu sırf zayıflığından dolayı öldürmek istiyordum. Gözleri parlamaya başladığında bu işi bitirme zamanının geldiğini anladım.

“Bir. Daha. Kimseye. Elini. Sürme. Anladın mı?”

Başıyla onaylamaya çalıştı ama yakasını gevşek tutarken boncukları çok sıkı tutuyordum.

“İyi. Şimdi... masumiyetin için savaş.”

Onu bırakıp tamamen yere düşmeden önce kalın boncuklu ipi iki elimle yakaladım. Ayaklarımın üzerinde yükselip, gergin kollarımla fleur-de-lis'in tepesine ulaştım ve kolyeleri çiviye geçirdim.

Onu plastik kolyelerine astıktan sonra bıraktım ve nefes almak için çabalayışını, vücudunun Mardi Gras boncuklarıyla savaşmasını memnuniyetle izledim.

Bence cezam gayet adildi. Ellerini üzerimde kullanmıştı ve kurtulmak için yapması gereken tek şey aynı elleri kullanarak kendini kolyesinden kurtarmaktı.

Ama yapmıyordu. Bunun yerine avımın sallanışını, yavaş yavaş oksijeni kesilirken ayaklarının zayıf bir şekilde tekmeler atışını izledim. Yüzü, görmeyi çok sevdiğim o güzel boğulma moruna bürünmüştü. Piç herif işi kendisi halledemediği için benim yapmam gerekiyordu.

Bir iç çekip onu olabildiğince sert bir şekilde omuzlarından tutarak aşağı çektim ve boynundaki boncuklar etrafa saçıldı. Kıcının üstüne sert bir şekilde düştü ve hayat kurtaran havayı içine çekti. Bir daha hiçbir yerine dokunmamaya dikkat ederek yüzünün önünde diz çöktüm.

“Benim kim olduğumu biliyor musun?”

Çoktan parlak kırmızı boncuk izlerinin ortaya çıktığı boynunu tutarak başını iki yana salladı.

Yüzüğümü parmağımda çevirerek, “Sana kartvizitimi vereceğim,” dedim. “Kendine geldiğinde, yüzündeki sembolün ne anlama geldiğini etrafa sormanı istiyorum, anladın mı?”

“O... ne...”

Geri çekilip yumruğumu alnına geçirerek onu yere serdim ve soluk teninde detaylı bir kurukafa izi bıraktım. Darbe o kadar da sert değildi ama yüzüğüm bir yara izi açmış olabilirdi. Eğer öyleyse, umarım bunu her gün aynada görür ve dersini hatırlardı. Hatırlaması bile yarasına baktıkça Fransız Mahallesi'ndeki Hayalet'in hayatını bağışladığı gece aklına gelecekti.

Ayrılmadan önce, ışık yansıyarak kolyelerinde parıldadı ve daha

sonrası için aklıma bir fikir geldi. Terli boynuna değmeyen ve daha az gösterişli olan birkaç ipi çıkardım. Özellikle parlak siyah olanlar ve kurukafa figürü olanlar dikkatimi çekmişti.

Diz çöktüğüm yerden kalkarken kanlı yüzüğümü adamın gömleğine sildim. Vücudumu onun pis kokulu terinden arındırmak için bir an önce ellerimi ve boncuklarımı yıkamam gerekecekti. Tenine doğrudan dokunmayan elimi kullanarak sağlam olduğundan emin olmak için maskemi kontrol ettim. Akşamüzeri takmak zorunda kaldığım protez yüzünden alttaki derim kaşınıyordu ama yapıştırıcı hâlâ yerindeydi, bu yüzden yeni biblolarımı cebime attım ve toplanıma doğru yolculuğuma devam ettim.

Genellikle kapıyı müşterilerden gizleyen yeşilliklerin arasından geçip restoranın açık hava barına çıktım. Sporseverler yeni bir hayal kırıklığına uğramışlardı, onların ve parlak renkli su çeşmesinin yanından geçerken söyleniyorlardı. Fark edilmeden masaların ve garsonların arasından geçip, St. Peter Sokağı'na doğru yürüdüm.

Ne kadar hızlı hareket edersem görülme ihtimalim o kadar az olurdu. Elbette küçük dostum uyandığında dedikodular ve masallar yeniden başlayacaktı. Tam da hoşuma gittiği gibi.

Kalabalık ara sokaktan çıktığımda hızla Bourbon Caddesi'ne döndüm. Hemen hemen her türlü duman, alkol buharı ve vücut kokusu burnumu yaktı. Bu gece kalabalık üst seviyedeydi ve fark edilebileceğime dair her türlü endişem, bir zamanlar soluduğum temiz havayla birlikte uçup gitti. Eğlenceye katılanlar, insanları etkilemek için giyinir ya da neredeyse hiç giyinmezlerdi. Bu gece Bourbon'daki herkes gösteri için buradaydı veya gösterinin bir parçasıydı, insanlar kelimenin tam anlamıyla kostüm giydiği için benim sade, kemik beyazı maskem hiç dikkat çekmiyordu.

Etrafımdaki bedenler ve sıvıları bana sürtünürken cildim karıncalanıyor, tiksintimi zar zor saklıyordum. Geri dönmek istiyordum ama bir görevdeydim ve Scarlett uyanmadan bu görevi tamamlamalıydım. Onu kaçırdığım ve isteği dışında tuttuğum konusunda şaka yapması bir şeydi. Karanlık bir yeraltı odasında tek başına kilitli olarak uyanması ise bambaşka bir şey. Scarlett benim yaşadığım perişanlığın bir zerresini bile hissederse ölürdüm.

Mahallenin en eski caz kulüplerinden birine geldiğimde, az aydınlatılmış, sıkışık bir odaya girdim. Hava nemden dolayı yapışkan ve duvarlardan yansıyan müzik nedeniyle yoğundu. Arkada sahnede olan grup New Orleans'ın en iyilerinden biriydi ve Scarlett'in orada, tıpkı bu akşam Mask'ta yaptığı gibi, duygulu sesiyle ortalığı kasıp kavurmasını hayal etmeden duramadım.

Bakışlarım çellistlerden birine kaydığında bana başını salladı, ardından çizmeli ayağını büyük enstrümanın durduğu yerin yanına ritimle vurarak uç piminin altındaki kauçuk kurukafa tasarımını gösterdi. Barın arka sokağına açılan ahşap kapıları itmeden önce ben de ona başımı salladım.

Gece yarısı olmasına rağmen güneş gözlüğü takan bir adamın önünde, homurdanan insanlardan oluşan kısa bir sıra vardı. Adam yeşil şeritli büyük bir kapının önünde tembelce oturuyor ve mükemmel bir şekilde, kapıyı korumuyormuş gibi davranıyordu. Kendisi benim en iyi gölgelerimden biriydi. Onun formunda olmadığını hiç görmemiştim. Elimi kaldırıp şikayetçilerin yanından geçtim ve ona yüzüğümü gösterdim. Çenesini zar zor kaldırarak onayladı ve arkasındaki kapıyı açtı.

Ben girişten dönerken yanından geçtiğim kadınlardan biri gölgame, "Hey, adam şifreyi söylemedi!" diye bağırdı.

Kapıyı kapatmadan hemen önce, "Hayalet'in şifreye ihtiyacı yok," diye cevap verdi gölgem.

Tuğla duvara benzeyecek şekilde kamufle edilmiş bir kapıyı ittim ve gizli bir açık hava merdivenini ortaya çıkardım. Aşağıdaki avluya bakan sahanlığa gelene kadar dolambaçlı kırmızı merdivenleri ikişer ikişer indim. Özel, şifre ile girilebilen salon sağ tarafta, yüksek beyaz kapının ardındaydı ama ben onun yerine sola, aşağıdaki bahçeye bakan dar balkona çıktım. Gölgelemin altında kaldım ve karşı duvara geldiğimde küçük bir girintinin arkasından bir kadın çıktı.

"Geç kaldın."

Loş şehir ışıklarının altında kendini göstermesiyle, bana doğru kısılan gözlerini görebiliyordum ama onun, beyaz maskemin ötesindeki beni görebildiğinden şüpheliydim. Saçlarının yanları tıraş edilmişti ve üst kısmındaki jöle, tıpkı siyah gömleğinin ve panto-

lonunun altına saklamaya çalıştığı hükümet yapımı silah gibi, ay ışığının altında parlıyordu.

Kendimizi tanıtmadık. Buna ihtiyacımız yoktu. O, New Orleans Polis Departmanı'nda Altıncı Bölge memuru olarak Garden District'i koruyor ve kim olduğumla ilgili her şeyi biliyordu. Chatelainler bunu sağlamış olmalıydı. Teknik olarak onların maaşlı çalışanı olması gerekirdi ama bölgeden bağımsız kalmak istediğini açıkça belirtmişti. Benimle buluşarak büyük bir risk alıyordu ama ben de alıyordum.

İlgilendiğim olay Garden District'te yaşanmıştı ve bir Bordeauxlu olarak Chatelainler tarafında meydana gelen her şey bana kesinlikle yasaktı. Eğer kadın geri dönüp bunu amirine söyleseydi, Rand uygun gördüğü şekilde misilleme yapar veya sorgulama için gerekçeleri olurdu. Resmen bu yabancının sessizliği üzerine hayatımı ortaya koyuyordum.

"Neden geç kaldın? Bilmem gereken bir şey var mı?"

Mecbur olmasam da, "İşim vardı," diye yanıtladım.

Şu anda bu kadının bana ihtiyacı olduğundan daha çok onun bilgilerine ihtiyacım vardı. Ayrıca yardımcım Sabine'le yattığı için ona normalden biraz daha samimi davranıyordum. Sabine son derece sadıktı ama değer verdiği insanlara karşı "kaba" davrandığımı her öğrendiğinde öldürücü oluyordu.

"Getirdin mi?" diye sordum.

"Evet, iki davayla ilgili her şey burada." Bana bir flaş bellek verdi ve ben de telefonumun USB bağlantısını çıkarıp ikisini birbirine bağladım.

Seçenekler ortaya çıktığında, dosyalara göz attım. Sabine'in dediği gibi on yıl öncesine ait yüzlerce video vardı. Farklı bir olayla ilgili tek dosyaya geldiğimde kaşlarımı çattım.

Ekranı işaret ederek, "Bu kadar mı?" diye sordum.

"Elde pek bir şey yok," diye açıkladı. "Bu yüzden çözülemeyen bir dava."

Kaşlarımı çattım ve aradığım dava olduğunu doğrulamak için dosyaya kısa bir bakış attım. İçeriği kontrol etmek yalnızca birkaç saniye sürdü ve flaş belleği geri vermeden önce hepsini telefonumun

depolama kısmına indirdim. Hayal kırıklığımı bir kenara bırakıp bir şeylerin eksik olması ihtimaline karşı doğru soruları sormaya odaklandım.

“O gece olay yerinde olduğuna göre, dava dosyasında yer almayabilecek başka bir şey hatırlıyor musun?”

Düşünürken dudaklarını dişledi ve sonunda başını iki yana salladı. “Pek hatırlamıyorum. Görgü tanıkları bir kızın çığlığını ve birkaç silah sesi duymuş. Yakındaki restorandan biri 9-1-1’i aramış. Kurbanın biri göğsüne, diğeri de başına isabet eden iki ateşli silah yarası vardı.”

“İki ateş,” diye mırıldandım ve o da başını salladı.

“Olay yerine vardığımızda kurban doğal olarak ölü bulundu. Ancak tetikçi çoktan kaçmıştı. Hangi yöne gittiğini bilmiyoruz çünkü restoranın kameraları çalışmıyordu.”

Elberte çalışmıyordu. Bundan emin olmuştum.

“Ya kız?”

“Biz geldiğimizde yüzünde hâlâ gözyaşları vardı ama artık ağlamıyordu. O... kızgın görünüyordu. Ki sanırım onu suçlamıyorum. Söylediği tek şey diğer adamın kaçmaması gerektiği idi. Ve fazla uzaklaşamayacağı.”

Durdum. “Nedenini söyledi mi?”

Memur başını iki yana salladı. “Hayır. Onu sorgulamaya çalıştığımızda sustu. Katili asla bulamadık ama babasının sabıka geçmişi göz önüne alındığında bunun rekabete dayalı olduğunu düşündük.” Bana keskin bir bakış attı. “Kurbanın büyük miktarda kumar borcu vardı. Büyük ihtimal birine borcu vardı ve bu şekilde ödedi... İlk başta o kişinin Fransız Mahallesi’nin Hayaleti olduğunu düşündük.”

Kumar borcu? Bütün bunlar sadece para için miydi?

Çok belli olması gereken bir şeyi belirtirken yüzümü ifadesiz tuttum. “Açık alanda suç işlemek Hayalet’in tarzı değil.”

Memur omuz silkti. “Çözülmemiş bir dava olmasının nedeni de bu. Olay bölgedeki spekülasyonlardan ibaretti ama inan bana, eğer adamlarım bunu onun üzerine yıkabilseydiler, bunu yaparlardı.”

İşte bu yüzden artık Garden District’e gitmiyorum. Lanet olası Chatelainler yüzünden...

“Tüm olay çok sayıda tuhaf eksik parça nedeniyle karmakarışık-
tı,” diye devam etti. “Kurbanın ellerinde barut kalıntısı vardı ama
hiçbir yerde silah bulunamadı. Şüpheli kaçmadan önce silahını dü-
şürdü fakat parmak izi yoktu.”

Çünkü onları yok etmişti.

“Kız senden güncelleme istedi mi hiç?”

“Bir süre istedi ama sanırım sonra pes etti. Babasının borçları
nedeniyle kiralık evinden atıldı. Babası artık parasını ödeyemediği
için okulun son yılında burs aldığını duydum. En son duyduğumda
ise zavallı şey bütün bunlardan deliye dönmüş.”

Yumruklarımı sıktım. “O *deli* değil.”

Masumca ellerini havaya kaldırdı. “Nasıl adlandırmak istersen
artık. *Aklı başında* olduğu için hastaneye kaldırılan pek fazla insan
yok. Bütün bunların nedeni o mu? Onu tanıyor musun yoksa?”

“Bu kadar yeter,” diye cevapladım. “Her zaman olduğu gibi sağ-
duyu çok önemlidir.”

Savuşturmam karşısında duruşunu dikleştirdi. “Elbette. Eğer,
şey, davayla ilgili başka bir şeye ihtiyacın olursa Sabine’e haber ve-
rirsın.”

Başımı salladım ama daha fazla cevap vermedim ve onu balkon-
da bıraktım. Sokağa geri dönmek yerine merdiveni kullanarak mer-
divenlerin dibindeki kapak şeklindeki kapıya kadar indim.

Gölgelerimin beni dışarıda görebilmesi için ara sıra yer üstüne
çıkma hayati önem taşıyordu. Ara sıra onu fiziksel olarak gördük-
lerinde patronlarının onları koruduğuna ve arkalarını kolladığına
güvenmek daha kolay oluyordu. Fakat bu gecelik görevimi yerine
getirmiştim, dönüşümü yukarıdan yapmama gerek yoktu. Bourbon
Caddesi trafiği olmadan iki bloğu hızla kat ettim ve evime, gidişim-
den daha hızlı döndüm.

Sessizce içeri girip kapıyı arkamdan kilitlediğimde tam bir sessiz-
likle karşılaştım. Silahımı ihtiyatlı bir şekilde kılıfından çıkarıp giriş
masasının çekmecesine sakladım. Yatak odama doğru parmak uçla-
rımda yürürken kalbim gittikçe daha hızlı atıyordu ama Scarlett’in
huzur içinde uyuduğunu görünce tamamen sakinleşti. Yatakta onun
yanına girmeden önce koridordaki banyoya gidip bir duş daha aldım.

Maskemin etrafını elimden geldiğince temizledim, böylece yapıştırıcıyı yeniden uygulamama gerek kalmadı. Ama vücudumun diğer her yerindeki dış dünyayı iyice temizledim.

Kurulandıktan sonra farklı bir siyah uzun kollu tişört ve daha önce giydiğim ipek eşofmanı giyip, renkli göz protezimi şeffaf bir protezle değiştirdim. Lacivert renkli olan, sahip olduğum en gerçekçi protezdi ama aynı zamanda en eski protezim olduğundan çok uzun süre taktığımda göz çukurum ağrıyordu ve onu, Scarlett'i yurttan aldığımdan beri değiştirmemiştim. Scarlett'in buna maruz kalmaması için tekrar değiştirmek üzere erken kalkmam gerekecekti ama umurumda değildi. Bana baktığında asla dehşete düşmemesi için her şeyi yapardım.

Yatağa dönmek üzereyken gözlerim banyo zeminindeki Mardi boncuklarına takıldı. Ağzımın sol tarafında muzip bir gülümseme belirirken onları da lavaboda sildim.

Oturma odama gittim ve Scarlett'le denemek için sabırsızlandığım bazı "ev dekorasyonlarını" yapabilmek için tüm kapıları arkamdan kapattım. İşimi bitirdiğimde, yatmaya karar vererek odama döndüm.

Dairemin canlı soğuğu uzun kollarımdan süzülüyor, sırtımdaki ve kolumdaki hâlâ nemli olan yara izlerime çarpıyordu. Isınmak için hızla yorganın altına girerek Scarlett'in arkasına geçtim. Yumuşak, hoşnutsuz iniltisi karşısında kıkırdamamı gizledim ama kollarıma yerleştiğinde ağzından çıkan rahatlamış iç çekiş, göğsümün acı verici derecede sıkışmasına neden oldu.

O uyuduğu sürece mutlu olacaktım ama muhtemelen gözüme uyku girmeyecekti.

Aklım teorilerle çalkalanıyordu. Scarlett'in hayatını değiştiren ve onun benim hayatıma girmesine neden olan gecenin ardındaki gerçeği öğrenmek için o dosyaları hemen okuyup izlemek istiyordum. Ancak ben bu fantezinin tadını çıkarırken gerçeğin beklemesi gerekecekti; Scarlett'in sağ salim kollarımda olduğu ve sonsuza kadar korunduğu fantezinin. Bu, uyanmayı asla dert etmeyeceğim bir rüyaydı.

18. SAHNE GÖZLERİNİ AÇ

Scarlett

Gözlerim aniden açıldı ama nedenini bilmiyordum.

Alarm çalmamıştı, tamamen uyanıktım ve saat -dönüp komodin-
nin üzerindeki beyaz gülleri kenara çekerek saate baktım- sabahın
altısıydı. İnememi bastırıp yorgun gözlerimi ovuşturdum. En son
kendi isteğimle bu kadar erken uyandığımda muhtemelen bir be-
bektim ve şu anda da bir bebek gibi sızlanmak istiyordum. Çok geç
yatmamıştık, bu yüzden makul bir dinlenme sürem olmuştu. Yine
de baştan çıkarıcı bir yanım dönüp uyumaya devam etmek istiyor
ama diğer yanım, beni bu saatte neyin uyandırdığını anlamaya ça-
lışıyordu.

Etrafıma bakmak için doğrulup beynimi neyin tetiklediğini an-
lamaya çalıştım ama sonra dank etti.

O baştan çıkarıcı Sazerac kokusu hâlâ beni kucaklıyor olsa da
sahibi hiçbir yerde yoktu. Ve geçen yıl boyunca özlemini duyduğum
piyano müziği çalıyor ama zar zor duyuluyordu, sanki Sol sessiz ol-
maya çalışıyormuş gibiydi.

Of, ne diye bu kadar erken uyanmıştı ki? Tek yapmak istediğim
onu yakasından tutup uyuması için yatağa geri sürüklemektir. Ya da
hey, yatakta olacaksak, *uyumamak* da eğlenceli olurdu.

Bunlardan birini veya ikisini birden yapma ihtimaline karşı ya-
taktan fırlayıp sabah rutinimi tamamlamak için banyoya gittim. Ne
üzerinde çalışıyorsa, onu bölmeden önce dinlemek istiyordum çün-
kü hareket ettiğimi duyarsa duracağından korkuyordum.

İlacımı alıp hazırlanmayı bitirdikten sonra tişörtünü üzerimde
tuttum ama yakındaki bir şifonyerin üzerinde duran küçük bir yı-
ğın kıyaferin arasında bir tanga bulup üzerime giydim. Yeterince

hazır olduğumda sessizce çalışma odasına doğru yürüdüm. Sadece yurttaki havalandırma deliklerinden duyduğum güzel bir parçayı çalıyordu.

Çalışma odası hem sıcak hem rahattı; yanan şömine ve masasındaki mumlarla aydınlatılmaktaydı. Sol, kendini parçasına o kadar kaptırmıştı ki sanki megafonla seslensem bile beni duymazdı. Bu açıdan, yüzünün ifadeli tarafının konsantrasyonla buruştuğunu görebiliyordum. Koyu kaşının üstündeki alnı kırışmış, yumuşak dudakları sert bir çizgi halini almış ve gece yarısı gözü tutkuyla odaklanmıştı. Gözlerim vücudunun daha da aşağılarına inmeden edemedi.

Siyah uzun kollu tişörtü, kumaşın altında olduğunu bildiğim dövmeleleri gizliyordu ama yine de her oktav değişiminde omuz kaslarının hareket ettiğini görebiliyordum. Her akorda bastığında pazıları pamuklu kumaşı geriye itiyordu. Kesinlikle büyüleyici bir adamdı.

Kapı eşiğinde durup ahşap çerçeveye yaslandım ve gözlerim odanın içindeki duvarlara asılmış fotoğraflara kayana kadar onu izledim. Mumlarla şöminenin parıltısı fotoğrafların üzerinde titreşerek her birine daha gizemli bir arka plan yaratıyordu. Muhteşemdiler, öyle ki kamera merceğinin arkasında kim varsa onu biraz kıskanmıştım.

Duvarlarda asılı olan tüm çerçevelere göz attıktan sonra, Sol en düşük oktava ulaşana kadar ellerinin piyanonun üzerinde uçuşunu hayranlıkla izlemeye devam ettim. Parmakları tuşların üzerinde bo-calayıp aniden durdu, kasıldı ve dikkatli bir şekilde dümdüz ileriye baktı.

“Scarlett, bu kadar erken kalkacağını düşünmemiştim.”

“Evet, buna gelecek olursak... eğer erken kalkan biriysen, bu iş yürümez. Ben tam bir gece kuşuyum, bayım.”

Kıkırdamama eşlik etmedi ve sadece duvara bakmaya devam etti.

Cevap vermemesi kaşlarımı çatmama neden oldu ama farklı bir taktik denedim.

“Fotoğrafları sen mi çektin? Dünyayı dolaşmak istediğini söylediğini hatırlıyorum-”

“Onları benim için Ben çekti,” diyerek sözümü kesti. Sesi na-

zikti ama sözleri hızlı ve keskin bir şekilde çıkmıştı. “Dinle, seninle yatak odasında buluşuruz. Pişmanlık seni uyandırdığı için özür dilerim.”

“Beni çalman uyandırmadı, yatakta beni kucaklıyor olmayışın uyandırdı. Geri gel ve benimle birkaç saat daha uyu,” diye ısrar ettim ve öne doğru bir adım atmaya çalıştım ama irkildiğinde, olduğum yerde durdum. “Ben, ım... Gerçekten iyi uyudum ve doğal bir şekilde uyandım. Hafta sonu için erken ama bence burada olmak ve ışık olmaması uykuya dalıp öyle kalmayı kolaylaştırıyor.”

Bir kez başını salladı. “Güzel... O halde zaman kavramını kaybetmiş olmalıyım. Seninle yatak odasında buluşacağım. Bugünün planlarını konuşabiliriz.”

“Sol... iyi misin? Neden bana bakmıyorsun?” Sırtındaki kasların gerilmesine rağmen biraz daha yaklaştım ve ilerlemeye devam ettim. “Sol, bana bak.”

Yutkundu ama önüne bakmaya devam etti. “Scarlett, ben...”

“Sol, bana bak,” dedim, ayağımı yere vurma dürtüsüne zar zor direniyordum.

Başını kaldırıp bana baktığında sonunda yüzünü gördüm. Kemik beyazı kurukafa maskesini hâlâ takıyordu ama sağ gözünü bir göz bandı kapatıyordu.

“Aman Tanrım.” Elim dudaklarıma doğru gitti. “Sol, iyi misin?” Sorum karşısında irkildi. “Evet, iyiyim...”

Yine de koşup göz bandına uzandım ama bileğimi yakaladı.

Bana yatakta ona verdiğim sözü hatırlatarak beni, “Çıkarmayacağımı söylemiştin,” diye suçladı, yüzü acıyla gölgelenmişti.

“Ve çıkarmayacağım. Maskeni değil, sadece gözünü... Sen iyi misin?”

“İyiyim,” diye hırladı ama sesinde bir tehdit yoktu. Daha çok... utanmış mıydı?

“Sol, neden göz bandı takıyorsun?”

Bileğimi bırakıp cevap vermeden önce içini çekti. “Bu taraftaki gözümün... protez olduğunu anlamış olabilirsin.”

Başımı yavaşça sallayarak onayladım. Jaime Sol’un gözünün sahte olduğunu söylemişti ama bunun ne anlama geldiğini tam olarak

bilmiyordum. Bunu bana açıklamaya istekli olduğu için minnettardım. Belki bir gün nasıl öyle olduğunu da açıklayabilirdi ama bu onun için şu an bile acı verici görünüyordu, bu yüzden kontrolün onda olmasına izin verdim.

“Göz çukurumdaki bir implantın üzerine yerleştirilen akrilik bir kabuk var,” diye devam etti. “Renkli protez tam uymuyor. Göz kapağımın normal bir şekilde çalışabilmesi için rahat bir protez taktım. Sadece dokunun üzerine yerleştirilmiş şeffaf bir akrilik tabaka var. şimdi gidip değiştireceğim-”

“Hayır.” şansımı deneyerek kucağının üzerinden kaydım ve o ayağa kalkmadan bacaklarımı piyano bankının üzerinden sarkıtarak üzerine oturdum.

İnce pijamasındaki çıkıntının tam üzerine oturduğumda bunu pek düşünmediğimi hemen fark ettim.

O baştan aşağı pijamalarıyla, ben de tişört ve külot giyiyordum ama bu pozisyon o kadar samimiydi ki sanki giyinik değilmişiz gibiydi. Sol büyük avuçlarını kalçalarımaya yerleştirirken, görmezden gelmeye çalıştığım arzu, şimdiden karnımın alt kısmında kasılmalar başlatmıştı.

Açıktaki kaçı merakla kalkarak bana edepsiz zihnimi düştüğu çukurdan çekip çıkarmamı hatırlattı.

Ellerim yüzüne doğru gitti ve yavaşça sol taraftaki banda yönelirken gece yarısı gözünü izledim. Çenesi taş kadar sertti ve yanakları parmak uçlarıımın altında geriliyordu. Tuzağa düşmüş yaralı bir hayvanı kurtarmaya çalışır gibi rahatlamasını bekledim. Elleri kalçalarımındaki sıkı tutuşunu azalttığında, kulaklarııma hücum eden kanın arasından zar zor duyulabilen bir sesle sordum.

“İzin verir misin?”

Sanki gizli bir amacım olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi yüzümü taradı. Birileri tarafından böyle bir anda çok fazla ihanete uğradığını ve bu yüzden bana güvenmekte zorluk çektiğini düşünmek acı vericiydi. Onu ürkütmemek için tamamen hareketsiz duruyordum. Sonunda derin bir iç çekti ve başını bir kez aşağı yukarı salladı.

Tırnaklarıımı siyah kumaş parçasının altına kıvrıp onu yukarı

çekerken kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Altında ne olduğunu ortaya çıkardığımda gözleri hızla kapandı ve bandı bir kenara fırlattım. Parmak uçları tenimin üzerinde titredi.

Sıcak dudaklarına doğru fısıldamadan önce onu usulca öptüm. “Gözlerini aç, Sol.”

Nefesi tekledi ve yavaşça iki gözünü de açarken geri çekildim.

Parlak gece yarısı gözü bana bir şey için yalvarıyordu.

Kabullenme için mi? Merhamet için mi?

Ama diğer gözü... yoktu.

Göz kapağı kapanıp açılıyor ve tamamen aynı şekilde davranıyordu ama bana bakan, alıştığım donuk mavi irisin yerine şeffaf protezle korunan ve kızıla çalan pembe bir dokuydu. Bir gözbebeği içermesi gereken çıplak göz çukuru, kalın siyah kirpiklerinin altında savunmasız görünüyordu.

O savunmasız görünüyordu... *benim* için.

Maskesiz yanağını elimle kavrarken bakışlarımı gece yarısı gözüne diktim.

“Benim yanımda güvendesin, Sol.”

Beni durdurması için ona yeterince zaman tanıyarak dudaklarımı araladım ve ona doğru eğildim, dokunuşumu hoş karşılayacak mı emin değildim. Yarı yolda benimle buluşup elini saçlarımın arasına soktuğunda, şaşkınlık ve rahatlama omuzlarımdaki gerginliği yok etti. Dudaklarımız bir kez birbirine sürtündükten sonra ağzını benimkine bastırdı. İlk başta nazikti ve diğer eli sırtımda gezinirken tenim karıncalanıyordu. Ardından parmaklarını saçlarımın arasında yumruk yaptı ve beni resmen yemeden hemen önce o karıncalanmalar hafif zevk iğnelerine dönüştü.

İçim anında ihtiyaçla doldu ve sertleşen aletine sürtünerek ağzının içine doğru inledim. Vücudumdaki her hücre onu olduğu gibi kabul ettiğimi ona göstermek istiyordu. O herkes için Fransız Mahallesi'nin Hayaleti'yidi ama benim için benim müzik şeytanımdı.

“Sen de benden saklanamazsın,” diye mırıldandım dudaklarına doğru. “Seni istiyorum.”

Hırlayarak beni nefesimi kesecek bir yoğunlukla öptü, sanki açıklamam tam da beklediği şeydi.

Sırtımdaki eli belime doğru kaydı ve beni, eğer giyinik olmasaydık yarıya kadar içime girecek kadar aşağı doğru bastırdı. Külotum uyarılışımı ıslanırken, içim doldurulmak için yalvarıyordu. Parmakları uzun saçlarımdan kurtulup ensemin çevresine dolandı ve bu açığı, dilini nefes nefese kalmış ağzımın içine daldırmak için kullandı. Uzunluğu girişimi zorlayarak başının tam olarak klitorisime çarpmasına neden oluyordu ama şu anda bu, yeterli değildi.

“Daha fazlasına ihtiyacım var Sol, lütfen.”

Geniş omuzları öne doğru eğilerek beni kuşatıp sırtımı arkamdaki piyano tuşlarına yaslamaya zorladı. Omurgam ahenksiz notalar çalıyor ve ses, açık kuyruklu piyanodan taş duvarlara yansıyor ancak ahenksizlik sadece çaresizliğimizi daha da artırıyordu. Sol'a binmeye çalışırken bacaklarım beline sarıldı, umutsuzca çıplak olmayı diliyordum.

Sol'un çevik parmakları ensemden ayrılıp göğsümü okşarken başım kâğıt dolu nota sehпасına dayandı.

“Ah, Sol, nota kağıtlarını mahvediyorum.” Uzaklaşmaya çalıştım ama Sol, kağıtları halının üzerine saçmadan önce boynumu yalayaarak tenimden aşağıya zevk dalgaları gönderdi.

“Siktir et benim müziğimi. Şu anda duymak istediğim tek müzik, ben seni boşaltırken çıkacağın yüksek notalar.”

Elleri tişörtümün altına daldıktan sonra kıyafeti üzerimden tamamen çıkardı. Onu öylesine bir yastıkmış gibi buruşturup arkamdaki klavyenin üzerine yerleştirdi ve omurgamı fildişi tuşlardan korudu. Tişörtümü çıkardıktan sonra köprücük kemiğim boyunca göğüs dekolteme kadar ıslak öpücükler kondurdu. Dilini meme ucumun etrafında döndürürken diğerini de eliyle yoğuruyordu. Parmakları sanki tenimde yavaş bir şarkı çalıyormuş gibi göğsümün üzerinde geziniyor, memelerimi sert bir şekilde emerek adını ağzımdan tiz bir inilti ile çekip çıkarıyordu.

Ağzının odağını bir meme ucumdan diğerine kaydırırken beni cesaretlendirdi. “Aynen öyle, benim için şarkı söyle, benim tatlı ilham perim.”

Dilini diğer tomurcuğumun üzerinde gezdirirken bir eli de belimden aşağı kayarak tüylerimi diken diken etti. Diğer eli çoktan

ıslanmış, elmas sertliğindeki meme ucumla oynuyordu. Parmakları omurgamın üzerinde kayıyor, belimin alt kısmındaki kaslara masaj yapıyordu. Aletî külotumun ince kumaşının altında seğirdiğinde, daha fazla sürtünme yaratmak için kalçalarımı daire çizerek sallamaya çalıştım.

“Lütfen. Bu yeterli değil. Benim... Daha fazlasına ihtiyacım var. Hepsini istiyorum.”

“Ve alacaksın.”

Mememi ısırdığında bağırdım ama diliyle ısırtığın acısını dindirdikten sonra diğer mememin neredeyse yarısını ağzına öyle sertçe çekti ki beni piyanonun başından neredeyse kaldıracaktı. Ellerim çılgınca, pamuklu yakasını tutuyor, tişörtünü çıkarmaya çalışıyordu ama Sol beni hızlıca kaldırdı ve kıcımı tuşların üzerine yerleştirerek piyanonun derinliklerinden daha vahşi notalar çıkardı. Arkasındaki piyano bankını tekmeleyerek uzaklaştırdı, böylece bacaklarımın arasında diz çökmesi için daha fazla yeri oldu.

Başını kaldırıp bana baktığında mum ışığı beyaz maskesinin üzerinde dans ediyor ve gece yarısı gözü aç bir şekilde bakıyordu. Yüzünün sağ tarafındaki saçlarını geriye doğru okşayarak çıplak göz çukurunun pembe dokusunu ortaya çıkardım.

Boğuk bir fısıltıyla, “Çirkin miyim?” diye sorduğunda yüreğim sızladı.

Bu devasa, güçlü adam -Fransız Mahallesi’ndeki Hayalet, New Orleans’taki bir Kral ve benim müzik şeytanım- önümde *diz çöküyor* ve geçmişinin acısını bana *emanet ediyordu*.

“Ailenin dışında... kaç kişi seni bu şekilde gördü?”

Başını iki yana salladı. “Sadece sen.”

Gözlerine bakmak için eğilirken ciğerlerim derin nefeslerle doluyor, bu anın minnettarlığı damarlarıma akıyordu. Her iki yanağını da avuçlarımın arasına aldım.

“Bu kadar değerli bir manzara için, güzel olmasından başka bir şey düşünülemezdi.”

Dudakları iki yandan yukarı doğru kıvrıldı ve yüzündeki gülümseme gibi, orada gördüğüm gerçek minnettarlığı da içimde yoğun bir şekilde hissettim. Görünüşe göre şeytanım övülmeyi seviyordu.

Uzanıp boynumun arkasını tuttu ve ağzımı yakıcı bir öpücükle ele geçirdi. Buklelerim bir perde gibi üzerine düşüyor, bizi dünyadan saklıyordu. Dudakları benimkilerin üzerinde şiddetli bir şekilde hareket ederken diğer elini uyluğumun iç kısmındaki hassas deriden yukarı kaydırarak ürpermemi sağladı. Merkezime yaklaştıkça konsantre olmam zorlaşıyordu. O yetenekli parmakların tangayla kaplı girişime dokunarak ciğerlerimden bir inilti çıkarmasına sadece birkaç saniye kalmıştı.

“Benim için çok ıslanmışsın, tatlı peri. Aletimin içini doldurmasını istiyor musun?”

“Evet, lütfen, Sol.”

“Söyle.”

Utangaçlık, sözlerini tekrarlamadan önce tereddüt etmeme neden oldu. “Ben... aletin içimi doldurmasına ihtiyacım var, *lütfen*.”

“Daha önce içine kimse girmemişti. Öyle değil mi, *belle muse*?”

“Hayır. Hiçbir zaman. İlk senin girmeni istiyorum.”

Dudaklarıma doğru hırladı. “Bu sana tek uyarım, Scarlett. ‘İlk’ ile yetinmem. Senin için tek olacağım. Daha azı değil.”

Verdiği sözün ciddiyeti karşısında midem kasıldı. Öpüşmemizden uzaklaşıp bacaklarımı ayırdığında bakışları onu durdurmam için beni zorluyordu ama bunu yapmadım.

“Sözlerin beni korkutmuyor, Sol. *Sen* de öyle.

Bacaklarımı omuzlarının üzerine atıp aralarına yerleşirken sıırıttı. “O zaman, sana çığlık attırmama aldırış etmezsin herhalde.”

Dilini külotumun üzerinden yukarı doğru kaydırды. İnleyerek piyanonun kenarını kavradım; tuşlara basıyor, başımı geriye doğru yatırmadan önce öfkeli ve tutkulu bir akort yapıyordum.

Külotumun üzerinden klitorisimi çekiştirdiğinde bir çığlık attım ve gözlerim onunkilere kaydı.

“Beni izle ve sana kendini ne kadar iyi hissettirdiğimi söyle bana.”

“Çok iyi, Sol-”

Hırladı ve sonra parmağıyla tangamın ipini çekerek kopardı. Te-nime acı verici şekilde sürtünen kumaş inlememe neden oldu ama Sol, çıplak amıma soğuk hava üflediğinde acıyı tamamen unuttum.

Daha fazla vakit kaybetmeden dizlerinin üzerine oturup bacaklarını omuzlarının üzerine doğru kaldırmaya zorladı.

Bir kolunu uyluğuma doladığında topuklarım kürek kemiklerine batıyordu. Beni iyice açarak klitorisimi dilinin önüne çıkardı ve uzunca yaladı. Zevkten titreyerek ve dudaklarının arasından kaçıp küçük sinir yumağımın etrafında dönerek her tarafımı karıncalandıran o uzun diliyle büyülenmiş bir şekilde onu izledim.

Bir elini yukarı kaldırıp, parmağıyla girişimi yoklayarak eklemelerini arzumla ıslattıktan sonra parmağının tamamını içime soktu. Adını haykırarak elimin altındaki piyano tuşlarını serbest bıraktım ve kalın siyah saçlarını çekiştirdim.

"Sol, çoktan o kadar dolu hissediyorum ki... Bu çok iyi. Çok... güzel. Dilin... Aman Tanrım!" Ona nasıl hissettiğimi anlatmaya çalışıyordum ama dili ve parmağının beni ikna etmeye çalıştığı orgazmım nedeniyle kendimi o kadar kaybetmiştim ki sözlerim şehvet sarhoşluğuyla dolu anlaşılmasa da bir karmaşaya dönüşmüştü.

Orta parmağı içimde hareket ediyordu ama tam geleceğimi düşündüğüm sırada kendini tamamen çekti. Boşluk hissiyle inledim ancak çok geçmeden o boşluğu iki parmağıyla doldurdu ve iç kaslarımın onun uzun parmaklarına uyum sağlayacak şekilde gerilmesini sağladı.

"Rahatlamam lazım, bebeğim. Seni bu hisse alıştırmaya çalışıyorum ama ben, parmaklarımdan daha büyüğüm."

"Ben... buna bayıldım. Sadece seni istiyorum."

"Bir dahaki sefere sikime boşalacaksın, sıkı amının başka bir şeyi sıkıldığını düşünmeye dayanamıyorum." Vücudum hislerle doluyken başka hiçbir şey yapamadığım için başımı onaylarcasına salladım. İçimde bir dalganın yükseldiğini, çarpmak için yalvardığını hissederken karnımın altındaki, kollarımdaki ve bacaklarımdaki kaslarım gerildi. Boşaldığımda onu içimde istediğimi unutarak kendimi Sol'un hevesli diline doğru itip, parmaklarına sürtündüm ve saçlarını çekiştirdim. Piyano tuşlarının üzerindeki notaların yükselmesi gibi o zirveyi kovalamakla fazlasıyla tükenmiştim ve tam bedenim en yüksek notaya ulaşmak üzereyken Sol durup içimden tamamen çekildi.

“Sol!” diye haykırdım.

Gözlerim aniden açıldı. Onları kapattığımın farkına bile varmamıştım ve tam da açtığım anda Sol'un ayağa kalktığını ve bol çorfanını aşağı indirerek uzun, devasa aletini ortaya çıkardığını gördüm. Aletinin başından zevk suyu akıyordu ve kumaşta bıraktığı ıslak lekeyi görebiliyordum ama gözlerim asıl büyüklüğü karşısında genişledi, bacaklarım içgüdüsel olarak kapanmaya başladı.

“Bekle... hayır, çok büyüksün. Yapamam.”

Ellerini saçlarıma doladı ve gözlerindeki kararlı bakışı görmem için başımı kaldırdı. “Beni alacaksın, Scarlett.”

O diğer eliyle aletini ıslak kadınlığımda gezdirirken bile, “Ama,” diye itiraz ettim. “Ben hiç... yapamam...”

“Şşşt... şşş... şşş... tatlı peri.” Alnını benimkine dayadı ve dudaklarıma doğru fısıldadı. “Beni alacaksın, Scarlett. Bu sıkı amcığı esneteceğim, ta ki boşaldığında arzuladığın tek şey aletimin içinde olması olana dek.”

Penisiyle açıklığımı aradı ve kendini hafifçe içeri doğru itti. Çaresizce onunla dolu olmayı istememe rağmen başımı iki yana salladım. Penisinin kalın başı beni parçalara ayırırken ağzımdan küçük bir inilti kaçtı.

İç kaslarım gerilirken eli omurgamı okşamak için aletini bıraktı, diğer eli ise kalçamı sıkı bir şekilde tutuyordu.

“Rahatla, *mon amour*. Seni asla bundan daha fazla incitmeyeceğim. Sen bunun için yalvarmadığın sürece tabii.”

“Lütfen, Sol...” Yalvarıyordum ama ne için olduğundan emin değildim. Bir yanımda umutsuzca orgazm olmak istiyordu; ama aynı zamanda ilk seferim fena halde acı verici olacak diye biraz gergindim.

Eli yavaşça omurgamdan aşağı indi ve kalçamın diğer yanını tutarak her seferinde biraz daha derine girip çıkmaya başladı. Tişörtünün yakasından tutup onu kendime doğru çektim. Ciğerlerimde sıkışan hava, kesik nefesler halinde dışarı çıkıyordu.

Burnumdan düzensiz bir nefes alırken vücuduma gerginliğini azaltmasını söyledim. Nefesimi verdiğimde Sol'un parmakları kalçalarıma saplandı ve birden *sert* bir şekilde içime girdi. Adını hay-

kırarak tişörtüne tutundum. Bir küfür savurup sanki içime mızrak gibi saplandığı için ondan bir şekilde kaçacakmışım gibi kollarını etrafıma doladı. Güçlü kucaklama şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı ve vücudum bu lezzetli istilaya alışırken alnıma doğru gelen sıcak fısıltıları beni sakinleştirdi.

Alnıma doğru bir müzik mırıldandığını ve saçlarımla oynadığını fark edene kadar birkaç nefes almam gerekti. İçim sakinlikle dolar-ken kalp atışlarım normalleşmeye başlıyordu. Parmak eklemlerim koyu renkli tişörtünün üzerinde bembeyaz görünüyordu, tek eliyle onları nazikçe ayırarak ellerimi klavyenin üzerine koydu. Hemen piyanonun kenarını kavrayıp tuşlara bastım. Zihnim birçok notayı yakalıyor ve onları hiçbir zaman unutamayacağım bir akort haline getiriyordu.

Gece yarısı gözüyle buluşmam için çenemi kaldırdı. “Hareket etmem için hazırsın, Scarlett.”

Gözlerim yanıyor ve yüzüm tüm tereddüdümü gösteriyor olmalıydı. Beni ikiye ayırıp ayırmadığından hâlâ emin değildim ama eğer ayırmamışsa, tek bir yanlış hareket kesinlikle bunu başarırdı. Ben başımı iki yana sallarken, başparmağını kullanarak küçük bir gözyaşımı sildi ve bana başını sallayarak karşılık verdi.

“Hazırsın, *mon amour*. Sen benimsin ve benim için yaratılmış-sın. Güven bana.”

Hayaletim, özellikle de gece yarısı bakışındaki hâlâ yanan arzu nedeniyle beklemediğim bir hassasiyetle sert uzunluğunu içeri ve dışarı doğru hareket ettirirken, yanaklarımı tutmaya devam etti. Birkaç nazik hareketten sonra elleri yüzümden ayrıldı, kollarını dizlerimin altına geçirdi. Bir sonraki hamlede bana doğru eğildi ve...

Yüksek sesle ve uzunca, “Ah... Tanrım... *Sol*,” diye inledim, sözsüz bir şekilde onu daha hızlı hareket etmesi için cesaretlendiriyordum.

Bacaklarımı kaldırıp içime girerken ve derinliklerimde artan oktavı yeniden tetikleyen bir yere dokunurken parmaklarım tuşlara saplandı.

“Evet, benim için şaki, benim tatlı meleğim. *Şaki*.”

Aklım bacaklarımın arasındaki harekette o kadar kaybolmuştu

ki hâlâ inlediğimin farkında bile değildim. Ben o zirveye tırmanırken topuklarım tekrar sırtına saplanarak bu açığı koruma görevini devraldı ve kollarını serbest bırakan Sol'un hamleleri daha düzensiz bir hal aldı.

Bir eli yanağımı okşayıp beni öpmek için kendine doğru çekerken, diğer eli ise açık piyanonun kenarına tutundu. Yarattığımız akorlar ve notalar yüksek ve düzensizdi, taş duvarlarda yankılanıyordu. Öpücüklerimiz de Sol'un hamleleri kadar çılgınlaşmaya başladı, ta ki dudaklarımız birbirinden ayrılana ve tek yapabildiğimiz birbirimizin dudaklarına doğru sert nefesler almak olana kadar.

Bütün kaslarım tekrar geriliyor, piyanonun üzerindeki avuçlarım terliyordu. Piyanoyu bırakıp onun yerine Sol'un tişörtüne yapıştım ve aramızdaki mesafeyi daha da kısaltarak onun fazla dışarı çıkmasını imkânsız hale getirdim.

Parmaklarını tekrar kalçamın etrafına dolayıp klitorisime süründü. Piyanonun kenarını bir yatak başlığı gibi güçlü bir şekilde tutarak kendini içimin derinliklerine doğru itiyordu. Aletin ucunu, iç duvarlarımda atan nabzın temposunu artıran bir noktaya masaj yapıyordu.

Onu içimde ve dışımda, tüm vücudumla sıkıyordum ve duvarlarım onu içimde tutmaya çalışarak etrafında sıkışıyordu. Şiddeti git-tikçe artan orgazmım sonunda en tepeye ulaştı ve adını haykırarak kendimi aşağı bıraktım.

"Siktir, Scarlett. Evet, *mon amour*, benim için şakı, sikimi aynen böyle sık."

Parmak uçlarımdaki altındaki göğüs kasları gerildi ve bir küfürle boynunu geriye doğru savurdu. Aramızdaki bağlantıya bakıp dişlerini gıcırdattığında yüzünün sol tarafı coşkuyla kızarmış ve buruşmuştu. Beni kendine doğru çekmek için kalçalarımı kavrayıp son bir kez içime çarptı. İkimiz de tükenmişliğe sürüklenirken, boynuma doğru derin sesiyle adımları mırıldanıyordu.

19. SAHNE

NE YAPACAĞIZ

Sol

Güzel ilham perimin tiz sesini duymak bile boşalmamı sağlayabilirdi ama aynı zamanda onun içinde olmam, bambaşka bir harmoni yaratıyordu.

Scarlett hâlâ klavyenin üstündeydi, göğsüme doğru derin nefesler alıyordu. Çıplak memelerinin uçları tişörtüme değiyordu ve keşke ten tene olabilseydik diye düşündüm.

Daha önce bir kadının önünde hiç tamamen soyunmamıştım ama Scarlett'in yanındayken, onun kadife dokunuşunu yaralarımın üzerinde hissetmeyi çok istiyordum. Sert tırnakları tişörtüm yerine sırtıma gömülü olsaydı ilahi bir his uyandırırды. Fakat kayıp gözümün keyfini kaçırmadığı konusunda ısrar etse de geri kalanımı görünce aynı şeyi hissetmesine imkân yoktu. Onunla aydınlıkta olmayı ne kadar istesem de Scarlett'le yaşadıklarım her zaman karanlıkta kalacaktı. Hayaletler, ışıktayken hayatta kalamazdı.

Hâlâ onun içindeyken doğrulup şömine ışığında parıldayan kaymak gibi tenini okşadım. Ay gibiydi.

"Sen benim ay ışığımsın," diye fısıldayarak omzuna bir öpücük kondurdum.

"Ve sen de benim gece yarısın," diye mırıldandı, yeni uyanmış olmasına rağmen orgazmın salgıladığı endorfin nedeniyle gümüş rengi gözleri uykuluydu.

Açıklamasıyla kalp atışlarım coştı... ve zihnim geriye gitti. Scarlett'le aramdaki bu şey bir takıntı olarak başlamıştı ama şu anda çok daha fazlasıydı. Çok kısa sürede bu hale gelmişti ve ben daha fazlasını yapamazdım.

Daha azını da yapamazdım.

O benim tatlı meleğimdi ve ben onun bencil şeytanıydım. Sah-

ne ışığı mı istiyordu? Bunu ona verebilirdim. Hiçbir şey beni Scarlett'in hayalini gerçekleştirdiğini görmekten daha mutlu edemezdi. Ancak ona asla gün ışığını veremezdim. Chatelainler'in bana yaptıklarını dünyanın görmesine izin vermek kabul edilemezdi. Benim geleceğim karanlık gölgeler ve gecelerdi. Scarlett şu anda maskemin yaydığı büyüün etkisi altındaydı. Maske gizemli bir hava veriyordu ve duruma göre bana hem gizlilik hem de kötü bir şöhret sağlıyordu. Ancak maske kalktığında özgünlük de ortadan kalkardı. Özellikle de geçmişimin dehşeti gün yüzüne çıktığında.

Bu düşünceyle kalbim göğüs kafesimin içinde sıkışıyor, nefesim daralıyordu. Eğer maskemin altına bir göz atarsa, bana asla şimdiki gibi bakamazdı. Bu ya iğrenmeyle ya da acımayla son bulurdu. İkinci ben mahvederdi.

Kalçalarını tutarak sonunda onun sıcaklığından uzaklaştım. Ben kendimi dışarı çıkarırken Scarlett'in yumuşak kasları çıplak aletimi tutuyordu. Her zaman prezervatif kullanırdım ama onunla kullanmayacaktım. Eğer aramıza bir şey koyarsam kahrolurdum.

Şömine ışığında aletimin üzerinde hafif bir pembe renk parlıyordu ve onun şişmiş dudaklarından sızan menimi görünce ilkel ve vahşi kalbim, bir davul gibi gümbürdedi.

Scarlett'i tamamen kendime saklama konusunda yaşadığım o kısa tereddüt anı, karnının benim Bordeaux varisimle şiştiğini hayal ettiğimde tamamen ortadan kayboldu. Kendimi durduramadan, aletimi zevk sularımıza doğru kaydardım, görebildiğim kadarıyla kendi menimi tekrar aletimin üzerine sürdüm ve tüm menimi Scarlett'in içine ittim. Tek bir damlayı bile israf edemezdim.

Tekrar içine girdiğimde Scarlett'in nefesi kesildi ve kollarıyla boynumu sardı. Kalçalarını daha sıkı kavradım ve onu duvara doğru ittiğim piyano bankına taşıdım. Oturduğumda sırtımı duvara yasladım ve amının tohumlarımın her damlasını yuttuğundan emin olmak için kalçamı daha çok yukarı kaldırdım.

Elleri beni keşfediyor, göğsümden aşağı inerek tişörtümün altına sızmaya çalışıyordu. Fazla ilerleyemeden onları yakalayıp omuzlarıma geri koydum. Rotasının değişmesini umursamıyor gibi görünerek başını göğsüme yasladı. Sıcak nefesi boynuma çarpıyor, tişörtü-

mün altındaki tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Bir an aldığı şaşkın bir nefes beni dondurdu.

“Sol... biz... korunmadık.”

Korunma. Bu kelime vahşi bir ses çıkarmama neden oldu. Sanki benden korunmaya ihtiyacı varmış gibi.

Doğrulmaya çalıştı ama onu kollarımla yakalayıp tüm vücudunu benimkine bastırdım, böylece hızla atan kalbinin göğsümdeki sakin, doymuş hissi hissetmesine izin verdim.

“Ben temizim, Scarlett. Bir yıldan uzun bir süredir kimse olmadı.”

Biraz rahatladı ama hâlâ tişörtümü tutuyordu. “Eh, bu iyi. En azından benim de bir implantım var.”

“Bir ne?” Ona bakmak için geri çekildim.

“Bir doğum kontrol implantı. Bende bir tane var. Bu yüzden etrafta dolaşan bebek Bordeauxlar konusunda endişelenmemize gerek yok.”

Bunu öyle alaycı bir şekilde söyledi ki göğsüm mantıksız bir ihanet duygusuyla yandı ama yüz ifademi sakin tuttum.

Bunu nasıl bilmezdim?

“Nerede?”

Sorarken bile bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Sahiplenici bir trans haliyle onu çıkardığıma ve Scarlett’in içine zaferle bir çocuk yerleştirdiğime dair hayalleri şimdiden görmeye başlamıştım.

Dikkatli gözleri kısıldı. “Sana söyleyeceğimi sanmıyorum.”

“Pardon?” diye sordum, sağ kaşım maskeye rağmen kalktı.

Beni bir süre izledikten sonra sonunda başını iki yana salladı. “Ever, kesinlikle sana söylemeyeceğim. Yüzünün her yerinden şeytani bir planın olduğu okunuyor. Her zaman büyük bir aile istemişimdir ama kendimi toparlayana ve hazır olana kadar çocuk sahibi olmayacağım.”

Parmağımla çıplak kolunu okşadım ve ardımdan tüylerinin diken diken olmasıyla büyülendim. “Vücudunun her santimini bilmeyi planlıyorum, Scarlett. Onu kendim de bulabilirim, biliyorsun.”

“Bulabileceğinden eminim.” Gülümsemesi yumuşadı ve o muhteşem ay ışığı gözleri sessizce bana yalvardı. “Ama bu konuda bana

saygı duyacağını da düşünüyorum. Beni tuzağa düşürmek beni elinde tutmanı sağlamaz, Sol.”

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Tartışmak için ağzımı açtım ama suçluluk duygusu, muhakeme gücümü bulandıran sahiplenici bulanıklığın arasından yavaş yavaş süzülüyordu.

Tam olarak bunu yapma, onu benimle birlikte olması için tuzağa düşürme dürtüsüne sahiptim. Yollarımızı kader kesiştirmişti ve artık ona sahip olduğum için implantını göz açıp kapayıncaya kadar çıkarabilirdim. Fakat onu elimde tutmak, bu kararı kendisi verdiğinde çok daha tatmin edici olurdu.

“Ya kader doğum kontrolünü siktir edin derse? Ne yapardın?”

Sanki ciddi değilmişim gibi gözlerini devirdi. New Orleanslılar batıl inançlarla doluydu ve Fransız Mahallesi’nin Hayaleti de o batıl inançlardan biri olsa bile benim de kendi inançlarım vardı.

“*Kadere* karşı gelemem. Eğer kaderimizde birlikte olmak varsa, o zaman sanırım benden kurtuluşun yok.”

Dudaklarım şeytani bir sırıtışla havaya kalktı ve altında kıpırdanıp aletimi daha da içine gömererek kaderi kışkırtmaya çalıştım.

“*İçinden* kurtuluşum yok gibi görünüyor.”

Bu korkunç şaka karşısında kahkaha atıp inledi. “Hiç kimse Fransız Mahallesi’ndeki Hayalet’in klişe mizah anlayışından bahsetmemişti.”

Bu sefer gülümsemem yayılırken yüzümün sağ tarafı bile maske-min altında kaydı. “Bu sadece senin için, *mon amour*.”

“Merak etme, itibarını koruyacağım. Bu arada, insanların Hayalet’in yatakta bir tanrı olduğunu söylediğini biliyor muydun?”

Bu düşüncesini bitirmeden onu kendime çekip kaldırdım ve piyano bankına yatırdım. Bu hızlı hareketle, onunla aynı hizada duruyordum ve sert yüzüm görüşünü dolduruyordu. Bol eşofmanım kıcımdan aşağı kayıyordu ama Scarlett bu açıdan açığa çıkan cildimi göremiyordu. İçinden hiç çıkmamıştım, bu yüzden yarı sert aletimi olabildiğince derine ittim, öfkem kontrol altına alınana kadar içine soktum.

“Hayır, tekrar yapamam. Lütfen.” Yapmamam için bana yalvarırken bile topukları sırtıma batıyor ve daha fazlası için yalvarıyordu.

“Bana kalırsa senden başka kimse olmadı, Scarlett. Senden önceki hiç kimsenin önemi yoktu.”

Genişçe açılmış gözleri yumuşadı ama o güzel kavisli dudaklarını birbirine bastırdı. Kalçamı ona doğru sallıyordum ve onun yenilenen uyarılmasının şimdiden aletimi kapladığını hissediyordum. Başparmağımı klitorisinin üzerinde kullandım ve o küçük çıkıntıyı döndürürken bacağına kaldırıp, şakımasını sağlayan o noktaya ulaşmak için vuruşlarımı kalçalarımı döndürerek yaptım. Sonunda inlediğinde hırıltılı bir sesle tekrar konuştum.

“Bana anladığını söyle.”

“Anlıyorum,” diyerek pes etti ve ben de içine çarpmaya başladım.

İkinci kez boşalmak normalde çok daha uzun sürerdi ama aletim bir yılı aşkın süredir Scarlett’in sıkı amı için elimin içinde ağlamıştı. Onunla tekrardan birlikte olmak için sabırsızlanıyordu ve şimdiden çelik gibi sertti.

“Gel, tatlı peri.”

Emrim üzerine inledi ve aletimin dibi gerilirken omurgam karcındı. Mükemmel ritmi bulmak için klitorisindeki parmağım aletimle birlikte çalıştı. Zevk, meleğimi çağırıyordu ve meleğim benim için şarkı söylüyor, boşalırken iç kasları aletimin etrafında kasılıyordu. Amcığı, sıkı kavrayışıyla uzunluğuma masaj yaparak onu tohumlarımla doldurmam için bana yalvarıyor ve kadere meydan okuyordu. Orgazmım içime hücum etti ve onun titreyen amının içinde patladım.

Kasılmaları küçük titremelere dönüştüğünde ve altımda kıvranmaya başladığında, başparmağım sonunda klitorisinden ayrıldı. Piyano bankında doğruldum ve onu kollarıma alıp duvara yasladım. Göğsüme yığıldı ve ben de parmaklarımla sırt kaslarını ovup saatime bir göz attım. Eğer gideceksem bir an önce hazırlanmam lazımdı ama kahretsin, henüz Scarlett’in bedeninden ayrılmak istemiyordum.

“Bugün ne yapıyoruz? Pazar olduğu için dersim yok.” Boynuma doğru kıkırdadı. “Yarın derse gitmeme izin verecek misin ki?”

Biz.

İlk duyduğum şey buydu.

Bugün ne yapıyoruz?

Bizden bu kadar hızlı bir şekilde çoğul olarak bahsetmesi yarın için cevap vermeyi çoktan kolaylaştırıyordu.

“Eğer şu anki gibi mutlu ve sağlıklı hissediyorsan, o zaman gitmene izin veririm.”

Güzel dudakları aralanmış halde doğrulup oturdu; itirafım karşısında onun da benim kadar şaşırdığı belliydi. “Gitmene izin mi vereceksin? Ciddi misin?”

“Ever, kendine zarar vermediğinden emin olmak istediğim için buradasın. Eğer yarın kendini iyi hissedersen... artık burada kalman için hiçbir neden yok.”

“Neden... yok mu? Hiç mi? Gitmene izin vereceksin ve işimiz bitecek mi?”

Kaşlarını çatılarak maskemi çekiştirdi. “Bitmek mi? Ah, hayır, *ma jolie petite muse*. Seninle işim asla bitmeyecek.”

Bana gülümseyerek baktı ama gözlerinin tuhaf bir şekilde kısılması kararsızlığını ele veriyordu.

Sen ve ben, ikimiz.

Bu her neyse, onun için iyi olamazdı ve benim için de sürdürmesi imkansızdı ama aramızdaki bu çekime nasıl karşı koyacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunu yapmak da istemiyordum.

Gözlerini kırıştırp tereddüdünü yok ederek göğsüme geri döndü. “Peki, eğer senden kurtuluşum yoksa, bana ne yapacağımızı söyle.”

Saatime bir kez daha baktım ve aklımdan bir düşünce geçti.

“Git hazırlan. Sana göstermek istediğim bir şey var.”

20. SAHNE

ASLANAĞZI KABUKLARI

Scarlett

Ben duş alırken Sol'un benim için bıraktığı gri elbiseyi endişeli bir şekilde çekiştirdim. Böyle bir elbisem olmadığı için Sol'un bir şekilde benim için kıyafet getirttiğinden şüpheleniyordum. Belki de onları almak için tarz sahibi gölgelerini göndermişti.

Elbise yine de sıcak tutacaktı. New Orleans'taki nem, en soğuk günü bile boğucu hale getiriyordu ve buklelerimin normalden daha vahşi görünmesini önlemek için saçlarıma bir ton ürün sürmek zorunda kalmıştım. Sol'un Aston Martin'indeki hava iyiydi ve Sol, özel dikim siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve takımına uygun gri kravatıyla çok çekici görünüyordu.

Benim favorim olan kemik beyazı maske yerine Ben'e benzeyen bir maske takıyordu ve gece yarısı cam gözü tekrar yerindeydi. Dikiz aynasında kendisini defalarca inceliyor, maskenin etrafındaki kaşınmayı durduramıyor gibi görünüyor ve gözünü ovuşturuyordu. Hareketleri, onları takınca daha çok fiziksel mi yoksa psikolojik olarak mı rahatsız olduğunu merak etmeme neden oldu. Eğer dikkatleri üzerine çekmeye devam ederse, yakından bakan insanları gün ışığında kandırmasının hiçbir yolu olmazdı. En azından favorim olan maskesi ve göz merceğinden daha az dikkat çekiciydi.

Neden başka bir aldatmacaya gerek duyduğunu bilmediğim için sinirlerim, pudra şekeri kaplı benyelerimden üzerime hiç dökmememe rağmen olmayan kırıntıları silkelememe neden oluyordu.

Biz ayrılırken, bir buket kırmızı aslanagzı çiçeği ve hâlâ sıcak olan benyelerden oluşan bir paket, bir gölge tarafından kapısına bırakılmıştı. İlk başta buketin benim için olduğunu düşünmüştüm ama onu yanımda getirmemi söylemişti. Elbette sıcak benyeleri arkamda bırakamazdım ve kendisinin de bir tane alması şartıyla on-

ları arabada yememe izin vermesine çok şaşırmıştım. Bu anlaşmayı anında kabul etmiş, güzel kıyafetler içinde olmama rağmen üç ben-yeden ikisini saniyeler içinde mideme indirmiştim.

Her tarafıma pudra şekeri bulaşması utanç vericiydi ama Sol sadece sırtıtmış ve sanki korkunç yemek yeme alışkanlıklarım olmasını bekliyormuş gibi bana orta konsoldan birkaç peçete vermişti. Sanırım dün geceki neredeyse felaketle sonuçlanacak gumbo ve saten elbise olayından sonra onu suçlayamazdım. Yine de kalan şekeri hindiba kahveme dökerken istifini bozmaması aynı derecede hoşuma gitmişti.

Sol, 1 numaralı St. Louis Mezarlığı'nın tuğla duvarlı kısmının dışındaki rastgele bir ara sokakta yavaşlayarak durdu. Kapüşonlu ve kemik beyazı kurukafa maskeli, neredeyse Sol kadar uzun bir adam kapımı açmaya geldi. Bana yardım etmek için buketi elimden aldı ve Sol arabanın etrafından dolanıp yanıma geldiğinde adama anahtarları verip çiçekleri elinden aldı.

"Normal saatte döneceğiz. Diğer masken yanında mı?" Kapüşonlu gölge başıyla onayladı ve hafifçe cebine vurdu. "Güzel, onunla dolaş."

Kapüşonlu adam, "Tabii, efendim," diye yanıtladı ve sürücü koltuğuna kayd, neredeyse Hayalet kadar zarif bir şekilde hareket ediyordu.

Aston Martin'e dönmeden önce Sol'a, "Bu neydi şimdi?" diye sordum. Şu anda arabada oturan Ben'di. Veya Ben'in yüzüne sahip bir gölge.

"Bu maskelerden kaç kişide var?"

"Çok az kişide var. Protezcim en güvendiğim gölgelerime Ben'e benzeyen tam yüz silikon maskeler yaptı. Renkli pencerelerin arkasında veya loş ışıktaki ikimizden biri gibi sanılmaları için onlara bunları takma yetkisi veriyoruz. Mükemmel değil ama maske, Bayan Mabel gibi insanları koruyor ve sanki biz-"

"-her yerdeymişsiniz gibi oluyor," diye bitirdim.

Ben gölgenin uzaklaşmasını izlerken Sol, şakağıma bir öpücük kondurarak fısıldadı. "Aynen öyle. Herkes senin her yerde olduğunu düşünürken hiçbir yerde olmamak daha kolay."

Dokunuşuna yaslanarak, "Peki, şimdi neredeyiz?" diye sordum.

"1 Numaralı St. Louis Mezarlığı'nın gizli bir girişinde."

"Marie Laveau'nun gömülü olduğu yerde mi?" New Orleans'ın en ünlü mezarlık duvarlarında gömülü olan tanıdığım en önemli isimdi.

Başını sallarken maskeli tarafı ifadesiz görünüyordu ve ben bir kez daha kendimi onun tamamını görebilmeyi dilerken buldum. Bana karşı bir daha bu sabahki kadar savunmasız olacak mıydı? Bana geçmişinin geri kalanını gösterecek miydi?

Kendi geçmişimi paylaşma konusunda hâlâ rahat olmadığım halde bunu istemem adil miydi?

"Aslında Madam G gibi güvenilir bir kaynaktan aldığım bilgiye göre, herkesin ona ait olduğunu düşündüğü mezar sadece turistler için bir paravanmış. Voodoo Rahibesi aslında çok daha sessiz, daha huzurlu taraftaymış. Bu şekilde sarhoş vandallardan ve saygısız turistlerden korunuyormuş."

"Bu iyi. Mezarına yapılanları görmek beni her zaman kızdırmıştır. Saygılarını sunmak istediklerini anlıyorum-"

"Başka şekillerde de saygılarını sunup onu huzur içinde bırakabilirler," diye onayladı Sol ve büyük elini belimin üzerine koydu. "Gel, onu bekletemeyiz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Sol'un nazik yönlendirmesi olmasaydı olduğum yerde kalakalırdım. "Marie Laveau bizi mi bekliyor?"

"Tabii ki hayır." Kıkırdadı. "Al, bunları tut."

Elini sırtımdan çekmek yerine çiçekleri bana verdi ve serbest kalan eliyle cebinden büyük bir iskelet anahtarı çıkardı. Beni boyasının döküldüğü bir tuğla duvarın olduğu bölümü götürdü. Etrafına bir göz attıktan sonra, şüphesiz yalnız olduğumuzdan emin oldu ve anahtarı tuğladaki X işaretinin ortasına yerleştirdi. Anahtarı döndürünce duvar kayarak bir kapının dış hatlarını ortaya çıkardı. Sol kapıyı kolayca ileri doğru itti ve onu bir ahır kapısı gibi sağa doğru kaydırarak metalin metale sürtünmesi gibi hafif bir gürültüye neden oldu.

Kapı açıldıktan sonra bana girişte eşlik etti ve kapıyı arkamızdaki sabit konumuna geri getirdi.

“Gel, tatlı peri,” diye mırıldandı Sol.

Emriyle iç kaslarını kasıldı. Arzumu hızla aklımın bir köşesine ittim ve eliyle sırtıma hafifçe bastırarak beni nazikçe yönlendirmesinin tadını çıkardım. Rahatlatıcı dokunuşu beni ürpertirken gözümün ucuyla dudaklarının sağ tarafının bile kendini beğenmiş, çarpık bir sırıtışla yukarı kalktığını fark ettim.

Güneş üzerimizde kızgınca parlıyor, yükseltilmiş tuğla ve taş mezarlardan üzerimize yansıyor. Şimdiden ensemde akan terin omurgamdan aşağı kaymak üzere olduğunu hissedebiliyordum.

Sol, bizi mezar labirentinde yönlendirirken, takım elbisesiyle bile sığa aldırış etmiyor gibi görünüyordu. İçimdeki merak beni ara sıra bazı mezarlarda oyalanmaya itse de her birinde durmamaya çalıştım.

Sol, çok yavaşladığımda, “Benim meraklı, küçük ilham perim,” diye dalga geçti. “Dünyayı keşfetme arzun bana eski halimi hatırlatıyor. Hadi, fazla kalmadı.”

Sözleri onun adına yüreğimi sızlattı ama şimdilik geçip gitmelerine izin verdim. Diğerlerinden metrelerce uzun olan bir mezar taşını görünce neden burada olduğumuzu anladım.

Gri bir dikilitaşın zirvesinde sırt sırta vermiş iki korkunç kurukafa vardı. Tiyatrodaki trajedi ve komedi maskeleri gibi, biri sürekli olarak ürpertici bir kahkaha atıyordu, diğesinde de asık bir surat vardı.

Başka bir mezarın arkasından, siyahlar giymiş ve Sol kadar uzun bir figür belirdiğinde onun Ben olduğunu anlamadan önce birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekti. Gözleri benimkilere kaydı ve tekrar Sol’a odaklanmadan önce şaşkınlıkla parladı.

“Tam zamanında, kardeşim. Seni soruyordu.”

Başka bir mezarın etrafından dönerken Sol bir homurtu çıkarmakla yetindi. Maggie diğer tarafta, kucağında kızını tutuyor ve dantelli bir yelpazeyle kendilerini serinletmeye çalışıyordu. İkisi de siyahlar içindeydi ve Maggie’nin elbisesi, kıvrımlarını güzelce belli ederken bebek Marie’nin elbisesindeki süsler güneşte parlıyordu.

Maggie şaşırmış bir gülümsemeyle, “Scarlett,” diye fısıldadı ve hızla bana yarım bir şekilde sarılmak için harekete geçti. “Bu zamanda burada olacağını bilmiyordum.”

"Bu zaman?"

Başını salladı. "Her pazar onunla birlikte mezar ziyaretine geliriz."

Gözlerim trajedi ve komedi kurukafalarının altındaki yüksek sütuna kaydı. Bağımsız aile mezarının ana hatlarını, yaklaşık diz kapklarına kadar olan, kısa demirden bir çit çevreliyordu. İçerideki küçük toprak parçasının üzeri, kurutulmuş aslanağzı kabuklarıyla doldurulmuştu. Kurukafa şeklindeki küçük, taba rengi kabuklara oyuklar açılarak göz ve sanki sessiz çığlıklar atıyorlarmış gibi ağızlar yapılmıştı, bu da minik iskelet kafalarının mezarın etrafına yığıldığı izlenimini veriyordu.

Taş oymalı yırtık pırtık perdeler anıtı örterken, özenle kazınmış bir sahneye kazınmış *Bordeaux* adını ortaya çıkarıyordu. Fransızca ve İngilizce yazılmış İncil isimlerinden oluşan uzun bir listenin sonunda, yıpranmış gibi görünen ancak diğerlerinden daha yeni olan bir isim vardı. Üzerinde on yıl öncenin tarihi vardı.

booksfer.com

Jean-Pierre Abraham Bordeaux

Sevgi dolu bir baba, şefkatli bir koca, sorumluluk sahibi bir lider

La vie est une grande mascarade, alors laissez les bons temps rouler.

Son cümle popüler bir Cajun Fransızcası deyimiydi, bu yüzden ne yazdığını çözmek için birinci sınıf Fransızca diksiyon dersimi hatırlamaya çalıştım.

"*Hayat büyük bir maskeli balodur, o yüzden keyifli anların tadını çıkarın.*"

Hem Bordeaux opera binasına hem de New Orleans sloganına atıfta bulunması gülümsememe neden oldu, ta ki önünde duran heykel gibi kadını fark edene kadar.

Gümüş saçları başının üstünde şık bir topuz halinde toplanmıştı ve siyah dantelli bir elbise, narin vücudunu sarıyordu. Ağzının içinden kendi kendine acı verici derecede tanıdık bir melodi mırıldanıyordu. Gece yarısı gözleri bana dönene kadar her bakımdan kırılgan görünüyordu.

Orada bir delilik girdabı, gerçeklikle savaşıyordu ve bu bakışı o kadar içimde hissettim ki kadın için yüreğim sızladı. Sapında ku-

rukafa olan siyah bir şemsiye tutuyor ve solgun, yaşlı yüzük parmağındaki kurukafalı yüzüğünü başparmağıyla çeviriyordu. Tüm bu kombinasyon bana, arkadaşlarımın her zaman sahip olduğunu düşündüğüm sözde batıl inançları hatırlatıyordu. Sonunda onların batıl inanç olmayabileceklerini anlıyordum.

Onlar Bordeauxlulardı. Sol ve kardeşinin yönetmeye ve korumaya yemin ettiği insanlardı.

New Orleans bulmacamda gözden kaçırdığım büyük bir parça yerine oturmuştu. Aklım teorilerle dolup taşıyordu ama karşımdaki yaşlı kadına odaklanmak için gözlerimi kırptırdım.

Acı verici derecede uzun bir süre boyunca beni değerlendirirken nefesimi tuttum. Boğucu sıcaklık ve kaygıdan bayılmak üzereydim.

Sanki yüzyıllarca bekledikten sonra, istenmediğimi düşünerek endişelenmeye başlamıştım ki tokalaşmak için elini uzattı. Zavallı kadının elini tutmadan önce, gerçekten utanç verici bir şekilde avucumdaki teri hızla elbiseme silmek zorunda kaldım.

Kadının eli, Big Easy'nin* sıcaklığında üç dakikadan uzun süredir pişmiyormuş gibi soğuktu. Onun yanında ben berbat görünüyordum. Fakat onun tanıdık çarpık sırtışı beni rahatlattı.

"Sen Scarlett olmalısın. Ben Valérie Bordeaux. Solomon'ın anesi."

* New Orleans şehrinin takma adıdır. Bu ad, şehrin rahat ve eğlenceli yaşam tarzını, caz müziği, mutfak ve renkli kültürel etkinlikleri yansıtmak için kullanılır. (ç.n.)

21. SAHNE

İYİ VE KÖTÜ GÜNLER

Scarlett

Sol'un şaşkın ifademe gülmemeye çalıştığını ve Ben'in, kardeşine sanki üçüncü bir kafası çıkmış gibi baktığını görebiliyordum. Her ikisini de görmezden gelerek Valérie'nin elini hafifçe sıktım, iki saniye öncesine kadar ölü olduğunu sandığım ve görünce ödümü koparan kadını incitmemeye çalışıyordum.

"T-tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Bordeaux."

Elimi bıraktı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Lütfen bana Valérie de."

Hayatım boyunca etrafında büyüdüğüm Güneyli görgü kuralları bu isteğe karşı çıkıyordu ama bir kez başımı salladım. "Tabii hanımefendi. Valérie, o zaman."

Gözleri arkamdaki oğluna kaymadan önce yavaşça gülümsedi. "Solomon, buket için teşekkür ederim. Seni görmek çok güzel canım. Yıllar oldu."

Sol onun bu yorumu karşısında yüzünü buruşturdu ve ardından onu yanaklarından öpüp en şefkatli gülümsemesini sundu. "Ben de seni gördüğüme sevindim *maman*."

Maggie'ye çaktırmadan mırıldandım. "Her pazar geldiğinizi söylememiş miydin?"

Maggie iç çekmeden önce başını hafifçe aşağı yukarı salladı ve koyu kahverengi gözlerinde bir üzüntüyle Bordeaux ailesine baktı.

Sesinde gözlerimin yanmasına neden olan bir titremeyle, "Geliyoruz," diye yanıtladı sonunda.

Sol ve Ben, kadını yükseltilmiş mezarın karşısındaki banka götürdü. Erkekler, çevremizdeki ölümlere saygılı bir fısıltıyla onlara bir hikâye anlatan annelerini ciddiyle dinliyorlardı.

* (Fr.) Anne. (ç.n.)

Maggie koyu kahverengi tenindeki birkaç parlak ter damlasını silerken ve Marie'yi kalçasında daha yukarı zıplatırken bana, "Tatlı, değil mi? Fransız Mahallesi'nin sözde Hayaleti için yani? Sanırım artık her şeyi biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Küçük çocuk bana açık kahverengi yanaklarındaki iki mükemmel gamzesini ve şimdiden çıkmış birkaç minik dişini gösteren tatlı bir sırıtışla bakıyordu. Simsiyah bukleleri gevşek ve annesinin sıkı, hacimli buklelerinden daha az kıvrıkcıktı ama gülümsemesi tamamen Maggie'ninkine benziyordu. Ve gözleri... tamamen Bordeaux gözleriydi. Çarpıcı ikiz gece yarısı küreleri, bana geniş ve meraklı bir şekilde bakıyordu.

Tekrar banka doğru bakmadan önce küçük kıza gülümsedim. Sol, annesinin ellerini sanki camdan yapılmış gibi tutuyor ve alçak sesle bir şeyler mırıldanarak onu güldürüyordu.

"Tatlı... o, çok tatlı," dedim yavaşça, az önce bunu yüksek sesle itiraf etmiştim.

Maggie, "En azından değer verdiği kişilere öyle," dedi ve bakışlarını aileden koparıp tekrar ona çevirmemi sağladı. Ancak o hâlâ, yüzünde kararlı bir ifadeyle onlara bakıyordu. "Tanrı Sol Bordeaux'un sevdiği kadına zarar veren herkesin yardımcısı olsun."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum ama sorum onu dalıp gitmeği yerden uzaklaştırmış gibi görünüyordu. Başını hafifçe sallayıp güldü.

"Bunun için üzgünüm. Bazen kendi düşüncelerime kapılıp gidiyorum."

Gülmeye çalıştım ama onun ne düşündüğünü bilmek için can atıyordum. Sonunda bana döndü ve beni dirseğimden tutarak yavaşça Bordeauxlar'dan uzaklaştırdı. Marie, ne yaptığımızı hiç umurumadan, annesinin elindeki diş çıkarma halkasını kemiriyordu.

"Bak ne diyeceğim. Geçen gün sahnede olanlar için üzgünüm." Bir nefes vermeden önce yüzünü buruşturdu. "Monty'nin..." Marie'ye baktı ve sadece ağzını oynatarak *saçmalıklarıyla* dedikten sonra devam etti. "...uğraşıyordum. Sonra bir anda kendimi tarımanızın içinde buldum. *Bir şey...* yapmalıydım. Ancak o an ne diyeceğimi bilemedim. Sol'un mührünü tanıdım ama sana yazdığı-

nı bilmiyordum. Bunu görünce şok oldum, nasıl davranacağımdan emin olamadım ve yanlış davrandım. Özür dilerim, canım."

Nasıl karşılık vereceğimden emin olamayarak, "Ah, imm... teşekkürler," diye yanıtladım.

O ve Jaime'nin herkesin önünde beni savunmamaları mantıklıydı. Tüm gerçekleri bilmiyorlardı. Onu suçlamıyordum, özellikle de onun Sol olduğunu anladığı ve Sol onun kocasının kardeşi olduğu için ama yine de bu beni üzmüştü. Bunu zamandan başka bir şeyin iyileştirip iyileştiremeyeceğini bilmiyordum.

Peki Jaime'nin bahanesi neydi?

Soru zihnimde fısıldayıp duruyor ve onu uzaklaştıramıyordum. Henüz derinine inmek istemediğim sinsi bir şüphe düşüncelerimin arasında dolaşıyordu. Burada soramazdım. Artık Bordeaux sadakat kodunu çözdüğüme göre, merak etmeden duramıyordum... Jaime onun için mi çalışıyordu? Bir gölge miydi? Eğer öyleyse... ne zamandır Sol için çalışıyordu?

Cevapların her biri beni korkutuyordu çünkü bu, en iyi arkadaşımın, babam öldüğünden beri yaslandığım kayanın potansiyel bir gölge, hatta belki de bir *casus* olabileceği ve arkadaşım bile olmayabileceği anlamına geliyordu.

Jaime daha önce beni kafamı kuma gömmekle suçlamıştı ve ben de artık gözlerimi dört açmaya çalışıyordum ama bu kadarı çok fazlaydı. Bir mezarlıkta olmak da durumu kolaylaştırmıyordu.

Henüz gerçek hayarla yüzleşmeye hazır olmadığım için konuyu değiştirmeye çalıştım. "Monty demişken. O nasıl?"

Gözlerini devirdi ama yüzünde bir heyecan vardı. "İyi. Üzerinde bir çizik bile yoktu. Ama ilk defa sözünde durdu. Gerçekten istifa etti. Bayan Scarlett Day, şu an yeni yönetmeninize bakıyorsunuz."

Ağzım açık kaldı ama gülümseyerek başımı salladım. "Aman Tanrım, *Maggie*. Bu harika!"

Ben bankran bize sessiz olmamızı işaret ettiğinde ağzımı kapattım ama Maggie sadece güldü. "Bir anda çok şey oldu ama mutluyum. İlk başta insanların bu işi sadece Ben sayesinde aldığını düşünceceklerinden korktum... fakat sonra sahneye oturdum, oyuncu kadrosu ve ekibim için alkışlarla ayakta duran insanlarla dolu bir

oditoryum hayal ettim ve siktir et onları diye düşündüm...” Ağzını kapattı ve bize hiç aldırış etmeyen Marie’ye baktıktan sonra bana tekrar fısıldadı. “Siktir et onları. Bunu hak ettim, bu yüzden alışsalar iyi olur.”

“Kesinlikle,” diye katıldım.

“Ah ama kayırmacılıktan bahsetmişken.” Bankta oturan Bordeaux ailesini çenesiyle işaret etti. “Faust’taki Marguerite rolü için bir seçme daha yapacağım. Kimse Jilliana’nın rolü yalnızca Monty sayesinde aldığını ya da senin yalnızca Hayalet sayesinde aldığını söyleyemesin diye. Bunu en başından doğru şekilde yapacağız. Seçmeler yarın, o yüzden en iyi performansını sergilemeye hazır ol.”

“Tamamdır.” Sol’un gerçekten gitmeme izin verip vermeyeceğini merak ederek gülümsedim.

Umurumda mı? Zaten buna devam etmeyi gerçekten istemiyordum...

Babamın benim için yaptığı plan, geçen gece Juliet’i oynadığım anda suya düşmüştü. Tıpkı babamın New Orleans’ta yaptığı gibi, Mask gibi mekanlarda şarkı söyleyebilsem mutlu olurum.

“Peki ya sen? Son zamanlarda nasılsın?” Etrafına baktı ve onu yalnızca benim duyabileceğim şekilde sesini kısıtı. “Neler olduğunu... duydum.”

Bir an irkildim ve neden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Boşluğu doldurmadan önce koyu kahverengi gözlerini hafifçe kısıtı.

“Yani... tedavini?”

“Bunu sana Sol mu söyledi?” Bu ihanet karşısında kalbim kırıldı ama Maggie başını iki yana salladı.

“Hayır, tatlım, Ben söyledi. Sol, Dr. Portia’nın Valérie’nin yanından ayrılıp sana gelmesine ihtiyaç duyduğunda onu aradı. Kadın yatılı bir doktor gibi. İşini yolun aşağısındaki bir apartman dairesinde yürütüyor ve ona ihtiyacımız olduğunda opera binasının aile kanadına geliyor. İyi bir doktor ve son zamanlarda yıl dönümünden dolayı çok sık arıyoruz. Valérie yılın bu zamanlarında hep zor anlar yaşar.”

Ona yetişmeye çalışırken başım dönüyordu ve tüm bu bilgileri bir araya getirmeye çalışırken gözlerimi kırıştırdım. “Yıl dönümü?”

Maggie başını salladı ve diş çıkarma halkasıyla Marie'yi oyalamaya çalıştı. "Evet, babalarının cinayetinin yıl dönümü." Bunu o kadar sıradan bir şekilde söyledi ki, gözlerim fal taşı gibi açıldığında hareketsiz kaldı.

"Bilmiyor muydun?" Sıkı bukleleri sallandı ve Marie birkaç tanesini küçük yumruğuyla yakaladı. "Ben sandım ki... burada olduğun için yani... Lanet olsun, bana aldırış etme. Anne beyni işte." Gergin bir şekilde kıkırdayıp Marie'nin karnını, küçük kız mutlulukla çağlık atıp annesinin saçlarındaki minik yumruklarını serbest bırakana kadar gıdıkladı.

Hem onu daha fazla "anne beyni" itirafı yapmaya ikna etmeyi hem de tatlı çocukla oynamayı umarak, "Kucağıma alabilir miyim?" diye sordum. Gezici bir müzisyenin tek çocuğu olmak, her zaman kocaman bir aile isteyerek ve kendi ailemi planlayarak büyümeme neden olmuştu. Bir bebeği kucağıma alma şansını hiç kaçırmazdım.

"Ah, evet, elbette." Marie'yi bana verdi ve sanki saatlerdir ilk kez fırsat buluyormuş gibi rahatladı. Belki öyleydi. "Diş çıkarıyor, yani eğer biraz salyası akarsa, senden hoşlandığı içirmiş gibi davran."

Marie saçımı çekerken kıkırdadım. *Sertçe* çekiyordu ve ben de annesinin yaptığı gibi surat ifademi bozmamaya çalışıyordum ama saç derim çok hassastı. Maggie onun karnını tekrar gıdıklayarak bana yardım ettiğinde çocuk kıkırdamaya başladı.

Marie diş çıkarma halkasına geri dönerken Maggie ve ben suçluluk duygusuyla Bordeauxlar'a baktık.

Ben, sanki geri kalanımızın bilmediği bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi Maggie'ye gülümsüyordu. Bayan Bordeaux özlemle sırtıtıyor ve Sol... Kahretsin, Sol'un gece yarısı bakışlarındaki sahiplenici sıcaklık içimi altüst ediyordu.

Bayan Bordeaux, "Ah, lütfen, bizim yüzümüzden durmayın," diyerek bizi teşvik etti. "Abraham çocukların kahkahalarını duymaya bayılırdı. Güzel torununu duymak onun en büyük sevinci olurdu."

Maggie, "Yine de kıkırdamaları minimumda tutmaya çalışacağız," diye söz verdi.

Bordeauxlar sohbetlerine geri döndüklerinde Sol'un gözlerinin üzerimde oyalandığını fark ettim ve mezarlığın ortasında, onun

hakkında hissettiğim son derece günahkâr düşüncelerden kaçınmak için gözlerimi yere, Marie'ye ya da başka bir yere sabitlemek zorundaydım.

Üçümüzü de hayran bırakmak için elinden geleni yapan Marie'ye baktım. Her ne kadar Marie daha önce sözünü kesmiş olsa da Maggie'nin söylediklerini aklımdan çıkaramıyordum.

"Yani... Bay Bordeaux. O... öldürüldü mü?" Son sözü sadece ağzımı oynatarak söylemiştim.

Maggie yüzünü buruşturup başıyla onayladı. "Ben'in on beş yaşındayken, bahar tatili için Avrupa'da kaldığı zamandı. Biz çıkmaya başlamadan çok önceydi. Yine de ben buralardaydım çünkü ailelerimiz Yasak'tan beri yakındı."

Bakışlarını banktaki Bordeauxlar'a dikti ve sesini fısıltı seviyesine kadar alçalttı. "Gerçek Bordeaux tarzında, babalarının yaralarının... *kendi kendine* oluştuğunu bildirmesi için adli tabibe rüşvet verdiler. İki kez vurulduğunu asla açıklamadılar. Kalbinden ve kafasından vurulmuştu."

"Ne?" Kendi kabuslarım görüşümü bulandırırken beynim kısa devre yapıyor gibiydi ama Sol'un babası benimkinden dokuz yıl önce ölmüştü. Bağlantılı olmalarına imkân yoktu, değil mi?

Çılgın komplo teorilerimi bir kenara bırakıp sohbete odaklandım. "Delilik bu. Adli tabip neden kabul etsin ki..."

Maggie, "Çünkü Bordeauxlar cezayı kendileri vermek istedi," diye açıkladı. "Ve Bordeaux adaleti -şu anki *Hayalet*'in adaleti- hükümetin yapabileceği her şeyden çok daha korkutucu. Abraham'ı tanıyan herkes, ondan sonra ailesinin kendi yağlarında kavrulmaya çağını anladı. O zamandan beri imparatorluk Ben ve Sol'un elinde."

Her şeyi beynimde işlerken başımı yavaşça salladım. "Peki ya Bayan Bordeaux... Valérie. O ne durumda?"

Maggie bir nefes çekti. "İyi ve kötü günleri oluyor. Pazar günleri hiç belli olmaz ama gelmezsek çok üzülüyor, bu yüzden bu riski alıyoruz. Onun yerinde ben olsaydım *bütün* günlerim kötü olurdu. Ben Avrupa'da olduğu için, Abraham ve Sol'un başına tüm o şeyler geldiğinde burada tek başınaydı..."

“Sol’un mu?” Kendimi durduramadığım için sözünü kestim.
“Sol’a ne oldu?”

Maggie’nin gözleri genişledi ve parmağını bana doğru salladı.
“Olmaz. Bu sefer buna düşmeyeceğim. Sana babasından bahsetmek kabul edilebilir ama olup biten her şeyi anlatmak yalnızca belaya yol açar. Ya da en azından kocamdan gelecek çok sert bir konuşmaya.”

Kahretsin, çok yakındım.

Bir çarpışma irkilmeme ve Marie’nin kulağımın dibinde çığlık atmasına neden oldu.

Maggie, “Kahretsin,” diye lanet okudu ve kızını nazikçe kollarından aldı. İkimiz de döndüğümüzde Bayan Bordeaux’nun Bay Bordeaux’nun mezarına küfredip bağırıldığını gördük. Ben’in gözleri irice açılmış ve donuktu, eliyle ağzını kapatarak kenarda duruyordu. Sol ise derin, rahatlatıcı sesiyle annesini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Maggie alçak sesle, “Ben yetismekte zorlanıyor,” diye açıkladı.
“Bu yüzden Dr. Portia’ya Fransız Mahallesi’nde bir ev satın aldık. Bazen annesini sakinleştirmek için Sol’u aramamız bile gerekiyor. O bu konuda daha iyi. Ama her zaman böyle şeyler olmaz,” diye güvence verdi bana. “Sadece kötü günlerde olur, tıpkı bugünkü gibi.”

Beni bırakıp kocasını teselli etmek için onun yanına gitti ve annesini sakinleştirmesi için Sol’u tek başına bıraktılar. İleriye doğru cesur bir adım attım... bir adım daha... ve bir tane daha. Valerie’nin gözlerindeki vahşi çılgınlık midemi altüst etse de yavaş yavaş cesaretimi topluyordum.

“Scarlett, *mon amour*, anneme Juliet rolünü anlatır mısın lütfen? Operaya bayılır.” Sol’un otoriter sesi bana karşı hâlâ nazikti ama hemen ardından Ben’e sertçe çıktı. “Arabayı çağır, kardeşim.”

Ben başıyla onayladı ve zorlanarak telefonunu çıkardı.

Bayan Bordeaux’nun donuk gözlerine döndüm. “Bayan Bordeaux, *Roméo et Juliette*’i sever misiniz?” Sanki ana odaklanmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırıp başını iki yana sallıyordu, bu yüzden devam ettim. “En sevdiğim aya 1. Perde’de. Siz, imm... duymak ister misiniz?”

Zavallı kadının akıl sağlığı için yoğun bir mücadele verdiği gözlerinin içine bakıldığında bile anlaşıyordu ama en azından soru-

lan soruya tepkisi daha sakin görünüyordu. İçimden geleni yaparak bankta yanına oturdum ve *Je veux vivre* şarkısını mırıldanmaya başladım.

Bayan Bordeaux'nun Sol'un elini sımsıkı tutmaktan bembeyaz olmuş boğumlarına, parmakları gevşedikçe yeniden renk geldi. O görmeyen gözleri birdenbire daha dikkatli bir şekilde odaklandı. İlk dizeyi bitirdiğimde, gözlerindeki çılgınlık çoktan dağılmış ve farkındalık ortaya çıkmaya başlamıştı. Çok geçmeden melodiyi hatırlayarak benimle birlikte mırıldanmaya başladı.

Sol'a baktığımda göğsüm sıkıştı. Güneşten ya da stresten alnında ter damlacıkları birikmişti, hangisi olduğundan emin değildim ama gece yarısı bakışları minnet ve acıyla bana odaklanmıştı. Çenesi sanki içinde kaynayan duyguları savuşturmaya çalışıyormuş gibi sertti. Bir eli annesinin elini tutarken boştaki eli bankın arkasına uzanıp benimkini sıkı.

Bayan Bordeaux ve ben birlikte şarkının tamamını söyledik ve şarkının sonuna doğru ruh hali çoğunlukla iyiye dönmüş gibi görünüyordu. Operayla ilgili bir sürü şey konuştuk ve beş numaralı locadan izlediği en sevdiği gösterileri uzun uzadıya anlattı. Birkaç dakika sonra rahatlamaya başladım ama Sol, elimi hâlâ güçlü bir şekilde tutuyordu.

"Yeni Fransız Opera Binası Abraham'ı mındı, biliyor musun? Biz Paris'te tanıştık ve kendi opera binasıyla övünerek beni onunla birlikte Amerika'ya gelmeye ikna etti. Gösterilerden nefret ediyordu ama yine de hepsini benimle birlikte izliyordu. Artık orası Solomon'ıma ait. Annesinin yanında o oturacak." Sol'a gülümsedi ve bakışlarındaki sevgi karşısında kalbim tekledi.

Valérie Sol'un yüzünün maskeli tarafına hafifçe dokunmadan önce Sol onun elini yakalamaya çalıştı ama annesi yine de yüzüne temas etti. Eli aniden spazm geçirmeye başladı ve oğluna fısıldamaya başladı.

Sol, elimi bıraktı. "Scarlett, Maggie'yle git."

"Ne?" Gözlerim Maggie ve Ben'e kaydı. Onlar da benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyorlardı ama bakışlarımı Sol'a çevirdiğimde onun, annesine odaklandığını gördüm. Sanki kaçmasını

engellemeye hazırlanıyormuş gibi elleri onunkileri tutmuştu. Sonra duydum...

Sol'a gösterdiğini sandığım o tatlı cesaretlendirme artık sert, anlaşılmaz bir mırıldanmaya dönüşmüştü.

"Maman, sorun yok."

"Bu onların hatası" diye tısladı Valérie. Boşluğa bakarken titreyen alt dudagında tükürük birikiyordu. "Onlar olmasaydı hayatta olurdu, bunu biliyorum."

"Kimden bahsediyorsunuz Bayan Bor... Valérie?"

"*Mon amour*, lütfen git..."

"Ve sana yaptıkları şey, *mon pauvre fils*". Solomon... böyle görünmezdin. Yüzün-"

"Maman, *c'est assez*. Bu kadar yeter," diye sessizce azarladı Sol ama Valérie, sesinin perdesi yükselirken bana doğru döndü.

"T-tatil için buradaydı. Evini özlemişti. Kardeşinin yanında kalmalıydı. Her şey değişti..."

"Maman!" Sol onun ellerini bırakıp hemen kendisine bakmasını sağlamak için yüzünü avuçladı. Annesinin çılgın bakışlarını yakalamaya çalışırken alçak, rahatlatıcı sesiyle Fransızca konuşuyordu.

Valérie'nin kocaman gözleri kısıldı ve bir anlığına tekrar sakinleşeceğini sandım ama geri çekilip Sol'un yüzüne bir tokat attı. Maskeli tarafına.

Sol yüzünü çevirmeden önce kırmızı tenini bir anlığına gördüm. Valérie çığlık attı, sanki dehşete düşmüş ya da belki de üzgün bir şekilde kendiyle savaşıyor gibiydi ama Fransızca konuştuğu için ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Maggie, ağlayan çocuğunu rahatlatmak için bir lanet savurdu ve yüzüne tatlı bir gülümseme yapıştırdı. "Marie, hadi gidip büyük-büyük-büyük-büyükanneni görelim, olur mu?"

Maggie mezarlığın derinliklerinde hızla ilerlerken ben ne yapacağımı bilemeden beceriksizce durdum. Sol maskesini düzeltirken Ben sonunda kendine gelmiş gibi görünüyordu. Bakışlarını Sol dışında her yere odaklanıyor, ona mahremiyet sağlamaya çalışıyordum.

* (Fr.) Zavallı oğlum. (ç.n.)

Hazır olduğuunda, Bordeaux oğulları alışılmış gibi görünen, ciddi bir yürüyüşle annelerine mezarlığın dışına kadar dikkatle eşlik ettiler. Ben onun kollarından birini tutarken Sol diğerini tutuyor ve serbest eliyle maskesini yüzüne bastırıyordu. Biz yürürken Sol her şeye rağmen hafifçe “La Vie en rose” şarkısını Fransızca söylüyor, Bayan Bordeaux da ona eşlik ediyordu ve gözle görülür bir şekilde sakinleşmişti.

Yavaşça arkalarından takip ettim. Sol’un, annesinin yanında, o günün, hatta bir sonraki anın nasıl olacağını asla bilemeyerek yaşadığı acıyla kalbim paramparça oldu. Midemdeki düğümler yılan gibi kıvrılıyor ve sanki hasta olacaktım gibi hissediyordum. Daha fazla dayanamadığımı için yükseltilmiş mezarları çevreleyen yüksek demir kapılardan birine, güneşin onu bir ateş sopasına çevirdiğini umursamayarak yaslandım. Yakıcı olsa bile dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılıyordum.

Arkamdaki bir hışırtı dikkatimi çekti.

“Vay canına. *Lettie*? Sen misin?”

22. SAHNE

SOLAN GÜLÜMSEMELER

Scarlett

Çocukluk arkadaşımın çok olmuş bariton^{*} sesi kulaklarıma ulaştı ve arkamı döndüğümde bana doğru gelen kaşlarını çatmış, endişeli ifadesiyle karşılaştım. Beni kucakladığında, boğucu gardenya kokusunu solumamaya çalışarak sırtını okşadım.

“Rand? Burada ne yapıyorsun?”

“Ben... Pazar günleri ailemin mezarını ziyaret ediyorum,” diye açıkladı ve beni bırakıp sadece yarım metre ötemde durdu.

Anne ve babası, Rand ergenlik çağındayken Pontchartrain Otoyolu'nda bir araba kazasında ölmüştü ve büyürken babamın bana söylediğine göre, çok geçmeden abisi de kendini asmıştı. Çok trajik bir durumdu.

“Laurent için çok üzgünüm, Rand. Bundan hiç bahsetmediğimi biliyorum...”

“Nasıl bahsedecektin ki?” diye omuz silkerek sordu, yakışıklı yüzünde o büyüleyici gülümseme yeniden belirdi. “E-postalarımızda bundan hiç bahsetmedik. Sonra sen yazmayı bıraktın.”

“Üzgünüm,” dedim yüzümü buruşturarak. “Babam öğrendiğinde yanıtlamamamı istedi.”

Pufladı. “Babanın aramızdaki durumu anlamaması çok yazık. Sadakat.” Rand geri adım atana kadar dudaklarım onun değerlendirmesi üzerine büzüldü. “Elbette babanın sadık olmadığını söylemiyorum ama onun *bizim* sahip olduğumuz şeye sahip olduğunu hiç sanmıyorum.”

Öne doğru bir adım attı ve ben de bizi gören var mı diye etrafıma baktım. Yanlış bir şey yapmadığımı biliyordum ama Sol ve

^{*} Tenordan daha kalın, bastan daha ince erkek sesi. (ç.n.)

Rand birbirlerinden hoşlanmıyorlardı. Sol'un bu şekilde bir arada olmaması hoş karşılaması mümkün değildi.

"Gerçekten gitmeliyim Rand. Üzgünüm."

"Bekle." Kolumdan tutup beni yakınına çekti. Yüzümü incelerken mavi gözleri gergindi. "Nasılsın? Bütün hafta sonu seni durmadan aradım ama doğrudan sesli mesaja düştü. Mesajlarımı almadın mı? İyi misin? Aşırı doz ilaç aldığını duyduğumdan beri senin için çok endişeleniyorum."

Ah. O *kelimeler*. Onlardan acayip nefret ediyordum ama gururumu bir yana bıraktım. Teknik olarak dediği şeyi yapmıştım ama yine de bunun yüzüme vurulması berbat bir şeydi. Ancak bana yakın olan çok az kişi bu kelimelerin kullanılmaması gerektiğini biliyordu.

Sesimdeki şüpheyi gizleyemeyerek, "Bunu nereden duydun?" diye sordum.

Rand geri çekildi ve sanki onu gücendirmişim gibi başını iki yana salladı. "Seni *önemsiyorum*, Lettie. Mesajlarıma hiç cevap vermedin, bu yüzden hayatta olup olmadığını öğrenmek için şehirdeki insanlara sormak zorunda kaldım. Bir anda bu tavır da neyin nesi?"

Betim benzim attı ve yüzümde soğuk terler birikti. Rand'in beni arayacağı hiç aklıma gelmemişti ama bu konuda kendimi *suçlu* hissetmeli miydim? O benim koruyucum değildi.

"Bak, şu an iyiyim. Son birkaç gündür dinleniyordum. Sol benimle ilgilendi..."

Kolumu çekmeye çalıştım ama o bırakmadı.

"O senin için kim oluyor, Scarlett? Sol Bordeaux? Onunla birlikte olduğunu duydum," dedi küçümseyerek, yüzündeki endişeyle savaştan tiksinti dolu bakış karşısında irkildim.

"Bu gerçekten seni ilgilendirmez. Şimdi lütfen. Gitmeme izin ver."

Sanki hâlâ tuttuğunun farkında bile değilmiş gibi kolumu bıraktı. "Kiminle yatağa girdiğini *biliyor musun kı*? Onun nasıl bir canavar olduğunu biliyor musun? Sen çok iyi bir kızsın, Scarlett. Onun gibi biri tarafından kirletildiğini görmekten nefret ediyorum."

Ben iyi bir kız değilim.

Sol benim en karanlık yönlerimi bildiğini iddia ediyordu ve ben onun neden bahsettiğini sormayacak kadar korkuyordum. Gerçek karanlığımın hastalığımla hiçbir alakası yoktu, tamamen babamın öldürüldüğü geceyle alakalıydı. Daha doğrusu hemen ardından yaptığım şeyle. Çocukluk arkadaşım ne tür bir öfkeye sahip olduğunu bilseydi, bana bir daha asla “iyi kız” demezdi.

Bunun yerine, “O bir canavar değil,” dedim ve geri adım atarken kabaca fısıldadım. “Ve kiminle *yatağa* girdiğin seni ilgilendirmmez. Hiçbir zaman seninle alakalı olmadı.”

Bel altı vuruyordum ama işe yaramıştı. Savunmama şaşırdığı belliydi. Ancak kısılan gözlerinin altında yatan bir hırs vardı.

“Gerçekten mi? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Öncelikle ona kardeşimin mezarını ziyaret etmemin *gerçek* nedenini sormalısın. Ardından ona geçen sene adamlarımdan birinin basit bir işi tamamladıktan sonra nasıl kaybolduğunu sorarsın belki. Ah, ona bir de dün bahçemde ne bulduğumu sormayı da unutma.” Bu anıyı hatırlayınca öfkeden yüzü resmen yeşile döndü ve başını salladı. “O *hasta*, Scarlett. Daha fazla kanıta ihtiyacın varsa sözde en iyi arkadaşına bile sorabilirsin-”

“Bekle, Jaime’ye mi?” Şüphelerim çirkin yüzünü ortaya çıkarırken kalbim güm güm atıyordu. “Onun bütün bunlarla ne ilgisi var?”

“*Ya da...*” Rand bana cevap vermeden devam etti, belli ki suçlamaları devam ediyordu. “Sol’a dün gece sebepsiz yere dövdüğü *turisti* sor. Bak...”

Ben geri çekilmeden önce Rand kolumu yeniden amansız bir tutuşla ele geçirdi. Başım dönüyordu, bu yüzden kurtulmaya bile çalışmadım ve o bir haber makalesine gelene kadar telefonuna göz atarken bekledim.

“Rand, ne yapıyorsun...”

“Bak.” Telefonu suratıma tuttu ve ekranı görebilmek için güneşi yüzünden gözlerimi kırıştırmam gerekti.

Çok fena akşamdan kalma görünen bir turistin yakın çekim makalenin ortasında duruyordu, boynunda bir havlu ve yüzünde bir buz torbası vardı. Alnında gün gibi açık bir kurukafa izi vardı.

Yukarıdaki başlıkta *Turist Hayalet'in mi kurbanı oldu... yoksa Kasırga'nın mı?* yazıyordu ve açık bir şekilde turistin çılgınlar gibi sarhoş olduğunu ve sadece kendini yaraladığını ima ediyordu.

Ne düşüneceğimden emin olamayarak, "Bu dün gece mi olmuş?" diye sordum.

Önceden olsa, suçlunun güçlü kasırga kokteyli olduğuna inanırdım. Ama şimdi... İzin Sol'un yüzüğüne ürkütücü derecede benzediğini inkâr edemezdim. Fakat dün ne zaman gitmişti ki? Bütün gece bana sarılarak yattığını söylemek istedim ama bunu kendime sakladım.

"Evet. Bu kurukafa onun *kartviziti*. Ve bu fotoğraf bir kanıt. Bunu ona sor. Eğer sana gerçeği söylemezse... eh, o zaman senin güvenilecek kadar iyi olduğunu düşünmediğini anlarsın."

Tüm belirsizliğimi gizlemek için yüz ifademi kontrol altına aldım. Sol bana iyi davranmıştı ve ben daha az önce onu sorgulamayı bırakacağıma dair kendime söz vermiştim. Ve bu sabah, bana karşı hiç kimseye karşı olmadığı kadar savunmasız olduğunu *biliyordum*. Bu anlaşılıyordu. Hepsinden önemlisi, şu ana kadar onunla yüzleştiğim her konuda dürüst olmuştu.

Aklıma adaletle ilgili sohbetimiz geldi. Madam G ile ilişkisini açıklamadan hemen önceydi. Rand o konuda yanılmıştı, şimdi de yanılıyor olabilir miydi? Yoksa turist, başına gelen şeyi hak etmiş miydi?

"...bunu hak ettiklerinden emin oluyorum. Bu Hayalet'in..."

"...ahlaki kuralları..."

Kalbim hızla çarparken yanağımın içini ısırdım. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun, Rand?"

Bir iç çekti, eli kolumdan uzaklaşırken omuzları çöktü.

Fakat ben uzandığını bile fark etmeden yumuşak avucu benimkini tuttu.

"Bir yıldan biraz fazla bir süredir, geri dönüp babamın ve abimin başlattığı işi bitirmek için çalışıyorum. New Orleans'a daha fazla iş getirmek ve bu şehri eskisi kadar görkemli yapmak istiyorum. Baban öldükten sonra bile hâlâ burada olduğunu öğrenmem bir bonus oldu. Ama Letrie, Sol ve kardeşi benden ve ailemden nedensiz yere

nefret ediyor. Sol'un neden birdenbire seninle ilgilenmeye başladığını hiç merak ettin mi? Onlara çocukluk aşkı olduğumuzu söylemiştim. Ya seni benden alarak benden intikam almaya çalışıyorsa? İkimiz, kaldığımız yerden devam edebiliriz diye ummuştum...”

Aklımdaki pek çok soruyla birlikte Rand'in teorisi, sahip olduğumun farkında bile olmadığım belirsizlikleri ortaya çıkardı. Ancak ifadesinin geri kalanında daha sözünü bitirmeden başımı iki yana salladım.

“Rand, ‘kaldığımız yerden devam etmek’ diye bir şey yok. Kaldığımız yerde ben on dört yaşındaydım ve sen üniversitedeydin. Biz... her ne yaşadıysak... bu asla uygun değildi...”

“Peki, artık yirmi iki yaşındasın ve Sol’la da aranda aynı yaş farkı var. Problem ne?”

“Özür dilerim, Rand. Bu uzun zaman önceydi.” Gözlerindeki hayal kırıklığını gördüğümde içim burkuldu ama beni bıraktığı için yine de minnettar hissettim. “Artık durumlar farklı.”

Burnundan sinirli bir nefes verdi ve yüzündeki acıma ifadesi tüylerimi diken diken etti.

“Ona dikkat et, Küçük Lettie. Fransız Mahallesi’nin Hayaleti sadece maskesi yokken bir canavara benzemekle kalmıyor. O gerçek bir canavar. Seni incittiğinde beni ara, tamam mı? Senin için orada olacağım... Her zaman olduğum gibi.”

Onunla tartışmaya fırsat bulamadan beni kendine doğru çekti. Elimi göğsüne koyarak yapışmama engel oldum. Bayat gardenya kokusu burnumu gıdıklıyordu; arzuladığım o sıcak, tatlı şeker, viski ve deri kokusundan o kadar farklıydı ki... Alnıma bir öpücük kondurdu ve güneşten ısınmış tenime doğru mırıldandı.

“Sana her zaman değer verdim, Küçük Lettie. Ailem ihtiyaç duyduğunda senin ailenle ilgilendi. Ben de seninle tekrar ilgileneneceğim. Beni seçersen, sana her zaman istediğin şeyleri verebilirim, sadece kelimeleri söylemen yeterli. Bir zamanlar beni seviyordun. Tekrar sevebileceğini biliyorum.”

“Rand, ben...”

“Şşş... birisi geliyor. Onun sana zarar vermesini istemiyorum. Eğer benimle birlikte olduğunu öğrenirse, bunu yapar. Güvende kal, Scarlett. Sadece bir mesaj uzağındayım.”

Daha sonra beni bıraktı ve ev büyüklüğündeki bir mezarın arkasında gözden kayboldu.

"Scarlett? Kayıp mı oldun?" Maggie'nin nazik sesi beton, taş ve yeşillik nedeniyle yeterince duyulmuyordu. Döndüğümde onu kızıyla birlikte başka bir dikilitaşın arkasından çıkarken gördüm. "Sol, beni seni almam için gönderdi. Valérie'yi dinlenmesi için eve götürüyoruz."

"Doğru, evet... Iıı, özür dilerim. Ben... kayboldum. Hadi gidelim." Maggie'nin beni temkinli bir şekilde izlediğini fark ettiğimde, uygunsuz bir şey olup olmadığını görmek için elbisemi düzelttim.

"İyi misin? Biriyle konuştuğunu duyduğumu sandım."

"Hayır," diye çok hızlı cevap verdim ve geldiği yönü işaret ettim. "Bu labirentte yolu gösterir misin, lütfen?"

"Tabii, bir daha kaybolma." Dönüp mezarların arasında ilerlemeden önce arkama baktığından beceriksizce güldüm.

"Kesinlikle."

Nihayet gizli kapıya vardığımızda, onları görmeden önce Ben ve Sol'un hararetli tartışmasını duydum.

"Onun bizden biri olmadığını biliyorsun, Sol. Ona güvenilemez ve sen ona az önce zayıflığımızı gümüş tepside sundun! Bu takıntının bizi mahvetmesine izin veremezsin-"

"Annemiz bir *zayıflık* değil. Ve Scarlett bundan daha fazlası, Ben..." Sol'un sert itirafı karşısında içim hafifledi, ta ki sözlerine devam edene kadar. "O, her şeyin anahtarı."

Yerimde kalakaldım ve Maggie bana yüzünü buruşturarak baktı. "Dinle, onlara aldırış etme, tatlım." Sol ile birlikte girdiğimiz kapıyı yana doğru kaydırıp bana baktı. "Seni görmek çok güzeldi."

Sesi kardeşleri susturdu ve Ben yere bakmadan önce bir an için benimle göz teması kurdu. Sol öfke saçıyordu ama kardeşine mi yoksa bana mı bilmiyordum.

Siyah bir BMW ve Sol'un Aston Martin'i köşede bekliyordu. Maggie bana terli bir şekilde sarıldı ve Marie'nin saçlarımdan bir tutamla birlikte gitmesini zar zor engelledi. Bayan Bordeaux'nun ön koltukta oturduğu BMW'ye doğru gidişlerini izlerken güldüm.

Ben, Maggie'nin içeri girip Marie'yi araba koltuğuna oturtması için arka kapıyı açtı.

Ben, yalandan, "Geldiğin için teşekkürler, Scarlett," diyerek el salladı.

Sadece hafifçe gülümseyebildim.

Sol, benim için yolcu kapısını açarken arabasını kullanan gölge hiçbir yerde görünmüyordu.

"Gel. Gidelim hadi."

Ona bir bakış attım. Boynunda bir çizik vardı ama maskesi yine yerinde görünüyordu. Yüzünün sol tarafı yenilgiyle düşmüştü ve tüm sorularıma rağmen kalbim onun için sızladı. Eline uzandım. Benimkini bir cankurtaran halatı gibi tuttu ama tavrında değişen tek şey buydu.

"Annen iyi mi?"

"İyi olacak. Bu tepki... alışılmadık değil. Tanıdık bir ortamda olsun diye eve gidiyorlar."

Başımı salladım ve yolcu koltuğuna oturmadan hemen önce Sol kolunu belime doladı ve beni göğsüne yaklaştırdı. Vücudum onun- kine doğru kıvrıldı ama başımın tepesini öperken çektiği uzun ne- fesi kaçırmadım. Uzaklaşıp merakla bana baktı.

"Farklı kokuyorsun. Sanki... bahçe gibi."

Siktir.

Şüphesiz ki yüzümdeki suçlu ifade karşısında gözleri kısıldı. "Scarlett, bir şey mi saklıyorsun?"

"Hayır tabii ki." Gülümsemem soluyordu.

Sol'un bunu yediğini hiç sanmıyordum ama irdelemeyerek başı- nı onaylarcasına salladı. Yüzü yorgundu ve yalanımı anlamadığı için neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım ama bu en iyisiydi.

Artık ne haltlar döndüğünü çözmeye odaklanabilirdim.

23. SAHNE

SORULAR VE YALANLAR

Scarlett

Aramız tuhaftı.

Mezarlıktan beri böyleydi. Sol'un annesinin bir anda aklını kaybedip oğluna tokat atmasını izlediğimden beri böyleydi. Rand yanıma geldiğinden beri böyleydi. Sol ve Ben'i benim hakkımda tartışırken yakaladığımdan beri böyleydi.

Eve giden kısa yolda ya da tünellerde konuşmadık. Bana Cinderella mokteyli hazırladıktan sonra tuvalere gitmek için izin istedi. Geri döndüğünde kemik beyazı maskesini takmıştı ama lacivert gözü hâlâ yerindeydi. Kendini bana göstermektense acı çekmeyi tercih etmesi canımı acıtıyordu ama belki de insanların yanında maskesiyle daha rahattı? Her şeyden önemlisi ruh hali tuhaftı ve bana kızgın olup olmadığını anlayamıyordum. Benim kızgın olmam gerekmez miydi?

Artık onun evindeydik, kendine Sazerac yapıyordu ve ben burada durmuş, kokteyli yudumluyor, ne diyeceğimi bulmaya çalışıyordum.

Tuhaf bir şekilde.

Nihayet içkisini eski tarzda bir bardaktan diğerine dökmeyi bıraktığında, gazlı şöminenin yanındaki siyah, yüksek arkalıklı deri koltuğa oturdu. Oda yalnızca ateş ve mumlarla aydınlatılıyordu. Kurukafa maskesine yansıyan ışık, odayı alev almış gibi gösteriyordu. Uzun bir süre aleve baktıktan sonra kucağına pat pat vurdu.

"Buraya gel," diye mırıldandı.

Mokteyli sehpanın üzerine koyarak anında itaat ettim. Beynim bana dikkatli olmamı, Rand'in söylediklerini ve kulak misafiri olduklarımı düşünmemi söylese de kalbim ve bedenim hâlâ salla gitsin, Sol'a güvenebilirsin diyordu. Hâlâ gri elbisemle olduğum

için kucığına yan oturmaya çalıştım ama o, içkisini yandaki seh-
paya koydu ve beni kaldırıp geniş koltuğa oturttu. Nasırlı elleri
kalçalarımın yukarı doğru kayarken, benim elim de gri kravatını
okşayarak düğüm kısmına ulaştı. Kravatını gevşetip çıkarmama izin
verdi ama gömleğinin düğmelerini çözmek istediğimde, daha faz-
la ilerlemeden ellerimi yakalayıp omuzlarına koydu. Sonra elleri,
parmak uçları bacaklarımın tepesiyle buluşana kadar bacaklarımda
yukarı ve aşağı kaymaya başladı. Sakinleştirici hareketi tekrarladığı-
nda ürperdim.

“O kadar soruyla doluydun, *petite muse*. Şimdi geri durmanın
bir nedeni var mı?”

Gözlerim genişledi. “Onlara cevap verecek misin ki?”

Yavaşça başıyla onayladı. “Sen benimkilere cevap verecek misin?”

Bu beni durdurdu. Bu adam daha ne bilmek isteyebilirdi ki?
“Hakkımda her şeyi bildiğini sanıyordum.” Kıkırdadım.

“Neredeyse her şeyi.” Dudaklarının sol tarafı yukarı doğru kıvrıldı.
“Ama baban hakkında pek bir şey bilmiyorum.”

“Ah.” Kaşlarımı çattım. “Neyi bilmek isteyebileceğinden emin
değilim ama tabii, cevaplarım. Gizlim saklım yok.”

“Tamam o zaman. Önce ben sorayım. Bana söylemek istediğin
bir şey var mı? Belki söyleyip rahatlamak isteyeceğin bir şey?

“Sorun bu mu?” Tek kaşım kalktı.

Omuz silkti. “Aklında bir şey var mı diye merak ettim.”

*Rand beni mezarlıkta buldu. Senin kötü biri olduğunu ve ona ulaş-
mak için beni kullandığını söyledi.*

Evet, bunları ona söylememim imkânı yoktu. O yüzden yalan
söyledim.

“Hayır... sanmıyorum.”

Yüzünden bir hayal kırıklığı geçti. “Pekâlâ. Senin sıran.”

Bütün öğleden sonra aklımı kurcalayan soruyu aradan çıkarmak
isteyerek yurkundum. “Ben sanmıştım ki... konuşmalarımızdan
yani... annenin öldüğünü sanmıştım.” Yüzümü buruşturdum, so-
rumdan anında pişman olmuşum.

Ancak Sol gücenmiş gibi görünmüyordu. Yine de kaşlarını çat-

masına neden olan acı verici üzüntü beni de aynı derecede suçlu hissettirmişti.

“Birçok açıdan... öyle. On yıl önce babamınki gibi onun dünyası da öldü. Eskiden olduğu kadın artık bir hayalet. Onu sadece ara sıra görüyoruz. Müzik onu geri getirmeye yardımcı oluyor ancak müziğin bile etkisini yavaş yavaş kaybettiğini bugün sen de gördün. Her şeyi denedik ama artık hiçbir şey yeterli olmuyor.”

Kalbim onun adına burkulsa da ben başka bir şey söyleyemeden sorusunu sordu.

“Bana aileden bahset.”

Bu beni hazırlıksız yakaladı, bu yüzden cevap vermeden önce bir saniye düşündüm. “Babam gezici bir müzisyendi ve her enstrümanı çalmayı bilirdi. Bir grupla ilk çalıştığında herkes onu isterdi ama o hiçbir zaman ayak uyduramazdı. Her zaman bir nedenden dolayı yolları ayrılırdı. Annem... o biraz sorunluydu. Psikoloğum bipolar bozukluğumun kalıtsal olduğunu düşünüyor diyeyim sadece. Annem ben ona bunu soramadan öldü. Tüm hayatım boyunca sadece babam ve ben vardık.”

Cevap olarak yalnızca bir kez başını salladı ve ben de son sorumdan farklı bir yöne gitmeye karar verdim. “Kaç tane göz protezin var?”

Güldü. “Birkaç tane var. Çoğu elle boyanmış ve on beş yaşımdan beri onlara ihtiyacım vardı, bu yüzden başlangıçta fikirler konusunda oldukça yaratıcıyım.”

“On beş mi? Vay canına, çok küçükmüşsün. Nasıl tasarımların var? Görebilir miyim? Hepsi normal mi yoksa gösterişli olanlar da var mı?” diye hızla sordum, merakım beni ele geçirmişti.

Sırıttı. “Sana bir ara gösteririm, ne dersin?”

Kendisinin bu yanını bana açma ihtimaliyle yüzüme bir gülümseme yayıldı. Gözünün nasıl böyle olduğu gibi daha fazla soru sormak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

“Neden New Orleans’a geldin?”

Bu çok kolaydı. “Babamın ilk aşkı caz müziğiydi ve New Orleans da caz müziğin doğduğu yer, bu yüzden fırsat buldukça buraya gelirdik. Babam barlarda çalmak yerine profesyonel bir grup bul-

maya çalışırdı ama her seferinde işler yolunda gitmezdi. Bu yüzden buraya geldim. Babam operayı denemem konusunda ısrar etti ve ben de dünyanın en iyi şehrinde, dünyanın en iyi müzik okulunda eğitim almak istedim. Ayrıca New Orleans ABD'deki ilk opera şehriydi, bu yüzden buna çok uyuyordu."

"Ama artık bunu yapmak istemiyorsun?" diye sordu Sol.

Başımı iki yana salladım. "Büyürken babamın hayatının büyüleyici olduğunu düşünürdüm ama o, kendi yolunun çok istikrarsız olduğunu düşünüyordu. Zamanla Broadway'in hayalim olmadığını anladım. Şimdi kendi hayalimi gerçekleştirmeye çalışıyorum... Tamam, sıra bende. Peki ya *senin* hayalin? Müzik yapmak ve seyahat etmek. Bunu gerçekleştirebileceğini düşünüyor musun?"

Yüzümü araştırırken parmakları kalçalarımın bir ritim tutturmuştu. "Bir yıldan uzun bir süre önce olsa, hayır derdim. Ama son zamanlarda... daha umutluyum."

İmaları üzerine damarlarımda hafif bir heyecan dolaşmaya başladı. Bu küçük bilgi üzerinde durup ona ne demek istediğini sormayı düşünüyordum fakat bu oyunu ne kadar süre oynayacağımızdan emin değildim. Eğer gerçek yanıtlar alacaksam, bir sonraki sorum daha ciddi olmalıydı.

"Baban öldüğü gece ne oldu, Scarlett?"

Donakaldım. Az önce benzer bir soruyu, *gözünü nasıl kaybettiğini* sormak üzere olduğum ironisi dikkatimden kaçmadı. Keşke önce ben sorsaydım. Şimdi, asla sormamasını umduğum soruyu cevaplamak zorundaydım.

"İmm... neyi bilmek istiyorsun?"

Ellerim omuzlarından düştü ama Sol onları yakalayıp göğsüne, düzenli bir şekilde atan kalbinin üzerine yerleştirdi.

"Her şeyi."

Her şeyi bilemez. Hiçbir zaman.

Bir anlığına düzenli nefeslerime odaklandım, nereden başlayacağımı ve nasıl bitireceğimi anlamak için oyalandım.

"Bir yıl önceydi. Babam ve ben Garden District'teydik. Bir arkadaşını görmesi gerektiğini söyledi ve Lafayette Mezarlığı No.1'in

karşısındaki, Kumandan'ın Sarayı' adlı o restorana gittik. Ana yemeğimizi yediğimiz sırada görüşmesi için dışarı çıktı. Tatlı geldiğinde hâlâ dönmemişti ve ben de endişelendim. Gidip onu bulabilmek için harçlığımla hesabı ödedim. Dışarı çıktığımda..." Yutkundum ve Sol ellerimi sıktı ama soruyu yanıtlamaktan vazgeçmeme izin vermedi.

"Kusura bakma, bu konuyu polis dışında biriyle ilk kez konuşuyorum."

Beni sessizce izliyordu ve ben, polise tam olarak ne söylediğimi hatırlamaya çalışırken düşüncelerimi toplamama izin verdiği için minnettardım.

"Dışarı çıktığımda birinin konuştuğunu duyduğumu sandım ve babam mı diye bakmaya gittim. Sonra köşeden biri çıktı ve..." Elleri mi Sol'un elinden çekerek kollarımı göğsümde birleştirirken o da ellerini belime koydu. "Bana *dokundu*. Beni duvara yasladı ve bana..."

Sol'un parmakları belime battı ve kalbimin etrafındaki kısıtlayıcı acı yerine oradaki acıya odaklandım.

"Çığlık attım ve o... bana v-vurdu. O sırada babamın benim için bağırıldığını duydum. Saldırgan dönüp onu gördü..."

"*Seni bekliyordum, Gus Day.*"

Babamın, bu berbat adamı bir şekilde tanıdığını yüksek sesle itiraf etmek istemeyerek bu kısmı atlayıp devam ettim.

"Saldırgan beni yere itti ve arkasını döndü. Babam tam ona doğru koşarken silahını çıkardı. Sonra... onu vurdu." O anları hatırlarken yutkundum. "İki kere. Ve babam yere düştü..."

"İki kez mi ateş etti?" diye sordu Sol ve bu soru karşısında kalbim hızla çarptı. O kadar uzun zaman olmuştu ki neyi söyledim, neyi söylemedim unutmuştum.

Tereddüt ettim. "Belki daha fazla. Çok uzun zaman oldu."

Kaşları çatıldı ama elleri belimde gevşeyip kalçalarımın üzerine düştü. "Peki saldırıya ne oldu? Babanın katiline?"

Gözlerimi kapattım ve derimin altına yayılan yakıcı öfkeyle titredim. Kafama dayanan metalin ağırlığını... sonrasındaki panik ve kafa karışıklığını hatırladım.

* Commander's Palace/New Orleans.

“Kaçtı,” diye cevapladım, hâlâ olan şeyleri anlamaya çalışıyordum. “Restoranın içinden biri çoktan 9-1-1’i aramıştı. Ambulans geldiğinde babamın olay yerinde hayatını kaybettiğini bildirdiler.”

“Yani baban silahını ateşlemedi mi?”

Kalbim durdu ve gözlerimi kısıtım. “Babamın silahı yoktu. Ben doğduktan sonra davranışlarını düzeltmek için elinden geleni yapmış ama ondan önce bir suçluymuş. Silah taşıma izni yoktu.”

Sol beni dikkatle izliyordu ve ben, gözlerindeki sorulardan nefret ediyordum. “Yani saldırgan iki kez ateş ettiğinde...”

“Adam daha fazla ateş etti. Sen sorduktan sonra düzeltmiştim.”

Sol yavaşça başını salladı ve beni daha fazla soruyla köşeye sıkıştırmadan önce gerçekten bilmek istediğim soruyu sordum.

“Gözüne ne oldu?”

Hiç şüphesiz ki geçiştirdiğimi anlayarak bana kaşlarını çattı. Ancak sıra bendeydi.

“Bilmek istediğin ne?” diye sordu bana.

“Her şey.”

Sazerac’ının geri kalanını içmeden önce yüzümü araştırdı. Onun da benim gibi içinde kendiyi tartıştığını görebiliyordum ama ben ona karşı dürüst olmuştum. Çoğunlukla. Umarım o da bana karşı en az bu kadar dürüst olurdu.

“Saldırıya uğradım. Saldırganım gözümle birlikte gitti. Bense yara izlerimle kaldım.”

“Saldıran kimdi?”

“Bunun bir önemi yok. Artık ölü.”

“Nasıl öldü?”

“Scarlett...” diye homurdandı ama ben devam ettim.

“Yara izlerinin Bordeauxlar’ın Chatelainler’le olan kavgasıyla bir ilgisi var mı?”

Taş gibi hareketsiz kaldı. “Bunu neden soruyorsun?”

“Sadece merak ediyorum. Rand dedi ki-”

“Rand ve tüm ailesi bir avuç yalancı,” diye çıkıştı. “Ondan uzak durmalısın, Scarlett.”

Yorumu karşısında sinirlendim. “Komik. Rand de Bordeauxlar için aynısını söyledi.”

Sol beni belimden tutup ayağa kaldırdı ve ardından kendisi de ayağa kalkıp boş bardağını bara götürdü.

“Eh, belki Chatelainler her zaman yalancı değildir o halde.”

“Bu ne demek şimdi?” diye sordum, o bir içki daha hazırlarken onu takip ettim.

Hareketleri rahat ve kayıtsızdı ama beyaz gömleğinin altındaki sırt kasları gergindi.

“Bu... onlar haklı demek. Benden uzak durmalısın.”

“Neden böyle diyorsun? Ayrıca sen beni *kaçırmışken* bunu yapmak biraz zor.”

Bir homurtu çıkarıp içkisini yudumladı. “Kaçırılmakla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Ah, peki sen biliyor musun?”

İçkiyi masaya sertçe bırakıp bana baktı. Ateşin ışığı beyaz maskeğinde parlıyordu ama yüzünün geri kalanı loş ışık nedeniyle karanlıktaydı.

Bir gölge gibi.

Bir hayalet gibi.

Bacaklarını ayırarak durmuş, kollarını göğsünde birleştirmişti. “Aslında evet, biliyorum. Kaçırılmanın, kafese kapatılmanın ve işkence görmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.” Yavaş yavaş yaklaşıyordu ve ben hem kaçmamak hem de her kelimenin acısını hafifletmek için kendimi onun üzerine atmamak için zor dayanıyordum. “Ve hatta kaçırmayı, kafese kapatmayı ve işkence etmeyi de biliyorum.”

Artık o kadar yakınımıdaydı ki nabzımın boynumda, tam da elinin bir bukleyi tutmak için gittiği yerde, hızla attığını görebildiğine emindim. Bukle gergince uzayana kadar onu parmağına doladı. Bıraktığında, saçım tekrar bir sarmal haline gelerek tenime sürtünüp ürpermeme neden oldu.

“Göstermemi istersen bana haber ver.”

Eli yanağıma yaklaştığında onu uzaklaştırdım. “Sana inanmıyorum.”

Gülümsemesi soğuk ve acımasız bir hal aldı.

“Bana *inanmıyor* musun? Hangi kısmına inanmıyorsun?”

“Bana bunları yapacağına. Beni psikiyatri koğuşuna bile göndermedin.”

Yüzündeki sert ifade kayboldu. “Benden göndermememi istedin. O yerlerin birine neler yapabileceğini çoğu kişiden daha iyi biliyorum.”

Nefesim göğsümde sıkıştı ve boğazım kurudu. Kimden bahsettiğini hemen anladım.

Annesi.

Başını iki yana salladı. “Şimdilik bu kadar oyun yeter sanırım. Yatma vakti, Scarlett.”

“Henüz gece bile olmadı.” Kaşlarımı çattım. “Ayrıca ben çocuk değilim, Sol.”

“Öyle olduğunu söylemedim,” diye yanıtladı sakince. “Ama her zamankinden daha erken uyandın ve ikimiz de uykuya ihtiyacın olduğunu biliyoruz. Meraklı zihninin doyacağından şüpheliyim.”

Tırnaklarımı bar arabasına vurdum. “Bir soruya daha cevap verebilir misin?”

İçini çekti ve yüzünün sol tarafında sıkılmış bir ifade belirdi ama ellerini ceplerinde huzursuzca oynatması hiç de öyle olmadığını gösteriyordu.

“Sorun ne, Scarlett?”

“Neden Rand'den uzak durmalıyım? O benim çocukluk arkadaşımdı. Ailesi bana karşı iyiydi. Hatta babası, babamın Frenchmen Caddesi'nde iş bulmasına bile yardım etmişti...”

“Babası ne yaptı dedin?”

Sol'un ses tonundaki keskinlik karşısında sözlerim yarıda kesildi. “O-o... babamın müzik konserlerine girmesine yardım etti.”

“Ama Frenchmen Caddesi, Fransız Mahallesi'nin doğu kısmında. Bordeaux tarafında.”

“Evet... bu bir sorun mu?”

“Chatelainler bizim haberimiz olmadan bizim tarafımızda *asla* iş yapmadılar. Şehir bölünmeden önce bile.”

Kaşlarım çatıldı. “Tamam... ama babam için yaptılar. Yanılıyor olabilir misin?”

“Hayır,” diyerek sözümü kesti. “Chatelainler konusunda asla yanılmam.”

Yavaşça bir nefes verdim. "Tamam, gidip telefonumu alayım, bu işi hemen çözeceğim. Rand beni aradığını söyledi..."

"Rand'i ne zaman gördün, Scarlett?" Sesindeki meraklı ton, bunu çoktan bilip bilmediğini merak etmeme neden oldu.

"Ben... görmedim. Bu sadece bilinçli bir tahmindir..."

"Gerçekten mi, Scarlett? Bilmediğimi mi sanıyorsun? Mezarlıkta bana yalan söylediğinden beri bunu bana söylemeni bekliyorum."

Ağzım açık kaldı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Bekle... biliyor muydun?"

"Tabii ki biliyordum. Sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey!" diye yalan söyledim, neler olduğunu önce kendim anlayana kadar bu sorgulamanın bitmesini umuyordum. "Sadece birkaç dakika sürdü ve o sadece benim için endişeleniyordu."

"Sana inanmıyorum..."

Homurdanarak olayı başka bir yöne çekmeye ve şakaya vurmaya çalıştım. "Bu oyunu bu yüzden mi oynadık? Yani yalanlarımı falan yakalamak için mi?"

"Doğruyu söylemen için seni kandırmamı gerektirecek kadar çok mu yalan var?"

Dudaklarım gerildi. "Gitmek istiyorum."

Bir homurtu çıkardı. "Gitmek mi istiyorsun? Şimdi mi?"

"Evet!" diye itiraf ettim. Ya da yalan söyledim. Lanet olsun, kafam o kadar karışık ki ne yapacağımı ya da şu anda gerçekten neden kızgın olduğumu bilmiyordum ama lafımdan dönmedim. "Bırak gideyim! Gayet iyiyim ve artık sana ihtiyacım yok."

"Tamam o zaman." Oturma odasının kapısına doğru yürüyüp koridorda ilerledi. Daha fazla savaşılmaya hazır bir şekilde onun uzun adımlarını takip ettim, ta ki telefonunun ekranına basıp kapıyı ardına kadar açana kadar. Gözlerim büyüdü, kalbim göğsümde kürt kürt atıyordu ama o, kolları iki yanında gevşek bir şekilde dururken, bu tartışmadan pek de etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"Eğer seni kaçıran kişiden kurtulmayı bu kadar istiyorsan, git hadi, Scarlett. Durma."

Tünellerden gelen serin hava dişlerimi kuruttuğunda ağzının açık kaldığını fark ettim.

Gitmeme izin veriyor.

Aslında kendimi hiçbir zaman bir mahkûm gibi hissetmemiştim ama Rand'in söylediği onca şeyden sonra neler olup bittiğini ve neden burada olduğumu sorgulamaya başlamıştım.

Ama artık kapı açık olduğuna göre...

"İyi." Ona dik dik baktım. "Gidiyorum."

"Durma." Sol, umursamaz bir tavırla omuz silkti. Ve sinir bozucu bir şekilde.

Kapıdan çıkmadan önce sadece bir saniye daha tereddüt ettim...

Ve hemen içeri geri çekildim.

24. SAHNE

TEK İSTEĞİ BU

Scarlett

Bir anda duvarı arkamda buldum ve kapının gözlerimin önünde kapanmasını izledim. Sol, ellerini başımın iki yanına yerleştirerek beni sıkıştırdı, yüzünün sol tarafındaki sert köşelerde ve keskin çene hattında öfkeden başka bir duygu okunmuyordu. Kemik beyazı maskesi bile öfkesini yansıtıyor gibi görünüyordu. Tek görebildiğim, bana sinirle bakan parlak gece yarısı gözüydü. Fakat her şeyden daha fazla, üzerinden yayılan *açlığı* hissediyordum. Göğsünün göğüslerimin üzerine doğru inip kalkması ve sarhoş edici kokusu içimi arzuyla dolduruyordu.

"O kapıdan çıkıp gitmene izin vereceğimi gerçekten düşünüyor musun, küçük peri? Sen *benimsin*."

"Senin mi? Neden? Ah, tabii ya. Çünkü ben *her şeyin* anahtarıyım, değil mi?"

Lütfen bana Rand'i alt etmek için beni kullanmadığını söyle...

"O dediğimi duydun, değil mi?" Gözlerini kıstı. "Sen her şeyin *anahtarı*sın. Bunu nasıl iltifattan başka bir şey olarak algılayabildin bilmiyorum ama eğer kızgın olduğun şey buysa, sadece bana güvenmen gerekecek."

İnleyip nafile bir şekilde göğsünü ittim. "Sana güvenmek mi? Bütün sırların ve yalanlarınla mı?"

"Sana asla yalan söylemedim ve şımarık kıcının inandığının aksine, sırlarımın hepsini öğrenmeyi hak etmedin."

"Ama sen benim sırlarımı öğrenmeyi hak ettin, öyle mi? Bayağı *komikmiş*. Bırak beni, Sol."

"Hayır." Karanlık bakışlarındaki yoğunluk beni kıvrandırıyor ve bacaklarım titriyordu ama güçlü durdum.

"Bırak. Gideyim!"

Eğildi ve başka hiçbir yere bakmama izin vermeyerek, göğsünün derinliklerinden, "Hayır," diye hırladı.

Gözlerimi kıstım ama eğilip boynumdan kulağıma doğru kokumu içine çekerek inlediğinde donup kaldım.

"Kahretsin, Scarlett... neden bana gerçeği söylemedin? Bugün sana başka *birisinin* dokunduğunu bilmek beni *öldürme isteğiyle* doldurdu ama senin itiraf etmeni bekledim. Gerçekten onu gördüğünü öğrenmeyeceğime inandın mı? Kokusunu senin üzerinde almayacağıma? Üzerinde başka bir adamın kokusunu alabiliyorum, tıpkı şu anda uyarılmanın kokusunu alabildiğim gibi. Burada..." Eli aniden bacaklarımın birleştiği noktayı buldu ve nefesim kesildi. Diğer eli boynumu aşağı doğru okşuyordu. "Ve hatta burada." Boğazımın kokusunu keskin bir şekilde içine çekmesi titrememe neden oldu.

Teslim olmamak için dudağımı ısırđım ve hafifçe göğsünü ittim. Geri çekilip bakışlarımla buluştu.

"Bırak beni, Sol. Yoksa çığlık atarım. Biri beni duyacaktır." Ağzının sol tarafı bir Cheshire gülümsemesiyle kalktı.

"Ah, çığlık atmaktan fazlasını yapacaksın, seni tatlı küçük ilham perisi. Şarkı söyleyeceksin."

"Ne yapacağım... *ah! Sol!*"

Aniden baş aşağı döndüm ve Sol beni koridorda götürürken, -inkâr edilemez şekilde biçimli- kıcıyla yüzüm önündeydi. "Beni yere indir! Bırak beni! Senden nefret ediyorum, Sol!"

"Vay canına, bir yalan daha. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Scarlett. Kendini durduramıyorsun, değil mi?"

"Ben yalancı değilim! Beni hemen indir!" diye emrettim ve yumruklarımı bacaklarının arkasına indirdim. Ama hiçbir faydası olmadı. "Eğer indirmezsən çığlık atarım!"

"Sana benim için şarkı söyleteceğim meleşim, sevimli küçük ilham perim benim. Aslında nasıl bir *şeytan* olduğumu anlamanı sağlayacağım. O zaman hâlâ benden kaçmak istiyor musun, göreceğiz."

Bir çekmeceyi karıştırıp, içinden bir şey aldığını duydum.

"Yardım edin! Yardım edin! Lütfen biri yardım etsin!"

Bir an avazım çıktığı kadar çığlık atarken, bir sonraki an kendi-

mi şöminenin önünde ayaklarımın üzerinde buldum. Yönümü bulduktan sonra koşmak için topuklarımı yumuşak halıya gömdüm ama Sol tek kolunu belime dolayarak beni kolayca yakaladı.

Onu itip, tekmelemek nafileydi. Benden daha iriydi ve gerçekten dövüş sanatları eğitimi almıştı ama yine de denedim. Bir eliyle beni tutarken diğer eliyle iki bileğimi yakalayıp etrafına sert ve plastik bir şey sarmaya başladı.

"Biliyor musun, ilk başta bunları nasıl kullanabileceğimden emin değildim ama bunu sen uyurken yaptım. Ve şimdi sen bana mükemmel bir fikir verdin."

"Ne yapıyorsun? 'Bunlar' dediğin de ne?"

Hareketsiz kaldım ve beni neyle bağladığını anlamaya çalıştım. Odadaki ateşin ışığı sayesinde siyah, parlak boncuklardan ve kurukafalardan oluşan kalın bir katman bana doğru parlıyordu.

"Bunlar Mardi Gras boncukları mı?"

Onunla dövüşmeye devam etmem gerektiğini hatırlayamadan, bağlı kollarımı başımın üzerine çekti ve dizili boncukları tavandaki bir kancaya taktı. Tavandan sallanmamak için esneyip parmak uçlarımda durmam gerekiyordu.

"Çok güzel." Bana pis pis sırtıyordu. "Ve onları çekip koparıyorum deme sakın, yoksa arkandaki ateşe düşebilirsin."

"Sol! Kes şunu hemen! Bırak gideyim! *Yurduma gitmek istiyorum!*"

"Hayır. Dersini alacaksın."

"Ne dersi?"

"Daha fazla yalan söylemek yok."

Bir kahkaha patlattım. "Bunu senden duymak çok komik."

"Bir kez bile yalan söylemedim, Scarlett. Ama sen?" Tekrar görüş alanımda belirdi, elinde yanmayan, koyu kırmızı bir mum tutuyordu. "Bugün yalanlarla doluydun."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Bir yandan isyanımı sürdürmeye çalışırken bir yandan da bugün söylediğim her yalanı hatırlamaya çalıştım.

"Bir yalan daha," diyerek dilini şaklattı. "Annem her zaman yalancıların cehenneme gideceğini söylerdi, Scarlett. Cehennemin na-

sıl olduğunu biliyor musun? Çünkü ben biliyorum.” İtirafı ve gözlerindeki acı duraklamama neden oldu ama o devam ettikçe tüm sempatiyim yok oldu. “Senin o acıyı yaşamayı hiç istemiyorum ama sana bir ders verilmesi gerekiyor. Başlayalım bakalım.”

Görüş alanımdan kaybolup arkamda, şöminenin yanında durdu. Kavurucu değildi ama çıplak bacaklarım ısınmaya başlıyordu. Sonra yeni yaktığı uzun kırmızı mumla tekrar görüş alanıma girdi.

“Sol...” diye fısıldadım dikkatlice. “Ne yapıyorsun?”

Elini alevin üzerinden geçirip orada tutarken gözlerimin içine baktı.

“Dur! Canını yakacaksın!” diye bağırdım. Kalbim onun için sıkışıyor ve gözlerimden yaşlar akıyordu.

Görünen kaşını kaldırdı. “Umursamana şaşırdım. Benden *nefret* ettiğini sanıyordum.”

“B-ben ediyorum. Senden nefret ediyorum,” diye ısrar ettim ama gözlerim alevin avucunu yaladığı yerden ayrılamıyordu. Sonunda onu uzaklaştırıp bana cildindeki hafif yanık izini gösterdi. Yanık etin iğrenç kokusu üzerime doğru geliyordu.

“Bunu neden yaptın?” Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu ve Sol’un zafer kazanmış gülümsemesi kayboldu.

“Şşş. Şşş. Ah, bebeğim. Benim için ağlama.” Yaklaştı ve başparmağıyla bir damla gözyaşımı silerken saygıyla mırıldandı. “Nefret ettiğin biri için ne kadar da güzel gözyaşları döküyorsun.”

Gözlerim kısıldı ve ağzımdan çıkacak yemine rağmen gözyaşlarım akmaya devam etti. “İnan bana, senin için bir daha gözyaşı dök-meyeceğim. Beni asıp, bana nasıl işkence yapacağınla ilgili benimle alay ediyorsun.”

Diz çöküp mumu siyah mermer şömine zeminine koydu. “Ama işkence çok nefis olacak, Scarlett. Zamanımıza degeceğine söz veriyorum. Ben ateşten ölesiye korkardım. Öyle ki doğum günü pastamın üzerindeki mumları bile sevmezdim. Korkmakta haklıydım ama sonra ateşin bana yaşattığı acıyı yenerek korkuyu alt etmeyi öğrendim. Artık onun efendisi benim.”

Parmakları külotumun etrafında kıvrılana kadar kalçalarımda gezindi. Külotumu aşağı çekip yere düşürürken kalbim tekledi. Ba-

kışları elbisemin eteğinin alt kısmındaki gevşek bir ipliğe takılmış gibi görünüyordu. Parmakları iplikle oynarken tekrar mumu aldı ve ben tamamen hareketsiz kaldım.

"Sol..." diye fısıldadım ama beni yine susturdu.

"Bana güven, Scarlett. Sana zevkli bir işkence yaşatmak üzere olan adama güven. Bana güveniyor musun?"

"Ben... güveniyorum," diye dürüstçe cevapladım ama altıdudam tırtıyordu. "Ne yaptığını bilmiyorum. Ya... ya dayanamazsam? Ya canım yanarsa?"

Kışları yumuşadı. "Bunu gerçekten düşünüyor musun? Senin canını yakacağımı?"

"Bilmiyorum. Sadece korkuyorum."

İncinmesi yüzüne yansıdı. "Güzel ilham perisi, sana daha önce seni asla incitmeyeceğimi söylemişim. Eğer canını yakacağımı düşünüyorsan... o zaman bana güvenmemekle kalmıyorsun, kendine de yalan söylüyorsun. İşte dersin bu. Dürüst olmalısın, Scarlett. Hem bana hem de kendine. Bunu sana göstereceğim. Kendine ve bana söylediğin tüm yalanlar, kül olup gidecek... tıpkı elbisen gibi."

"Hayır, Sol... lütfen..." Mumu elbisemin eteğine doğru tutarken ona bakmadan duramıyordum. İçimde meraklı bir uyarılmayla kanşık, bir korku kıvılcımı vardı. Fark ettiğim son his göğsüme kadar süzüldü... Ona gerçekten güveniyordum. Bana zarar vermezdi ama kendimi koruma güdüsü hâlâ beni zorluyor ve ona direnme dürtüsüne karşı koyamıyordum. "Dur... ne yap..."

Kumaşın üzerinde küçük bir alev çıktığında çılgılık attım. Alev küçüktü, kumaşı yükselen bir çizgi halinde yakarken bir silgi kadardı. Bana gerçekten dokunmuyor olsa bile tenimi ondan uzaklaştırmak için geri çekilmeye çalışıyordum ama arkamdaki ateş baldırlarıma doğru daha sıcak hissettirmeye başlıyordu. Alev kumaşı gittikçe daha fazla yakıyor ve kalçalarımı ısıtıyordu.

Elbisem parçalara ayrılmaya devam ediyor, vücudumu ona daha çok gösteriyordu ve korku damarlarımda hızla dolaşırken bile Sol'un arzulu yüzü, içimin çok daha farklı bir sıcaklıkla sızlamasına neden oluyordu. Ateş yükseliyordu ve ensemde boncuk boncuk terler birikmişti ama Sol'un ilgisi beni elbisemdeki her şeyden daha

fazla yakıyordu. Ateşi -ya da hissetmem gerektiğini bildiğim paniği- tenimde gerçekten hissetmeden önce Sol kalçalarımı yakalayıp ilerleyen alevi üfleyerek anında söndürdü.

"Şşş... Scarlett. Güvendesin. Benimle her zaman güvendesin."

O kendine zarar verdiğinde döktüğüm gözyaşlarının hâlâ yanaklarımdan aşağı aktığını ancak o zaman fark ettim. Alevin gitmesiyle. içimdeki korku da gitmişti. Sol bana bakarken, kadınlığım onu dolduracak bir şey için kıvranıyordu.

Gözlerini aç bakışlarımdan hiç uzaklaştırmadan, artık yanmış bir yırtık bulunan elbiseyi sımsıkı kavrayıp kumaşı ortadan yırttı. Elbiseyi yırtarken ayağa kalktı. Kumaşı her çekişinde bedenim sanki ondan kurtulmaya çalışıyormuşçasına ileri doğru sallanıyordu. Parmak uçları alevle karşılaştırıldığında soğuktu ve yanan tenime değdikçe ürperiyordum.

Kumaş en sonunda ikiye ayrılarak üzerimde kısa kollu bir pelerin gibi durdu. Sol, baştan aşağı giyinikken benim ön tarafım. sutyenim hariç ona tamamen açıktı. Soğuk hava tüm vücuduma bir ürperti yayıyor, meme uçlarımı dikleştiriyor ve cildimin altında titreyen ihtiyaç hissini artırıyordu. Az önce yaptığı saçmalıklardan sonra dehşete kapılmış olmalıydım. Ancak Sol'un şu anda vücudumu ağgözlü bir şekilde incelemesi yüzünden, kadınlığım onun için her zamankinden daha fazla sızlıyordu.

Bakışları nihayet benimkilerle buluştu ve iç kaslarım titreyince miyavlar gibi bir ses çıkardım.

"Alev korkumun üzerinde uzmanlaştım. Şimdi senin üzerinde de uzmanlaşacağım."

İleri adım attı ve köprücük kemiğimden başlayıp askılarımdan aşağı inerek elini sutyenimde gezdirdi, parmakları memelerimin üzerinde kıvrıldı ama onu asıl istediğim yerden çok uzaktaydı. Göğsümün ortasından memelerime doğru tekrar okşarken hassas tenime dokunuşu o kadar hafifti ki. Arzumun bacaklarımdan aşağı sızmasını umutsuzca engellemeye çalışırken bacaklarım birbirine kenetlendi.

Üzerimdeki etkisini bilmesini istemiyordum ama şu anki tarmınkar gülümsemesine bakılırsa bunu biliyor olsa gerek. Beni

cam burada becermesi için ona yalvarmama birkaç saniye kalmıştı. Sonunda sütyenimin ön kopçasını açtı ve memelerim sınırlarından kurtulurken şaşkın bir ses çıkardım. Dudaklarını yaladı ve başparmağıyla ıslak dudaklarımı kaydırıncaya kadar benim de aynısını yaptığının farkına varmadım. Gece yarısı gözü, aralık dudaklarımın arasına kaydıracağı başparmağının izini takip edip, ardından bakışlarımla buluştu.

"Em, tatlı peri."

Ona kızgındım. Beni alıkoyduğu, cezalandırdığı için kızgındım ama daha da önemlisi benden sır sakladığı için kızgındım.

Ama kahretsin, şu anda içimde olmasına ihtiyacım vardı.

Hayaletim, içimde olduğunu hiç bilmediğim bir çaresizliği serbest bırakmıştı. Artık biliyordum.

Ben onun meleğiydim, o benim müzik şeytanımdı ve şu anda tek yapmak istediğim onun için şarkı söylemekti.

Gözlerine bakmaya devam ederek başparmağını ağzımın derinliklerine alıp emdim, dilimi parmağının etrafında döndürdüm ve rükürüğümle ıslattım. Diğer parmakları çenemi tutarken, başparmağını ağzıma sokup çıkarıyordu. Kadınlığımı nabız gibi atıyor, doldurulmayı arzuluyordu.

Derin sesiyle, "Çok iyi gidiyorsun, Scarlett," diye mırıldandı.

Takdiri serinletici bir dalga gibi üzerimden akıp başparmağını çekerken gözlerim kapandı. Kuru parmaklarını çenemin üzerinde gezdirip boynumda oyalandı, ardından göğsüme inip, ıslak başparmağıyla çoktan sertleşmiş olan meme ucumu döndürdü. Islak parmak meme ucumu bir elmasa dönüştürdüğünde, aynısını yapmak için diğer göğsüme geçti. Başım geriye doğru yattığında, ağzımdan kaçan hırıltılı inlemeden utanmadım bile.

"İşte böyle, benim için şarkı söyle."

Çok daha ıslak, yumuşak bir şey gözlerimin açılmasına neden oldu ve aşağıya baktığımda Sol'un meme ucumu emdiğini gördüm. Gece yarısı gözüyle beni izliyordu, dudaklarımı yaladım ve dilini sırt meme ucumun etrafındaki pembe kasın etrafında dolaştırırken ben de onu izledim. Elleri belimi kavrarken taraf değiştirerek diğer

göğsüme ilgi göstermeye başladı, meme ucumu hafifçe çimdikledikten sonra diliyle yaladı.

“Dilin... harika hissettiriyor.”

Sağ tarafındaki dudakları yukarı doğru kalkmaya çalışıyor ve yanığı maskesini kaldırıyordu.

Şeytanımdaki bu basit muduluk göstergesi bile beni titretti. Bu zevkli işkence olayını tam olarak anlayamıyordum ve bu şekilde onun öğrenmemi istediği dersi öğrenebileceğimden pek emin değildim.

Parmakları belime saplandı, yıllardır piyanoda ustalaştığı için o kadar uzunlardı ki neredeyse midemin tamamını saracaklardı. Kalbimin her atışıyla klitorisim de zonkluyor, vücudumun rahatlamak için can attığını hissediyordum ama bu şekilde o rahatlamaya ulaşamayacağımı da biliyordum.

“Lütfen Sol, sana ihtiyacım var. Seni içimde istiyorum.”

“Aletimin içinde olmasını sevdin mi, tatlı peri?”

“Evet! Lütfen! Ona tekrar ihtiyacım var.”

“İçine hiç başka biri girdi mi, Scarlett?”

“Hayır, asla. Sadece seninki. Ben sadece seninkini istiyorum.”

Bu soruların benimle oynadığı oyunlardan biri olduğunu anlamaya başlıyordum. Tüm cevaplarımı çoktan biliyordu ama yine de söylüyordu. Övgülerimden hoşlanıyordu.

Bakışlarımla buluşurken, onaylar bir şekilde alçak sesle hırladı. Her hareketimi izlerken, pantolonunun içinde büyüyen çıkıntının üzerindeki fermuarını yavaşça indirdi ve kendini özgür bıraktı. Aletinin şişmiş kafasında zevk suyu birikmişti ve kendimi kurtarıp onu yalama dürtüsüne direndim. Sol, sıvıyı başparmağının ucuyla alıp yüzüme doğru kaldırdı.

“Aç.”

Teklifini hemen kabul ederek dilimi tuzlu tadın üzerinde gezdirdim. Parmağını çok çabuk çekti ve tükürüğümü kendi zevk suyuyla karıştırmak için aletine geri götürdü. Avucuyla kendini sertçe pompalıyor ve sıvılarımızı uzunluğunda yukarı aşağı yayıyordu.

“Hiç ağzına aldın mı?”

“Hayır.” Gözlerim ilgiyle açıldı. Tam da bunu yapma arzusu şu anda iç kaslarımda somut bir zonklamaya neden oluyordu.

Bana doğru geldi ve kendini okşamaya devam ederken bir kolunu kıcıma doladı. Serbest eli popomu okşuyordu. Beni kendine daha da yaklaştıırken dudağımı ısırdım.

Ta ki bana bir şaplak atana kadar.

Bağırıp kıvranarak uzaklaşmaya çalıştım ama o, yanaklarımdan birini yakalayıp avuçladı.

Parmakları kıcımı okşarken dudaklarıma doğru fisıldadı.

“Peki burana hiç bir alet girdi mi?”

Biraz gergin bir şekilde başımı iki yana salladım. Sol, amım için zaten fazlasıyla büyüktü. Açıkçası onu başka bir yerimde hayal edemiyordum.

“H-hayır. Girmediğini biliyorsun.”

Sahiplenici bir şekilde hırladı ve kalçalarımı kendine doğru çekmeden önce dudağımı ısırıp, ardından ısırdığı yeri yaladı.

Benden tamamen uzaklaşmadan önce, “Oranı almama da bayılacaksın,” diye söz verdi. Boncukları hayatım pahasına sıkı sıkı tuttum, ani bir hareketin hâlâ sırtımda olan elbisemi tutuşturmasından korkuyordum. Sıcaklık, içimdeki ateşe hiç benzemiyordu ama bunu ona belli etmedim.

“Lütfen beni indir. Sana ihtiyacım var. Böyle pişen bir yemek gibi hissediyorum.”

Günahkâr bir şekilde gülümsedi ve hâlâ yanan mumu yerden aldı. “Gayet iyi pişiyorsun ve yakında seni yiyeceğim ama şimdilik... Yemeğimle oynamak istiyorum.”

“Bu da ne...”

Sol, kolunu kalçalarımın doladı ve beni belli bir açıyla kendine çekti. Kolunu yukarı kaldırıp kırmızı mumu göğsümün üzerine eğdi. Küçük bir damla sıcak mumun göğsüme düşüşünü dehşet içinde izledim.

“Sol! Dur!” Hassas cildimin acıyacağını düşünerek bir çığlık attım ama mum tenime değer değmez sadece küçük bir batma hissettirdi. Sol onu üfleterek anında soğuttu. Mum cildimde kalıplaşıp sertleşirken tüylerim diken diken oldu ve tüm vücudumu bir ürper-ti ele geçirdi.

“İyi hissediyor musun?”

Dudağımı ısırırken diyebildiğim tek şey, “Mmnnn,” oldu. Sol bunu tekrar yaparken gözlerime bakıyordu. Bu sefer bedenim mum inmeden önce yanmayı ve heyecanı tahmin ederek bekledi. Kan kırmızısı mum göğsümün tepesine küçük bir çizgi halinde aktığında, o hafif karıncalanmanın tadını çıkardım. Sol, serin bir üfleyişle damlanın aktığı yolu takip etti ve onu ıslak, dik meme ucumla bağlantı kuracak şekilde yönlendirdi. Klitorisim zonklarken diyaframımdan alçak bir inilti çıktı. “*Daha fazla.*”

Belimi bırakıp, aletini yumruğunun içine alırken mumu bana birkaç santim daha yaklaştırdı ve erimiş sıcak mumun, göğsümden aşağı doğru akmasına izin vererek doğrudan meme uçlarımdan üzerine damlattı.

“Sol!” Çığlığım evinde yankılandı ve kalçalarım, sanki aletini bulup içimdeki zonklayan nabızı rahatlatmaya zorlayabilirmiş gibi öne doğru atılarak onu aradı.

Mum meme uçlarımdan yere damlıyordu ve parmak uçlarımda ilerlemeye çalıştığımda sonraki birkaç damla yeri ıskalayarak karnımın alt kısmına indi. Ani sıcaklık kaslarımda hafif bir orgazm vaa-diyle kasılmasına neden oldu.

“Lütfen, Sol. Lütfen. *Perişanım.*” Yalvarırken göğsüm inip kalkıyordu.

“Amcığının sikime mi ihtiyacı var, tatlı peri?”

“Evet, lütfen. Ona ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var.”

“Tatlı meleğimin, *démon de la musique*’ine mi ihtiyacı var?”

“Evet. Lütfen!” diyerek tereddüt bile etmeden yalvardım. Sol’un dersi şüphesiz ki etkiliydi çünkü onunla çekingen davranmak gibi bir arzum yoktu. Elbisemle birlikte gururum da yanıp kül olmuştu.

“Ama bu nasıl olabilir?” Mumu şömine rafının üzerine koyarken, sesindeki mırıltıyı renklendiren yapmacık bir kafa karışıklığıyla sormuştu bu soruyu. “Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Etmeyorum, Tanrı aşkına. Lütfen. Senden nefret etmiyorum. Senden hiçbir zaman nefret etmedim.”

“Bu, *yalan* söylediğin anlamına mı geliyor?”

“Evet. Çok üzgünüm! Yalan söyledim. Senden asla nefret etmem. Sana *ihtiyacım* var.”

Aletini bırakıp parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi ve kendine çekip kulağıma hırladı.

“Şeytanın onun için yalvarmana bayılıyor, *mon amour*.” Kulak mememi ısırarak bana bir çığlık attırdı ve sonra diz çöküp baktı. “Şimdi benim için şarkı söyle.”

Hızlı bir hareketle bacaklarımı omuzlarının üzerine attı ve beni bakışlarıyla karşı karşıya bıraktı. Boncuklara tutundum, bu pozisyondayken kopmamaları için dua ediyordum ama dili klitorisimle kavuşunca her şeyi unuttum.

Sanki ihtiyacı olan tek şey tadımmış gibi beni daha da yakınına çekti, iki eliyle kıcımlı kavırıyor ve beni yiyip bitiriyordu. Tiz bir inlemeyle adını haykırarak onu cesaretlendiriyor, devam etmesi için ona tatlı, anlamsız sözler söylüyordum. O da kadınlığıma karşı onaylarcasına inliyor ve klitorisime odaklanmadan önce arzumu emiyordu. Aniden parçalara ayrılırken boncukları o kadar sıkı tuttum ki, plastik kurukafalar tenimi sıkıştırdı.

Patlayıcı kreşendo beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, vücudumdan çok kuvvetli, melodik bir ses çıkıverdi. Orgazm bedenime hücum ederken, kaslarımin her birini acı noktasına kadar sıkıp onun adını haykırdım. Bacaklarım Sol'un omuzlarının üzerinde titriyordu ve nihayet titremeleri bittiğinde Sol, ayağa kalkıp yeniden bacaklarımin arkasını yakaladı. Ve onları yanlarında tutarak içime girdi.

“Siktir, Scarlett, boşalırken amın beni öyle sıkı tutuyor ki. Sence aletim seni bir kez daha boşaltabilir mi?”

“Evet, evet, evet. *Lütfen*.”

Kendi boyuna uyum sağlamamı beklerken elleri sevgiyle yanlarımı okşuyordu ama ben onun hemen hareket etmesini istiyordum. Parmaklarım titriyor, ona dokunmak, o bana sahip olurken tırnaklarımı derisine geçirmek için can atıyordu ama hâlâ boncuklara asılıydım, bu yüzden Sol'un düşmeme izin vermeyeceğine güvenmeme rağmen onları canım pahasına sımsıkı tutuyordum.

“Lütfen beni serbest bırak. Sadece sana dokunmak istiyorum.”

“Henüz olmaz,” diye yanıtladı Sol, ardından alçak sesle mırıldandı. “Ama bir gün...”

Bu sözü o kadar kısık bir sesle verdi ki, zar zor duyabildim, sanki benden daha çok kendine yemin ediyormuş gibiydi. Ona tekrar yalvarmak üzereydim ama sonunda sert aletini bana doğru hareket ettirip vahşi, kısa ve kuvvetli bir ritimle içime itti.

Her vuruş beni başka bir orgazmın eşiğine itiyordu. Beni göğsüne yaslamak için sol kolunu belime doladı. İçime girdiğinde, geri çekilmeden önce klitorisime sürtünüyordu. Bu hareket, şeytanımdan başka bir şeyi görmemi imkânsız hale getiriyordu. Yüzünün sağ tarafındaki beyaz kurukafa maskesinin üzerinde ateş ışığı dans ederken, gece yarısı gözü duyguyla doluydu.

O kadar sıcak ve terliydim ki göğüslerimle karnımdaki mum cildimde hâlâ yumuşacıktı, beyaz gömleğinin her yerine bulaşıyorlardı ama o, umursamıyor gibi görünüyordu. İç kaslarım sıkışıp, beni tekrar tükenmekle tehdit ederken bunu umursamayı da bıraktım.

“Çok iyi hissettiriyorsun, Sol. Tekrar boşalacağım,” diye inledim. “Bekleyemiyorum.”

“Beklemek zorunda değilsin. Boşal, tatlı peri. Benim için şakı, meleğim.”

Kelimeler hızlandırıcı bir etki yarattı ve patlayıverdim. Çoktan tükenmiş kaslarım onun etrafında kasılıyor, onu sıkıca kavrayıp neredeyse vücuduma kilitliyordu.

“*Vay canına, Scarlett.*”

Adımı haykırarak son bir kez içime girdi ve beni bacaklarının arasına olabildiğince yapıştırdı. Üzerimdeki boncuklar koptu ama Sol beni düşmeden yakaladı ve kolunu hâlâ üzerimi örten elbise parçasının altına sokarak sırtımı kucakladı. Sabit kalmamı sağlamak için ayak bileklerimi sırtına, kollarımı da boynuna doladım. Boncuklar siyah mermer şöminenin üzerine düşerken yağmur gibi pat pat ses çıkarıyordu. Sol, menilerini içime pompalarken hemen kollarımı doladım.

Sanırım, “Doğum kontrolünün canı cehenneme,” diye mırıldanmıştı.

Yeğenini tuttuğum zaman bana açgözlü ve ilkel bir şekilde bakması, az önce bana kesinlikle vahşi bir şekilde sahip olması, şu noktada benim de implanttan pişmanlık duymama neden olmuştu.

Gitmekle tehdit ederken yaptığım tüm tartışmaları beni becererek tamamen unutturmuştu. Bir gün büyük bir aile kurmak istiyordum ve Yeni Fransız Opera Binası'nda bir sürü Bordeaux bebeğinin koş-turması, gerçekleşmesini çok istediğim yeni bir hayal haline gelmişti.

Sol hâlâ ayaktaydı, bacaklarım sırtına dolanmış bir şekilde beni kucağında tutuyordu, bir kolu kalçalarımına sarılıydı ve diğer kolu ise sırtımdan yukarı çıkıp başımın arkasını kavradı. Şöminede çıtırdayan sessiz alevlerin dışında odadaki tek ses derin nefeslerimizdi. Kendimi tamamen güvende hissediyordum, değerliydim ve... *sevi-liyordum*. Fransız Mahallesi'deki Hayalet'in sevmeye becerisi var mıydı bilmiyordum ama benim *démon de la musique*'im bunu kesinlikle başarabilir gibi hissettiriyordu.

Dudaklarımı onunkilere sürttüm. Hemen öpücüğü kontrol altına alırken ensemdeki tutuşu sıkılaştı. Tıpkı kadınlığım gibi ağzımı da yerken, dilinde uyarılmamın tadını alıyordum. Öpücük ateşli bir ihtiyaçtan şefkate dönüştüğünde şişmiş dudaklarımdan ayrılarak boynumu öptü ve omurgamdan aşağı, nefis bir ürperti gönderdi.

Kulağıma fısıldamadan önce beni daha da sıktı. "Beni asla bırakma, Scarlett. Buna dayanmam."

Derin, tok sesindeki kırılmalı karşısında kalbim sıkıştı.

"Peki ya dersim?" diye fısıldayarak karşılık verdim, tavrım bir nevi şakacıydı ama aynı zamanda cevabı konusunda da biraz endişeleniyordum.

Kaskatı kesildi ve gözlerimin içine bakabilmek için beni kaydıldı. Gece yarısı bakışları kararlılık ve tereddütle doluydu. Bir kez daha, keşke maskesini çıkarıp duygularının tüm derinliğini görebilseydim. Belki o zaman sadece benim için soyunmakla kalmaz, aynı zamanda bana, sırlarını açıklayacak kadar da güvenirdi.

"Yarın gitmene izin verirsem... geri dönecek misin?" diye sordu ve ben gülümsemeden edemedim.

"Evet, söz veriyorum. Ama sadece bunu istediğim için. Beni zorladığın için değil. Üstelik gittiğim her yerde peşimde olmayacak değilsin. Sen benim *takipçimsin*."

Samimi bir gülümseme dudaklarına yayıldı, hatta sağ tarafı bile tekrar bu kaslara alışıyormuş gibi hareket etti.

"Tek isteğim bu, ilham perim."

25. SAHNE

SEÇMELER VE İHANETLER

Scarlett

“Faust’un Marguerite seçmelerinin ikincisine herkes hazır mı?” Oditoryumdan seslenen Maggie’nin sesi titriyordu.

Monty’nin ‘Hayalet avize olayın’dan sonra istifa etmesinin ardından bugün onun yönetmen olarak ilk resmi günüydü. Gergindi, bunu sesinden anlayabiliyordum ama zaten işin başında Monty varken bile oyuncularla ve ekiple neredeyse tek başına ilgileniyordu. Harika olacaktı.

Peki ya ben? Pek emin değildim.

Sol bu sabah girmeme izin vereceğine dair verdiği sözü tutmuştu ancak önce beni benyellerle kandırıp, tekrar yatağa girmeye ikna etmeye çalışmıştı. Sonunda ise hileden vazgeçmiş ve bana, tünellerindeki en hızlı rotayı göstererek yatakhaneme kadar eşlik etmişti. Gidişini aynamdan izledikten sonra odamda etrafıma bakmış ve kendimi... boş hissetmiştim. Sol’un etrafımdaki havayı soluduğu hayatı özlemiştim. Sesine, gülüşüne, dokunuşuna çoktan bağımlı hale gelmiştim.

Ona geri döneceğime dair verdiğim sözü tutmaya niyetliydim. Fakat bütün gün aklımda olduğu için hiç ayrılmamış gibi hissediyordum. Bu öğleden sonraki seçmelere hazırlanırken bile Sol’un akıllara zarar dilini düşünmemeye çalışmakla o kadar vakit kaybetmiştim ki. Onun dışında her şey hiç de ilginç olmayan bir bulanıklıktan ibaretti.

Bir yanımda bunun çok hızlı olduğunu düşünüyordu. Ancak sonra, geçen yıldan beri bu adamla mektuplaştığımı hatırladım. Bunu bilsem de bilmesem de o, yaşadığım onca şeyde yanımda olmuştu. Teşhisimin konulduğu günden bu yana her şey rutindi: planlarım.

ilaçlarım, günlerim. Uzun zamandır her şeyi doğru yapmaya çalışıyordum ve elbette sağlıklıydım. Peki, gerçekten yaşamış mıydım?

Ama Sol ile? Sadece yaşamıyor, aynı zamanda *gelişiyordum*. Bir kez olsun akışına bırakıyor ve her şeyin tadını olduğu gibi çıkarıyordum. Bu, ferahlatıcıydı.

Bu sabah yurda döndüğümde yaptığım ilk şeylerden biri, tüm hafta sonu yanımda olmayan telefonumu kontrol etmek oldu. Maggie'den, Sol ve benim Mask'taki performansımızın hemen ardından son bulan bazı endişeli mesajlar gelmişti. Bana gönderdiği son mesaj şuydu: *siz ikiniz orada güzel görünüyordunuz*. Sondaki göz kırpan yüz emoji, belki de bu konular hakkında sohbet edecek başka bir arkadaşımın olması ihtimali karşısında beni otuz iki diş gülümsetmişti. Jaime mükemmeldi ama bir kızın olabildiğince çok kız arkadaşına ihtiyacı oluyordu.

Maggie dışında Rand'den sayısız cevapsız çağrı, sesli mesaj ve yazılı mesaj gelmişti. Zavallı şey çok endişelenmişti ama mesajlarının hepsini okumak için ekranı kaydırıp durmak fazlasıyla yorucuydu. Görünüşe göre nefes bile almadan mesaj yazmıştı. Onun ardından, Jilliana'nın çok içten bir özrünü okudum ve bu, farkında olmadığım bir yükü omuzlarımdan kaldırdı.

Ancak Jaime'den hiçbir şey gelmemişti.

İlk başta bu beni üzdü ama ona mesaj attığımda ve, "Seni kaltak, nerelerdeydin?" gibi bir yanıt almayınca sinirlendim. Bu yaklaşık otuz dakika sürmüştü ve artık tamamen endişelenir bir haldeydim. Hiç bu kadar uzun süre konuşmadığımız olmamıştı. Babam öldükten hemen sonra dibimden ayrılmaz olmuştu.

Hepsinden önemlisi, bugün *Faust*'un kadın başrolü için seçmelerim vardı ve açıkçası bu, umurumda bile değildi. Çok tuhaftı, değil mi? Kendimi bunun tuhaf olduğuna inandırmaya çalışıyordum ama sonra, geçen gece Mask'ta şarkı söylemeyi seven tarafım mantığıyla birlikte ortaya çıkıyor ve bana *bu* sahnenin hayalim olmadığını ve hayalim olanın çok yakında olabileceğini hatırlatıyordu. Aslında hemen aşağıda.

"Hey, Scarlett." Kafasını odamdan içeri uzatan Jilliana'nın muşem yüzü görüş alanıma girdi. Sahnenin uzaktaki ışıkları başının

yan tarafından görünüyor ve kusursuzca kıvrılmış kızıl saçlarında parlıyordu. "Maggie bizi çağırdı ama ondan birkaç dakika istedim. Şey... sohbet etmemizin bir sakıncası var mı?"

"Ah, tabii ki. Sonunda odamı temizledim, bu sefer kanepede gerçekten oturacak yer var." Kıkırdadım. "İçeri gel."

Başını sallayıp kapıyı arkasından kapattı. Yanımda oturmak yerine sırtı dik bir şekilde ayakta duruyor, ayağını yere vururken parmaklarını ovuşturuyordu. Jilliana ve ben, ikimiz de son sınıfıydık. Onu takip edemeyeceğim kadar çok gösteride görmüştüm ama onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. Parmağının etrafına bir tutam kırmızı saçını dolarken kaşımı kaldırdığımda, sonunda oflayıp gözlerimle buluştu.

"Sen... imm... mesajımı aldın mı? Kahve içmek için buluşalım mı diye aramıştım ayrıca."

Yüzümü buruşturdum. "Evet, şey, telefonum yanımda değildi. Mesajlarımı bu sabah gördüm ve henüz kimseye geri dönüş yapmadım. Üzgünüm."

Beni eliyle savuşturdu. "Tanrım, lütfen özür dileme. Sen... sen iyi misin?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet? Neden?"

"Güzel. Bu iyi. Jaime kapıyı üzerimize çarpmadan önce ne olduğunu gördüm. O halde olmana ben neden oldum diye o kadar endişelendim ki-"

"Ah, o mu?" diye araya girdim gergin bir kahkahayla. "Eh, ben iyiyim. Endişelenmene gerek yok," dedim dikkatli bir şekilde, bir gülümsemeyle gerginliğini almaya çalıştım ama o yalnızca başını iki yana salladı.

Derin bir nefes aldıktan sonra burun kemerini parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Çok sık özür dileyen biri değilim. Fakat sana davranış şeklimden sonra-"

"Jilliana, sorun değil-"

"Hayır," dedi kesin bir dille, zümrüt yeşili gözleri bakışlarımla buluştu. "Hayır. Beni rahatlatmaya çalışma. Çok kötü bir şey yaptım çünkü... yanlış yoldan kazandığım kariyerimin tehlikeye girmesinden korkmuştum. Ben... yanlış kişiye kızdım. Ve seninle o

şekilde konuşmamın hiçbir mazereti olamaz. Ben asla... senin... hastalığını asla gündeme getirmemeliydim." Duygularını yeniden sakinleştirmek için çabalarken yüzü buruştu. "Aman Tanrım, berbat bir insanım."

"Jilliana, cidden, sorun değil. Anlıyorum."

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan *bu* bir sorun demektir. Hiç kimse o şekilde konuşulmayı hak etmez. Bu hafta sonunu özgürce geçirmek, Monty'nin beni ne kadar etkilediğini anlamamı sağladı. Bana o şekilde şantaj yapmasına nasıl izin verdiğimi düşününce midem bulanıyor."

"Sen hiçbir şeye *izin* vermedin." Kaşlarımı çattım. "Jilliana, o senin profesöründü. Çok kötü bir durumdaydın-"

Onu daha fazla teselli etmemi engellemek için elini kaldırdı. "Beni daha iyi hissettirmeye çalışmanı hak etmiyorum ve affını da hak etmiyorum. Yine de beni affetmeye karar verirsen, minnettar olurum. Eğer beni bağışlayabilirsen, bir ara sana benye ısmarlayıp, sohbet etmeyi çok isterim. Belki arkadaş bile olabiliriz."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Çok isterim."

Sanki günlerdir içinde tutuyormuş gibi bir nefes verdi. "Gerçekten mi? Tamam, harika. Peki, o zamana kadar... Bugünkü seçmelerde bol şans."

"O konuya gelirsek... Başrol seçmelerini atlayıp, Maggie'ye daha küçük bir rol veya yedek oyuncu için uygun olduğumu söylemeyi düşünüyorum."

Jilliana'nın gözleri kocaman açıldı ve uzun, manikürlü, kan kırmızısı tırnaklarını bana doğrulttu. "Scarlett Day, sakın bunu yapayım deme."

Tepkisi karşısında ağzım açık kaldı. "Ne? Mutlu olacağını düşünmüştüm-"

"Ah, imkânı yok. E-postayı görür görmez, seçmelerde mükemmel olmak için bütün hafta sonu kıcıımı yırttım. İlk kez, kendime ve diğer herkese o sahnede olmayı hak ettiğimi gerçekten kanıtlama şansına sahibim. Eğer çekilirsen, adil ve dürüst bir şekilde galip gelecek kadar iyi olup olmayacağımı asla bilemeyeceğim. İkimizi de hafife almaya cüret etme."

“Tamam... peki ne yapmamı istiyorsun?”

Pufladı ve ellerini kalçalarına koydu. “Elbette elinden geleni ardına koymamanı istiyorum. Küçük tatlı kalbini ortaya koyarak şarkı söyleyeceksin. Sonra ben daha iyisini yapacağım.” Sanki çoktan kazanmış gibi muzaffer bir şekilde gülümsedi. Kahretsin, bu tavırla bir nevi kazanmıştı aslında.

O güvene sahip olmak için neler vermezdim. Belki kendi hayallerimin peşinden gitmeye başladığımda ben de böyle olurdum.

Geçtiğimiz yıl boyunca giderek daha fazla kabuğuma çekilmiştim. Monty bana “sessiz küçük fare” derdi ama fikirlerimi Sol’a söylemekten kesinlikle korkmamıştım. Eğer Fransız Mahallesi’nin Hayaleti’yle baş edebiliyorsam, geri kalan herkes çocuk oynacağı olmalıydı. Bu farkındalık göğsümdeki gerginliğin azalmasına ve dudaklarımın köşelerinin yukarı doğru kıvrılmasına neden oldu.

Maggie tekrar, “Jilliana? Scarlett? Hazır mısınız?” diye seslendi.

Jilliana elini uzattı. “Anlaştık mı?”

Elini sıktım. “Anlaştık.”

“Tamam, harika. Orada görüşürüz, Scarlett. Elinden gelenin en iyisini yap, yoksa her gösteride bilerek hastalanırım.”

Güldüm ama Maggie’nin megafonundan isminin söylendiğini duyunca ağızımı kapattım, görünüşe göre onu duymadığımı düşünüyordu.

“Gösteri zamanı.” Jilliana benimle birlikte odamdan çıkıp sahneye gitmeden önce göz kırptı. Sahneye çıkıp ortaya geldiğimde beni işaret etti. “En iyi halini göster, Scarlett. Ciddiyim.”

“Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem, Jilliana.” Kıkırdadım ve az önceki göz kırpmasına karşılık verdim.

Faust’un baş kadın karakterinin seslendirdiği aryalardan *Il m’aimé*’nin ilk yumuşak notaları hoparlör sistemi üzerinden çalmaya başladı ve ben de söz verdiğim gibi yaptım. Elimden gelenin en iyisini.

Şarkıyı söylerken beş numaralı locaya bakmadan edemiyordum. Müzik şeytanımın bana baktığını gördüğümde dudaklarım gerçek bir gülümsemeyle genişledi; sadece seçmeler için takındığım gülümsemeyle değil.

* (Fr.) Beni seviyor. (ç.n.)

Bu konuyu hiç konuşmamıştık ama gelip gelmeyeceğini merak ediyordum ve artık onu görmemi istediğini biliyordum. Sahne ışıkları daha loştu ve bu, oditoryumu görmeyi kolaylaştırıyordu ama o, Hayalet gibi gölgelere karışmak yerine korkulukların önünde oturuyordu. Dudaklarının sol köşesi bir gülümsemeyle havalandı ve kalbim göğsümde kanat çırpmaya başladı.

Lanet olsun, bu gece yurt odamda kalacağım diye tutturmuştum ama onun yanına geri dönme dürtüsüne karşı koymamım imkânı yoktu, özellikle de artık yolu bildiğim için.

Son notaları söylediğimde müzik aniden kesildi ve Maggie alışkanlık edindiği alkışlamasını yaptı. Her zaman tarafsız olmaya çalışırdı ve avizeyi yere indirecek kadar iyi söylesem bile yine aynı duygusuz alkışlamayı yapardı.

“Çok iyi, Bayan Day. Tebrikler. Hafta sonunda kararımı açıklayacağım. Jilliana Cruz! Sıra sende!”

Sahne arkasına adım atmadan önce Sol’a son bir bakış attım ve onun hararetli bakışları heyecandan midemin altüst olmasına neden oldu. Arkamı döndüğümde Jilliana’nın şakacı bir ifadeyle kaşlarını çatıldığını gördüm.

“Aferin. Bina yıkılacaktı neredeyse.” Sonra kendini beğenmiş bir gülümseme sundu. “Meydan okuma kabul edildi.”

Duruşunu dikleştirdi ve yanımdan geçerek sahnenin ortasına doğru yürüdü. Aynı şarkı hoparlörlerden tekrar çalmaya başladı ama Jilliana’nın performansı şüphe götürmez bir şekilde daha iyiydi. Oyunculuğu mükemmeldi ve tüm kalbi ve ruhu üzerinden akıyormuş gibi *hissede biliyordum*.

Parıldaması, tıpkı benim Mask’taki sahnede hissettiğim gibiydi. İkimiz arasında hiçbir rekabet olmayacaktı. Olması gerektiği gibi rol onundu.

Gözlerim şimdi boş olan beş numaralı locaya kaydı. Bu işin ardından onu görmeye gitmek için sabırsızlanıyordum. Haftanın geri kalanı için hazırlanmam gereken birkaç dersim vardı ancak son sınıf öğrencisi olmanın bazı avantajları vardı ve onlar da yalnızca mezuniyet tezime denk gelen şeye -yani bu operada yer almaya- odaklanıp geleceğe yönelik hedeflerimin peşinden gitmemdi.

Sol sayesinde önümüzdeki cuma tam olarak bunu yapacaktım. Bu sabah ayrılmadan önce bana, Mask'taki Kırmızı, Beyaz ve Siyah Parti'sinde benim için bir konser ayarladığını söylemişti. Bununla birlikte, hayalimi gerçekleştirmeye doğru bir adım daha atmış olacaktım.

Sol'un evinde kalmak için bir gecelik çanta hazırlamak üzere neredeyse sahne arkasına doğru gizlice sıvıştım. Bir şarkı mırıldanarak eşyalarımı toplarken odamın önünden bir bulanıklık geçti ve başımı kaldırıp baktığımda açık kapının önünden geçen birinin arkasını gördüm. Dışarıya baktığımda Jaime'nin silüetinin hızla uzaklaştığını gördüm...

"Jaime!" diye seslendim. Beni duymamış gibi devam ettiğinde tekrar seslendim. "Jaime! Buraya gel. Anlatacak o kadar çok şeyim var ki..."

En iyi arkadaşım arkasını döndüğünde yanağındaki yarayı görünce nefesim kesildi. "Jaime, aman Tanrım, ne... yüzüne ne oldu?"

Loş koridor düzgün görmemi zorlaştırıyordu, bu yüzden Jamie'ye doğru koşup onu odama çekmeye çalıştım ama o sanki ona dokunmamı istemiyormuş gibi ellerini kaldırdı.

"Jaime, sorun ne? Gel, konuş benimle."

Başını iki yana salladı ve geri adım atarak duvara yaslandı. Uzaktaki sahnenin ışığı koridorda parlayarak yüzünü aydınlattığında kalbim derin bir hüznle doldu.

Bronz teni genellikle tıtz cilt bakımı nedeniyle parlardı ama şu an *bitkin* görünüyordu. Sadece bu da değildi, ayrıca sol yanağının üst kısmındaki şişmiş kesik de bir... kurukafaya benziyordu. Sanki kurukafa yüzüğü olan biri yüzüne yumruk atmış gibiydi. Yarası neredeyse Rand'in bana mezarlıkta gösterdiği, Sol'un dövdüğü iddia edilen turistin yarasının aynısıydı.

Midem düğümlenmeye başladığında, sanki bu suçluluk duygusunu ve mide bulantısını ortadan kaldırabilirmiş gibi karnımı tuttum.

"Jaime... ne oldu?"

Etrafına baktıktan sonra bana, "Neden yeni *sevgiline* sormuyorsun?" diye çıktı. Mutlu arkadaşımı hiç bu derece kızgın görmemiştim. Konuşurken neredeyse her kelimeyi tükürüyordu. "Tüm haya-

tımı o piç kurusuna adadım ve *tek bir* hatamda bana *bunu* yaptı!" Parmağıyla morluğu ve kurukafa şeklindeki kesiği gösterdi.

"Bunu *S-Sol* mu yaptı? Hayır, mümkün değil. Bir hata olmalı. Arkadaşlarımdan birine zarar vermez."

Jaime'nin yüksek sesli kahkahası çok sertti ve kulaklarımı acıttı. "Scarlett, o senin için *cinayet* bile işler. Yüze yumruk atmak hiçbir şey."

Senin için cinayet bile işler.

Bu sözler çok fena etkiledi ve geri çekilmeme neden oldu. Bu, bildiğim ve kendime sorun olmadığını söylediğim bir gerçektir. Onun yalnızca hak edenleri cezalandırdığına güvenmiştim. Ama Jaime? Hayalet'in adaletini hak etmek için ne yapmış olabilirdi ki?

Etrafta kimse var mı diye kontrol etmek için koridora baktım ama şimdilik sadece ikimiz varmışız gibi görünüyordu. Yine de fısıldadım. "Ama Sol neden *sana* zarar versin ki? Sen benim en iyi dostumsun."

"Bilmiyorum. Sen söyle. Tek bildiğim, dün gece oyuncu kadrosunun bir kısmıyla birlikte Bourbon'da sarhoş olduğum. Daha sonra bir ara sokağa çekildim ve kendi patronum tarafından çok fena dövüldüm. Ya da diğer takipçilerinden biri tarafından. Yıllarca ona sadık oldum ve o bana borcunu böyle mi ödüyor? Onun, gölgelerini koruması gerekiyordu, bize zarar vermesi değil," diye tısladı.

Dünkü şüphelerim nihayet doğrulanırken gözlerim iri iri açıldı ve midemdeki o düğüm daha da sertleşti. Konuyu nasıl açacağımı hâlâ çözememişim ama görünen o ki Jaime'nin bununla ilgili bir sorunu yoktu.

"Sen bir gölge misin?"

"Evet." Jaime'nin üzüntüsü artarken sesi yükseldi. "Bir yılı aşkın süredir onun sadık bekçi köpeğiyim, senin..."

Ağzı kapandı ve kahverengi gözleri genişledi.

Kalbim durdu.

"Benim, ne?"

Jaime başını iki yana salladı. "H-hiçbir şey. Mühim değil. Unut gitsin, Scarlo. Ben bir aktörüm. Sadece dramatik davranıyorum. Drama kraliçeliğim tuttu."

Sanki bu konuşmadan gerçekten kaçabilirmiş gibi döndü ama ben kolunu tutup yoluna çıktım.

"Jaime Rodrigo Dominguez, hemen bana neyden bahsettiğini söyle."

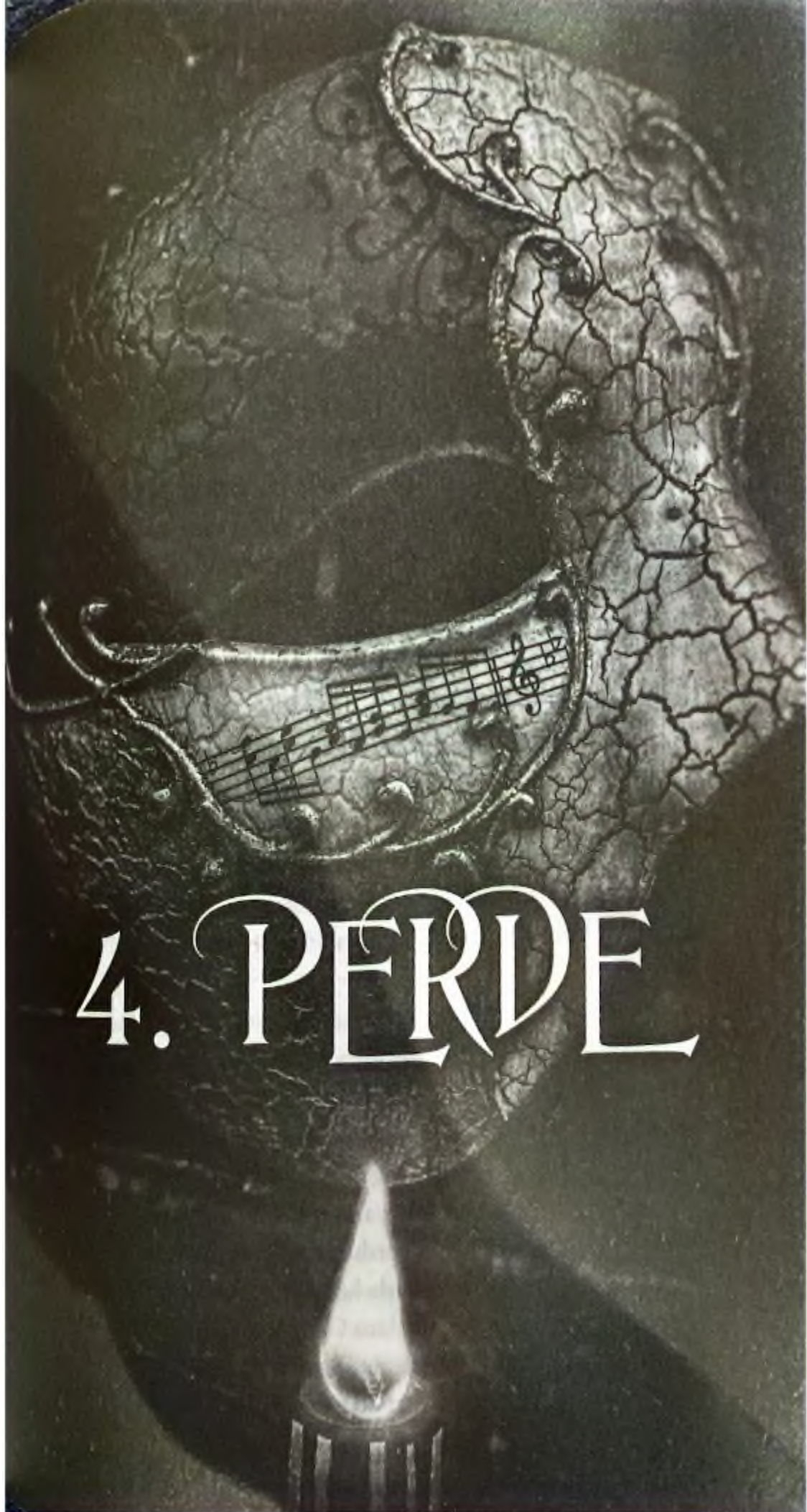
Pişman görünüyordu ve sanki başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Ancak bu sefer peşini bırakmayacaktım.

"Tamam, hadi önce odana-"

"Hayır," diye cevapladım, Hayalet'in yalnızca bir ayna uzaklıkta olabileceğini biliyordum. "Bana burada anlatacaksın."

İçini çekmeden önce genellikle bırakmadığı kirli sakalını kaşıdı. Omuzlarını duvara dayarken gözlerimle buluştu.

"Her şey baban öldüğünde başladı."

4. PERDE

26. SAHNE MASKESİZ

Sol

Göğsümdeki ağırlığı kaldırırken kol kaslarım, omuzlarım ve göğsüm uzun kollu siyah tişörtümü zorluyordu. Maske ve göz protezi takmadan duralı günler olmuştu, yani düzgün bir şekilde spor yapmayalı da. Scarlett'in yakında beni tekrar görmeye geleceğini umduğum için devam edip iyi bir antrenman yapmak istiyordum. Gerginliği üzerimden atmak iyi hissettiriyordu. Scarlett'in seçmeleri dışında berbat bir gündü.

Ailemle birlikte mezarlıktayken Aston Martin'imi süren gölge kaybolmuştu. Kendisi benim en iyi adamlarımdan biriydi, bu yüzden ona ulaşamamak sıra dışı bir durumdu. Bağlantılarımla iletişime geçmiştim ve kimisi yerini bilmiyorken, diğerleri kulağa... tereddütlü gelmişti.

Gölgelerimin bana güvenmemeleri için hiçbir nedenleri olmamıştı. Scarlett gelmeden önce bu çekingenliklerinin neden kaynaklandığını bulmam gerekiyordu, böylece herkese tüm dikkatimi verebilirdim.

Bu yüzden Scarlett'in seçmelerini izlemiştim, istesem de buna karşı koyamazdım. Günüme devam etmeden önce bunu sistemimden atmak için onu bir kez daha görmem gerekiyordu. Çok iyi bir iş çıkarmıştı ama ilk defa, şarkıyı gönüllü söylemediğinde kendini ne kadar tuttuğunu görebilmiştim.

Cuma günü Kırmızı, Beyaz ve Siyah Partisi'nde tekrar sahne almasını sabırsızlıkla bekliyordum. Caz ve blues grubunun solisti Ziggy Miles, Scarlett'in onlarla konser vermesi konusunda fazlasıyla heyecanlıydı ve grup ile Madam G arasındaki tüm ayrıntılar da halledilmişti. Scarlett'in tek yapması gereken sahneye çıkıp muhteşem sesiyle ortalığı yıkmaktı. Yurt odasına teslim edilmek üzere bir kıya-

fer bile ayarlamıştım. Bu zamana kadar Mask'a gitmeyi sabırsızlıkla beklediğim hiç olmamıştı ama Scarlett'i onun için seçtiğim elbiseyle görmek muhteşem olacaktı...

Telefonumda bir alarm çaldığında ağırlığı yerine koyup oturdum. Odadaki serin hava, tişörtümün uzun kolları arasından nemli tenimi öperken neredeyse ürpermeme neden oluyordu. Evim tam istediğim gibiydi ama bazı yara izlerim çalışma odam ve yatak odam dışındaki yerlerin soğuğuna karşı hassastı.

Alnımdaki soğuk terin bir kısmını silerken telefonuma yüklediğim güvenlik uygulamasını kontrol ettim. Bu bir yakınlık uyarısıydı. Bir şey tünellerdeki tarayıcıyı tetiklemişti. Güvenlik kayıtlarına göz gezdirdiğimde kim olduğunu anlamak için gözümü kıstım.

"Bu da ne-"

Scarlett cep telefonunun feneriyle tünellerde geziniyordu. Eğer beni arasaydı, onun için ışıkları açardım.

"Ne yapıyorsun sen, küçük peri?"

Sorun tünellerde olması değildi. Ona yolu yalnızca bir kez göstermiştim ve eğer karanlıkta yoldan saparsa, kazara tuzaklarımdan birine düşebilirdi.

Bir telefon çağrısı geldiğinde yayın kesildi. Yanıt vermek için parmağımla ekrana hafifçe dokundum ve kızgınca konuştum. "Sabine, onun aşağıda ne işi var? Beni araması gerekiyordu."

Sabine alto sesiyle, "Bilmiyorum, efendim," diye yanıtladı. "Onu almamı ister misin?"

"Hayır. Hayır. Ben alırım. Diğer tüm girişlere bir bak, onun aşağıda tehlikede olmasını istemiyorum."

"Tamamdır."

Aynı anda telefonu kapattık ve soğuk, nemli tünellere karşı üzerime uzun bir ceket almakla zaman kaybetmeden bench press aletinden kalkarak yola koyuldum. Ekranı tekrar açtığımda, onu neredeyse kanala yüz üstü düşecekken gördüm. Scarlett kendini toparlarken kalbim küt küt atıyordu ama nereye gittiğini görebilmesi için hemen tünelin ışıklarını yakıtım.

Dairemin içinden hızla çıktım ve hâlâ loş ama çok daha aydınlık

* En kalın kadın sesi. (ç.n.)

olan tünellerde ona ulaşmadan önce kapıyı arkamdan kilitledim. Onu görmeden önce küftettiğini duydum ve köşeyi döndüğümde, pervasızca bir şey yapmasını engellemek için onu kucakladım.

"Ne yapıyorsun, Scarlett? Yaralanabilirdin," diye tısladım, sakinleştirici derin nefesler alırken kalbim hızla çarpıyordu ama artık onun güvende olduğunu bildiğim için nabzımı kontrol altına almayla çalıştım.

"Bırak beni, Sol! Bana dokunma!"

Kaşlarım kafa karışıklığıyla çatıldı ve ses tonu karşısında incinmemeye çalıştım. Onu ayaklarının üzerine bıraktım ve ellerimi başımın yanlarına kaldırdım, sonra bir adım geri atıp ona alan açtım.

Tişörtünü ve taytını silktikten sonra duruşunu dikleştirdi. Sonunda başını kaldırıp bana baktığında nefesi kesildi ve kekeleyerek eliyle ağzını kapadı.

"Senin... senin..."

Maskemi takmayı unuttum.

Gözleri kocaman açılmıştı ve elini indirirken dudakları aralık kaldı. Başka bir durumda, şu anki görünüşünün harika olduğunu düşünürdüm. İfadesi anlayışa benzer bir şeye dönüştüğünde içim umutla doldu... Ta ki korktuğum dehşet ifadesi yüz hatlarında yerini alana kadar.

Midem kasıldı ve bu bakışı içgüdüsel olarak tanıdım. On beş yaşında nihayet eve dönmeye çalıştığımda annemin bana verdiği bakışın aynısıydı. Protez ve maske takmadan önce herkeste oluşan bakışın aynısıydı. Ancak bana sonsuz bir çukura düşüyormuşum gibi hissettiren bu çöküş hissi... yeniydi. Çünkü bir kez olsun umudun, gerçekliğin önüne geçmesine izin vermiştim.

Korkunç utancımı gizlemek için elimle yüzümü kapattım. "Farklı olmanı umut etmişim," diye fısıldadım düz bir sesle.

Sanki transtan çıkmış gibi hızla gözlerini kırptırdı ve başını iki yana salladı. "Sol, hayır... öyle değil."

"Ben çirkinim, Scarlett. İnan bana, *biliyorum*. On yılı aşkın bir süredir bana yapılanlardan dolayı dehşet ve utanç içindeyim."

"Hayır, Sol, sen-"

Ama o bakış hâlâ oraya yapışmış haldeyken mazeretlerini duymıyordum.

“Neden buradasın, Scarlett? Burada olmamalısın.”

Açık ağzı sonunda kapandı ve parmakları şakağına masaj yapmaya başladı. Sonunda amacını hatırlamış gibi görünerek tekrar bana baktı ve gözlerindeki öfke yeniden alevlendi.

“Beni ne zaman takip etmeye başladın?”

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve zihnim onun bunu neden şimdi bilmek isteyebileceğine dair nedenleri araştırmaya başladı. Hiçbir sonuca varamadım, bu yüzden tüm hafta sonu yaptığım şeye geri döndüm ve onu tehlikeye atmayacak bir şekilde cevap verdim.

Gus Day, katili ve Chatelainler arasındaki bağlantıyı tam olarak bulana kadar ona teorilerimi anlatmak, onu ancak tehlikeye atabiliyordu. Ya da benden şu anda görüldüğünden daha fazla nefret etmesini sağlayabilirdi.

Ya da daha kötüsü... Scarlett özellikle babası konusunda aşırı derecede sadık ve korumacıydı. Eğer ona babasının o zamanlar hâlâ suç dünyasında olduğundan, yanlış taraf için çalıştığından, saldırıya uğramasının ve öldürülmesinin nedeninin kendisi olabileceğinden şüphelendiğimi söylersem, tüm bunlar onu doğrudan Rand'in kollarına sürükleyebilirdi.

“Ne zaman, Sol?”

Yutkundum ve dikkatlice ifademdeki duyguları sildim. “Baban öldükten sonra.”

Sözcükler ağzımdan çıktıktan sonra yüzünün acıyla buruştuğunu görünce, yanlış sözleri söylediğimi anladım.

“Tam olarak ne zaman?”

Çenemde bir kas attı. “Öldürüldüğü gece.”

Bunun üzerine gözlerinde şimşekler çaktı. “Neden o zaman? Yoksa orada mıydın?”

Ağzımı kapalı tuttum. Henüz söyleyemeyeceğim çok şey vardı.

O bizden biri değil.

Bizden biri değildi ama benimdi.

Bu onu daha da tehlikeye sokar.

Ama ya bunu söylemek onu kurtarırsa?

Ya onu sonsuza dek uzaklaştırırsa? Yanlış yöne iterse?

“Yine sırlar, ha?” diyerek onaylamaz bir ses çıkardı. Sesini hiç

bu kadar zehirli duymamıştım. "Tamam. Şuna ne dersin? Jaime'yi arkadaşım olması için ne zaman *işe aldın*?"

Ağzım şaşkınlıkla açıldı ama Scarlett baskı yapmaya devam etti.

"Onu *işe* aldığımda profesyonel bir seks savar olmasını da emrettin mi? Ne için peki? Bekaretim bozulmadan kalayım diye mi? Senin için bekleyeyim diye mi? Ne kadar iğrenç."

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Bakire olduğumu bilmiyordum, Scarlett. Ta ki bana söylediğin o geceye kadar."

"Ah, evet, ben ilaç etkisindeyken bana saldırdığında."

"İlaç henüz etki etmeye başlamamıştı," diye homurdandım. "Bir hayaletle seni boşaltması için yalvarman benim suçum değil."

"İhh, bu sadece senin suçun!" diye bağırdı, yanaklarından aşağı aniden öfke gözyaşları dökülmeye başlamıştı.

Suçlaması canımı acıtıyordu ama beni asıl kıran şey çaresizlikti. Bu duygu taş duvarlarda yankılanıyor, göğsüme çarpıyor, en zayıf kaslarımı paramparça ediyordu. Kalbim onun sayesinde daha yeni güçlenmeye başlamıştı ve şimdi neden olduğum acı onu paramparça ediyordu.

"Scarlett, öyle değildi."

"Hayır! Bu sefer kurtulamayacaksın! Bunların *hepsi* senin suçun," diye tekrarladı ve bana sert bir şekilde baktı. "Delirdiğimi düşünmem. Gerçek bir arkadaşımın olduğunu düşünmem."

"Jaime seni bir arkadaş olarak seviyor, Scarlett," diye direttim. Derinlerde bunun nafile bir çaba olduğunu biliyordum ama pes etmeyecektim. "Onun görevi seni izlemek ve *korumaktır*. Bunu yapma şekli iş tanımının bir parçası değildi. Seninle arkadaş olmak onun içinden gelen bir davranıştı."

"Peki ya geçen yıl boyunca hiçbir erkeğin bana bakmamasını sağlamak da mı onun 'içinden geldi'? Yoksa 'iş tanımının' bu kısmı sadece senin kıskanç takıntını gidermek için miydi? Senin... senin ilkel içgüdülerini!"

Öne çıkıp onu duvara yasladım. Bana kızgın olmasına ve şu anda bakılamayacak derecede dehşet verici görünmeme rağmen, hiddetli bakışlarına karşılık verirken ağzındaki o küçük, pembe kas, dudaklarını yalamak için dışarı fırladı.

“Sen o ilkel içgüdülerini arzuluyorsun, Scarlett. Ve benim kıskanç rakıntım olmaya bayılıyorsun. Öfkenin seni bir yalancıya dönüştürmesine izin verme. Bunu bir düşün.” Sesim kısıldı ve yanağını avuçlayıp, zevkten titremesini sağladığımda umudum geri geldi. “Haklısın, kimsenin sana dokunmasını istemiyorum. Herkese yasak olman gerekiyordu, yoksa kendimi kontrol edemezdim. Karanlık-taki konumum seni, düşmanlarımdan duyguları manipüle etmesi için kolay bir hedef haline getirirdi. Bunun ötesinde, benim için ne ifade ettiğini her gölge bilmiyordu ve eğer biri benim olana dokunursa, kim olursa olsun, onun canını yakmak zorunda kalırdım ama ben, mecbur kalmadıkça kendi adamlarımdan canını yakmam.”

Gözlerinde yeniden nefret belirdi ve elimi hızla itti. “Kendi adamlarının canını yakmaz mısın? Peki ya Jaime?”

Konu değişikliği beni şaşırttı. “Ne olmuş ona?”

“Yanağına basılmış kurukafa iziyle kesinlikle canı yanmış gibi görünüyordu.” Elim tutup bana kendi yüzüğümü gösterdi. “Tam olarak bu boyutta bir iz. Tıpkı Fransız Mahallesi’ndeki Hayalet’in bayılttığı söylenen turist gibi.”

“Scarlett, neden bahsettiğini bilmiyorum. Sadece ihanet şiddetle cezalandırılır. Bu Bordeaux tarzı değil. Senin ve benim için yaptığı onca şeyden sonra Jaime’yi asla incitmem ama o turist bunu hak etmişti. Hem sen bunu nereden biliyorsun?”

Cevabı ağzından kaçırmadan önce tamamen doğru olduğundan emin olmadığım bir şeyler geveledi. “Haberlerde gördüm! Peki ya ben? Asla incitmeyeceğin biri miyim? Sizden biri değilim. Kardeşin bunu açıkça ifade etti.”

“Henüz bizden biri değilsin. Ama sen *benimsin* ve benim korumam altındasın.”

“Ya korunmam gereken kişi sensen, hm? Deli olduğumu düşünmemek için? Bir yıldan fazla bir süredir birinin arkadaşım olduğuna inanmamak için? Manipüle edilmeden ve kandırılmadan hayatımı yaşayabilmek için? Yoksa ‘her şeyin anahtarı’ nı henüz bırakamaz mısın?”

“Scarlett-”

“Sen bir canavarsın. Rand her konuda haklıydı. Beni onu alt etmek için mi kullanıyorsun?”

Gözlerim büyüdü. "Bunu ne zaman söyledi? Dün mü? Çok az konuştuğunu sanıyordum?"

Bana yalan söylediğini biliyordum ama zamanı geldiğinde, bana cevaplarla açıklayacağını umut etmişim. Açıkça görülüyordu ki zamanlamamız berbattı.

"Telefonum tüm o süre boyunca sende olmasaydı muhtemelen bana daha erken söylerdi! Ama evet. Abisinin mezarını ziyaret ederken karşılaştık ve bu arada onun da sorumlusunun sen olduğunu söyledi."

Kafamda tehlike çanları çalmaya başladı. "Scarlett, 1 Nolu St. Louis Mezarlığı'ndaydık. Rand'in ailesi orada de-"

"Onu alt etmek için beni kullandığını söyledi. Bunların hepsi Chatelainler'den intikam almak için miydi? Çünkü ben onun arkadaşayım ve ailesi senin ailene korkunç bir şey yaptı ve herkes ölene kadar sırayla bunu yapmaya devam edeceksiniz, değil mi? Eh, en azından Chatelainler'in bana sadece yardımı dokundu. Babama destek oldular. Barınma masraflarımızı ödediler ve babam öldükten sonra bile yurdumu ve okul masraflarımı ödeyerek yanımda oldular."

"Ne sikimden bahsediyorsun, Scarlett?" Bu saçmalık karşısında bir kahkaha attım. "Ailemin okulundaki oda ve yemek masraflarını gerçekten de *Chatelainler*'in ödediğini mi sanıyorsun? Babanın ölümünden sonra aldığı Bordeaux bursu, seni Yeni Fransız Opera Binası'nda doğrudan benim daireme giden tünele açılan tek odaya yerleştirdi. Tekrar düşün istersen."

Kafa karışıklığı yüz hatlarındaki öfkeyi uzaklaştırmaya çalışıyordu. Yüzüne düşen bukeyi geriye çektim ve zihni benimle savaşıırken, vücudunun hâlâ bana doğru eğilmesinin keyfini çıkardım.

"Neden benden nefret etmekte ısrar ediyorsun, Scarlett? Yaptığım tek şey seni korumakken neden beni düşmanın olarak görmekte ısrar ediyorsun?"

"Beni korumadın." Başını iki yana salladı. "Beni manipüle ettin."

"Seni cesaretlendirdim."

"Bana sahip oldun."

"Sana âşık oldum."

Dudaklarındaki öfkeli cevap, mırıldandığım itirafla birlikte yok oldu. Başını iki yana salladı ve bakışlarımın altından çıkmak için duvardan uzaklaştı.

“Sen bana âşık değilsin. Sen bana takıntılısın,” diye fısıldadı sonunda, yine de kendinden çok az emin görünüyordu. “İkisi farklı şeyler.”

Başımı eğdim. “Farklı olabilir ama bu, her ikisi de olamayacağım anlamına gelmez. Yıllardır tiyatrodasın, bunu biliyorsun. Takıntı ve aşk, en iyi hikâyeleri yaratır.”

“Ya da en trajik olanları.”

Odasına doğru giderken elini duvarda gezdirdi. Her adımı yavaş ve isteksizdi. Sanki vücudunu yanlış bir yola gitmeye ikna etmeye çalışıyordu.

Sonunda, “Bizim hikâyemizin hangisi olacağına karar vermek sana kalmış,” diye yanıtladım. “Eğer kalırsan, sana hayatımızın geri kalanı boyunca her gün, anlatılmış en iyi aşk hikâyesini yaşatacağım söz veriyorum. Ben gölgelere mecbur bırakıldım ve burayı evim yaptım. Yalnızca hayatı biriyle paylaşmak istedim. Annemle babamın paylaştığı gibi. İnsanı hayatta tüketen ve eşini çok erken kaybettiğinde ona bir kabuk bırakan türden bir aşk istedim. Önceden annem için üzüldüm ama bazı günler hayatının aşkının hâlâ var olduğu bir dünyaya kaçıyor. Babam sadece bir hayalet değil, annemin her şeyi. Senin için, seninle birlikte, öyle olmak istiyorum. Bu yaşamı aşan, tek bir aşk istiyorum.”

Başını yavaşça salladı. “Tarif ettiğin şey delilik, Sol.”

“Diğer tarafta mutluluk varken, delilik çok mu korkunç olur?”

“Kendini onun içinde kaybettiğinde ve normalde asla yapmayacağın şeyleri yapmana neden olduğunda çok korkunç olur, evet.”

“Aşkın tanımı da bu değil mi?”

İç çekişi üzerime ağırlık yükledi ve omzumu duvara yasladım.

“Bilmiyorum,” diye cevapladı. “Ama bunu seninle yapamayacağımı biliyorum. Birlikte olduğum adam beni bir piyon gibi kullanmaz.”

Bakışlarımız birbirinden ayrıldığında kalbimi göğsümden fırlayacak gibi oldu ve elini tuttum.

Ay ışığı gözleri benimkilerle buluşmadan önce elimde durdu.

"Seni hiç kullanmadım, Scarlett ama şu anda Rand Chatelain'in piyonu olduğunun farkında olmaman beni korkutuyor. Seninle oynuyor. Jaime'ye ne olduğunu bilmiyorum. İşin özüne ineceğim ama Rand seni yalanlarla besliyor. Bunu görebileceğini sanırdım."

"Tamam, sonrası ne olacak peki?" diye sordu. "Laurent'ın ölümüyle bir ilgin var mı? Ailesinin ölümüyle?"

"Ebeveynlerinin ölümünden biz sorumlu değiliz. Anne ve babasının kazası Chatelainler için bir trajediydi ama Rand ve abisinin düşündüğünün aksine, Bordeauxlar'ın bununla hiçbir ilgisi yoktu. Laurent'a gelince..." Onu bıraktım ve daha dik durdum. "Ever, Laurent'ı ben öldürdüm. Aileme yaptıklarından dolayı öldürdüm onu. Ve bana yaptıklarından dolayı."

"Rand sanki gereksiz bir şiddet eylemiymiş gibi konuştu. İntikam değil."

"İntikam değil mi?" diye bağırdım. "Peki ya benim yüzüm?" Sağ tarafımdaki yara izlerini işaret ettikten sonra yakamın arkasını tutup tişörtümü çıkardım. "Peki ya göğsüm? Kollarım? Sırtım?"

Ben etrafımda dönüp ona kesikleri, yanık izlerini ve vücudumun bana ait olduğunu hatırlatması için dövme yaptığım, hassasiyetini kaybetmiş cildimin her santimini gösterirken bana duygu dolu gözlerle baktı. Laurent Chatelain derimi yüzüp kardeşime hastalıklı bir "yaşam kanıtı" olarak gönderdikten sonra aşırı kanamayı durdurmak için beni yakmıştı. Eksilen tüm parçalarım korkunç bir yapboz gibi, kırmızı ve beyazın çeşitli tonlarında, pürüzlü parçalar halinde yeniden büyümüştü.

Üç yüz altmış derece döndükten sonra hissedeceğini bildiğim tiksinti, ifadesine yansımıştı. "Sana ateş korkumu yendiğimi söylemiştim. Bunu, on beş yaşımdayken bana karşı kullanıldığını ve o günden beri de böyle olduğum için yaptım."

"Laurent... bunu sana o mu yaptı?"

"Zevk alarak hem de," diye homurdandım. "Hâlâ yaptığım şeyde haksız olduğuma inanıyor musun? Hâlâ Rand'in seni düşündüğüne inanıyor musun? Benim düşündüğüm gibi?"

"Rand biliyor mu? Onun ne yaptığını?"

“Tabii ki Rand biliyor. Yapabildiği ilk anda bir korkak gibi kaçtı.”

Kaşlarını çattı. “Yani sen abisini öldürdükten ve ailesinin geri kalanı da ölüyken, misilleme yapmak yerine kaçtı mı?” Ben cevap vermeyince sorgulamaya devam etti. “Artık geri döndü. Nedenini biliyor musun?”

“Bilmiyorum. Ailesinin işlerini yeniden devralmak istediğini söylüyor-”

“Yani... intikam için dönmedi.”

“Olabilir. Emin değilim. Ama Rand, Laurent’ın kardeşi ve Laurent tam bir şeytandı-”

“Ama o... o, Laurent’tı. Rand öyle değil. Rand asla... o benim arkadaşımı... *arkadaşım*. Abisinin yaptığı şey yüzünden onu cezalandıramazsın.”

Sadece birkaç gün önce ben de benzer bir şey düşünmüştüm ama bu, Scarlett tehlikede olmadan önceydi. Şimdi ne düşüneceğimi bilmiyordum.

“İlk başta buna inanmadım ama şimdi içgüdülerim bana Rand’in de altta kalır bir yanı olmadığını söylüyor. Ona karşı dikkatli olmalısın, Scarlett. Her şeyi çözmeye çalışıyorum. Ben çözene kadar ondan uzak durmalısın.”

Kaşlarını çattığında ileri gittiğimi anladım.

“Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemek senin işin değil. Dinle, ben... gitmeliyim. Kafam çok karıştı ve tüm bunları düşünmem gerekiyor. Senden uzakta.”

Kendime engel olamayarak, “Seni bir daha ne zaman göreceğim?” diye sordum. “Cuma günü hâlâ Mask’ta konserin var. O zaman seni görecek miyim?”

“Orada olacağım. Sensiz. Bu... bitmeli.”

Onu son bir kez teselli etmek için uzandım ama benden ve dokunuşumdan kaçtı. Bunun yerine ellerimi saçlarımdan geçirdim ve derin bir nefes verdim.

“Bak Scarlett, eğer yaptığım şeyin sadece seni incitmek olduğuna ve senin iyiliğini hiç düşünmediğime gerçekten inanıyorsan, o zaman gitsen iyi olur.” Sözcükler, yaklaşan bir fırtınadaki gök gürültüsü gibi çıkıyordu ağızımdan. “Ama şimdi gidersen, benimle işinin

bittiğini anlarım. Ve benim de... seninle işim biter. Tıpkı istediğin gibi." Son sözler ağzımdan çıkar çıkmaz dilimi yaktı ve yutkunmak zorunda kaldım.

Nefes alırken omuzları inip kalkıyor ve ona çok yakın olduğumu hissedebildiğini biliyordum. Başını yavaşça iki yana salladı.

"Üzgünüm, Sol. Gitmek zorundayım."

Ve yürüyüp gitti.

Kaslarım, kalbim, tüm benliğim bana onu takip etmem ve onu göğsüme çekip asla bırakmamam için bağıırıyordu.

Ancak o her şeye rağmen, ailesi benimkini mahvetmeye çalışan adama inanmayı seçmişti. *Beni* mahvetmeye çalışan adama. Eğer Rand konusunda içgüdülerime güvenmiyorsa ve bunun sadece basit bir husumet olduğunu düşünmekte ısrar ediyorsa, o zaman onun fikrini değiştiremezdim. Davranışlarımın onun suçlamalarından daha etkili olacağını düşünmüştüm ama sanırım, artık onun gözünde şeytani bir yaratıktan başka bir şey değildim.

Duvarın aşağı kayarak yere oturdum. Sonunda güvenli bir şekilde odasındaki aynalı kapıya ulaşan yumuşak ayak seslerini dinlerken kalbim ağrıyordu. Sonunda sadece ben ve önümdeki kanalın yumuşak sesleri kaldı.

Telefonum çaldığında cebimden çıkarıp cevapladım, karşı tarafta kimin olduğunu çoktan biliyordum.

"Hayır," dedim Sabine'in sormasını beklemeden.

"Yani sen... onun peşinde başka kimsenin olmasını *istemiyor* musun? *Gerçekten* işin bitti mi?"

"Yalnız kalmak istiyor, bu yüzden peşini bırakacağım." Ardından aklımdan bir düşünce geçti. "Ama bana Jaime Dominguez'i bul. Bir açıklamaya ihtiyacım var."

27. SAHNE

BEYAZLAR İÇİNDEKİ ŞEYTAN

*Bir Hafta Sonra
Scarlett*

Mask bu gece de her zamanki gibi kalabalıktı ama burada Sol'la birlikte olduğum gece yaşadığım heyecan artık yoktu. Hepsi gitmişti.

Müzik. Güller. Mektuplar. Bu dünyada yalnız olmadığımı hatırlatan rahatlatıcı his.

Gitmişti.

Umurumda olmaması gerektiğini, beni bıraktığı için minnettar olmam gerektiğini biliyordum. Tanrı aşkına, bunu ben istemiştim. Tam olarak istediğimin bu olduğunu düşünsem de... beni gerçekten bırakmış olması hâlâ acı veriyordu. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar, iki parmak arasında tutulan bir kibrit gibiydi; yakması kolaydı, karanlıkta muhteşemdi ve elimde söndüğünde acı veriyordu. Birlikte ne kadar yandığımızın bir önemi yoktu, derimin altındaki bu acıyı yine de dindiremiyordum.

Onu ne kadar unutmaya çalışsam da müzik şeytanımı özlüyordum.

Sıcak bir nefes kulağıma, "En sevdiğinden aldım," diye fısıldayarak irkilmeme neden oldu ama yumuşak bir gülümsemeye Rand'e döndüm.

Sol'la aramız bozulduktan sonra bana aralıksız mesaj atmıştı. Nihayet ertesi gün Rand'e cevap verdiğimde, Sol'un uyarısı hâlâ aklımdaydı. Ancak Sol, on yıl önce, Rand'le değil, Rand'in abisiyle olanlar dışında bana kaçmamı gerektirecek fazla bir şey verememişti. Ve o gün o kadar yalnızdım ki birine -herhangi birine- ihtiyacım vardı ve çocukluk arkadaşım en iyi seçeneğim gibi görünüyordu. Aslında *tek* seçeneğimdi.

O zamandan beri Rand beni neşelendirmek için çok çabalıyordu. Yanımdan hiç ayrılmıyor, her zaman iyi olup olmadığını soruyor ve Sol'un beni bir daha "rahatsız etmediğinden" emin oluyordu. İlk başta yalnız olmadığım için minnettardım ama artık onun sevimli hallerine sinir olmadan duramıyordum.

"Teşekkürler," diye cevapladım ve Cinderella mokteyli mi kabul ettim. İçkiyi bir kenara bıraktığımda kırmızı şeytan maskesinin ardından kaşlarını çattı, ona sadece su istediğimi söylemiştim ve beni dinlememişti. Sinirlerim şekerle heyecanlanamayacağım kadar gergindi, bu yüzden şarkı söyledikten sonra tadını çıkarmak için beklemem gerekecekti.

Rand, baştan aşağı kan kırmızısı olan takımının yakalarını düzelterek, "Barda Jamie'yi gördüm," dedi. "Seni *gerçekten* özlüyor gibi görünüyor."

Alaycı ses tonu, geldiği yöne doğru dönmemi sağladı.

Elbette Jamie şık, gümüş bir takım elbiseyle ve gözlerinin üstünde parlayan gümüş bir maskeyle barda duruyordu, etrafı oyuncular ve teknik ekiple çevriliydi. Söylediği bir şey üzerine herkes kahkaha boğuldu ve içimi kemiren o yalnızlık hissi daha da derinleşti.

Sanırım onun için gerçekten de bir iştim.

"Öyle görünüyor," diye mırıldandım hem kendime hem de Rand'e.

Pazartesi o bombayı bıraktığından beri Jaime'yi neredeyse hiç görmemiştim. Provalarda ve derslerde benimle konuşmamış, yüzüme bakmamıştı. Rand daha dün, onu birkaç kez gördüğümüzde diğer tarafa döndüğünden bahsetmişti.

"Ne göt bir herif! Onsuz daha iyisin, Lettie."

"Bilmiyorum," dedim tereddütlü bir şekilde ve göğsümdeki bir sızıyı ovuşturdum. "Onu biraz özlüyor gibiyim."

Rand kaşlarını çattı. "Eh, belki neyi kaçırdığını anlar. Ayrıca, bunun seninle ve Sol'la hiçbir ilgisi olmayabilir. Belki de ikimizin bu kadar çok zaman geçirmesini kısıkanıyordur. Yemin ederim ki senden hoşlanıyor."

Homurdandım. "Yüzüncü kez söylüyorum: ben Jaime'nin tipi değilim. Ayrıca o beni istese bile, *ben* onu istemiyorum. Onu o

şekilde görmüyorum. O benim arkadaşım." Rand'in masanın üzerindeki elini sıktım. "Tıpkı senin gibi. Eğer beni Sol konusunda uyarmasaydın sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Büyüleyici gülümsemesi kırılanaştı ve elini benimkinin altından çekti. Viskisinden bir yudum aldıktan sonra dişlerini sıkarak bir ses çıkardı.

Oyunbaz bir tavırla öne doğru eğildim. "Biliyor musun... Laurent'in viskici olması senin de içmen gerektiği anlamına gelmiyor." Bardağına bakarken karşılaştığım sırtış beklediğimden çok daha küçüktü.

"Abim en sevdiği markayı New Orleans'ta asla bulamazdı. Her zaman bunu düşünüyorum. Bu şehri nasıl daha iyi hale getirmeye çalıştığını ve asla tatmin olmadığını. Viski favorim olmasa da bana neden burada olduğumu hatırlatıyor. Chatelain adını yeniden yücelttiğimde, limanlardan başlayarak New Orleans'ın tamamını ele geçireceğiz. Abimin hayal edebileceğinden daha iyi olacak."

Kaşlarım çatıldı. "Ben... senin bütün bu şeyleri umursamadığını sanıyordum. Yuvar burası olduğu için döndüğünü sanıyordum. Sanat ve kültür için."

Omzunu silkti ve bardağının dibinde kalan içkisinin bardağın kenarına getirdi. "New Orleans'ı seviyorum ama sanat ve kültür para kazandırmıyor, Scarlett."

Bu sabah bana yerel bir butik tarafından teslim edilen altın-pembe opal kolyeyi kaşlarımı çatarak çevirdim. Kolyenin yanında uyumlu küpeler ve uzun, siyah bir saten elbise vardı. Elbiseyi giyip giymemekte tereddüt etmişim çünkü bunun Sol'dan bir hediye olduğundan hiç şüphem yoktu ve sadece teslimatı iptal etmemişti. Ancak riyatro kostümleri ve taytlardan başka giyecek hiçbir şeyim olmadığını fark edince pes etmişim. Dürüst olmak gerekirse, bunu yaptığım için mutluymdum çünkü kendimi muhteşem hissediyordum.

Elbise, derin bir dekolteye sahipti, sırt kısmına parlak siyah bir kelebek deseni işlenmişti. Tasarım tıpkı gözlerime taktığım maskeye benziyordu.

Bu elbiseyi bana bırakanın Sol olduğunu bilmemin nedenlerin-

den biri de eteğin tam sağ kalça kemiğimden başlayan bir yırtmaca sahip olmasıydı. Arada sırada elimi hassas cildin üzerinde gezdiriyor ve onun eli olduğunu hayal ediyordum.

Ama hayır. Bunu ben yapmıştım. Geleceğimin Sol'suz olmasına karar vermiştim ve bu kararıma sadık kalmalıydim. O beni aylarca manipüle eden, acımasız bir takipçiydi.

"Sana âşık oldum."

Bu itiraf hâlâ kalbimi parçalıyor ve kararlılığımı yok ediyordu. Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım.

"Hey, iyi misin?" Rand'in eli benimkini kaplayarak gözlerimi açmamı sağladı. Başparmağı avucumu okşuyor, yumuşak dokunuşuyla cildimin kaşınmasına neden oluyordu. Kaşları endişeyle kıvrıldığından elimi çekmemek için direndim. "Bu sana fazla geliyorsa gidebiliriz. Böyle bir yerde şarkı söylemek için başka şansların da olacak. Her yerde böyle mekanlar var."

"Hayır, hayır. Ben iyiyim. Sadece biraz başım ağrıyor," diye yalan söyledim.

Gerçek şu ki, gitmeyi çok isterdim ama Madam G ve Ziggy Miles şarkı söylememe izin vermişlerdi ve bunu kaçırmak istemiyordum.

"Tamam, madem öyle diyorsun. Yine de başının neden ağrıdığını anlayabiliyorum. Burası karanlık ve küflü, ayrıca bu tema da çok kaba. Sırf bu çiçekler yüzünden bile migrenim artabilir." Vurgulamak için havayı kokladı. "Kesinlikle taze kesilmemişler."

Barın her yerindeki muhteşem kırmızı, beyaz ve siyah gülleri işaret etti. Bunların da müzik şeytanımın başışı olduğuna emindim. Ancak kendisi ortalıkta görünmüyordu.

Bütün hafta boyunca onu görme umuduyla sürekli çevremi kontrol etmeme rağmen şanslı olamamıştım. Muhtemelen Bayan Mabel ve Madam G'yi desteklemek için aşırı miktarda bu dekoratif buketlerden satın almıştı ama gizli bir yanımla en azından sipariş verirken beni düşündüğünü umuyordu.

"Gerçekten mi? Çiçekleri sevmiyor musun? Bence muhteşemler. Ve onları satan bayan da çok nazik-"

"Ama Treme'den değil mi?" Homurdandı. "Tatlı Lettie, ben

muhteşem *Garden** District'te büyüdüm. Bunlar oradakilerin yanında... üzücü görünüyor."

Ağzım açık kaldı. Büyürken hiç bu kadar gösterişçi değildi.

Ya da belki de ben onu kafamda idealleştirmiştim? Kötüyle yüzleşmektense iyiyi hatırlamak kesinlikle daha rahatlatıcıydı.

"Yine de grup oldukça iyi. Müzikten bahsetmişken... seçmelerin nasıl geçti? Eğer başrol olursan seni Broadway'deki en iyi insanlarla tanıştırabileceğime eminim."

Daha sözünü bitirmeden başımı salladım. "Aslında mezun olduktan sonra tiyatro yapmak istemiyorum. Sanırım burada kalacağım. Belki böyle mekanlarda şarkı söylerim. Ayrıca rolü alamadım."

Jilliana seçmelerde ortalığı yıkıp geçtiği için o aldı. Artık o rolü hak etmiş durumda.

Rand kaşlarını çatı. "Ciddi misin? Bu gecenin sadece bir seferlik olduğunu sanıyordum. Salonların ve barların senin yeteneğine sahip biri için biraz... mütevazı kaçtığını düşünmüyor musun? Tam potansiyeline ulaşmak istemez miydin-"

"Bu gece özel bir konuğumuz var," dedi mikrofona solist Ziggy Miles. "Bayan Scarlett varlığıyla bizi bir kez daha onurlandırdı. Scarlett, sahneye gel."

Midemde ve göğsümde kaygılı bir enerji dolaşmaya başladı ve cesaret vermesi için Rand'e baktım.

"Beni utandırma." Alaycı bir gülümsemeyle göz kırptı.

İrkildim ve sonra, "Elimden geleni yaparım," diye mırıldandım.

"Lettie, Lettie, Lettie... Şaka yapıyorum. Şaka kaldıramıyor musun?" Sonunda dudaklarında samimi bir gülümseme belirirken elimi sıktı. "Harika olacaksın. Seni duymak için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkürler." Dudaklarım köşelerden yukarı kıvrıldı ve derin bir nefes alıp koltuğumdan kalktım.

Siyah, beyaz ve kırmızı giyimli maskeli kalabalığın arasından sahneye doğru ilerlerken Ziggy'nin maskesiz, kırıksık sırtışı beni selamladı. Yanından geçtiğim herkes alkışlıyor ve bu beni hem sersemletiyor hem de tedirgin ediyordu. Platforma yaklaştığımda beyaz bir bulanıklık dikkatimi çekti. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve

* (Ing.) Bahçe. (ç.n.)

olduğum yerde durup onu bulmaya çalıştım ama Ziggy beni sahneye çıkarmak için elini uzattı.

"Hemen buraya gel, Scarlett. Seyircilerini bekletemezsin."

"Üzgünüm!" Gergin bir şekilde güldüm ve sahneye çıkmak için uzattığı elini kabul ettim.

Ancak spot ışığının altına yerleştikten sonra bile, kuzguni saçlı, beyazlar içindeki Hayalet'in görüntüleri gözümün ucunda uçuşmaya devam ediyordu. Kalabalığa bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum ama Ziggy tekrar mikrofona konuşarak gözlemimi yarıda kesti.

"Bayan Scarlett hepimiz için bir şarkı söylemeyi kabul etti, değil mi Scarlett?"

Hızla başımı salladım ve mikrona titrek bir şekilde konuştum. "Evet!"

Tam olarak gergin değildim ancak Sol'dan bir hafta uzak kaldıktan sonra heyecanım nihayet geri gelmişti. Sessiz de olsa bu duyuyu kovalıyordum.

O, ilk seferki heyecandı, hepsi bu. İkinci sefer o kadar heyecan verici değil.

Bunun doğru olmadığını biliyordum. Kendime yalan söylemenin daha önce işe yaramadığını ve şimdi de işe yaramayacağını hızla öğreniyordum.

"Hadi başlayın, Bayan Scarlett. Sen şarkı söylerken bu yaşlı adam da bir içki içiversin."

Herkes gülerken Rand duvarın yanındaki masamızda meşgul gibi görünüyordu. Odayı tarıyor, görünüşe göre birini arıyordu. Onu görmezden geldim ve Ziggy bana mikrofon için yer açınca kıkırdayarak ona katıldım.

Grup benim yönlendirmem olmadan çalmaya başladı ve kalbim panik içinde donuverdi çünkü bu konuştuğumuz şarkıdan farklı bir şarkıydı. Melodiyi hatırladığımda ise nabzım yeniden canlandı.

Bu şarkının hiçbir sözü yoktu... tabii ben kendi yazdığım sözleri söylemezsem.

Gözlerim rahat mekânı taradı, ta ki sonunda benim için bu notları yazan adamı bulana kadar. Gece yarısı gözü, barın loş ışıklarının

altında parlıyordu. Giydiği bembeyaz takım elbise kurukafa maske-
kesiyle uyum sağlıyor ve her yerde titreşen mumlar ona ruhani bir
ışığı veriyordu. Bardağını bana doğru kaldırdığında nefesim kesildi.

“Kusura bakmayın, millet.” Piyanist mikrofona konuşurken
müzik arkamda durdu. Grubun hiçbir zaman maske takması gerek-
miyordu, bu yüzden ona dönüp baktığımda, benim için bir mazeret
uydururken yüzündeki neşeyi ve cesareti görebiliyordum. “Hepimiz
sahne heyecanı yaşıyoruz. Ama sen bunu başarabilirsin, değil mi
Scarlett? Sadece senin söylemen için özel bir isteğimiz var.”

Eminim vardır.

“Ever, çok üzgünüm millet.” Yutkundum ve tuhaf bir kahkaha
attım. “Baştan alalım.”

Grup tekrar geri sayım yaptı ve sadece havalandırma deliklerim-
de yankılanan şarkıyı, şeytanımın siren çağrısını çalmaya başladılar.
O şekilde ayrıldığım için göğsümde hissettiğim suçluluk duygusuna
engel olamıyordum. Yüzündeki ifade tam bir ihanet ifadesiydi ve
asıl benim hem onun hem de Jaime'nin ihanetine uğradığımı düşü-
nürsek bu hiç mantıklı değildi.

Bu sefer ağzım tam zamanında açıldı ve sadece müzik şeyta-
nım için söylediğim sözleri söylemeye başladım. Sözler neredeyse
kendiliğinden üzerimden akıyordu. Şarkı sözlerim yavaş, duygusal
melodiye mükemmel bir şekilde uyuyordu ve tek gerçek aşkı bul-
mamı, onun beni, ışığımı ve özellikle de karanlığımı kabul etmesini
anlatıyordu. Geçtiğimiz birkaç ayda, birlikte birçok şarkı yazmıştık
ve onun bu şarkıyı seçmesinin bir nedeni olduğunu biliyordum.

Şarkıyı söylerken sözlerini analiz etmeye, şeytanımın bana ne
söylediğini anlamaya çalıştım. Sözlerde, sırlarımın babamla birlikte
mezara gömülmesinden ve duygularımı nasıl kendi maskemin ar-
kasına saklamak zorunda kaldığımdan bahsediyordum. Bu sözlerin
ironisi artık aklımdan çıkmıyordu. Çok spesifik bir mısraya ulaşana
kadar kalbim farkındalıkla çarpmaya başladı. Tüm sırlarımı göm-
memin nasıl bir gecede olduğunu ve ertesi gün daha fazlasının gün
yüzüne çıktığını anlatırken neredeyse kekeleyecektim...

Bunu biliyor mu?

Babamın öldüğü gece beni izlemeye başladığını söylemişti. Ne-

den? Bir şekilde ne yaptığımı biliyor muydu? Orada mıydı? Yoksa... benim için o işi *tamamlamış* mıydı?

Aklım düşüncelerle dönüyordu ve tüm bu süre boyunca Sol'a baktığımı ikinci nakarata geldiğimde fark ettim. Bakışlarımı başka yöne çevirmeye çalıştım ama gözüm yanında duran gümüşler içindeki adama takıldı.

Jaime?

Neden Sol'la birlikteydi? Ona baktığımı gördü ve yüzünde özür diler bir ifadeyle uzun kadehini kaldırdı. Deri bileziğindeki kurukafa, barın ışığında parlıyordu. Başımı çevirdiğimde Rand'in baştan aşağı kırmızı takımı gözüme çarptı ve gözlerindeki bakış yüzünden neredeyse son dizinin başlangıcını kaçıracaktım.

Bana bakmıyordu. Şeytan maskesinin ardından, Sol'a dik dik bakıyordu ve yüzündeki öldürücü ifade, koruma içgüdülerimi artırıyordu.

Sol'a son bir kez baktım ve bir kez daha onun tüm yüzünü görebilmeyi diledim. Yüzünün sol tarafında alıştırılmış bir kayıtsızlık vardı ve bu içimi acıtıyordu, diğer tarafı ise maskenin arkasına saklanmıştı. Acaba ışık yara izlerini tünelde olduğu kadar güzel bir şekilde parlatır mıydı diye merak etmeden duramıyordum.

Maskesini unuttuğunu fark ettiğimde çıplak yüzü nefesimi kesmişti. Yanmış doku ve birbirine dikilmiş et, loş lamba ışığında neredeyse yanardöner bir şekilde parlıyordu. Tişörtünü çıkarıp kollarındaki ve göğsündeki, dövmelele örülmüş karmaşık yara izlerini ortaya çıkardığında, bir anlık saygı içinde neredeyse kaybolmuştum; damarların tümü sırtının tamamını kaplayan çarpıcı bir kurukafa ortaya çıkarıyordu. Sonrasında yaşadığı şeyleri anlayınca, vücudum huşu içinde diz çökme ve kusma dürtüleriyle savaşıyordu.

Ne kadar acı çekmişti? Daha *on beşindeyken*? Bunu Laurent'ın yaptığını söylemişti ama benim tanıdığım Laurent, babamın son gösterilerinden birinde Rand'le vakit geçirirken bana karşı çok nazikti. Ne yazık ki kimseyi gerçekten tanıyamazdık. Ben bunun canlı kanıtıydım. Herkes bir maske takıyordu. Sol sadece kendi maskesini daha açık bir şekilde taşıyanlardandı.

Benim geçtiğimiz yıl boyunca taktığım maske, damarlarımın altında kaynayan, beni gözeneklerimden sızmakla tehdit eden sırları ve öfkeyi gizliyordu.

Şeytanım maskemin altını görmüş... ve beni yine de sevmiş miydi?

“*Sen benim sevimli küçük ilham perimsin, Scarlett. Sesine tapıyorum. Bedenine, aklına ve ruhuna da öyle.*”

“*Aklımdaki karanlığa bile mi?*”

“*Özellikle de karanlığına.*”

Son notayı söylerken gözlerimi kapattım ve tekrar açtığımda hayaletim gitmişti. Jaime de öyle. Alkışlara rağmen, şu an başladığımdan daha fazla gergin hissediyordum. Kalabalığa teşekkür ettim ve kadınlar tuvaletine gitmek için hızla sahneden indim.

İnsanlar bana iltifatlar ederken gülümsüyordum ama onlara teşekkür edecek nefesi ciğerlerimde bulamıyordum. Tuvalete doğru köşeyi dönmek üzereydim ki bir kol belime dolandı. Arkamdan tutulup çok tanıdık bir girintiye çekildim. Çapraz koridorun sonundaki ayna mükemmel bir açıda duruyordu ve bizi net bir şekilde görebiliyordum.

Beyaz takım ceketi saten elbisemle tam bir rezat oluşturunuyordu ve güçlü bir el göğüslerimin arasından boğazıma doğru ilerlerken kendimi bu kavrayışa bıraktım. Nasırlı parmaklar çenemi kavrayıp burnu boynumdan yukarı kayarken, direnmeden başımı yana yatırdım. Viski, şeker ve deri kokusu küçük alanda çok baskındı. Diğer eli elbisemin yırtmacının altına daldı ve çıplak kalçamı yakaladı.

Şeytanım dudaklarını kulağıma değdirerek fısıldadığında inledim. “Orada mükemmeldin, *ma jolie petite muse*. Neden bu şarkıyı seçtiğimi anladın mı?”

Büyük eli kalçalarımı sertleşen uzunluğuna doğru çekerken, “N-neden?” diye sordum.

“Seni neden takip etmeye başladığımı bilmek mi istiyordun? Çünkü o gece senin karanlığını gördüm, Scarlett. Karanlığın benimkine seslendi. Senden önce hayatım zifiri karanlıktı. Sen benim geceme doğan ay ışığıydın.”

Kolunu göğsüme daha sıkı bastırdı ve parmakları nabzımı okşa-

dı. “Bunu hissediyor musun, Scarlett? Gözlerini kapat ve kalp atışlarımı seninkiyle birlikte hisset.”

Dediğini yaptım ve kalp atışlarımızı birlikte *hissederken* parmak uçlarının altında yutkundum. Daha kabul etmeye karar vermeden başım onaylarcasına sallandı.

“Dinle, tatlı peri. Kalbimin senin için çaldığı şarkıyı dinle ve bu ritmi bildiğini kabul et.”

Sıcak dudakları yanağımı okşuyordu ve gözlerim yansımamıza kaydı.

Beyazlar içindeki müzik şeytanım. Ve siyahlar içindeki meleği.

İçimdeki her şey bana pes etmemi söylüyordu. Beni benden daha iyi anlayan bu adama güvenmemi söylüyordu. Sonra beynim benimle savaşıyor ve bana manipölasyonunu, çarpık *adaletini* hatırlatıyordu. Tüm vücudum isyan etmeye çalışsa da başımı iki yana salladım.

“Ben... yapamam, Sol.”

Sözlerime rağmen dudaklarını tenimde hissettim... sonra o his aniden yok oldu.

“Demek seçimini yaptın. Bitti.”

Sol'un donuk ses tonu ve tenimi kaplayan ani ürperti karşısında, bu karanlık köşedeki yansımamı görmek için gözlerimi araladım.

Yalnızdım.

Parmak uçlarının beni okşadığı yeri hâlâ hissedip hissedemediğimi görmek için ellerim boğazımda ve karnımda kayarken kendi gümüş gözlerime baktım. Hiçbir şey hissedemiyordum.

Uyuşmuştum.

Eğer Sazerac ve deri kokusunu almasaydım ve aklımın yerinde olduğundan emin olmasaydım, tüm bu etkileşimi uydurduğumu düşünürdüm.

Ellerim bedenimden aşağı düştü ve Mask'ın bu karanlık bölgesinde ne yaptığımı hatırlamadan önce nefesimi topladım. Düzenli bir nefes alıp umutsuzca kendimi doğru kararı verdiğime inandırmaya çalışarak girintiden çıktım.

“Scarlo!” Koridorun ilerisinden yankılanan gürültüyü güçlü bir

şekilde kesen Jaime'nin tenor* sesiyle hemen durdum ve arkama döndüm. Onu daha önce gördüğüm üç parçalı metalik takım elbiseyle çok şık görünüyordu ama etrafa hararetli bakışlar atması beni sinirlendirdi.

"Seninle konuştu mu?" Gümüş maskesinin ardındaki gözleri kocaman açılmıştı.

"Kim?"

"Bay Bor-Sol. O... açıklama yaptı mı?"

Dudaklarımı büzdüm. "Biraz daha ayrıntıya ihtiyacım var, Jaime."

İç çekti. "Sana bir şans daha vermesini söyledim."

"Fransız Mahallesi'nin Hayaleti Sol Bordeaux'ya ne yapmasını söyledin?"

"Bunu yapmak zorundaydım. Senin seçimini yaptığına ikna olmuştu. Zavallı üzgün piç, maskesinin altındakini gördüğün için ona katlanamayacağını düşünüyor."

"Ne? Konu kesinlikle bu değil. Katlanamadığım şey onun *haya-
tına* müdahale etmesi, benim için bir arkadaş tutması ve sonra ona nedensiz yere yumruk atmasıydı!"

"Hayır, siktir. Dinle, Scarlo. Mahremiyet istediğin için bu hafta senden uzak durmamı istedi ve ben de elimden geldiğince bunu yapmaya çalıştım. Ama sen benim en iyi arkadaşımsın, o yüzden bunu sana açıkça söylemeliyim. Geçen ikinizin sahnedeki performansı inanılmazdı. Seni hiçbir sahnede ya da hiç kimse için böyle parıldarken görmemişim. Bu boktan dünyada biri senin için bunu yapabiliyorsa, onu elinde tutmalısın."

"Jaime, beni manipüle etti-"

"Evet, seni *korudu* ama asla seni kontrol etmedi ya da kararlarını elinden almadı. Bana gelince... Arkadaşlığımızın gerçek olmadığını düşünmene sebep olduğum için özür dilerim. Sol benden sadece sana göz kulak olmamı istemişti, seni en iyi arkadaşım olarak çalmamı ve senden asla vazgeçmememi değil. Bunların hepsini kendi isteğimle yaptım. Benim *görevim* sadece onun koruyamadığı durumlarda seni korumaktı. Bu kadar."

* En tiz erkek sesi. (ç.n.)

“Tamam, peki sana yumruk atmasına ne diyorsun?” Bütün bu bilgileri sindirmeye çalışırken burnumu kırıştırarak sordum. “Bunu neden yaptı?”

“O benim bok yemem. Yüzüğünden dolayı Sol olduğunu sandım ama yanlışmışım.”

“Ne? Nereden biliyorsun? Yüzünü görmedin mi?”

İçini çekip başını iki yana salladı. “Hava karanlıktı ve üç gündür kör kütük sarhoştum çünkü senin arkanda durmadığım için suçluluk hissediyordum. Adam bir kapüşonlu ve onun yüzüne benzer bir maske takıyordu, bu yüzden onun Sol olduğunu varsaydım. Ama bak...” Bir hafta önce kurukafa izinin olduğu yerdeki iyileşmekte olan morluğu işaret etti. “Eğer bunu Hayalet yapmış olsaydı, o zaman hâlâ kurukafa şeklinde pis bir yara izim olurdu. O, yumruklarını asla sakınmaz. Ayrıca Sol, beni kontrol etmek için bana ulaştı ve-

Başımı salladım. “Bekle, yani bana Fransız Mahallesi’nin Hayaleti’ni... taklit eden biri olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet, sanırım böyle diyebilirsin.”

“Neden bir taklitçi peşine düşsün ki? Ayrıca nasıl Ben’in yüzüne sahip bir maskesi olabilir ki?”

“Gölgelerinden biri kayboldu-” Gözlerim büyüdü ama Jamie devam etti. “Onu bulamadık, belki birisi bir şekilde maskesini ele geçirmiştir? Biz de bunu çözmeye çalışıyoruz. Bu her kimse, seni ve beni ona karşı kıskırtmaya çalışıyordu. Ve işe yaradı.”

Umut içimde bir alev gibi yayılmaya başladı. Başından beri Sol’u uzaklaştırmaya çalışmış, ona hiçbir zaman tamamen güvenmemiştim; ama Sol’un, onun sahiplenici ve ilkel yanını sevdiğim konusunda haklı olduğunu bu hafta fark etmeye başlamıştım. Benim için bir arkadaş kiraladığını ve sonra o arkadaş dövdüğünü öğrenmek bardağı taşıran son damla olmuştu.

Peki ya ona tuzak kurulmuşsa? Bilerek ya da bilmeyerek neredeyse bir yıldır müzik şeytanım Sol’a güvenebilmiştim. Ya bu konuda da ona güvenseydim? Hâlâ birlikte olurduk ama şimdi... Ondan şüphe ettiğim için beni affedebilir miydi?

Elim sanki şu anda ona doğru koşup af dilememi engelleyebi-

lirmiş gibi göğsümün üzerindeki kolyemi tuttu. Yine de çok aceleci davranmamalıydım. Hâlâ cevaplanması gereken çok büyük bir soru vardı.

“Ama... bunu kim, neden yapsın ki?”

Jaime öne doğru eğilirken çenesi titredi. “Scarlo, gerçekçi olalım. Sanırım bunu yapacak özellikle bir kişi var-”

“Jaime, randevumla ne yapıyorsun?”

En iyi arkadaşım gerildi ve benden uzaklaşarak Rand'i ortaya çıkardı. Yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı ve kollarını kırmızı takımının üzerinde çaprazlanmıştı. Beni yukarıdan aşağıya süzdü. “Sen iyi misin?”

“Tabii ki iyi.” Jaime gülümsedi ve kolunu omzuma attı. “Sadece en yakın arkadaşıyla sohbet ediyor. Bununla bir sorunun mu var?”

“En iyi arkadaş mı? Bütün hafta o üzgünken neredeydin? Peki patronun, eski takıntısına bu şekilde sırtışman hakkında ne düşünüyor?” Rand'in kendini beğenmiş ses tonu beni ürperterek midemin düğümlenmesine neden oldu.

Jaime omuz silkti. “Artık onu umursamıyor. Muhtemelen bu gece yarısına kadar yatağa atacak bir turist bulur. Onlar her zaman favorisi olmuştur.”

Parmakları omzumu sıkarak yalan söylediğini söylüyordu ama sözleri yine de bıçak kesigi gibi beni derinden yaralamıştı. Akan kana rağmen ifadesiz bir surat takınmak için tüm oyunculuk becerilerimi kullandım.

“Gerçekten mi?” Rand kaşlarını çatı. “Sadece şerefsiz olduğun için onunla konuşmadığını sanıyordum. Demek artık onu umursamıyor? Öyle mi?”

“Aynen öyle.” Jaime vurgu yapmak için elini şıklattığında irkil-dim.

“İlginç.” Rand'in kaşları daha da çatıldı. “Pekâlâ, eğer sakıncası yoksa randevumu geri istiyorum.” Bana küçüklüğümüzü hatırlatan küçük bir gülümsemeyle baktı.

Kendi gülümsemem ise zayıftı. Vücudumda dönen tüm bu duyguları deneyimledikten sonra şu anda yapmak istediğim son şey Rand'in yanında olmaktı. Aynı zamanda onun duygularını incit-

mek de istemiyordum. Sol'dan ayrıldığımdan beri yanımdaydı. Bu gece onun gönlünü hoş tutacak, sonra da yurt odama dönüp az önce olanları düşünecektim. Ve yarın tüm bunlarla yüzleşecektim.

Umarım çok geç kalmamış olurdum.

"Tabii ki." Jaime ona yalnızca sahnede sergilediği bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sonra konuşuruz, Scarlo. Bana yaz." Bir fısıltıyla kulağıma eğilmeden önce yüzü ciddileşti. "Dediklerimi bir düşün."

Neredeyse 'hangi kısmı' diye soracaktım ama o da hayaletim kadar hızlı bir şekilde kaybolmuştu. Tıpkı olduğu gölge gibi.

28. SAHNE

ÇATI İTİRAFLARI

Scarlett

Biraz kendime gelmek için tuvalete gitmek istemiştim ama şimdi sadece yatmak istiyordum.

"Cidden iyi misin?" diye sordu Rand, şeytan maskesinin ardında kaşlarını çatıldığını açıkça belli oluyordu.

"Evet." Başımınla onayladım. "İyiyim. Sadece geceyi sonlandırmaya hazırım."

"Sence Jaime'nin söyledikleri doğru mu?"

Omuz silktim. "Emin değilim. Ama dürüst olabilir miyim?"

"Elbette." Sesi pürüzsüz ve ikna ediciydi. "Bana her zaman her şeyi anlatabilirsin, Lettie."

Babamın bana verdiği takma adı kullanmayı bırak.

Bunu neredeyse söyleyecektim ama dilimi tuttum. Bütün gece huysuzdu ve ruh halindeki bu değişime minnettar olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurdum.

"Jaime'nin söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmiyorum, yine de sanırım Sol konusunda düşünmeden davranmış olabilirim. Bence... bence onunla konuşmalıyım. En azından ayrılma şeklim için özür dilemeliyim."

Rand yavaşça başını aşağı yukarı sallarken dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Neden bu gece bunu bir düşünmüyorsun? Aklımda seni neşelendirebilecek bir şey var."

Önerisi üzerine gergin kaslarım gevşedi. "Gerçekten mi? Nedir?"

"Her zaman çok meraklısın, Lettie." Sırıttı. "İçkini masada bıraktım, biraz bekle de geri dönüp alayım."

"Ah, hayır, sorun değil." Arkasını dönüp gitmeden önce ona eli mi salladım. "Sadece gidelim. Sanırım sürprizimi başka bir yerde

alacağımı, değil mi? Ama yatağa gitmeyi umuyordum. Oldukça yoruldum.”

“Çok uzun sürmeyecek, yemin ederim. Sadece bana güven.”

Bu son üç kelime neredeyse hayır demem için yeterliydi ama gözlerindeki yalvarış zihnimde çalan alarm zillerini yumuşattı.

Ben daha cevap vermeden elimden tuttu ve beni Yeni Fransız Opera Binası'na giden koridorlardan ve merdivenlerden geçirdi. Yatakhane gitmek yerine merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettik.

“Nereye gidiyoruz?”

“Görmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var.”

Bara ulaşmanın zor olması ve nasıl girdiğinize bağlı olarak oraya ulaşmak için opera binasının iç tuzaklarından geçmeniz gerekiyordu. Bordeaux öğrencilerine bara giriş tamamen serbestti, bu yüzden buranın tüm detaylarını öğrenmiştim ama nasıl oluyorsa Rand de nereye gittiğini çok iyi biliyor gibiydi.

En üstteki çatıya ulaşana kadar yukarı çıktık.

“Çatı mı? Buraya erişim olduğunu nereden biliyorsun? Öğrencilere bile izin verilmiyor-”

Telefonunun -sandığımdan daha eski bir modeldi- ekranına bastı ve kapı, tünellerdeki kapılar gibi vızıldayıp tıkırdamaya başladı. Tıkırdamalar biter bitmez Rand kapıyı iterek açtı ve çatıyı ortaya çıkardıktan sonra kendini beğenmiş bir gülümsemeyle döndü.

“Fransız Mahallesi hakkında Sol Bordeaux'nun fark ettiğinden daha fazla şey biliyorum.”

Rand beni dışarı çekip kapıyı arkamızdan kapatırken göğsüm sıkıştı ve donuverdim.

“Rand... bu ne anlama geliyor?”

Çatıda ilerledi ve kollarını açarak bir daire çizdi. “Şuna bak, Lettie. Tüm ihtişamıyla New Orleans'a bak. Fransız Mahallesi tüm görkemiyle ayaklarımızın altında.”

Onu binanın Bourbon Caddesi tarafına doğru takip ettim ve çevremi görmek için döndüm. Yeni Fransız Opera Binası'nın çatısı düzdü ve insanları düşmekten korumak için çatının dış duvarlarını kaplayan, bel hizasında, işlemeli demir korkuluklar vardı. Binanın ortasında, Yunan tanrıçası Athena'nın bronz bir heykeli duruyordu,

bir elinde kalkanı, diğer elinde mızrağıyla şehrin üzerinde nöbet tutuyordu. Sadece birkaç blok ötedeki İş Merkezi kulesi gece göğünde yükseliyor ve altımızda, Bourbon Caddesi'nin ışıkları parlıyor, sesleri bize doğru geliyordu.

"Çok güzel," diye katıldım ona. "Ama neden buradayız Rand?"

Maskesini yüzünden çekti ve sonunda vahşi bakışlarını tekrar bana çevirdi. Omurgamdan aşağı endişe dolu bir his indi ve kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. Siyah kelebek maskemi çıkarmak istiyordum ama Rand'in üzerinden ürpertici bir hava yayılırken, gözlerimi ondan ayırmak istemediğim için kendimi tuttum.

Çocukluğumdan hatırladığım berrak mavi gözleri şimdi bana kızgın bir şekilde bakıyordu. Gözlerinde manik bir deliliğin olmaması, onun dramatik ve gürültülü hareketlerini daha da sinir bozucu hale getiriyordu.

Akıl hastalığından korkan ve bundan mustarip olan pek çok insan vardı. Hatta bazıları hepimizin canavar olabileceğine inanacak kadar ileri gidiyordu. Ancak mantıksız davranmak için deliliğe ihtiyaç duymayan insanlar, hepimizden daha tehlikeliydi.

"New Orleans'a sahip olmak abimin son arzusuymuştu, biliyor musun? Bordeauxlar'ın sahip olduklarını *sandıkları* gibi. Ve ben sonunda onun hayalini gerçekleştirmek için geri döndüm. Ama bu aptal ateşkes yoluma çıkıyor. Sana tekrar yaklaşarak Sol'u kışkırtabileceğimi düşünmüştüm. Ama artık seni umursamıyorsa... o zaman başladığım işi bitirebilirim."

Çocukken duyduğum yanlış güvenin, bir yetişkin olarak beni bir kez daha yanlış yola sürüklediğini nihayet fark ettiğimde, damarlarımda buz gibi bir korku dolaşmaya başladı. Ancak bu sefer, zarar gören tek kişi ben olmayacaktım. Hayatımda beni yalnızca önemseyen tek kişiyi incitmiştim. Hatta Rand'in şu anda itiraf ettiği şey için onu suçlayacak kadar ileri gitmiştim.

Rand etrafımda yarım daire çizerek yürüyor ve ben de onu görüş alanımda tutmak için onunla birlikte dönerken bedenimdeki dehşet verici gerginlikle mücadele ediyordum. Sırtım sokağa dönükken durup bana baktı, yakışıklı yüz hatları şeytani bir şekilde gerilmişti ve ben yutkunup geriye doğru küçük bir adım attım.

Onunla konuş. Neyden bahsettiğini anlamaya çalış, sonra da kaç bunsan.

“N-neye başlamıştın?”

“Babanın benim babam için çalıştığını biliyor muydun?”

Bu beni durdurdu. “Öyle mi? Babam konserlere çıkarken ailenin bize yardım ettiğini biliyordum-”

Rand bir homurtu çıkardı. “Biz insanlara *öylece* yardım etmeyiz, Scarlett. Kimse yardımı kolay kolay hak etmez, hele de baban.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır... babam işinde en iyilerden biriydi. Bu yüzden baban ona sponsor oldu-”

Eski çocukluk arkadaşım bir kahkaha attı. “En iyi halindeyken bile vasattı. Ancak senin, yeteneğin var. Buna rağmen sen de onun gibi hayatını bahşişler için harcamayı planlıyorsun. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğün için zavallı mı yoksa hayalperest mi olduğuna karar veremiyorum.” Duraklayıp, düşünüyormuş gibi yaptı. “Sanırım hastalığını göz önünde bulundurunca, muhtemelen her ikisi de oluyorsun, değil mi? Hmm... ilaçlarını çalmanın bu kadar kötü bir şekilde geri tepmesi çok kötü. Geçirdiğin krizlerin hikâyelerini duydum. Bunu görmek eğlenceli olabilirdi.”

Ağzım açık kaldı. “Sen... *sen* mi çaldın?”

Gülümsedi, gözleri zaferle parlıyordu. “Yakalandım. Küçük Hayalet arkadaşının saklandığı yerden çıkmasının ne kadar süreceğini görmek istedim. Seni kaçıracağını düşünmemiştim. Söylesene, onunla yattın mı Lettie?”

Gözlerim kısıldı. “Bu seni ilgilendirmez.”

Oflayıp omuz silkti. “Evet... Sanırım yatmış olabilirsiniz. Bacaklarını ayırıp seni mahvetmesine izin verecek kadar sürtük olacağını hiç düşünmemiştim. Ama hey, sanırım bu sadece iş yapmanın maliyeti.”

“Ne demek beni *mahvetti*?” diyerek sinirli bir şekilde çıkıştım.

“O piç seni becerdi ve bir kenara attı.” Kollarını yanlara savurarak sırtıttı. “Eminim tatlı, saf, küçük beynin, onun seni özel biri olarak gördüğüne inanmıştır. Ama sen vücudunu bir canavar için heba ettin.”

“Rand-” Gözlerim yanıyor ve utanç verici bir öfke göğsümde fokurduyordu.

Başını eğerek birkaç santim yaklaştı. "Seni damgaladı mı?"

Bu soru gözlerimi kırıştırmama neden oldu. "Ne yaptı mı?"

Rand elini yukarı aşağı sallayarak beni gösterdi. "Herhangi bir kurukafa takısı ya da o aptal muskalardan görmüyorum. Yani seni damgaladı mı? Bordeaux taraftarları sadakat konusunda barbardır. En sadık olanlar damgalanır. Ondan sonra asla ayrılmazlar. Bilgi almak için işkence ettiğim gölgede bir damga vardı ama bunun Bordeauxlar'a hiçbir faydası olmadı. Ee, Sol bunu sana yaptı mı?"

Bu düşünceyle midemde kelebekler uçuştı ama bunun için çok uygunsuz bir zamandı ve bu yüzden o kelebekleri uzaklaştırıp başımı iki yana salladım.

"Tanrım. Belki de senden düşündüğüm kadar hoşlanmıyordur," diye mırıldandı.

Bana söylediği tüm bilgileri anlamlandırmaya çalışırken gözlerimi kırıştırdım. "Bütün bunları neden söylüyorsun?"

"Çünkü tatlı, *Küçük Lettie*, artık işime yaramıyorsun. Bu bok çukuru şehirden uzaklaşmak için New York'a gittim. Ama oraya vardığımda, abimin New Orleans'ı Chatelainler'in kontrolü altına almak için yaptığı tüm zorlu çalışmalara ışık tutan bazı insanlarla tanıştım. Laurent, Bordeaux ailesinin reisine suikast düzenlediğinde ben yurtdışında okuyordum ve daha sonra da sevgili, sanatçı Sol'u müzakerelerimiz için bir koz olarak kullanmaya karar verdi. Bu dahiceydi. Hatta aptal abim bir ateşkes önererek Ben'i yatıştırmayı bile başardı."

Parmaklarıyla tırnak işareti yaparak, "New Orleans'ı 'daha fazla kan dökülmesini önlemek için' ayırdık," dedi ve gözlerini devirdi. "Laurent, kendi iş alanımız için limanlara giriş izninin verilmemesini umursamadı çünkü neden umursasın ki? Fırsat bulduğunda bir Bordeaux'yu daha öldürüp tüm şehri ele geçirebilmek için Ben'in saklandığı yerden çıkmasını bekliyordu. Ama sonra kahrolası baban işe karıştı."

"Benim... babam mı?" Yüzümden kan çekildi ve dönen başımın içinde çarklar oynamaya başladı.

"Evet, *senin baban*. Bunu anlamam biraz zaman aldı. Onun aslında ne kadar hırsız ve dolandırıcı olduğunu, en iyi adamlarımdan

birini peşine taktıktan sonra anladım. O ve babamın bir anlaşması vardı. Eğer Fransız Mahallesi'nde Bordeauxlar'ı gözetlerse, babam Gus Day'in faturalarını ödeyecekti."

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor ve oturmak istiyordum ama kendimi olduğumdan daha zayıf bir pozisyona koyamazdım. Neyse ki Rand, babamın sırlarını ifşa etmeye devam ederken hikâyesine kapılmış gibi görünüyordu.

"Harika bir muhbirdi ve saflarımızda o kadar yükseldi ki babam, şehri devralma planlarını ona anlattı. Ama senin o baban, Bordeaux gölgelerinden birine bunu anlatarak bize ihanet etti... ve sonra siz birdenbire tekrar taşındınız. Baban kayıplara karıştı. Bir hafta sonra ailem öldü ve Laurent orijinal planın zamanını öne çekmek zorunda kaldı."

"Sol, t-trajik bir kaza geçirdiklerini söylemişti-"

"Puff! Çok komik, profesyonel 'intiharcının' söylediğine bak sen. Jacques Baron... Gerçekten onun kendini astığını düşünecek kadar aptal mısın? Hayır, bunu Sol yaptı. Jacques, Chatelainli bir adamdı-"

"Kadınlara zarar veren bir adamdı..." diye karşılık verdim, nefretimi gizleyememiştım ve Rand bana ters ters baktı.

"Kadınlara ne yaptığı sikimde bile değil, o benim sağ kolumdu ve benim olmadığım zamanlarda vekilimdi."

"Neden öyle birinin senin için çalışmasını istedin ki?"

"Ah... çünkü Bordeaux gölgeleri tam bir melek, değil mi? Gerçekten sokaklara döktükleri tek şeyin içki olduğunu mu sanıyorsun? En azından yakalanmaları kolay. Geçen pazar mezarlıktaki gölgeyi yakalamamış olsaydım, aptal arkadaşına bir ders veremezdim ya da bu gece sana bu muhteşem manzarayı sunmak için çatı kapısının kilidini açamazdım." Kapıyı açmak için kullandığı eski telefonu kaldırdı ve vurgulamak için salladı. "Bordeauxlar kayıp adamlarını asla bulamayacaklar. Sol'un aksine ben, cesetlerimi açıkta bırakmam."

"Sen bir hayvansın..." Yüzümü tiksintiyle buruşturdum ve bir adım geri çekildim. Bu hareketimi öne doğru yansıttı ve ensemden soğuk terler akmaya başladı.

Rand'in attığı kakhaha midemi bulandırdı. "Asıl hayvan kim, biliyor musun? Sol. Abimin ona yaptıklarının görüntülerini izledim ve adam yanarken, ölmekte olan bir kedi gibi uluyordu."

Boğazımda biriken kusmuğu zorlukla yuttum.

"Daha sonra sevgili Sol'un, abimi *boğdu*. Bordeauxlar'ın maaşlı polisinin bildirdiğine göre bu onun ilk "intiharıydı". O zamanlar herhangi bir şey yapamayacak kadar genç ve yalnızdım ama uzak-
tayken büyüdüm. Şimdi ceza almadan kurtulan herkes için *Chatela-*
in adaletini, gerçek adaleti talep ediyorum. Artık bu Hayalet saçma-
lığına bir son vereceğim. New York'ta anlaşma yaptığım iş adamları,
eğer limanı kendi özel... ticaretleri için güvence altına alırsam, her
şeye sahip olabileceğimi söylediler."

Çok hızlı nefes alıyordum ve bu da baş dönmesini artırıyordu. Ben yavaş yavaş nefes alıp vermeye çalışırken, Rand bana doğru sin-
sice yaklaşıyor ve ben de aynı yavaşlıkla geri çekiliyordum, gözlerim
bir tür kaçış planı için çatının etrafında gezindi.

"Bordeauxlar geri adım atmazdı ve işte o zaman Sol'un sana olan
rakıntısının benim lehime olacağını fark ettim. Bütün aileyi öldür-
meyi düşünmüştüm ama Sol, bir yıl önce en iyi suikastçımızı öldür-
dü ve ben, planlarımı altüst etme riskini göze alamadım."

"S-suikastçını mı? Sol onunla neden ilgilenir ki?" diye sorgu-
ladım Rand'i.

"Çünkü İki-Kurşun on yıl önce Bordeaux liderini öldürüp Sol'u
kaçırmıştı. Bu İki-Kurşun'un son işiydi ama onu emeklilikten çıkar-
dım. Peki bunu neden yaptığımı biliyor musun?"

"Neden?" Bazı şüphelerim vardı ve ağzım kururken cevap dili-
min ucundaydı.

"Babanı araştırması için yaptım. Babamın planlarını bir gölgeye
anlatarak ailemin öldürülmesine neden olan kişinin baban olduğ-
nu öğrenince, İki-Kurşun'a onu ortadan kaldırmasını emrettim."
Her kelimeyi tükürükler saçarak söylüyor ve her biri suratıma bir
tokat gibi çarpıyordu. "Baban çok uzun süre cezasız yaşadı. Eh, ge-
risini zaten biliyorsun. İki-Kurşun ile bizzat tanıştın, değil mi?"

Sırtım Athena heykeline çarptı. Adımlarımız şu ana kadar sürekl-
li birbirini takip ediyordu ve Rand, beni köşeye sıkıştırdığını fark

ettiğinde gülümsedi. Ama o, deli gibi konuşmaya devam ederken aklıma bir şey geldi.

“Polis raporlarından anladığım kadarıyla baban ondan saklanmaya çalıştığında biraz oyalanmak istemiş. İki-Kurşun'un isteksiz kızlara karşı bir zaafı vardı. Yine de bu kadar aptalca davranması muhtemelen hayatına mal oldu.”

Ah, hem de nasıl...

“Eğer senin peşine düşmeseydi, Sol'un ona gizlice yaklaşma şansı olmazdı. İki-Kurşun'un göğsüne bir silahı boşaltmış resmen. Sonra, gerçek Hayalet tarzında, tıpkı on yıl önce abime yaptığı gibi, onu da iyi bir önlem olarak boğmuş. Ateş etmek genelde onun tarzı değil. Bunu sadece, Sol'un İki Kurşun'u 1 Numaralı Lafayette Mezarlığı'na taşıırken yakalayan bir sokak kamerası sayesinde öğrendim. Adamlarım daha sonra mezarlığı araştırıp onun cesedini yakın zamanda açılmış bir mezarda buldular. Öldürme emrini benim verdiğine dair hiçbir kanıt yoktu, bu yüzden suikastçıyla baban arasında kişisel bir husumet varmış gibi göründü. Ondan sonra kimliğimi koruduğumdan emin olmak için tekrar saklanmak zorunda kaldım.”

Olanları Rand'den dinledikçe çözmeye başlamıştım. O, bazı kısımları yanlış anlamıştı ama benim için tüm taşlar yerine oturmuştu.

Sol için duyduğum gurur ve şükran, ona güvenmediğim için duyduğum suçluluk duygusuyla karışarak göğsümü dolduruyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Ancak Rand devam ederken korkmuş ifademi korumaya çalıştım.

“Ve artık babandan intikamımı aldığım için gözlerimi sana dikmiştim. Gus Day benim ailemi yok etti, şimdi ben de onunkini yok edeceğim. Gerçekten mükemmel bir zamanlama. Gus Day'in kızını ve Sol'un takıntısını ortadan kaldırarak bir taşla iki kuş vurmuş olacağım. Fransız Mahallesi'nin Hayaleti seni gerçekten umursamıyor mu, bir bakalım. Eğer umursamıyorsa, istediğimi elde edene kadar ileri gideceğim. Tüm New Orleans'ı o canavarlardan kurtarıp Charelain kontrolü altına alana kadar, tıpkı onların bana yaptığı gibi, onlardan her şeyi alacağım.”

Gözlerimi yakan kızgın gözyaşları, yanağımı okşadığında ürperdim.

“Canavar *sensin*.”

Sırtarak elini indirdi ve benden sadece bir adım uzaktaydı. "Ah, Scarlett. Bilmiyor muydun? Ben iyi bir adamım. Ve bu iyi adam, yıllardır benden sakladığın şeyi sonunda alacak. Her zaman iffetli davranıp durdun."

"On iki yaşındaydım," diye hırladım.

Beni omuzlarımdan yakalayıp arkamdaki bronz heykele çarpmadan hemen önce yüzü kızardı. Bu hareketi karşısında öyle şaşkına dönmüştüm ki yüzüme, dilimi kesmeye yetecek kadar sert bir tokat attığında geri çekilmeye bile çalışmadım. Siyah kelebek maskem yüzümden çıkıp yere düştü. Acıdan beynim davul gibi zonkluyor, beni şu anda hayatta kalabileceğimden çok daha yavaş bir tempoda hareket etmeye zorluyordu.

Bununla birlikte, babamın cinayetiyle bana övünmeye başladığından beri damarlarımda gezinen öfke, kaynamaya başlıyordu. Rand ellerini elbisemde gezdirirken odaklanmaya çalıştım ama aklıma geçmişten sahneler geliyordu.

Eller benimde, kıyafetlerimin altında geziniyor, hak ettiklerini düşündükleri şeyi elde etmek için tırmalayıp sıkıyorlardı. Bütün anılar en sondan başlayarak beynime akın ediyordu.

Jacques Baron.

Babamın suikastçısı.

Rand Chatelain.

Vücudumdan yayılan öfke, tıpkı babamın öldürülmesinden sonraki anlarda olduğu gibi bana enerji veriyordu. Babam bana saldırmaya çalışan adamı vurmuş, yaralamış ve farkında olmadan işi bitirmeme yardım etmişti.

"Sol'un seni umursamadığını söylediğini biliyorum ama o piçi doğduğumdan beri tanıyorum. Hiçbir Bordeaux, küçük oyuncaklarını paylaşmayı sevmez. Keşke seni çatıdan aşağı ittikten sonra senin vücudunu gördüğünde yüzünün alacağı ifadeyi görebilseydim. Erkek arkadaşı onu bir çöp gibi terk ettikten sonra deli bir kadının intihar edip etmediğini kimse sorgulamayacaktır. Ve bu Sol'un sadist kalbini bayağı kıracaktır."

Çok üzgünüm, Sol.

Bedenimi yoklayan Rand'in omzunun üzerinden uzaklara dal-

dım ve ne yapacağımı, bundan nasıl kurtulacağımı, donma içgüdü-
mü kırmak için öfkemi nasıl kullanacağımı bulmaya çalıştım. Tıpkı
babamın öldüğü gece bulduğum gibi.

Katili topallayarak uzaklaşır uzaklaşmaz transtan çıkıp babamın
silahını kapmıştım. Adamın peşinden koşmuş ve onu sırtından vur-
muştum. Adam siyah kaldırıma düştüğünde bana doğru dönmüştü.
Hayatı için yalvarması beni nefretle doldurmuştu çünkü o, babama
merhamet göstermemişti. Katilin yalvaran gözlerine bakmış ve silah
ellerimde boş sesi çıkarana kadar göğsüne ateş etmiştim. Gerçekten
öldüğünden emin olmak için onu tekmelemiştim; sanki fal taşı gibi
açılmış donuk gözleri bunun kanıtı değilmiş gibi.

Aşağıya doğru inen bir fermuarın bariz sesi sonunda korkumu
uzaklaştırdı. Kıvrak bir gölge bize doğru yaklaşıyordu. Umut, içim-
deki savaşıma ateşini körükledi, zihnimi temizledi ve Rand'in, ale-
tini çıkarmak için beni bıraktığını fark etmemi sağladı. Tamamen
özgürdüm.

Gölge beni başıyla onaylarken kömür rengi gözlerini gördüm.

Eğer bu işe yaramazsa, en azından Sol'un gerçeği öğrenmesini
isteyerek toplayabildiğim tüm cesareti topladım.

"Rand," diye bağırdım.

"Ne?" Benim bir tehdit olmadığımı varsayarak başını kaldırmaya
bile tenezzül etmedi.

"Suikastçını Sol öldürmedi..." Bu onu durdurdu. Sonunda ba-
kışlarımla buluştu ve ben gerçeği söylerken gözlerini kıstı. "Ben öl-
dürdüm."

Sersemlemiş ifadesinin tadını çıkararak onu tüm gücümle ittim.
Bu onu neredeyse hiç hareket ettirmedi ama koşmadan önce, baca-
ğımı kaldırıp stilettomu çıplak aletine olabildiğince sert bir şekilde
geçirmem için bana yeterli alan sağlamıştı.

Ben ayakkabılarımı çıkarırken tam anlamıyla uluyordu. Topalla-
yarak beni elbisemin askısından yakaladı ve yakasını yırttı ama rüz-
gârın ıslığı kulağımın yanından geçti ve uluması bir çığlığa dönüştü.

Arkamı döndüğümde onun yerde kıvrandığını, aletini ve omzu-
nu tuttuğunu gördüm. Sol köprücük kemiğinin hemen altına uzun
bir hançer saplanmıştı ve kafamı çevirdiğimde Sabine'in bize doğru
yürüdüğünü gördüm.

"Sol'un benimle işinin bittiğini sanıyordum."

Rand'e ulaşmak için hızla yanımdan geçerken, "Ben hariç herkesi senin radarından çıkardı," diye yanıtladı. "Chatelainli bir adamın babanı neden öldürdüğünü anlamaya çalışıyordu. Görünüşe göre eksik parçalar bu herifteymiş."

"Yani... yani babamın Chatelainler'in planından bir gölgeye bahsettiğini bilmiyor muydu?"

Başını salladı. "Hayır. Ben o kişinin baban olduğunu bile bilmiyordum. Bay Bordeaux muhbirlerinin kimliklerini gizli tutar ve iş anlaşmalarını ne Sol ne de Ben ile asla paylaşmazdı. Onların yetişkin olmasını beklemişti."

Gerçek, boğazımın duygularla düğümlenmesine neden oldu. "Ben... hiç bilmiyordum."

Tüm bunların hiçbirini hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Babamın katilinin peşine düştüğümde, benden kaçan birini nasıl öldüreceğimi düşünmüyordum. Intikam almayı düşünüyordum. Silahı suikastçının göğsüne boşalttıktan sonra, Sol beni cinayetle suçlanmaktan kurtarmıştı. O zamanlar bunu bilmiyordum. Ayrıca beni Rand'in misilleme yapmasına karşı da korumuştı. Ona hayatımı borçluydum.

Bana, "Sol'a koş," diye emrederek çarıdaki açık bir kapıyı işaret etti. "Orası seni geçen hafta gittiğimiz yola götürecekt. Elini göz hizanda tut ve asla duvardan ayrılmasına izin verme. Bu, kaybolmanı engelleyecektir. Sabah ilgilenmesi gereken yeni bir mahkûm olduğunu ona mesaj atacağım."

Gözlerimi kırptıstırdım ve gözyaşlarımın, rahatlama, korku ve öfkeyle nihayet yanaklarımdan aşağı süzülüğünü fark ettim.

"Te-teşekkür ederim," dedim zorlanarak.

Sabine sadece başını salladı. "Gençken ben de bir Chatelain'e güvenmiştim. Yeni bir korumaydım ve erkek arkadaşımın patronumu devirmeye çalışmasına kızıyordum. Laurent benimle buluşmak için ısrar etmiş ve ben de buna kanmıştım. Sol daha bir çocuktı ve bir grubun konserine gitmek için gizlice dışarı çıkmıştı. Babasının onu bulması gerekiyordu. İşte o zaman Sol kaçırıldı ve Bay Bordeaux öldürüldü. On yıldır af dilemek istiyordum." Rand'e bir bakış attı ve ona doğru yürüyüp bıçağı daha da içeri bastırdı. Rand çığlık

atarak top haline geldi ve sonunda bayıldı. Sabine tekrar bana baktı. "Bu benim tek şansım olabilir. Koş. Ona git. Ben ona mesaj atmadan önce orada olmalısın, yoksa çılgına döner."

Başka tek bir kelime etmeden başımı sallayarak ayağa kalktım ve talimatlarını takip etmek için çıplak ayakla kapıya doğru koştum. Yırtık elbisem arkamda dalgalanırken işlemeli demir merdivenlerden aşağı hızla inip en alt kata ulaştım. Ayağım nemli taşa değer değmez solumda akan suyun sesinden uzaklaşıp sağımdaki taş duvarı buldum. Elimi sürükleyerek zifiri karanlık tünellerden geçtim.

Bir köşeyi döndüğümde karanlıkta, tam önümde loş bir lamba parladı. Rahatlamayla sendeledim ama titreyen bacaklarım takıldı ve sert bir şekilde dizlerimin üzerine düştüm. Tekrar duvarı yokladım ama onun yerine bir çelik buldum.

Hâlâ dizlerimin üzerinde, kalbim boğazımda atarken yumruklarımı çeliğe vurup bağırdım.

"Sol! Lütfen yardım et! Sana ihtiyacım var!"

Parmaklarımın altındaki kapı savrulurken açıldı ve Sol'un silüetinin arkasında turuncu bir ışık parlayarak onu her zamankinden daha çok müzik şeytanım gibi gösterdi. Uzun, heybetliydi ve arkasında sanki cehennem ateşi yanıyordu.

Yüzü çıplaktı ve beyaz bir gömlek giyiyordu. Yüzündeki sert dokular ve yanık izleri ışığın altında çok güzel bir parlaklığa sahipti. İçim acı ve pişmanlıkla burkuldu.

Ona güvenmemiştim ve o, her konuda haklıydı. Beni affedecek miydi?

Bana bakarken sert yüz hatlarında endişe belirdi ve göğsümde bir umut alevlendi. Kaşları gece yarısı gözünün ve yanındaki pembe çukurun üzerinde birbirine doğru yaklaştı ve güçlü çenesindeki damar oynadı.

Göğsüm sert nefeslerle inip kalkarken, yüzümü ışığa doğru çevirmek için çenemi kaldırdı ve hırladı.

"Canını kim yaktı, küçük peri?"

29. SAHNE

AY IŞIĞI GÖZLERDEKİ YALVARIŞ

Sol

Scarlett önümde diz çökmüş, nefesini düzenlemeye çalışıyordu. Bu manzara normalde beni memnun eder ve alerimin pantolonunun içinde hareketlenmesine neden olurdu ama onun muhteşem yüzünü gölgeleyen çaresizlik ifadesi, ensemdeki tüyleri havaya kaldırıyor ve beni onu kontrol etmeye yönlendiriyordu.

Siyah saten elbisesinin derin yakasında bir yırtık vardı ve yanağında bir morluk oluşuyordu. Bu gece birinin ölmesi için görmem gereken tek şey buydu.

Öfke, göğsümde kontrol edilemeyen bir ateş gibi yükseliyordu ve ilham perime bu şekilde dokunan herkesi yakmaya hazırdı. Sakinleşmeye çalışarak burnumdan yavaş, ağır nefesler alıp verdim. Scarlett yeterince korkmuş görünüyordu, durumu daha da kötüleştirmek istemiyordum. Yaralarını incelemek için başını eğip kızaran yanağından aşağıya doğru süzülen gözyaşını başparmağımla sildim.

“Haklıydın,” diye fısıldadı. “Her şey hakkında. Rand hakkında-”

Nefret göğsümdeki ateşi benzin gibi körükledi, yine de tek kelime etmedim. Bakışlarını kaçırmaya çalışıyordu ama buna izin vermedim ve çenesini daha sıkı tuttum.

“O bir canavar. Babamın ölümünün arkasında kendisinin olduğunu söyledi. O bana...” Yutkundum. “Canımı *yaktı*. Bana intihar süsü verecek ve sonra da senin ailenin peşine düşecekti.”

Damarlarımdaki kan öfkeyle kaynıyordu. Bu Chatelain pisliği benim olan birine bulaşabileceğini mi sanıyordu? Scarlett'i incitmek bana karşı doğrudan bir saldırı demekti ve Rand bunu biliyordu.

Bu bir savaş ilanı.

Rand'in sadece küstah bir züppe olduğunu düşünmüştüm. Birlikte büyüdüğüm aynı yumuşak çocuk olduğunu düşünerek yanılmıştım. Ben haklıydı, o da Laurent kadar kötüydü ve eğer buna bir çare bulamazsam daha da kötü olabilirdi.

Telefonum titredi ve saatime baktığımda, Rand'in zindanında bir sandalyeye bağlanmış, kanlar içindeki fotoğrafını gördüm. Sabine'den gelen bir mesajdı ve onu yakaladığını, ben sabah gelene kadar kendisinin ve Jaime'nin sırayla onu gözetleyeceklerini söylüyordu.

Güzel.

Gölgelerime güvenilebileceğimi ve Rand'in artık bu dünyada Scarlett'e ya da ailemden herhangi birine zarar verme ihtimalinin olmadığını bildiğim için sırtımdaki ve göğsümdeki gerginlik anında gevşedi.

"İcabına bakacağım." Yeminim boğazımdan bir hırıltıyla çıktı. "Odana dönerken dikkatli ol."

Parmaklarım sanki beni yakacakmış gibi Scarlett'in ipeksi teninden ayrıldı. Hareketle birlikte çenesi düştü ve ay ışığı bakışlarında panik ortaya çıktı. Onu eşliğimde bırakarak ön kapımı kapatmak için döndüğümde uzanıp pantolonumun paçasını tuttu.

"Bekle! B-ben özür dilerim. Seni dinlemeliydim, sana güvenmeliydim."

Onu inceledim, meleğimi kucağıma alıp evime götürmek ve bir daha asla gitmesine izin vermemek isteyen tüm kaslarımla savaşıyordum. Ancak...

"Seçimini yaptın, Scarlett. *İki kez.* Ve ben her seferinde kaybettim."

"Hayır! Lütfen, bir hata yaptım-"

"Hayır, yapmadın," diye tısladım ve eğilip ellerini tuttum. "Sana içimi açtım ve sen benim bir canavar olduğuma inandın. Kendini kötü hissetme," dedim alaycı bir şekilde. "Sen ilk değilsin. Kendi annem bile yüzüme bakamıyordu. Bana protez takılana kadar benimle tekrar konuşamadı. Bunu takmaktan nefret ediyorum," dedim tükürerek ama Scarlett irkilmedi. "Bana Chatelainler beni canlı canlı yakmasaydı kim olabileceğimi hatırlatıyor. Ama onun yüzünde bir daha o ifadeyi görmeyeyim diye takıyorum. O yüzden aynı bakışı sende de görmek istemediğim için beni bağışla, Scarlett."

“Ne bakışı?” diye sordu, gözleri benimkilerde cevap arıyordu. Ofladım, sorusunun saçmalığına neredeyse gülecektim.

“O korkunç, ‘ne canavar ama’ bakışı. İnan bana, bu konuda fazlasıyla tecrübeliyim.”

Başını sertçe iki yana salladı ve kuzguni bukleleri omzunun üzerinden dökülerek göğüs dekoltesini öptü. “O sana karşı değildi. Birinin sana bu kadar acı çektirecek kadar kötü olmasını hazmedemedim. *Tanıdığım* birinin. Bundan asla korkmam...” Ben onu durduramadan yumuşak parmakları yaralarımın sivri kenarlarını okşadı ve onun karşısında yüzümün bir kez daha tamamen çıplak olduğunu fark ederek irkildim.

On yıl boyunca, ihtiyaç duyduğum hiçbir anda maskemi unutmamıştım ama şu halime bak: onunla geçirdiğim bir hafta içinde maskemi iki kez unutmuştum.

Tek bir kasımı bile hareket ettirmedim ama parmakları elmacık kemiğimde gezinirken vücudumun titrediğini hissedebiliyordum. Dokunuşundaki saygılı şefkat karşısında gözlerim yanmaya başladı.

“Acıyor mu?” diye sordu ve durdu. Bileğini yakalayıp elini yavaşça çektim.

“Hayır.” Cevap verirken sesim boğuk çıkmıştı ve beni, kendisini Scarlett’e göstermekle tehdit eden duyguyu bastırdım. “Ayağa kalk.”

Aletimin seğirmesine neden olan bir hevesle sözümü dinledi ve hemen dizlerinin üzerinden ayağa kalktı.

“Şimdi oturma odasına geç,” diye emrettim ona.

Doğrudan zindanına gitme ve Rand’dan intikamımı alma isteği aklımda sürekli bir uğultu halinde dönüyordu. Ama Scarlett’le ilgili meselenin özüne inme ihtiyacı, göğsümde güm güm atan, dayanılmaz derecede gürültülü bir davul sesi gibiydi.

Kapıyı arkamızdan kilitletiğimde beni oturma odasına doğru takip etti. Yandaki sehpadan Sazerac’ımı alıp şöminenin önündeki halının üzerinde yürüdüm. Şöminem sıcak bir şekilde yanıyor ve mum ışığı siyah deri mobilyalar ile mermerin üzerinde parlıyordu.

Scarlett’le yüzleşmek için arkamı döndüğümde, turuncu ve kırmızı alevler yüzünde ve kıvrımlarını saran saten elbisesinin üzerinde

parlıyordu. Görüntü nefesimi kesti ve onunla yüzleşmeden önce odaklanabilmek için nefes alıp verdim.

“Bana şunu söyle, Scarlett. Madem seni dehşete düşürmedim, o zaman sana o şeytani herifin kim olduğunu söylediğimde neden bana inanmayı reddettin?

“Bunu Laurent’ın yaptığını söylediğinde sana inandım.” Benimkilerle tekrar buluşturmadan önce gözlerini yavaşça kapattı. “Fakat seninle, Jaime’nin benim korumam olması ve yaralanmasıyla ilgili yeni keşfettiğim onca şeyden sonra, eski çocukluk arkadaşımın da tehlikeli olabileceği gerçeğini kafamda oturtmam benim için zordu. Çok üzgünüm, Sol.”

Kendime engel olamayarak, “Yani bana inanman için sevgili Rand’inin itirafı gerekiyordu, öyle mi?” diye tısladım.

Karşımda duran bu kadının, beni olmak zorunda olduğum canavar olarak değil, gerçekte olduğum kişi olarak gördüğüne güvenmek istiyordum. Ona dair kör umudum yüzünden daha önce de kandırılmışım.

“Hayır! Yani... evet. Bilmiyorum. Söyleyebileceğim tek şey üzgün olduğum. Seni her şeyinle istediğimi söylediğimde bana inanman için ne yapabilirim? Özellikle de maskenin altındaki her şeyi? Ben... seni seviyorum, Sol.” Bu sözler karşısında göğsümdeki kaslar kasıldı ve neredeyse iki büklüm olacaktım. Fakat dışarıdan metanetli görünmeye devam ettim. “Sana âşık olduğumu anlamam için mektupları, müziği ve *seni* kaybetmem gerekti. Sanırım bana nota olarak yazdığın ilk mektubunu okuduğum anda sana âşık oldum ama bunu itiraf etmekten çok korkuyordum.”

Onun utangaç ve savunmasız gülümsemesi aletimin hareketlenmesine neden oluyordu. Arzumu kontrol altına almak için zorlukla yutkundum.

Uyuşmuş dudaklarımın arasından sessizce, “Kim bir hayalete âşık olur ki?” diye sordum.

“Ben oldum,” diye yanıtladı, gümüşü gözleri sıcacık ve samimiydi. “Senin yanında kendimi her zaman rahat hissettim. Bana kendimi nasıl kabulleneceğimi, hayallerimin peşinden gitmeyi ve karanlık yönlerimden korkmamayı gösterdin.”

Scarlett titrek, sakın bir nefes aldı. “O gece, o kişi sendin değil mi? Sen... babamın katilini öldürdüğümde oradaydın, değil mi?”

“Adı İki-Kurşun’du...” Sonunda tüm gerçeği itiraf etmeden önce bir an tereddüt ettim. “O adam babamı öldürmüştü. *İntihar* süsü verme sanatında güçlü ve yetenekli olduğum an onu takip etmeye başladım. O gece onu Kumandan’ın Sarayı’nın önünde buldum ve ipimi hazırladım. İşini orada halledip cesedini kendi evine yerleştirmeyi planlamıştım. Ama onun birini beklediğini, birini *aradığını* fark ettim ve gözlemlemek için gölgelerde kaldım. Sonra sen babanı aramaya çıktın. Sen... büyüleyiciydin. Odaklanamamam neredeyse senin hayatına mal olacaktı. Bütün bu olaylarda masum olduğun açıktı, bu yüzden İki-Kurşun sana saldırdığında neredeyse kendimi kaybedip kimliğimi ortaya çıkaracaktım. Ama baban sonunda saklandığı yerden çıkıp hamlesini yaptı. İki-Kurşun’un ateş etmesini engellemek için çok geç kaldım.”

“Babam bir Chatelain muhbiriymiş. Bu yüzden Fransız Mahallesi’nde sahne almaya başlamış. Görevi Bordeaux gölgelerine yaklaşmakmış. Rand, babamın neredeyse on yıl önce Chatelainler’e ihanet ettiğini söyledi ama Rand bunu geçen yıl öğrenmiş. Bu yüzden ona suikast düzenlemesi için İki-Kurşun’u göndermiş.” Başını eğdi ve sesindeki ağır utançla şüphelerimi doğruladı.

“Sonunda doğru olanı yapmaya çalıştı. Ancak silah İki-Kurşun’un omzuna isabet etti. Baban hedefi tutturamadı.”

“Ben tutturdum.” Gözleri muhteşem bir öfkeyle parlıyordu. Tıpkı karanlığının beni çağırdığı ve benim de cevap verdiğim o gece gibi. “Öldüğünü *biliyordum* ama polis geldiğinde o ve silah gitmişti...”

Sesi kısıldı ve ay ışığı bakışları benimkine kilitlenirken ben devam ettim.

“Babanı kontrol etmek için koştuğunda, ilmiğimi İki-Kurşun’un boynuna geçirdim ve onu yakındaki bir mezara saklamadan önce işin bittiğinden emin oldum. İki-Kurşun ile baban arasındaki sorunun ne olduğunu bilmiyordum. Rand doğruyu söylüyor olabilir ama baban Chatelainler’e ihanet ettiyse bile benim babam bunu bize söylemedi. Babam öldüğünde kardeşim ve ben sadece on beş

yaşındaydık ve o, reşit olmadığımız için işleri bizden gizli tutardı. En iyi suikastçıları öldürenin sen olduğunu öğrenirlerse, Rand'in vekilinin sana misilleme yapmasından korktum. Üstelik gençtin ve hâlâ anlaşılır bir öfkeyle doluydun. Onların ya da polisin senin peşine düşmelerini ya da kullandığın silah Chatelain tabancası olduğu için sana soru sormalarını istemedim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Chatelainler uyuşturucu, silah ve kadın ticareti yapıyordu. Modelinden ve seri numarasından silahın onlara ait olduğunu anlayabildim." Gözleri genişledi. "O perişan haldeki kurbanın, çalıntı silahla ilgili cezai yasal işlemlere ve sorulara tutulmasını istemedim. Katilin ve silahın ortadan *kaybolması* herkes için, özellikle de senin için daha iyi olurdu."

"O gece beni korudun."

"Ve korumayı asla bırakmayacağım. Babamın katilini hak ettiği adaleti sağladığını gördükten sonra intikam takıntım, sana olan bir özleme dönüştü. O günden beri sana karşı koyamıyorum. Işığın, karanlığın, tutkun... *sen*, beni her an tükettin. Bir takıntıdan daha fazlası oldun. Her şey oldun. Ama sonra benden seni rahat bırakmamı istedin, o yüzden sana olan takıntım sadece seni korumaktan ibaret olacak."

Ay ışığı gözleri yalvarıyor, etrafımızda titreşen altın ışıktaki parlıyordu. "Beni... tekrar istemeni sağlamak için ne yapmam gerekiyor?"

"Mesele hiçbir zaman *benim seni* istemem olmadı, Scarlett," diye homurdandım.

Yutkundu. "O halde *benim seni* istediğime inanmanı sağlamak için ne yapmam gerekiyor? Beni affetmen için seni nasıl ikna edebilirim?"

Ateş ışığı pürüzsüz, kaymak teninin üzerinde dans ederken onu dikkatle izledim ve sonunda kararımı verdim. "Sana tekrar güvenmemi istiyorsan canavar olduğumu düşünmediğini bana kanıtla."

O seksi, dolgun altdudağı sorgularcasına büzüştü. "Bunu nasıl yapacağım?"

"Yalvararak."

30. SAHNE İSTEDİĞİ GİBİ

Sol

Gözleri şok ve açlıkla genişlerken, aletim beklentiyle kalktı. Yüzümde şeytani bir sırıtış belirirken, gömleğimin düğmelerini tembelce çözmeye başladım. Bakışlarım dışarı fırlayan diline indi.

“Y-yalvarmam mı? Nasıl?”

Göğsüm ve gövdemin her yerindeki çok sayıda yara izini ve dövme bir kez daha ortaya çıkardığımda, ifadesi daha da açgözlü bir hal aldı. Hiç şüphesiz ki krem si uyarılmasının bacaklarından aşağı damlamasını engellemeye çalışarak uzun elbisesinin altında bacaklarını sıkıştırdı. Kaslarım ve bacaklarım kasılırken hareket etmeye ve onun içine girmeye hazırdım.

Gömleğimi çıkardıktan sonra kanepeye fırlattım ve yüz hatlarını inceledim. İfadesi karşısında kalbim temkinli bir umutla atıyordu. Hiçbir korku yoktu, sadece benim bu hafta onsuz geçirmek zorunda kaldığım her gün boyunca hissettiğim aynı açlık vardı.

“Benim için soyun.”

Dudağını ısırırken yanakları kızardı ve baş parmaklarını elbisesinin askılarının altına geçirdi. Bakışlarım onun dekolteli yakasındaki yırtığa takıldığında öfkeden başım zonkladı ve yumruklarımı canım acıyacak kadar sıkıttım.

Aklımın bir köşesinden beklemek ve Scarlett'i güvenliği için daireme kilitledikten sonra gidip Rand'i öldürmek geçiyordu. Ama onu benim için gözaltında tutacakları konusunda Sabine ve Jaime'ye güveniyor, Scarlett'i tanıyordum. Şu anda buna ihtiyacı vardı.

Tekrar ayrılmadan önce ona güvendiğimi bilmesi gerekiyordu. Bu güvence olmadan, yalnızken düşünceleri onu çok yorardı. Ve zindanımdaki canavarla yüzleşmeden, Scarlett'in tekrar benim olduğunu bilmesini istiyordum.

Kumaşı omuzlarından çekip bıraktı. Saten kumaş uçarak yere düştüğünde onu siyah askısız sutyen ve tangayla, bir sonraki emrimi bekler halde bıraktı.

“Her şeyi çıkar,” diye belirttim, ona hemen oracıkta sahip olmaktan kendimi alıkoyarken hırıltı bir sestən başka bir şey çıkaramamıştım.

Sutyeninin arkasındaki kopçasını çözmeden önce başını bir kez salladı. Sutyeni yere düştükten sonra tangasını yavaşça bacaklarından aşağı kaydırđı ve düzgün bir şekilde tıraş edilmiş siyah tüylerini ortaya çıkardı. Benim için tamamen çıplak kaldığında kıyafetlerini ayak parmaklarıyla kenara itip bekledi.

Kaşları, “memnun etmeye hevesli” olduğunu bağırān gümüş rengi gözlerinin üzerinde ciddi bir tavırla kalktı. Bakışlarımla yeri gösterdim.

“Diz çok, *ma jolie petite muse*. Seni bağışlamamı ne kadar çok istediğini göster bana.”

Kararımdan vazgeçmemi beklemedi ve tereddüt bile etmeden dediğimi yaptı.

Güzel.

Bu benim için değildi. Chatelainler ve benim ona yaşattığımız onca şeyden sonra beni seçtiğini ve yalvardığı kişinin ben olduğumu bilmesi gerekiyordu. Sadece bu da değil, benim merhametimi kazandığına da güvenmesi gerekiyordu.

Halının üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve ben de teninin üzerinde parıldayan ateş ışığını daha iyi görebilmek için yumuşak buklelerini yüzünden uzaklaştırdım.

Kemerimi çözüp tek elimle pantolonumdan çekip çıkardım. Derinin kumaşa sürtünme sesi, sırtımda bir zevk ürpertisi yarattı. Ardından kemeri mermer şöminenin yakınına bıraktığımda ses çıkarak yer düştü.

“Beni dışarı çıkar, tatlı peri.” Yüzü aydınlandı ama ay ışığı gözlerinde biraz endişe vardı. “Merak etme. Sana nasıl sevdiğimi göstereceğim.”

Başıyla onayladıktan sonra çekingen parmakları pantolonumun üzerinde gezinerek düğmelerimi çözdü ve fermuarımı indirdi. İç ça-

maşırı giymediğim için uzunluğum öne doğru fırlayarak büyümesine neden oldu. İnce parmakları sert aletimi pantolonumun içinden tamamen çıkarırken derin bir nefes aldı. Sanki ateşlemekten korktuğu dolu bir silahmış gibi aletimi çok nazik bir şekilde tutuyordu.

“Daha sıkı, Scarlett. Böyle.” Saçımdan tutup kafasını kendime doğru çektim.

Meydan okurcasına gözlerini kıstı, başını onaylarcasına sallamaya çalıştığını hissedebiliyordum ama buna izin vermedim. Tutuşunu sıkılaştırıp, kendini dengelemek için diğer elini bacağımın üzerine koyarken, o kararlı bakışları üzerimde kaldı. Aletimin ucunu ağzına yerleştirirken yüz ifademi inceliyordu. Diliyle tereddütlü bir şekilde tadıma bakarken, dudakları dişlerini kaplayarak içgüdüsel olarak hassas tenimi koruyordu.

Aletimin üzerinde yukarı aşağı hareket etmeye başladığında, vücuduma sıcak bir coşku yayılmaya başladı ve başımı geriye doğru yatırıp saçlarını tuttum. Damarlarımda zonklatan kontrolü ele geçirme dürtüsüne karşı savaşıyor ve önce onun kendi sınırlarını test etmesine izin veriyordum.

Bir ritim belirledi: beni emiyor, diliyle başımı okşuyor, dilini uzunluğumun etrafında döndürüyor ve aletimin ucuna doğru inliyordu. Küçük sesleri beni diğer elimle şömine rafını tutarak denge de durmaya zorladı.

“Siktir, Scarlett. Benim için böyle inlemeye devam et, bebeğim. Dilini ve boğazını rahatlat ve beni daha fazla ağzına al. O ses tellerinin sadece benim için şarkı söylediğini hissetmek istiyorum.”

İstedigimi yaptı ve beni ağzına daha fazla kaydırды. Tükürüğü uzunluğumu kaplayarak beni kolaylıkla içeri sokmasını sağlıyordu ama hâlâ tamamen içeride değildim.

“Elini daha fazla kullan, bebeğim. Aletimi sıkı amının içine sokarken yaptığım gibi sıvazla.”

Titredi ve eliyle beni okşamaya başladı ama diğer elinin çıplak teninde kaydığını gördüm.

“Aynen, kendinle oyna. Klitorisini okşa. Bana çok iyi davranıyorsun. Sen de hissetmeyi hak ediyorsun. Bu muhteşem vücudun içinde olacak tek siki keşfederken kendini de keşfet. Ama sakın

orgazm olayım deme. Beni duyuyor musun? Bundan böyle bunu yapmak benim işim.”

Tutuşum karşısında ürperdiğinde, başını sallamasına izin vermek için tutuşumu gevşettim. Gözlerim gövdesinden aşağı doğru kayan elini takip etti.

“O yumuşak bacaklarını aç ki kendine dokunduğunu görebileyim.”

İtaat etti ve yeni pozisyonu sayesinde, başımı yana eğdiğimde bacaklarının tepesinin güzel bir şekilde ortaya çıktığını görmek beni mutlu etti.

“Şimdi klitorisine odaklan ki *her şeyi* görebileyim.”

İki parmağını klitorisi üzerinde kullandığını izleyebilecek mükemmel bir açıya sahiptim. Yanaklarını içine çekerek tekrar inlediğinde ise odağımı kaybettim. Titreşimler omurgamdan aşağıya karıncalanmalar göndererek beni neredeyse tüm kontrolü kaybetmeye zorluyordu.

“Mmmm, evet. Seni aletimin üzerinde şarkı söylerken hissetmek müthiş bir şey.” Uyarılışının kokusunu alabiliyordum ve sanki havada tadını alabilirmişim gibi dudaklarımı yaladım. “Sularını halıma damlatıyor musun? O sıkı, azgın amcığın sikimi içinde istiyor mu?”

Cevabını verirken sadece bir miyavlama sesi çıktı ama bu coşkuyu henüz sonlandıramayacaktım. Saçlarını daha sıkı kavradım ve kendimi boğazının içine ittim. Ağzı bu açıda aletimin yarısından fazlasını içine alıyordu. Scarlett klitorisine hızla masaj yaparken kendini dengelemek için uyluğumu tuttu.

“Çenenin rahat bırak ve ben ağzını becerirken benim için şarkı söyle, müzik meleşim.”

Ağzını daha da açtı ve sikimin etrafındaki kasları rahatladı, artık beni inanılmaz derecede sıkı sınırlarından dışarı ırmeye çalışmıyordu. Bir elimi başının arkasındaki kuzguni siyah saçlarının arasından geçirirken, diğer elimle şömine rafına tutunup dengede durmaya çalıştım. Scarlett'e doğru adım attım ve onu geriye eğerek pantolonuma yapışmaya zorladım.

Şarkı söylemeye başladığında, burnu leğen kemiğime ve çenesi raşaklarıma değene kadar aletimi boğazında ilerlettim. Ses tellerinden gelen hafif titreşimleri ve farklı notaları üzerimde hissederek

kendimi ağzının içine ittim. Ben aletimi ağzına sokup çıkarırken salyaları akıyor ve şömine ışığının altında, muhteşem boynundan aşağı doğru parılıyordu. Pembe yanaklarından güzel gözyaşları akıyordu.

Her zaman hayalini kurduğum görüntü gerçeğe dönüşmüştü ama gerçeği, hayal gücümün yaratabileceği her şeyden daha iyiydi. Omurgam karıncalanıyor ve aletimin dibi, dolgun dudakları oraya her sürtündüğünde geriliyordu. Scarlett daha yüksek sesle şakımaya başladı ve sikimin etrafında yaptığı müziğin, daha önce Mask'ta söylediği müziğin aynısı olduğunu sonunda anlayabildim.

Benim için.

Çünkü hiç şüphesiz ki, tüm dünya onu sahnede dinlese de bu sözler benim içindi. O ilk geceden beri Scarlett'in karanlığına kapılmıştım ve o farkında olsa da olmasa da bu şarkıyı bizim için yazmıştı.

Yükselen notalarla birlikte hamlelerim vahşileşti. Çılgınlığımın fazla ileri giderek onun güzel sesine zarar vermesini istemediğim için beni yönlendiren aciliyete teslim oldum. Kör edici patlama ihtiyacı, vücudumda spazmlar yaratıyor, beni boşalmakla tehdit ediyordu.

“Geliyorum, tatlı peri. Şeytanının tohumlarını yut.”

Geçen hafta sonu, menimin bir damlasını bile israf etmeyeceğime ve sadece onun sıkı amının içine boşalacağıma dair kendime söz vermiştim. Ama bir haftadır yanımda değildi ve boşalır boşalmaz bunu tekrar yapabileceğimi biliyordum.

Elimi şömine rafından çektim ve saçlarının arasına karışmış diğer elimle buluşturdum. Kıç yanaklarımı sıktım, kaslarım gerilirken başını ellerimin arasında tuttum ve yaşlı gözleri bana kilitlenmişken aletimi sapına kadar ağzının içine ittim. Aletim ağzının içinde nabız gibi zonkluyordu ve ucundan sıcak spermler fışkırırken, Scarlett'in parlak ay ışığı gözleri büyüdü. Sıkı, kadifemsi boğazı beni sağlıyor, orgazmımı uzatıyor, mutluluk tenimin altında karıncalanırken beni sarıyordu.

Saniyeler geçti ve nefes almak için tutuşumdan kurtulmaya çalıştı. Çok ihtiyaç duyduğu nefesi alabilmesi için geri çekildim ve dudaklarından damlayan menimi geri ağzının içine soktum.

Aletime karşı bir itiraz mırıldandı ve bileklerimi tuttu ama saçını okşayıp yumuşakça fısıldadım. “Şşş. Sakin ol, *mon amour*. Rahatla. İç beni.”

Scarlett talimatlarımı dinledi ve gözleri kapandı. O dolgun, şişmiş dudaklar, tekrar ritmik bir şekilde beni emmeye ve orgazmımın son kalıntılarını yutmaya başladı. Ona kısık sesle cesaret verici sözler mırıldanıp, onu sakinleştirirken vücudundaki kasların gevşemesini izledim. Sanki sesim ve aletim, nefes alamamasından dolayı yaşadığı paniği yatıştırıyor gibiydi.

Sonunda boşalmayı bitirdiğimde, ağzından çıkmaya çalıştım ama tırnakları bileğime battı ve dudaklarını penisimin etrafında sımsıkı tutmaya devam etti. Scarlett, yumuşamış aletimin başını defalarca emerken, ağzımdan bir inleme kaçtı ve aletim yavaş yavaş hayata dönmeye başladı.

“Lanet olsun, Scarlett. Evet, bebeğim. Sikimi istediğin gibi em, tatlı peri.”

Kafasını ileri geri sallayarak aletimi sağdı, ta ki ben dimdik olup tekrar boşalacak hale gelene kadar.

“Yeter,” diye homurdandım, daha fazla bekleyemeyecektim.

Geri çekildim ve Scarlett daha fazlasını isteyerek sızlanırken bir küfür savurdum. Tükürüğünün aletimin ucundan damladığını görmek beni neredeyse boşaltacaktı. Pantolonumu çıkarıp kenara savurdum ve önünde diz çöktüm.

Alnını saygıyla öperken iki elimi kalın buklelerinin arasından geçirdim. Ellerini belime doladı ve yaralarımın etrafındaki genellikle hissizleşmiş olan deri onun için karıncalandı.

Geri çekildiğimde ellerimi saçlarından çektim ve yüzüğümü, kurukafa avucumun içine bakacak şekilde çevirdim. Planladığım şey için mükemmel yeri bulana kadar vücudunu incelerken, bakışlarımdaki sıcaklığı görebildiğinden emindim. Aklımdan onu uyar-mak geçiyordu ama bunu atlatabilmesinin tek yolu haz olacaktı. Eğer gergin olursa, haz da alamazdı. Ve onun kesinlikle hazır olduğuna emin olmadan ona bu acıyı yaşatmazdım.

Nihayet gümüşü bakışlarıyla karşılaştığımda kalbim göğsümde cılgınca atıyordu.

"Bağışlanmak için öyle güzel yalvardın ki. Seni affediyorum ama şimdi tatlı amının içindeyken sana ne kadar iyi hissettirdiğimi duy-mak istiyorum."

Şişmiş kırmızı dudağını ısırarak gülümsememeye çalıştı. "Bunu yapabilirim. Kolayca."

Ben de onun gibi sııttım, yüzümün sağ tarafı gerildi.

"O halde benim için arkayı dön."

31. SAHNE

O BİR BORDEAUX

Scarlett

Piyanoya dönerek, ellerim ve dizlerim üzerinde dururken kalbim bir bas davulu gibi gümbürdüyordu. Sağımdaki şömine tenimi ısıtıyordu. Arkama yerleşip, ellerini kalçalarımın iki yanına koyan Sol da öyle. Sert uzunluğu girişimde oyalanıyor ve kadınlığıma sataşarak bekliyordu. Bunun benim işaretim olduğunu anladım.

“Evet, Sol, lütfen beni becer-”

Ben daha sözümü bitiremeden içime girdi. Acı ve zevkin lezzetli karışımıyla adını haykırdım. “Çok *doluyum*.”

“Amin aletimi acayip sıkıyor, Scarlett. Bir kez daha, içine giremeden bir hafta geçirmeye katlanamam. Anlıyor musun?”

Kararlı bir şekilde başımı aşağı yukarı salladım. “Lütfen. Ben de katlanamam.”

Hızlı bir şekilde içime girip çıkıyor ve birbirine çarpan tenlerimizin sesi klitorisimi karıncalandırıyordu. Sol’un vuruşlarını karşılamak için parmaklarımı halıya gömdüm. İçimdeki o nabız gibi atan kıvılcımı bulmam hiç uzun sürmedi ve o kıvılcım bir şenlik ateşine dönüştü. Patlayabilmem için Sol’un içimdeki o özel noktaya dokunmasını sağlamaya çalışırken sırtım bir kedi gibi gerildi.

Sol saçlarımı dizginmiş gibi kavrayıp beni doğrulmaya zorladı ve o patlayıcı noktayı kolayca bularak dudaklarımdan bir inlemenin çıkmasını sağladı. Tekrar tekrar içime giriyor ve beni zirveye çok yaklaşıtıyordu. Kollarından biri göğüslerime doğru kıvrıldı ve aniden yavaşlayarak aletin ucunu yukarı aşağı hareket ettirdi. Bu yeni, yoğun tempo karşısında çığlık attım ve o, boynumu öperken çenemi yana çevirdi. Diğer eli bacaklarımdan arasına girip klitorisimin etrafında dönmeye başladı. Açı onu o kadar derinimde hissettiriyordu ki, yukarı doğru her hamle yaptığında karnımda bir

sızı hissedebiliyordum. Enfes bir his oluşmaya başlıyor ve kolunun altındaki meme uçlarım elmas parçalarına dönüşüyordu.

“Ne zaman gelmek üzere olsan, tüm vücudun etrafımda kasılıyor. Bu hissi seviyor musun, Scarlett?”

Eli tenimden ayrılmadan önce boğazımdan aşağı doğru sürüklendi, diğeri ise klitorisimle oynamaya devam ediyordu ve tam da Sol’un bahsettiği his vücudumu ele geçirerek içimdeki, kalçalarım-daki ve uyluklarımdaki kaslarımda kasılmasına neden oldu.

“Evet, buna bayılıyorum. Ve bu hissi bana yaşatanın sen olması-na da bayılıyorum,” diye dürüstçe cevapladım.

Sırtıma karşı titredi, hâlâ içine girip çıkıyordu. Parmaklarımı yu-muşak, siyah saçlarının arasından geçirmek için uzandım ve başımı yana çevirdiğimde gece yarısı gözünün bana ıslıl ıslıl baktığını gör-düm. Diğer elim kolunu tutuyor ve o, klitorisime sataşırken parmak uçlarım kaslarıyla birlikte hareket ediyordu. Yüzündeki hassas teni okşamak için saçlarını bıraktım. Giderek daha sıkı bir şekilde birbi-rimize kenetlenirken bedeni etrafımda titriyordu.

Beni sert bir şekilde öptü ve dili benimkini okşamak için ağzıma daldı. Sıcak Sazerac’ın tadıyla inledim, öpücük şefkatli bir hal alırken içim hislerle dolmaya başladı. Geri çekildiğinde tekrar bakışla-rıyla buluştum.

“Seni seviyorum, Sol.” Hareketleri durdu ve itirafıma devam ederken bu sefer ben kalçamı ona doğru hareket ettirmeye başla-dım. “Sen sadece notalar, güller ve mektuplardan ibaretken seni sev-meye başladım. Bildiğimden daha uzun süredir benim yanımdasın. Seni bir daha asla bırakmak istemiyorum. Senin olmak istiyorum.”

Kelimeler dudaklarımdan çıkarken çok güzel bir sonsöz hissi ve-riyordu.

Sağ eli çenemi bir kez okşadı. “Sonsuza kadar mı? Bu yaşamı aşan, tek bir aşk mı?”

“Sonsuza kadar seninle Sol, müzik şeytanım.”

Parmakları çenemden ayrıldı ve ateşe doğru eğildi. Ben ne yap-tığını göremeden dudaklarımı yakaladı ve tekrar içime girip çıkma-ya başlayarak orgazmımı yeniden canlandırdı. Her itişi istikrarlı ve sertti. Parmakları klitorisimin üzerinde hızla dönüyor ve iç kaslarım aletini sıkıyordu.

Öpüşmemizi yarıda kesti ve dudaklarıma doğru fısıldadı. “Eğer bu sözü verirsen, seni bir daha asla bırakmam, küçük peri. Beni son- suza kadar seveceğine yemin ediyorsun.” Devam etmeden önce kısa bir süre durakladı. “İşaretimi taşımak zorunda kalacaksın.”

“Yemin ediyorum,” diye söz verdim hemen ve sonra dudaklarımı yalayıp, kararımı verdim. “İşaretini taşımak istiyorum.”

Kelimeleri tam zirveye ulaştığımda söyleyiverdim. Boşalırken ağzımdan bir inleme çıktı. Sol bizi tekrar dik konuma getirirken boynumu öptü ve eli şömineden ayrıldı.

Boynumla omzum arasındaki hassas tenimi öpmeden önce, “Güzel,” diye mırıldandı.

Bedenim zevkle ürperirken adını haykırdım, yetenekli parmak- ları ve ilkel hamleleri sayesinde mutluluğa doğru düşünüyordum.

Ta ki sağ kalçamın hassas derisinden yayılan yakıcı bir acı vücu- dumu etkisi altına alana dek.

“Sol!” diyerek bir çığlık attım, tırnaklarımı kollarına ve boynuna batırarak yanıktan kaçmaya çalışıyordum. Aynı anda boşalmaya de- vam ediyor ve onu içimde iyice sıkıyordum.

“İşte bu kadar, Scarlett. Tırnaklarını geçir bana, küçük peri. Bana yeni yara izleri ver,” diye hırladı boynuma doğru.

Vahşi hareketlerimi kabulleniyor ve klitorisime masaj yapmaya devam ederken kalçamı mengene gibi tutuyordu. Hırıltılı iniltisi sırtımda titreşiyor, kulağımı dolduruyordu ve son bir hamleyle de- rinliklerime boşaldı.

Vücudum ısırapla sarsılıyor ama Sol'un sinir yumağının üze- rindeki parmağı orgazmımdaki coşkuyu sürdürüyordu. Nihayet tamamen boşaldığımda kollarını bana sıkıca sardı ve kalçamdaki yanma hissi yerini acı verici bir sızıya bıraktı. Orgazmım o yanmaya neden olan şeyin acısını hafifletmiş ve onu bir zevk perdesiyle gizle- miş olmalıydı. Sol yavaşça içime boşalmaya devam ederken, rahat- latıcı bas sesiyle o Fransız ninnisini söylediğini fark etmem birkaç saniyemi aldı.

O beni kollarıyla sarıp, aletini içimde tutarken, acı ve zevkle soluyordum. Şömineye bakacak şekilde yan yatmamız için hareket etti. Başımı pazısına yasladım ve o da yanaklarımdan döküldüğünü

fark etmediğim gözyaşlarımı silmek için arkamdan üzerime doğru eğildi.

“Şşş. Şşş. Benim için çok iyiydin. Artık benimsin. Çok iyi iş çıkardın.”

Tüy kadar hafif bir dokunuşla hassas cildimin etrafında daireler çizmeye başladı. Ne bulacağımı, daha aşağıya bakmadan biliyordum ama yine de sağ kalça kemiğimin üzerindeki bir kurukafanın buruşmuş girintisini görünce gözlerim irileşti.

“Seni damgaladı mı... En sadık olanlar damgalanır.”

“Sol,” diye fısıldadım. Kalbim göğsümde kanat çırpıyordu. “Yüzüğünle beni damgaladın mı?”

Sanki kaçmamı bekliyormuş gibi kollarını etrafıma doladı, beni kendisine yapıştırdı ve cevap vermeden önce ninniye daha yüksek sesle mırıldandı.

“Bana bir ömrü aşan bir aşk sözü verdin, küçük peri,” diye açıkladı. “Artık benimsin ve geri dönemezsin. Benim işaretimi taşıyacağını söyledin ve bizden biri olmak için gereken budur. Benim olman için.”

Kollarına yerleştim ve sözleri içime işlerken, göğsüm karşı konulmaz bir sıcaklıkla doldu. Onun işaretini taşımayı kabul etmiştim ancak bunun tam olarak ne anlama geldiğinden veya ne zaman gerçekleşeceğinden emin olmadığımı da itiraf etmeliydim. Acı geçmemişti ama en kötü anı orgazmım sayesinde kısa sürmüştü. Devam ederken sesi alçak ama telaşlıydı, belli ki kaçacağımdan ya da ona karşı geleceğimden endişeleniyordu.

“Sana söyleyemezdim, yoksa canın daha çok acırdı. Kandırdığım için özür dilerim.” Tekrar gözyaşlarımı silerken başımı aşağı-yukarı salladım ve beni sakinleştirmek için etrafıma kıvrılmasına izin verdim. Erkeksi deri ve Sazerac kokusu burnumu doldurarak sakinleşmeme yardımcı oluyor, aleti iç kaslarımın etrafında nabız gibi zonkluyordu.

Sol’un hâlâ içimde olduğunu, beni vücuduyla sardığını ve durduğunu fark ettiğimde tenim karıncalandı. Aklımda, bedenimde ve ruhumda silinmez bir iz bırakmıştı. Artık bu damgayla sonsuza kadar ona bağlı kalacaktım.

Geçen hafta Sol'u tünellerde bir başına bıraktığımdan beri göğsümdeki gerginlikten ilk kez kurtuldum. Üzerime bir huzur çökmüştü. Elimi göğsümün etrafına sarılı olan kolunun üzerine koyup sıktım. Onu affettiğimi anlayınca beni saran sert kasları gevşedi.

"Seni seviyorum, *démon de la musique*'im."

"Seni seviyorum, ilham perim," diye mırıldandı ve boynumu öptü.

Ben Sol Bordeaux'nundum ve bundan asla kurtulamazdım.

Ve nihayet, kurtulmak istemediğimi kabul ediyordum.

32. SAHNE

KADERİNİ KENDİSİ SEÇTİ

Scarlett

Sol yer altı tünelineki çelik bir kapının önünde durdu ve bana bakmadan önce derin bir nefes aldı. Alnının maskesiz kısmı endişeyle kırıxmıştı. Barışma seksimizin üzerinden yalnızca birkaç saat geçmesine ve Sol'un bana uyguladığı bandajın altında damgamın hâlâ acıyor olmasına rağmen, gece yarısı gözündeki yoğun bakış karşısında karnımın alt kısmı titredi.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin. Görmene gerek yok."

Sözünü bitirmeden başımı iki yana salladım. "Hayır. Seninle olacağım. Sen benim karanlığımı biliyorsun." Boştaki eline uzanıp sıktım. "Ben de seninkiyle başa çıkabilirim."

"Ama benim karanlığım-"

"*Benimkini* çağırıyor," diyerek sözünü kestim. "Ay, gecesi olmadan parlamaz, Sol."

"Ve artık gecelerim bir daha asla o kadar karanlık olmayacak," diye mırıldanıp beni kendine çekerek başımı öptü.

Telefonuna dokundu ve kilidi açılan kapıyı omuzlarıyla açtı. Serin hava saçlarımı yüzümden geriye doğru savuruyordu. Sol'un bana yırtık elbisem yerine giymem için uzun kollu siyah bir kazak, kot pantolon ve tenis ayakkabıları vermesinden ötürü ona minnettardım. Görünüşe göre son birkaç aydır benim için oldukça fazla kıyafet koleksiyonu hazırlamıştı.

Taş duvar ve taş zeminli oda karanlıktı. Kapının yanında silahlarla dolu büyük bir demir kafes duruyordu. Sağ tarafta su kanallarından biri vardı ancak buradaki su, diğerlerinden daha hızlı akıyordu. Sol, bu odanın Mississippi'ye en yakın oda olduğunu açıklamıştı ve eminim ki buraya ilk geldiğimizde hissettiğimiz esrarlı esinti o açık borudan geliyordu.

Merdivenlerden iner inmez Sabine ve Jaime odanın karşı taraflarındaki sandalyelerinden kalktılar.

Sol alçak bir sesle, "Bizi yalnız bırakın," diye emretti.

Sabine yanımdan geçerken dudaklarının köşesi zar zor yukarı kıvrıldı. "Bence onu çok şiirsel bir halde bıraktım."

Sol bir kahkaha attı. "Tam bir Shakespeare'sin."

Jaime onu takip etmeden önce bana sarıldı. "Güvende olmana çok sevindim, *cher*." Gülümseyerek geri çekildi. "En kısa zamanda benye yemeye gitsek. Olur mu?"

"Olur." Başımı sallayarak onun gibi sııttım.

"Git hadi," diye emretti Sol ve Jaime, beni bırakıp sahte bir selam vererek kapıda bekleyen Sabine'in yanına gitti.

Kapıyı arkalarından kapattığında yüksek bir çınlama duvarlardan göğsüme doğru yankılanarak ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Sol, kenara çekilerek Rand'i ortaya çıkardı. Onu görünce gözlerim büyüdü.

Ağzı bantlanmış ve odanın ortasındaki bir sandalyeye bağlanmıştı, kırışmış kırmızı takım elbisesi hâlâ üzerindeydi. Sabine'in ona hançer sapladığı yer kana bulanmıştı ama yarası ölümcül görünmüyordu. Ancak aynı şey, odanın içinde Sol'u takip ederken mavi gözlerinde yanan öfke için söylenemezdi.

Öne çıktığımda bakışları Sol'dan ayrılıp bana odaklandı. Ağzının üzerindeki koli bandına rağmen yüz hatlarındaki tiksintiye kolaylıkla görebiliyordum.

Sol odanın karşı tarafına geçip bandı söktü. Rand homurdandıktan sonra bana doğru küçümseyerek konuştu.

"Hayalet'in fahişesi olmaya geri döneceğini bilmeliydim."

Sol'un yumruğu yüzüne indi ve parmak eklemi Rand'in çene kemiğine çarptığında irkilmemek için kendimi zor tuttum. Sol bana tereddütle baktığında, irkilmemi beklediğini anladım ama yüzümü dikkatlice ifadesiz tuttum.

Sol'a onun tüm karanlığını sevdiğimi söylemiştim ve bunda ciddi dim. Benim için maskesini çıkarmış, kendini çıırılçıplak sergilemişti ve ben bu sefer kaçmayacaktım.

Bana başını bir kez salladıktan sonra ellerini dizlerinin üzerine koyarak Rand'in yüzüne doğru eğildi.

"Artık Scarlett'i manipüle edemezsin. Onunla ancak o isterse ko-

nuşacaksın. O isterse yaşayacaksın. Anlıyor musun?" Rand'in öfkeli gözleri ona döndü ve Sol, Rand'in sarı saçlarını yukarı aşağı çekerek onu başını sallamaya zorladı. "Güzel. Anlamana sevindim."

Rand ona, "Siktir git," diye karşılık verdi ama Sol bir adım uzaklaşarak kayıtsızca kapının yanındaki çelik kafese doğru yürüdü. Antika bir anahtarla kapıyı açıktan sonra anahtarı bana uzattı ve kafesin içine girip omzunun üzerinden seslendi

"Silahını seç, Chatelain."

"Kılıç," diye homurdandı Rand.

Sol kaba bir şekilde güldü. "Tipik. Eskrim dersinde bana meydan okumak hep hoşuna giderdi." İki kılıcı raftan alıp kafesten çıkmadan önce telefonunu silahların olduğu rafa bıraktı.

"Silah mı?" diye sordum, sesim endişeyle yükselmmişti.

"Kendisini bu sandalyede bulan herkes, bir Bordeaux'yu veya bir gölgeyi ölümcül bir şekilde yaralamış ya da ona karşı entrika çevirmiş demektir. Sana buradan ya yüzerek ya da dövüşerek kurtulabileceklerini söylemiştim ve silah seçimini her zaman rakibime bırakırım."

Kılıcını kullanarak karşı köşedeki, üzerinde kâğıt ve kalemin, yanında ise telefonun bulunduğu bir masayı işaret etti.

"Bu sefer sana başka bir seçenek sunuyorum. İtirafını yaz, bana gölgemin nerede olduğunu ve kiminle çalıştığını söyle ya da kaderini fiziksel yollarla belirle."

"Dediğim gibi." Rand gözlerini kıstı. "Kılıç."

Sol sertçe kıkırdadı. "Cesaretinden etkilendiğimi söyleyebilirim ama seni bir dövüşte beni yenebileceğine inandıran şeyin cesaretin değil, gururun olduğunu tahmin ediyorum."

"Yani onu öylece... öldürmeyecek misin?" Hastaca, çarpık bir hayal kırıklığı hissi, midemdeki huzursuzluk hissiyle karıştı.

"Hayır," diye yanıtladı Rand. "Fransız Mahallesi'nin Hayaleti işkence etmeyi seviyor..."

"Hayır, sevmiyorum," diye tısladı Sol ve gözlerine bakması için kılıcıyla Rand'in yüzünü kaldırdı. "Abin bana adil bir dövüşün önemini öğretti. Yalnızca korkaklar savunmasızlara zarar verir."

"Dur tahmin edeyim; gerçek işkence hayatın için savaşıp kaybetmek."

“Hayır. O, sahip olacağın son zafer ve kurtuluş,” diye yanıtladı Sol. Rand tartışmak için ağzını açtığı anda kılıcın kör tarafını Rand’in gözüne doğru kaydırıldı. “İşkence, asla savaşma şansına sahip olmamaktır.”

Rand karşılık veremedi Sol yeniden konuştu. Sesi sanki yüksek sesle düşünüyormuş gibi kısık başlıyor ama doğrudan Rand’e hitap ettikçe yükseliyordu.

“Ben de böyle bağlanmıştım.” Kılıcı Rand’in kaşının altına sürdü. Rand sarsıldı ama kan çıkmamıştı. “Gözünün bir hançerle çıkarılmasının nasıl bir his olduğunu biliyor musun, Chatelain?”

Midem bulandı ve kusmuk boğazıma çıktı ama onu yuttum. Bu arada Sol, kılıcı Rand’in gözünün etrafında gezdirirken cevap vermesini beklemedi.

“Neyse ki abin göz akını bıçaklamaya karar vermişti. Görünüşe göre iris ve gözbebeği daha acı vericiymiş. En azından doktor öyle söyledi. Ve filmlerde gördüğün kadar kan da çıkmıyor. Bıçak gözümün beyaz kısmına, tereyağına girer gibi kolayca girmişti. Sonra abin gözümü çıkardı ve göz küremi elmacıkkemiğime düştüğünü *hissettim*, ardından onu göz çukurumdan kopardı. Sanki bunu daha önce denemiş gibi, neredeyse cerrahi bir operasyona benziyordu. Ardından o lanet göz küresini, bahar tatilinde sırt çantasıyla Alp’lerde gezinen bir ergene özel olarak gönderdi. Ben’e daha babamın öldüğü bile söylenmemişti. Kampın ortasında paketi açtıktan sonra öğrenmişti. Abinin işkencesinin en kötü kısmı hangisiydi, biliyor musun?”

Rand cevap vermedi, benim ise ciğerlerim donmuştu. Dinlerken nefes almayı bıraktım.

Sol derin bir nefes eldi. Nefesini verirken tüm vücudundan öfke yayılıyordu.

“Laurent’ın, Ben’e göndermek için derimi parça parça yüzdüğü ve sonra sadist eğlencesi için beni ateşe verdiği an bile değildi.” Sol parmağını onun maskesiz yüzüne doğru uzattı. “Hayır, en kötü kısmı, kendi ipini boynuna dolayıp onu boğmamdan *sonra* oldu. Onun ölümü üzerine hissettiğim güç ve haklılık duygusuydu. On-
dan önce şiddeti ve ölümü hiç sevmezdim. Babamın işleri *kendi*

sorumluluğuydu ve ben onlarla hiçbir alakam olmasın isterdim. Ne yazık ki Laurent zihnimin çalışma şeklini değiştirmiş, beni avlamanın ve öldürmenin heyecanından keyif alan bir şeye dönüştürmüştü. İşte bu, onun bana yapabileceği en kötü şeydi.”

Rand, “Laurent’ın işkencesinin benimle hiçbir alakası yok,” diye iddia etti.

Sol’a Rand’in çatıda, Laurent’in bir dahi olduğunu söylediğini anlatmak için ağzımı açtım ama Sol benden önce davrandı.

“İşte burada yanılıyorsun. Görüyorsun ya... Scarlett’i kullanarak bana bulaştıktan sonra... seni araştırmaya karar verdim. İkinizi çocukluk aşkı ilan ettiğinde kaç yaşındaydın, *on altı* mı? O ise on iki yaşındaydı. Aranızda gerçekten bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Bunlar onu cevaplamaya zorlamayacağım sorular. Ancak o cümle bile tek başına, her zamanki cezamdan vazgeçip seni hemen burada ve şimdi öldürme isteği uyandırıyor bende.”

İçim sıcak olurken midem düğümlendi. Utanç ve minnettarlığın bir karışımını hissediyordum. Rand’in bana nasıl dokunduğunu hiç kimseye söylememiştim. O zamanlar çok utanmıştım, kafam karışmıştı ve o zamandan beri bunu unutmaya çalışmıştım. İlk defa, içimdeki on iki yaşındaki kızın nihayet adalete kavuştuğunu hissediyordum. Ben kendimi savunmaya utanmıştım. Sol bu yükü benden almış ve benim için bu görevi üstlenmişti.

“Ve bu beni düşündürdü. On altı yaşında kahrolası bir sapıksan bile o zamanlar bunun farkında bile değildim. Bunu, büyüleyici görünüşünün arkasına çok iyi sakladın. Eğer durum böyleyse, başka neleri kaçırmış olabilirim ki? İşte o zaman, davamın gerçeklerini biraz daha araştırmaya karar verdim. Özellikle de videoları.”

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama son cümlede Rand’in beti benzi attı. Sol öne çıktı ve kılıcının ucunu Rand’i sandalyesine sabitleyen halatlardan birinin üstüne koydu.

“Scarlett, kendini kafesin içine kilitle. Anahtar içeriden de çalışıyor ve telefonum da orada. İşler ters giderse Jaime’yi ara.”

“Ama Sol-”

“Lütfen,” diye sertçe fısıldadı ve ardından, gece yarısı gözüyle yalvardı.

Yavaşça başımı sallayıp dediğini yaptım ve demir kafese girdim. Kapı gıcırdayarak kapandı ama antika anahtar kilidin içinde kolayca döndü. Arkadaşımı aramaya hazır bir şekilde telefonunu elimde tuttum ve buna mecbur kalmamayı diledim.

Sol, kılıcı Rand'in ayaklarının dibine fırlatmadan önce sandalyenin diğer kolundaki ipleri kesti. Rand kendini kurtardı ve kılıcı yerden alıp Sol'a doğru hamle yaptı. Diğer kolunu arkasına sabitlemiş olan Sol, kılıcı kolayca savururken çeliklerin çarpma sesi yankılandı. Rand bir açıklık bulmaya çalışırken Sol'a göre çok daha az gösterişli görünüyordu ancak Sol kendini güven ve sabırla savunuyordu.

Sol sırtını gererek, "Geçen hafta sadık adamlarımdan biriyle tanışma şerefine eriştim," dedi.

Sonunda saldırdığında kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı, Rand'in bacağına bir darbe vuruyormuş gibi yapıp onu dengesini kaybetmeye zorladı. Sol'un telefonu elimde gıcırdıyordu, bu yüzden onu kırmamak için telefonu tekrar masaya koydum.

"Abinin, ben onun gözetimi altındayken çektiği tüm ev videolarına atıfta bulunarak, 'videoları tekrar izlemem' gerektiğini söyledi." Rand kontrolsüz vuruşlarla kendini fırlatırken Sol, ayak parmaklarının üzerinde sekerek tekrar savunmaya geçti. "O zamana ait şifrelenmiş video görüntüleri elime geçtiğinde yaşadığım şaşkınlığı bir düşün. Bu hafta onları izleyebildim ve öğrendim ki... diğer gözüm kapalıyken beni ateşe veren aslında senmişsin. Abin gülerken beni sen yakmışsın."

Sol yeniden hamle yaparak Rand'i geriye doğru tökezletip, kanalın kenarına yaklaştırdı. Rand'in açık mavi gözleri dehşetle irileşti.

"O... beni zorladı!"

Sol'un kılıcı bir şekilde Rand'in çenesinin altında belirdi, o kadar hızlıydı ki neredeyse kaçırıyordum. "Bana. Yalan. Söyleme. Yüzündeki neşeyi gördüm. Sen sadece, aptalca bir şekilde halatlarımı ateşe verdiğinde ve ben kurtulabildiğimde tereddüt ettin. Aptallığının abinin ölümüne neden olduğunu bilmek nasıl bir şey?"

Rand, sesini boşuna sertleştirmeye çalışarak, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu. Kılıcın kabzasını sıkıyordu.

Sol kendi kılıcını döndürdü ve Rand boynunun ortasına bir

damla kan düşerken tısladı. “*Sen* ipi yakıp kopardığın için abini nasıl kendi ipimle boğabildiğimden bahsediyorum. Komik olan şu ki, sen aptalca iplerimi kopardıktan sonra *korkak* gibi kaçmasaydın, Laurent’ı kurtarabilirdin. Sadece ikimiz varken onun işini zar zor bitirebilirdim. Ya kalıp kardeşini kurtarsaydın?” Sol’un sözlerinden zehir akıyordu. “Belki de sonunda Chatelainler New Orleans’ı mahvederdi.”

Rand’in bağıışı, kendisini Sol’a doğru fırlatırken onun tek uyarısıydı. Ellerim yanaklarıma doğru gitti ve gözlerimi tamamen kapatma dürtüsüne zar zor direndim. Öfkeli gözyaşları parmaklarımdan arasındaki aralıklardan aşağı akıyor ama ses çıkarmıyor, Rand’in bir şekilde Sol’u yeneceğinden korkuyordum. Sol’un ağzından çıkan her kelimeyle birlikte Rand’e olan öfkem, derimin altından kaynıyordu. Hatta işi bitirmek için alabileceğim bir silah var mı diye etrafıma bakınıyordum ama Sol’un beni asla affetmeyeceğini biliyordum.

Rand, babamı almıştı ama Sol’a işkence yapmış ve tüm Bordeaux ailesini ve imparatorluğunu devirmeyi planlamıştı. Şimdi hepsini tekrar yapmakla tehdit ediyordu. Bu, Sol’un intikamıydı ve bana ihanet eden adamın başına ne gelirse gelsin, razıyım.

Sol, koruma halatlarından birine takılırken ettiği küfür dikkatimi silah rafından uzaklaştırıp savaşa geri döndürdü. Rand onun üzerine atılıp kılıcını çılgınca savurdu. Sol yerde yuvarlanarak Rand’in ayaklarının dibindeki iplerden birini çekti. Bu hamleyle Rand’in bacaklarını yerden havalandırdı. Sol, yuvarlanmasını bitirip çevik bir şekilde ayağa kalkarken Rand, çok daha az zarif bir şekilde yere düştü. Rand dizlerinin üzerine kalkmadan Sol onun üzerinde bitti, kılıcını boğazına, âdem elmasının hemen üstüne doğrulttu.

“Bekle!” Rand, boynundaki kâğıt inceliğindeki kesikten bir kan daha damlarken bağırdı. “B-bekle! İtiraf edeceğim. Bunun yerine itirafı yapacağım.”

“Bunun için artık çok geç-”

“Hayır, lütfen! Yaparım! G-gölgen! Mississippi’nin dibinde!”

Sol'un yüzünde saf bir öfke belirdi. "Seni orospu ço-"

Rand çığlık atıp uzaklaştı. Şeytanımla pazarlık yapmaya çalışırken tiz çığlığı kesildi. "Dur! S-sana kimlerle çalıştığımı da söyleyebilirim!"

Sol'un yüzü açıkça görülebildiği için tüm duygularını görebiliyordum; kafa karışıklığı, sempati ve benim tenimden de sızan haklı bir nefret.

Sol bakışlarını bana çevirdi. "Ne diyorsun, Scarlett? Daha önce bunun senin seçimin olacağını söylediğimde, ciddiydim. Ölüm ya da itiraf-"

Rand kılıcını çılgınca savurdu.

"Sol, dikkat et!"

Kanım dondu ama Sol çok hızlıydı. Kolunda ince bir kesik açan pervasız saldırıdan uzaklaştı ama kendi kılıcı saldırganı kesmişti.

Rand'in kafası yere düştüğünde mide bulandırıcı bir ses duyuldu. Kafası vücudundan yavaşça uzaklaştı ve sonunda yüzü havaya bakacak şekilde durdu. Yüz hatlarında sonsuza dek donmuş bir dehşet ifadesi vardı.

Sanki bir hortlak görmüş gibiydi.

Ya da bir hayalet.

Çığlığımı susturmak için ağzımı kapattım. Sol'un göğsü kana bulanmış beyaz gömleğinin içinde inip kalkıyordu. Yutkunduydu ve dönüp bana baktı. "İyi misin, Scarlett?"

"Ben... iyi miyim?" diye bağırdım. "Sen iyi misin?"

Kapının kilidini açıp ona doğru koştum. Ona yaklaştığım anda Sol beni kucakladı ve ben de ona sarıldım. Ellerim endişeli bir şekilde kıyafetinde dolaştı ama iyi görünüyordu.

"Benim için endişelenme, tatlı peri. Sadece bir çizik var."

Kolunu inceleyip, bıçağın onu yalnızca sıyırdığını doğrulayınca ciğerlerime dolan hava yavaş yavaş dışarı çıktı. Ayaklarımızın dibinde sessizce çığlık atan kesik kafaya baktım. Midem bulanıyordu ama odaklanmak için safrayı geri yuttum.

"Ya seni kaybetseydim, Sol?"

“*Jamais, mon amour,*” diyerek hızla cevap verdi ve başımı öptü. “Beni asla kaybetmeyeceksin. Ben seni her zaman koruyacak olan gölgeyim.”

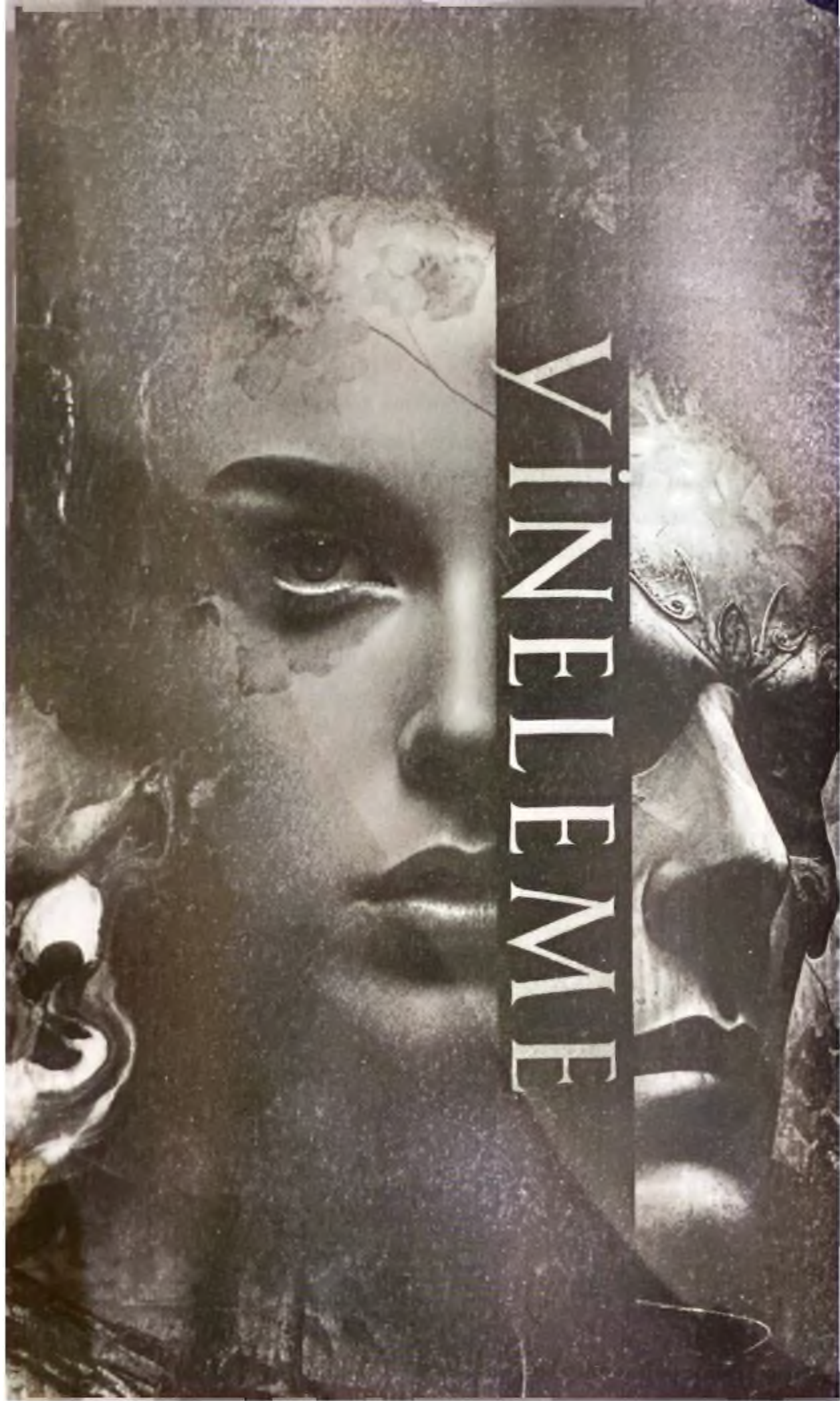
Bir süre sessizce durduk, sadece yanımızdan akan suyun sesi vardı. Kulaklarımda güm güm atan nabzımı bu sesi de neredeyse bastırıyordu. Sonunda kalp atışlarım yavaşladığında üzerimdeki tu-
ruşunu gevşetti.

“Gerçekten öldü, ha?”

“Şerefsiz korkaklar kaderlerini her zaman kendileri seçerler. Rand Chatelain abisinin yolundan gitmeyi seçti. Fransız Mahalle-
si’nin Hayaleti tarafından öldürülmeyi seçti. Bu... sonunda bitti. Chatelainler artık yok.”

Boştaki elini tuttum ve onun parlak gece yarısı gözüyle karşılaştım. “Şimdi ne yapacağız?”

“Şimdi mi?” Sanki geçmişinin ağırlığı nihayet kalkmış gibi yavaş, derin bir nefes alıp verdi. Küçük, huzurlu bir gülümseme yavaşça dudaklarına yayıldı ve yüzünün sağ tarafını bile kaldırdı. “Artık sana gün ışığını verebilirim.”

33. SAHNE

ONA BAYILIRDIN

Sol

Taştan yayılan ısı beni maskemin altında terletiyordu. Önümdeki oyukları, yumuşak kıllı bir fırçayla temizlemeye devam ettim, bir sonraki gerçek temizliğin zamanı gelmeden önce hava koşullarından kaynaklanan birikimi temizlemeye çalışıyordum. İşimi bitirdiğimde, fırçayı kovaya koydum ve ayağa kalkıp dizlerimdeki tozu silkeledim.

Elimi taş bir perdenin üstüne koyup, babamın kazınmış ismine dikkatle baktım.

Annem birkaç metre arkamdaki bankta oturduğu yerden. “Ah, Solomon, pırıl pırıl olmuş,” diye seslendi. “Teşekkür ederim. Baban çok gurur duyardı.”

Cesaret verici sözleri beni gülümsetti ve kırılgan soprano sesiyle, “La Vie en rose” şarkısını söylemeye başladığında göğsüm kabardı. Babamla birlikte düğünlerinde dans ettikleri ve her gece bize söylediği şarkıydı bu. Onu şimdiye döndürmede, bu zamana kadar kullandığımız diğer tüm araçlar daha fazla işe yarıyordu.

Artık kendimden daha iyi tanıdığımı yumuşak bir el benimkinin arasına kıvrıldı. “Onu tanı mıyordum ama seni tanıyorum. Ve seninle gurur duyuyorum. Onun da gurur duyacağını düşünüyorum,” diye güvence verdi Scarlett ve ben de başımı salladım.

“Duyardı.”

Sol yanağımdan öptü ve hayatımda ilk kez onun sağ yanağım olmasını diledim. Hassas cildimdeki dudakları saf cennet gibiydi. Tekrar elimi sıktı ve kovayı alıp beni babamla yalnız bıraktı.

Dikilitaşı temizlediğim için cilalı taş neredeyse gözüme fazla parlak geliyordu ama çekilen perdelerin tepesindeki komedi ve trajedi kurukafaları, sanki bugün oyulmuş gibi görünüyordu. Babamın

ismine ve altındaki yazılara ulaşana kadar parmaklarımı ürkütücü mezarın üzerinde gezdirip, perdenin iplerini takip ettim.

“Bitti, baba. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama artık bitti. Her şeyimizi almaya çalışan adamlar gitti.” Mezara dönmeden önce dönüp Scarlett’e baktım ve gözlerinde yükselen hayranlığın tadını çıkardım. “Ve ilham perimi buldum. Dünyam çok karanlık olduğunda o benim ay ışığım oluyor. Ona bayılırdın,” dedim kendimden emin bir şekilde. “O, hayatım boyunca olacak tek kişi. O, benim.”

“Baba” kelimesinin üzerine son kez dokundum ve ailemin yanına doğru yol aldım. Maggie, Ben ile benim yaptırdığımız bankta oturarak annemin elinden tutuyordu ve kucağında da Marie vardı. Ben, hiçbirinin duymaması için kısık sesle fısıldamak üzere yakınımda durdu.

“Gerekli tüm düzenlemeleri yaptım. Dünya, Rand Chatelain’in New Orleans’ta bir iş anlaşmasını yapamayınca somurtmak için Alpler’e kaçtığını biliyor. En sonunda kayıp ilan edilecek ve kimse Lafayette Mezarlığı’ndaki ailesinin mezarına bakma zahmetine girmeyecek. O, soyunun sonuncusuydu. Hiçbir Chatelain bize bir daha zarar veremeyecek.”

“Peki gölgenin ailesi?”

Ben’in yüzünden bir duygu geçti. Rand adamlarımdan birini öldürdüğünü itiraf ettiğinden beri içimi kemiren duygunun aynısıydı. Suçluluk.

“Ömürleri boyunca rahat yaşayacaklar.” Sesi çatladı ve boğazını temizledi. “Onun fedakarlığından sonra hiçbir sıkıntı çekmeyecekler.”

Scarlett koluma tutup sıkarken, “Güzel,” diye cevap verdim. Kardeşimle tekrar konuşmadan önce başının yan tarafını öptüm. “Scarlett, Rand’in New York’taki iş arkadaşlarıyla övündüğünü söyledi mi?”

Ben kaşlarını çattı. “İnceliyorum. Kuşkusuz Chatelainler gibi kaçakçılık yapıyorlar ama gölgelerimizi tetikte tutacağız ve kendi aklımızı kullanacağız.”

“Evet, öyle yapacağız.” Gözlerim Scarlett’e, ardından annemiz ve

Ben'in tüm dünyasının oturduğu banka kaydı. "Zorundayız. Onların iyiliği için."

Ben boğazını temizlemeden ve doğrudan Scarlett'le yüzleşmeden önce başını salladı. "Sana bir özür borçluyum. Anlayacağın üzere kardeşim konusunda fazla korumacıyım. Yine de geçen hafta, ikinizin sahneyi aydınlatmanızdan, onun yanında olduğunu anlamalıydım. Niyetinden şüphe ettiğim için üzgünüm."

Scarlett'in dudakları anlayışlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Affedildin."

"Teşekkür ederim. Ve ona iyi davran. Sanırım Hayalet'i gün ışığına çıkarabilecek tek kişi sensin." Diğerlerine katılmadan önce Scarlett'in sırtışına karşılık verdi.

Onu takip edip anneme veda öpücüğü verdim. Ardından Scarlett'in ay ışığı gözlerine baktım ve Ben'in yorumuyla kafasındaki çarkların döndüğünü görebiliyordum.

"Gitmeye hazır mısınız?"

Başıyla onayladı ve sanki bir soru soruyormuş gibi, konu dışı bir yorum yaptı. "Mezun olduktan sonra tatile çıkmalıyız."

Onu kapıya doğru yönlendirirken geri çekilerek kıkırdadım. "Öyle mi? Nereden çıktı bu fikir?"

Omuz silkti. "Kardeşin, Hayalet'i gün ışığına çıkarmam gerektiğini söylüyor. Dünyayı dolaşıp, evine kendi çektiğin fotoğrafları asmak daha iyi olmaz mı?"

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Bu kulağa güzel geliyor."

Günümüzde protezler etkileyici derecede doğal görünebiliyordu. İnatçı intikamım yüzünden onlardan almayı reddetmiştim ama artık Chatelainler gittiğine göre, tüm utancımın kaynağı da gitmişti. Ailemin ve yaralarımın intikamını almıştım. New Orleans bizimdi ve dünya ayaklarımızın altındaydı, neden bir kez olsun tadını çıkarmayacaktım ki?

Gizli kapıdan geçerek mezarlıktan çıkmak üzereyken Scarlett aniden durdu ve önüme geçti. Yüzümün çıplak tarafını avuçlamak için uzandığında gözleri samimiyetle parlıyordu.

"Sen iyi bir adamsın, Sol."

Göğsüm gururla kabardı ama bir sırtışla bunu gizledim. Ardından kaşlarımı çatmaya çalıştım.

“Ama ben senin *démon de la musique*”im. Fransız Mahallesi’nin korkulan Hayaletiyim. Benden korkmalısın, *ma jolie petite muse*.”

Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. “Ayrıca benim Sol’um-sun. Benim karanlığımı seven karanlıktan asla korkmam.”

Beyanı karşısında boğazım duygularla tılandı ve onu alnından öpmeden önce yutkunmak zorunda kaldım. Yeminim kaba bir fısıltı halinde çıktı.

“Ben seninim, *ma belle muse*.”

“Ve ben de seninim, Sol’um.”

EPILOG

BİR YILSONRA

Scarlett

Beş numaralı locanın manzarası tiyatro sahnesinden tamamen farklıydı. İtiraf etmeliyim ki, müzik şeytanım dikkatimi dağıtmaya devam ederek gösteriden keyif almama izin vermese de buradan izlemeyi çok daha fazla sevmiştim. Belki de dikkatimi dağıtma şekli yüzünden bu kadar hoşuma gitmişti.

Locanın karanlığında oturmuş, Bordeaux Konservatuvarı'nın *Roméo et Juliette* performansını izliyordum. Bacaklarım genişçe açılmıştı ve yeni nişanlığımın omuzlarının üzerindeydi. Sadece ikimiz varken maske ya da lacivert protezini takmıyordu ve ben, o beni çılgına çevirirken yüzüne bakmayı seviyordum. Loş ışıklar yara izlerinin ve şeffaf akrilik gözünün üzerinde titriyor, habersiz bir anda parmağıma taktığı elmas gibi yanardöner şekilde parlıyordu.

“Sen benimsin, ma jolie petite muse. Tenine kazınan işaretim bana sonsuza kadar bunun sözünü veriyor ama bu yüzük, tüm dünyaya anlatacak.”

Siyah saten elbisemin eteğini kaldırıp, şimdiden içimde oluşan uyarılmamın üzerinde dilini gezdirmeden hemen önce, *“Seninim,”* diye cevap vermiştim. Külot giymemek kesinlikle doğru bir karardı. Gösteri boyunca yaptığı tüm o sinsi dokunuşlar arzumu artırmıştı ve ben fazlasıyla istekli, hazır bir haldeydim.

Kolçakları kavrayıp kadife koltuğa iyice gömülürken kurukafalı elmas yüzük parmağımda parlıyordu. Ani hareketler yapmamaya ve zevkimi belli etmemeye çalışarak o zirvenin peşinde koştum. Sol oraya ulaşmak üzere olduğumu anlarsa dururdu. Daha önce, gecenin ilk orgazmının dilinde değil, aletinde olacağına dair yemin etmişti ama eğer bir yolunu bulursam...

Orkestranın sesi yükseldiğinde, melodi yüzünden duyulmaya-

cak küçük bir inlemeye izin verdim ama şeytanım merkezimi terk edip hemen ayağa kalktığında hayal kırıklığı içinde inlememe neden oldu.

Beni kaldırıp bacaklarının üzerine oturttu, böylece yüzüm sahneye dönüktü. Fermuarını indirdi ve sert uzunluğu sınırlarından dışarı fırlayarak popoma sürtündü. Kolçaklara tutunarak kendimi kaldırdım ve sırlıklam olmuş kadınlığımı aletinin üzerinde kaydardım. Ta ki Sol, üst bacaklarımı kavrayıp hızlı bir vuruşla kendini içime itene kadar.

Alışmama izin vermedi. İkimiz de zamanımızın olmadığını biliyorduk. Bunun yerine, soprano şarkı söylemeye başlar başlamaz koltuğunda yukarı doğru hareket etti ve altımızdaki koltuğun gıcır damasına neden oldu. Sol, bacaklarımı müstehcen bir şekilde ayırıp onları genişçe açtığı kalçalarına yerleştirdi. Bir kolu belime dolandı ve aletini içime sokup çıkarırken iki parmağıyla klitorisime masaj yapmaya başladı.

Onu sürmek için elimden geleni yapıyordum ama beni sabit bir şekilde tutuyordu. Parmaklarını yalayıp göğüslerimin üzerindeki ince kumaşın üzerinden memelerimle oynuyordu. Karnımın alt kısmı gerilmeye başlıyor ve iç kaslarım yanmaya hazır bir şekilde kasılıyordu. Yavaş yavaş sırtım ona doğru eğilmeye başlıyor, ayak parmaklarım kıvrılarak ayaklarımı yerden kesiyordu. Yukarı doğru birkaç santim kalkarak içime daha fazla girmeyi başardı. Kolu belimi bırakıp kalçama doğru uzandı. Parmakları takıntılı olduğu damgayı okşuyordu.

Beni işaretledikten haftalar sonra, Maggie'den onun gibi basit bir takı takmayı seçebileceğimi öğrenmiş ama önerisine sadece gülümşetdim. Tabii ki şeytanım bu kadar kolay kurtulmama asla izin vermezdi. Doğrusu ben de bunu istemezdim.

Arya sadece birkaç nota sonra başlayacaktı ve Sol'un hamleleri daha da sertleşiyordu. Gürültü çıkarıyorduk ama orkestranın sesi daha da yüksekti... Yani öyle olduğunu umuyordum. Zaten kimse Sol Bordeaux'yu kendi opera binasından atacak değildi.

Klitorisim parmaklarının altında titrerken kaslarım giderek daha da kasıldı ve sonunda Sol'un derin sesi kulağıma kabaca fısıldadı.

“Benim için şakı, meleğim.”

Kendimi bırakmam için, sopranonun en yüksek notaya çıkacağı anı beklemem gerekiyordu ve ona sadece bir ölçü kalmıştı.

İnlememin hangi tiz notaya ulaştığına dair hiçbir fikrim yoktu ama dalgalar halinde inerek boşaldım. Orgazm içimden geçerken Sol beni sıkıca tuttu, boynumu öpüyor, kalçamdaki kurukafayı okşuyor ve klitorisimle oynuyordu.

“Evet, benim için şakı. Sikimi iyice sık, *belle muse*. Dünyaya benim olduğunu söyle.”

Boşalırken boynuma doğru bir küfür savurdu ve parmaklarını tenime geçirdi. Müzik şeytanımın kollarında çağılayan gibi boşalırken, bedenimde titreşen zevk nedeniyle görüşüm kararıyordu.

Sonunda ikimiz de tükendiğimizde ona yaslandım. Orkestra son notasını çaldı ve seyirciler alkışlamaya başladı. Bu arada Sol beni tutuyor, elbisemin altındaki bacaklarımın içlerini ve karnımı okşuyordu. Ayağa kalkmak için hareketlendim ama kolu göğüslerimin arasında ve eli boynumda olacak şekilde beni yerime sabitledi. Eğer uğraşmaya devam ederse, performansın geri kalanında da aleti içimde olacaktı. Başımı çevirdiğinde ona doymuş gözlerle baktım.

Gece yarısı gözleri yüreğimi kabartan bir umutla parlıyordu.

“Sence bu sefer başardık mı, Scarlett?”

Gülümsedim ve elimi başının arkasındaki saçlarının arasına kaydırıp beni öpmesi için onu aşağı çektim. İçimde nabız gibi atıyor, şüphesiz ki tohumlarının hepsinin içimde olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Bu yüzden kendisi de boşalana kadar orgazm olmama izin vermiyordu. Doğum kontrol implantımı aylar önce aldırımtım ve o, aynı anda boşalmamızın Bordeaux bebeğine hamile kalmamı sağlayacak kesin bir yol olduğuna ikimizi de ikna etmişti.

Haklı olabilirdi.

Sıcak dudaklarından ayrılıp gülümsedim. “Umarım başarmışsındır, Sol’um.”

Sağ tarafı gülümsemeye daha fazla alıştığı için dudaklarının her iki tarafı da yukarı kalktı. Bir yıl boyunca seyahat edip, şarkı söylemiş, dünyanın her yerinde birlikte sahne almıştık ve sadece âşık olmak, daha önce kullanmadığı kaslarını çalıştırır olmuştu.

Artık daha sağlıklıydım. Seyahat ederken rutinlerime ve ilaçlarıma bağlı kalmak ilk başta zordu ama birlikte bunun üstesinden gelmiştik. Aylardır semptomlarımda iyileşme görölüyordu.

Gösterinin geri kalanını içime yerleşmiş halde izlemek için kollarını etrafıma daha da sıkı sardı. Neredeyse ona bunun hiçbir şey ifade etmeyeceğini söylemek istiyordum.

Ancak bir planım vardı.

Fransız Mahallesi'nin Hayaleti ilk defa tatil yapıyordu. Şu anda çoğunlukla göçebe gibiydik ama şehre her döndüğümüzde hâlâ onun eski dairesini kullanıyorduk. Üzerimi değiştirebilmem için Yasak tünellerini kullanacak ve sonra Mask'ın partisine katılacaktık. Oradayken, eski günlerdeki gibi içki içmek için Ben, Maggie ve Jaime ile buluşacak, ardından gecenin geri kalanında Sol benim için çalarken şarkı söyleyecektim. Sırrımı bu kadar uzun süre içimde saklamak zor olacaktı, özellikle de Sol tüm gösteri boyunca gözleriyle beni becereceği için.

Son şarkımıza, kendi şarkımıza yeni sözler eklemiştim. İşte o zaman ona tüm sıkı çalışmasının karşılığını aldığını söyleyecektim.

Müzik şeytanımın bebeğine hamileydim. Kendisi benim nişanlımdı ve her zaman hayalini kurduğum hayatı yaşıyordum. Mutluluğun sadece mutluluk olduğu, onun karanlığının benimkine şarkı söylediği yerdeydi.

Ben onun ilham perisiydim, o da benim.

Fransız Mahallesindeki Hayaletim.

Benim müzik şeytanım.

~ SON ~

O benim ilham perim, ben de onun müzik şeytanıyım.

Bir yıl önce, tatlı *Scarlett Day* in karanlık tarafına tanık oldum. O zamandan beri benim saplantım oldu.

Onun sırrı olmaktan memnundum.

Onu uzaktan korumaktan memnundum...

Ta ki geçmişimden bir düşman gözünü ona dikene kadar.

Ailelerimizin derin bir nefret geçmişi var
ve *Scarlett* ortada kaldı.

Bu arada zihni ona oyunlar oynamaktadır. Bir panik atak korkunç bir şekilde yanlış gittiğinde, onu kurtarmak için gölgelerden ortaya çıkıyorum.

Artık benim olduğuna göre, gitmesine izin veremem.
Karanlıkta ustalaştım. Işığıyla beni baştan çıkarıyor.

*Ama maskem gittiğinde,
altındaki canavardan korkacak mı?*

VERİŞİN OKULAK İÇİNDİR